

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

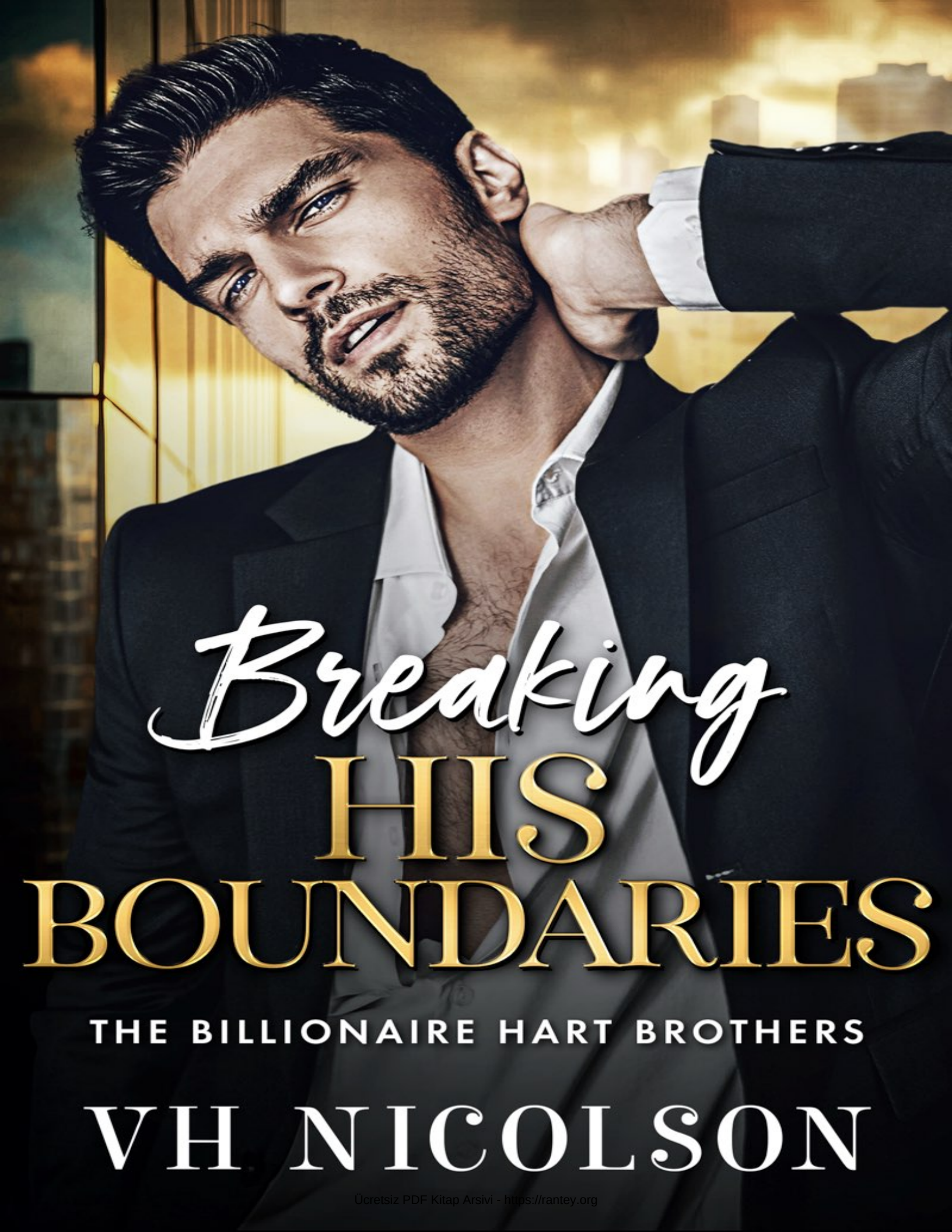
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Breaking
HIS
BOUNDARIES

THE BILLIONAIRE HART BROTHERS

VH NICOLSON

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

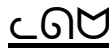
<https://t.me/cevirigilleryorum>

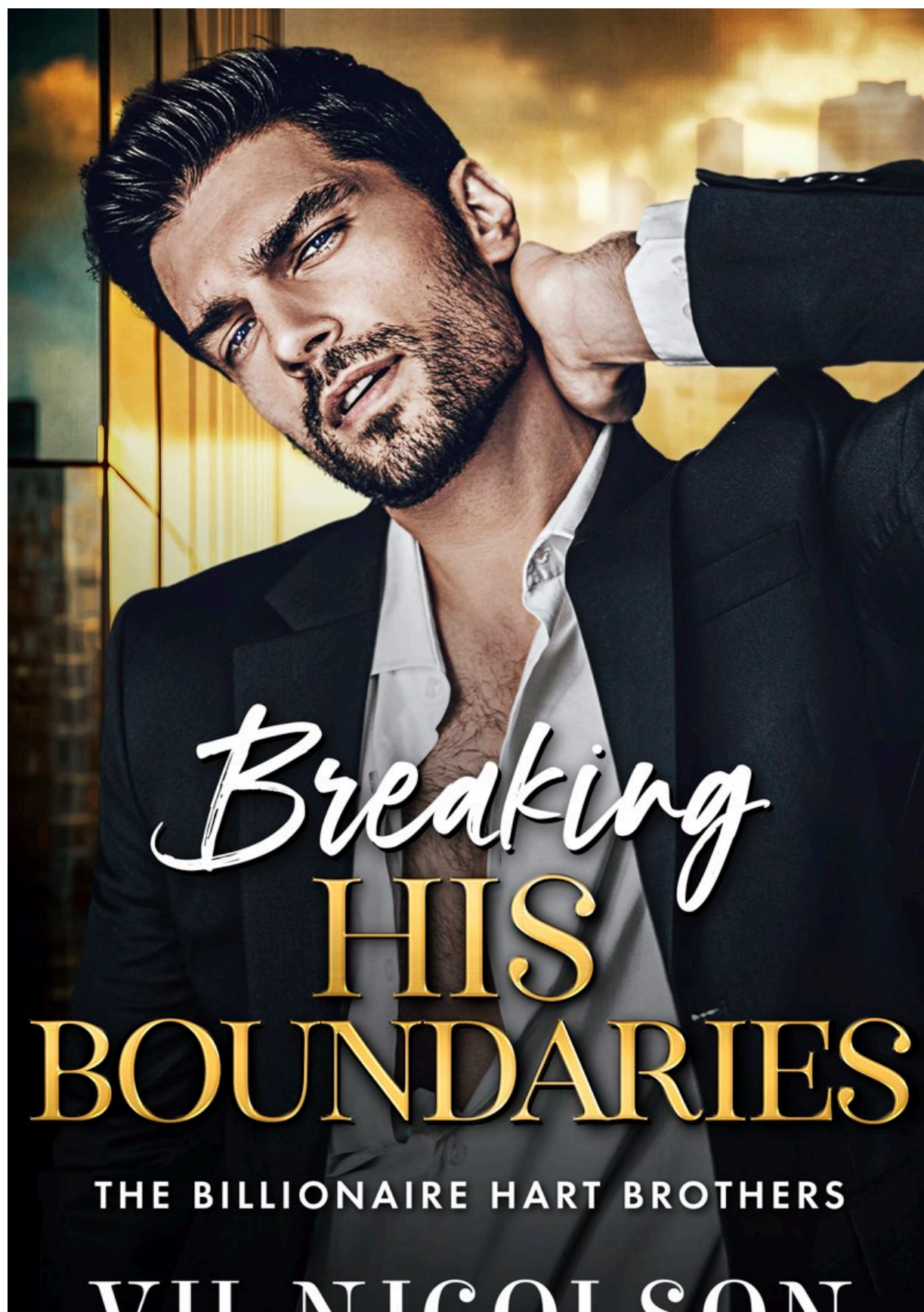
- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

SINIRLARINI AŞMAK

MİLYARDER HART KARDEŞLER ÜÇÜNCÜ KİTAP

VH NICOLSON

B

Boldwød

Kocam için... Sen her zaman benim karmaşamın içindeki düzen olacaksın.

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Bölüm 41

Bölüm 42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Teşekkür ederim!

VH Nicolson'dan daha fazlası

Teşekkürler

Yazar Hakkında

VH Nicolson tarafından da yayınlandı.

Boldwood Sonsuza Kadar

Boldwood Kitapları Hakkında

Gözlerimi sıkıca kapatıp parmak uçlarımı şakaklarıma bastırıyorum, orada kalıcı olarak yerleşmiş gibi görünen, zonklayan gerginliğe inleyerek. Bütün gün neredeyse hiç bilgisayar ekranından gözümü ayırmadım, bu yüzden yine şiddetli bir baş ağrısı çekmem hiç de şaşırtıcı değil.

Hazırlamakta olduğum birleşme sözleşmesi yüzlerce sayfa uzunluğunda, şartlar, garantiler ve maddelerle dolu. Bu, büyük bir zorluk oldu. Birbiri ardına gelen sorunlar ve müzakereler, karşılıklı görüşmeler, bitmek bilmeyen taslaklar, incelemeler ve telefon görüşmeleri aylarca işimi fazlasıyla meşgul etti. Şirketler hukuku, özellikle birleşmeler konusunda uzmanlaşmak genellikle kolaydır, ancak bu birleşmeyle ilgili lisanslama ve fikri mülkiyet patentleri ve ticari markalar aylardır beni uykusuz bıraktı.

Belgenin neredeyse her satırını yeniden okudum ve yeniden yazdım; bunu yasal bir zorunluluktan değil, ritmin doğru gelmemesinden yaptım.

Sonunda uykuya daldığımda, rüyalarım gözlerimin önünde tekrar tekrar beliren, sanki hala çalışıyormuşum gibi kendilerini yeniden düzenleyen paragraflar ve alıntılarla dolu oluyor ve beni bitkin düşürüyor. Bu belgeden veya onun mükemmel olması gerekliliğinden kaçış yok.

“Tatile ihtiyacım var,” diye mırıldanıyorum, parmaklarımı derime ve gözlerimin arasındaki düğümden daha sıkı hissedilen boşluğa daha da bastırarak. Bu iki şirket hayatımı zorlaştırıyor.

“Bence herkes yılda en az üç tatile çıkmalı.” Bal gibi tatlı, neşe dolu bir ses gözlerimi kocaman açtırdı.

Kapımın eşiğinde duran, hilalden daha geniş bir gülümsemeye sahip, canlı ve neşeli kadını görünce tamamen şaşkına döndüm; kaşlarım daha da çatıldı, gökkuşağının saçlarına saldırmış gibi görünen bu yabancıya sessizce bakarken acı daha da şiddetlendi.

“Yunanistan, Hırvatistan, Danimarka ve Fas’ın yılın bu zamanında güzel olduğunu duydum. Ya da Japonya,” diyor, gözleri heyecanla parlayarak. “Şimdi Japonya... Orası ziyaret etmeyi çok istediğim bir yer. Kiraz çiçekleri çok rüya gibi; ama bunun için ilkbaharda gitmeniz gerekiyor. Ama tapınakları ve türbeleri gezebilir, Nara’yı keşfedip dev Buda heykelini görebilirsiniz.” Ben masamın arkasında hareketsiz ve dilim tutulmuş bir şekilde, renkli saçlı kadının kim olduğunu anlamadan dururken, o göğsünü tutuyor. Hız kesmeden, yetişmekte zorlandığım kelimeler ardı ardına sıralanıyor. “Hatta Fuji Dağı’na tırmanabilir veya hızlı trene binebilirsiniz, ah, ya da”—parmağını havada tutarak sanki az önce harika bir fikir bulmuş gibi—“sumo güreşi etkinliğine katılabilirsiniz.”

"Ne?" diye şaşkınlıkla bağırdım. Bu kadın da kim, ofisimde ne işi var? Zaten gergin olan sinirlerimi iyice yıpratıyor.

Ciddi bir ifadeyle, sanki dünyanın en normal önerisiymiş gibi cevap veriyor: "Sumo güreşi müsabakası." Başını yana eğiyor, sonra derin düşüncelere dalmış gibi yukarı bakıyor, ardından başını sallayıp burnunu kırıstırıyor. "Belki de değil, aslında, bunu söylediğimi unut. Yüzüne bir sürü kış gelebilir." Ürperiyor. "Bu tamamen gereksiz, gerçekten. Boş zamanlarında başka ne yapmayı seversin?" Peri gibi yüz hatları beklentiyle bana bakıyor.

Beynim bir anda duraksayıp şaşkınlıktan ağzım açık kaldı ve sonunda "Özür dilerim, ama siz kimsiniz?" diye sordum. Yardım için ufak tefek bedeninin ötesine baktım, ancak sekreterim Tessa'nın o gün için işten ayrıldığını fark ettim. Büyük ihtimalle veda etti, ama hiçbir şey

hatırlamıyorum; aklım başka yerlerde. İçinden çıkamadığım yığın yığın evrakın içinde kaybolmuş durumdayım.

Yabancı kadın omuzlarını kulaklarına kadar kaldırıp gülümsedi. "Aaa, pardon. Ne kadar aptalmışım. Ben Sapphire'im."

"Safir?" Ne muhteşem bir isim!

"Evet." Elini öne uzatarak kendini tanıttı. "Sapphire Feelgood."

Bu kesinlikle onun adı olamaz; sanki bir Disney filminden çıkmış gibi. Hem de çok daha iyi.

El sıkışmasını kabul ediyorum, soğuk olan elimde onun elinin sıcaklığını hissetmenin tadını çıkarıyorum. Bugün çok uzun zamandır yazı yazıyorum ve parmaklarım uyuşmuş durumda.

Kendimi tanıtmaya hazırlanırken ağzımı açtım ama o benden önce davrandı. "Ve siz Elijah Hart'sınız. Kapınızdaki levhada öyle yazıyor." Omuzunun üzerinden levhayı işaret etti. "Kurumsal bir avukatsınız, üç kardeşiniz Nathan, Max ve Cole ile birlikte Hart Hukuk Bürosunu yönetiyorsunuz. Üçüncü çocuksunuz ve eyaletin en iyi birleşme ve devralma avukatısınız. Ödevimi yaptım." Sapphire kendinden memnun görünüyordu, gülümsemesi hiç bozulmamıştı.

O kesinlikle benim hakkımda bir iki şey biliyor. Ama farkında olmadığı şey, çoğu gece rahatlamak için çevrimiçi satranç oynadığım, bonsai yetiştirmekten hoşlandığım ve çoğunlukla sanat galerilerini gezdiğimdir – çoğunlukla sessiz hobilerim. Sapphire'in bunlardan herhangi birini yapabileceğini hayal edemiyorum çünkü onun tarzı gürültülü ve kendisi de öyle. "Fısıldamak" kelimesi onun kelime dağarcığına asla girmez.

Ama durun bir dakika. "Affedersiniz, tam olarak kimsiniz?" Çok geç oldu. Randevulara genellikle izin verdiğim saatin çok ötesinde, bu konuda çok titizim ve Tessa da bunu biliyor.

"Safir & Spark'tanım. Hart Law'ın yıllık personel konferansınızı organize etmekle görevlendirdiği personel etkinlik şirketiyiz. Sahibiyim ve şirkete kendi ismimden esinlenerek bu ismi verdim. Tam olarak aynı değil,

ismime bir gönderme olarak ‘ateş’i ekledim, biliyorsunuz, insanların tutkusunu nasıl ateşlediğimi ve ‘kıvılcım’ etkinliklerini simgelemek için. Çok zekice.” Sapphire birleşmiş ellerimize bakıyor. “İsterseniz elinizi geri alayım.”

Hâlâ sıkıca tuttuğum narin elini bıraktım.

Sandalyemi masamdan uzaklaştırıp ayağa kalktım ve aramızdaki boy farkını fark ettim. Sapphire'e kıyasla, ondan bir metreden fazla daha uzunum. O en fazla bir buçuk metre boyunda olmalı. Cep boyutunda, minyon bir güç merkezi.

Hâlâ ofisimde ne işi olduğunu anlamıyorum ama eskisi kadar kızgın olduğumu da söyleyemem. O, en kasvetli günü bile güneşliymiş gibi hissettiren bir enerjiye sahip, adeta bir kıvılcım kaynağı.

Sus be Eli. O çok sinir bozucu.

"Bu akşam yemek yiyeceğiz," diyerek beni şaşırttı.

"Hayır, değiliz." Bu akşam dewy56 ile çevrimiçi bir satranç maçım var.

"Evet, öyleyiz." Sapphire, onlarca gümüş takıyla dolu, büyük, bej süet çantasını karıştırıp cep telefonunu çıkardı. "İnsan kaynakları müdürünüz Janice'in acil bir ailevi sorunu vardı ve bu akşam bazı kararlar almamız gerektiği için akşam yemeği planlarını iptal etmek istemedi. Ve siz hariç tüm kardeşleriniz bu akşam meşgul olduğu için, sizin yardımcı olabileceğinizi önerdi." Cep telefonundan başını kaldırıp bana onay e-postasını gösterdi. "Bugün öğleden sonra onaylandı. Tessa Carter tarafından," diye ekledi.

Ekrana şöyle bir göz atıyorum, en kötü kabusum gerçek olmak üzere. Küçük bir geveze hanımla akşam yemeği yiyeceğim ve onunla kibar bir şekilde sohbet etmek zorunda kalacağım. Tabii araya bir kelime sıkıştırabilirsem.

Ve sana da lanet olsun Tessa, tüm dikkatimi istemediğin için. Birleşme belgesindeki bir maddeyi yeniden yazmakla uğraşırken daha önce bundan bahsediyor olmalıydı. Gerçekten daha iyi dinlemeye başlamalıyım. Sadece

"akşam yemeği" kelimesini duydum, bunun yarın akşam anlamına geldiğini varsaydım ve evet dedim.

Sapphire cep telefonunu çantasına atıyor ve sanki benim bir hamle yapmamı bekliyormuş gibi beklentiyle bana bakıyor.

"Bana bir dakika ver." Telefonumu kapıyorum, yüzümden öyle bir sinir seli yansıyor ki Sapphire bunu kesinlikle hissedecektir.

"Elbette." Cevabı hiç sarsılmadan geldi, yavaşça ofisimde dolaşıp kitap raflarına doğru ilerledi. Ekrandaki klavyedeki harflere sertçe dokunup, kardeşlerimle olan mesajlaşma uygulamasındaki her bir harfi ekranı kıracak kadar hızlı yazdım.

Ben biliyorum Nathan bu akşam bebek odası mobilyası almakla meşgul, ama siz ikiniz meşgul değilsiniz. Gerçek hayattan bir tek boynuzlu at tarafından akşam yemeğine çağrıldım. Safire & Spark'tan. Bu konuda bir bilginiz var mı?

Mesajımın hepsi tarafından okunduğu yazıyor ama hiçbirisi cevap vermiyor. Ne Max yazıyor, ne de Cole kayıt yapıyor... Hiçbir şey yok. Sıfır. Şerefsizler.

Bekliyorum. On saniye... yirmi saniye... otuz saniye. Sapphire dalgın dalgın raflardaki eşyalara dokunurken, bonsai ağaçlarımı incelerken, dikkatini çeken her şeye parmaklarıyla dokunurken sinirlerim geriliyor.

Kırk saniye... Şimdi de raftan bir kitap alıyor, sonra da doğru yerine geri koymayı beceremiyor. İçimde bir sinir dalgası yükseliyor ve grup sohbetimize bir mesaj daha gönderiyorum.

Şu an cehennemde yaşıyorum.

Eğer eşyalarımın birini daha alırsa, çıldırabilirim. Çenemi o kadar sıkı sıkıttığım için zaten ağrıyor ve bu da baş ağrımı daha da kötüleştiriyor.

Kardeşlerimden hala bir cevap yok.

Ben: Siz üçünüz bana bir iyilik borçlusunuz. Max: Teşekkürler dostum! Cole: Kesinlikle. Nathan *gülen emoji*

"Kahrolası çocuklar," diye homurdandım içimden, ağır bir nefes vererek, sonra cep telefonumu masaya sertçe fırlattım.

"Her şey yolunda mı?" diye soruyor Sapphire, sanki ofis onunmuş gibi etrafımda dolaşarak.

"Evet." diye sert bir şekilde cevap verdim. "Bir dakikaya ihtiyacım var."

Sapphire, hareket etmem için ellerini birbirine vurarak beni cesaretlendirdi. "Hadi o zaman, çabuk ol. Gidelim yoksa Fillmore Caddesi'ndeki yeni Meksika restoranı Casa del Sol'daki rezervasyonumuza geç kalacağız. Ve geç kalmaktan nefret ederim."

Zamanında olma konusundaki yorumu beni hazırlıksız yakaladı. Aksine, kendi programına göre hareket eden, kimi beklettiğini umursamayan ve kuralları hiçe sayan biri gibi görünüyor. Ama anlaşılan onun dakiklığı hakkındaki varsayımlarımda yanılmışım.

Ona rahatsız edici derecede uzun süre bakıyorum, zihnim kendi içinde bir savaş halinde. Bir yandan içimdeki şeytan kulağıma fısıldayarak ona görüşmeyi ertelemem gerektiğini söylerken, diğer yandan bu işi sonuna kadar götürmeye kararlı. Planları iptal etmek benim tarzım değil, gerçi bu planı ben yapmadım; yapsaydım da hazırlıklı olurum. Düzen ve organizasyonu tercih ederim ve son dakika değişikliklerinden nefret ederim. Hayatım mükemmel bir şekilde planlanmış. Tam da istediğim gibi.

"Hadi yapalım şunu." Sapphire heyecanla ellerini tekrar birbirine vurdu, yaklaşık bir düzine bileziğinin şıkırtısı beni kararsız düşüncelerimden çıkardı.

Kahretsin. Gitmem gerek. Başka seçeneğim yok.

Akşamıma beklenmedik bir şekilde bu durumun girmesiyle hayal kırıklığına uğrayarak içimden bir iç çektim, belgeyi hızla kaydettim ve yedekledim, ardından raflardan çektiği kitapların hizalamasını düzelttim, bana sorgulayan bir bakış atmasına aldırış etmedim. Birkaç saniye sonra, isteksizce ofisimden çıktım ve asansöre doğru giderken ceketimi giydim. Sapphire'in anlamsız gevezeliği devam ediyordu ve ben ona ayak

uydurmakta zorlanıyordum. Görünüşe göre sürekli olarak bir şeyler üretme modundaydı.

Sapphire arama düğmesine basıyor. "Yıllık personel ekip oluşturma gününüz muhteşem olacak. Bunu iliklerime kadar hissediyorum," diyor sesinde bir ışıltıyla.

İşini bu kadar çok sevdiğini belli eden tavrından neredeyse nefret ediyorum. Ama Hart Hukuk Bürosu için iyi bir şey ve Janice'in neden onun şirketini tercih ettiğini anlayabiliyorum. O, ünlem işaretinden bile daha coşkulu.

"Aydınlatıcı bir deneyim olacak." Max yanından geçerken, o da ellerini kullanarak gökyüzüne bir gökkuşağı çizdi ve kendi kendine kıkırdadı.

Yanımdan geçerken ona kaşlarımı çattım. O şerefsiz hâlâ ofiste. Kahrolası herif.

"Saçlarına bayıldım," diyor Sapphire'e göz kırparak, açık pembe, mor, sarı, yeşil ve mavi renklerde şeritlerle süslenmiş buz sarısı dalgalı saçlarını işaret ederek.

"Teşekkürler." Ona gülümsüyor, saçlarının uçlarını sanki ona el sallıyormuş gibi sallıyor ve bu durum kalbimi hafifçe buruyor.

Bu da neydi böyle?

Sıkıntı?

Kıskançlık?

Asla olmaz.

İmkansız.

"Sana yakışır," diye yanıtladı, tam bir kadın avcısıymış gibi, koridorda tuvaletlere doğru yürürken Sapphire benimle konuşmaya devam etti ve cevaplama şansım hiç olmadı.

Acaba hiç nefes alıyor mu?

Aman Tanrım, bu gece çok uzun olacak.

Gitmeli miyim? Buradan kurtulabilir miyim?

Kahretsin, yapamayacağımı biliyorum.

Ancak Őimdi dűŐűnűnce, onunla geceyi gećirecek olmamın aslında pek de sakıncası yok.

O ćok ećlenceli.

Saćmalık, benim ićin ećlence diye bir Őey yok.

Çok gerginim ve annemden beklenmedik bir şekilde aldığım, Sapphire tuvaletten dönene kadar evden ayrılmam gerektiği anlamına gelen en az yedi hayali mesaj uydurdum.

Ama yapamam. Şirket için üzerime düşeni yapmalıyım. Yine de sinirliyim. Gerçekten çok sinirliyim. Kardeşlerime. Özellikle Max ve Cole'a.

Cep telefonumu masadan alıp grup sohbetimizden kardeşlerime mesaj atıyorum.

Ben: Siz iki şerefsiz beni resmen mahvettiniz. Max: Ah, öyle deme. Onu seviyorum. Ben: Çok gürültülü. Max: Çok güzel, onu bir randevuya davet etmelisin.

Onu görmezden geliyorum.

Ben: Bu yılki personel etkinliğini organize etme sırası bende değil. Cole: Max'i görmezden geleceğini biliyordum. En son ne zaman randevuya çıktın? Ben: Sus. Nathan: Bu yıl organizasyona yardım etme sırasının sende olmadığını biliyorum, ama yolda bir bebek ve planlanacak bir düğün varken çok meşgulüm. Geçen yıl Max yaptı, ondan önceki yıl da Cole. Seni bir yıl öne aldım. Gelecek yıl ben yapacağım. Söz veriyorum. Cole: Bu adil görünüyor. Max: Ve hepimiz yıllık etkinliğe aktif olarak katılmayı kabul ettik. Babam gibi, biz de işin içindeyiz ve personelimizle iletişim halindeyiz. Bu

senin için iyi olacak. Neredeyse bir yıldır kafanı o birleşme belgesine gömmüşsün ve bu sağlıksız. Ben: Personel ekip oluşturma günüyle ilgili kararları vermeye yardım etmekten çekinmiyorum, ama bu akşam yürüyen, konuşan bir piñata ile akşam yemeği yemek aklımda yoktu. Cole: Satranç vardı, değil mi? Esneme. Max: Bifteklerimiz geldi. Küçük Bayan Kaleydoskop ile yemeğinizin tadını çıkarın *göz kırpma emoji* Nathan. Adı Sapphire Feelgood. Ona kaleydoskop demeyi bırakın. Ben: Şu an hepinizden nefret ediyorum. Cole: Bu yılki etkinliği unutulmaz kılın. Sapphire'e sadece yerel hizmetleri kullanmasını söylemeyi unutmayın.

Geçen yıl, havaalanı pistinin acil bakım nedeniyle kapatılması yüzünden konuşmacılarımızın katılımını iptal etmek zorunda kalmamızın ardından, bu yıl ve bundan sonraki her yıl yerel tedarikçilerle çalışmaya karar verdik.

O zaten bu konuyu halletmiş durumda. Birkaç yerel uzman konuşmacı ve moderatör çalıştırıyor.

Bunu bana buraya takside gelirken söyledi. Elektrikli taksi, çünkü Sapphire'e göre bu, Doğa Ana ve Dünya arasında bir denge kurma yolunda atılan bir adım.

Ona dünyayı ağırlaştıran benzinli bir araba kullandığımı söylemedim. Sanırım o öyle tarif etti. Daha yeşil bir geleceğe derinden bağlı ve her yere pedallı bisikletle gidiyor, ama bu gece bir istisna yaptı.

O çok... iyi. Ve ilgi çekici.

Takip etmem gereken çok şey var ve o beni düşündürüyor. Zaten çok düşündüğüm bir şey bu. Daha fazla şey düşünmeme gerek yok; beynim zaten dolu.

Nathan Bizi haberdar et. Gitmem gerek. Bebek arabası almaya gidiyoruz. Max Kulağa cehennem gibi geliyor. Cole Max suratını buruşturuyor. *gülümseme emoji* Nathan Asla asla deme Max. Max Asla. İşte, söyledim. Nathan Pislik.

Max'in ne kadar bağlanmaktan korktuğunu düşününce kendi kendime gülüyorum. Cehennem donana kadar kimseye bağlanmaz.

Cep telefonumu kapatıp ceketimin iç cebine koydum ve geçmek bilmeyen baş ağrımı hafifleteceğini umarak su bardağımı dudaklarıma götürdüm.

“Neye gülüyorsunuz?” Sapphire tuvaletten geri döndü; neşe dolu sesi, sanki şarkı söylüyormuş gibiydi.

“Hiçbir şey.” Başımı sallıyorum, o özel oturma bölmesine doğru kayarken duygularımı bastırmaya çalışıyorum ve gülümsememin kaybolmasına izin veriyorum.

“Ayrılmak için bir bahane bulup bulamayacaklarını öğrenmek için kardeşlerine mesaj mı atıyordun?” diye soruyor, gözleri parıldayarak.

“Hayır,” diye alaycı bir şekilde karşılık verdim. Onlara sormamış olabilirim ama düşündüm. Şüphesiz Sapphire de bir kahin.

“Yalancı,” diye karşılık veriyor, beni adeta bir kitap gibi okuyarak.

Tahmin etmiştim, sezgisel biri. Bu tür batıl inançlara inanmıyorum ama sanki zaten kafamın içindeymiş gibi. Bunu nasıl başardı?

“Tamam, düşündüm. Ama sadece bir saniyeliğine,” diye itiraf ettim, çatal bıçakları düzeltip eşit aralıklarla yerleştirirken.

“Ah, biliyorum.” O geniş gülümsemesi geri döndü ve itirafımdan rahatsız olmaması hoşuma gitti. “Bu akşam benimle yemek yemen seni hazırlıksız yakaladı Elijah, ve anladım ki düzeni ve işlerin belli bir şekilde yapılmasını seviyorsun. Sana sürprizler yapılmasından nefret ediyorsun.”

Onaylayarak başımı salladım. “Benim hakkımda başka ne bildiğini sanıyorsun?” Merakımı iyice artırdım.

“Sessiz, düşünceli ve ciddi birisin. Boş zamanlarında muhtemelen Sudoku çözüyorsun. Ve”—düşünceli bir şekilde duraklıyor—“satranç gibi oyunlar oynayarak analitik zekanı kullanmayı seviyorsun. Ayrıca botanikle, özellikle de bonsai ile ilgileniyorsun.”

Bu da ne? Gözlerim şaşkınlıkla açıldı. Bütün bunları tek bir taksi yolculuğundan mı öğrendi? Oysa ben kendimle ilgili hiçbir şey açıklamamıştım.

Dudaklarında anlamlı bir sırıtış belirdi. "Ofisinizde bir satranç takımı, birkaç bonsai ağacı var ve bugünkü gazetede çıkan tamamlanmış Sudoku da masanızda duruyordu, muhtemelen onu bu sabah ilk iş olarak siz yaptınız."

Bu kadın sadece inanılmaz değil, aynı zamanda son derece gözlemci.

"Ayrıca benimle akşamı geçirme düşüncesinin gözlerindeki acıyı da görebiliyordum, Elijah. Ya benim gibi geveze biriyle vakit geçirmeye alışkın değilsin ya da kız arkadaşın, neredeyse hiç tanımadığın başka bir kadınla akşam yemeği yediğin için sana çok kızacak."

"Lütfen bana Eli deyin." Boğazımı temizledim ve tuz ve biber değirmenlerini masadaki küçük çiçek vazosunun soluna dizdim. "Ve kız arkadaşım yok." Ya da sadece cinsel ilişki yaşadığım bir arkadaşım ya da başka herhangi bir ilişkim yok.

Yalnız olmak bir başarısızlık değil; gelişmek için bir fırsattır.

Bu, yıllardır kendime söylediğim yalan. Gerçek şu ki, son zamanlarda hayatımı birlikte geçirebileceğimi hayal edebileceğim kimseyle tanışmadım. Kimseye söylemem ama yalnızım. Gerçi biliyorum ki kimse beni şu anki halimle idare edemez.

Kırık.

Ve kimse bunu istemez.

Babamın hasta olduğunu ve hastalığının tedavi edilemez olduğunu öğrendiğimden beri, içimde bir düğme çevrildi ve teşhisini kabullenmekte zorlandım. Artık farklıyım, hayatın anlamını ve ölümden sonra ne olduğunu sorguluyorum. Kısacası, bu durum günlerimi ve gecelerimi mahvediyor; oysa yapmam gereken şey, içinde yaşadığım bu başarılı, güzel dünyanın her anının tadını çıkarmak ve gelişmek, ama kendi düşüncelerimden kurtulamıyorum.

Babamla Max ve Nathan'dan daha yakındım çünkü onlar benden büyüktü ve kendi hayatlarıyla meşguldüler, en küçük kardeşim Cole ise her zaman annemleydi. Babamın teşhisi beni onlardan farklı etkiledi.

Daha küçükken, okuldan sonra babama dosyalama, arşivleme, fotokopi çekme gibi her konuda yardım etmek için ofise giderdim; ondan bir şeyler öğrenmek için her şeyi yapardım. İnsan bir sünger gibi, hukuk prosedürleri, politikaları, savunduğu insanlar ve meslek hakkında bilmem gereken her şeyi dinler, özümserdim. Babam benim idolüm ve tek istediğim onun gibi olmak; azimli, başarılı ve gerçek bir ilham kaynağı olmak. Büyürken, cumartesi sabahları Nathan, Cole ve Max annemle birlikte tenis veya futbol oynarken, babamla ofise giderdim; orada bana önümüzdeki hafta için hazırladığı açılış ve kapanış konuşmalarını anlatırdı. Cumartesi günleri her zaman en sevdiğim, haftanın en güzel kısmıydı.

Şimdi bir bakım evinde, zihni ve bedeni eriyor; oysa sağlıklı bir şekilde emekliliğinin tadını çıkarmalı ve hayatının en güzel yıllarını annemle birlikte geçirmeliydi.

Her gün kafamda dönüp duran kötü düşüncelerden dikkatimi uzaklaştırıp Sapphire'e odaklanıyorum ve "Gözlerimdeki acı, baş ağrımdan kaynaklanıyor" diyorum. Bu bir yalan değil, ama onunla akşam yemeği yemek yerine kaçıp gitmek istemem konusunda kısmen haklıydı.

"Ah, bunun için tam da aradığınız şeyi buldum." Sapphire elini çantasına daldırıp küçük, U şeklinde bir cihaz çıkardı. "Bu, migren için bir akupresür klipsi," diye bilgilendirdi beni, nasıl kullanılacağını göstermeden önce. "Başparmağınız ve işaret parmağınız arasına yerleştiriyorsunuz. Aynen böyle." Parmaklarının arasına yerleştirdi, sonra elini kaldırdı. "L14 akupresür noktasına baskı uygulayarak yardımcı oluyor ve söz veriyorum, baş ağrınız birkaç dakika içinde geçecek. İşte, deneyin." Sapphire parmaklarından kaydırıp bana uzattı.

Onun benim yanımda ne kadar rahat olduğuna inanamıyorum. Sadece benim yanımda değil, herkesle. Saçları, sık sık konuştuğu bir konu gibi görünüyor. Restorana girdiğimizde hostes Sapphire'e adeta hayran kaldı, sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi onunla sohbet etti. Buna karşılık, benim insanları tanımam biraz zaman alıyor.

Kardeşlerim beni daha ciddi sanıyorlar ama gerçekte öyle değilim. Sadece onlar benden daha spontane, özellikle de gözü pek olan ve boş zamanlarında uçaktan atlamayı seven Max. Paraşütün arızalanması durumunda neler olacağını düşünmek bile midemi alt st ediyor. Hayır, bu bana göre değil.

Düşüncelerimi dağıtmak için baş ağrısı cihazını elime alıp inceliyorum.

Kadın klitoris vibratrne benzeyen bu şeyin bana hiçbir şekilde faydası olmayacak.

"Bana güven, Elijah." Sapphire elini bacağıma koydu ve bu yakın temastan irkildim.

Yukarı bakıp yüzünü inceliyorum, göz bebekleri beni adeta esir almış gibi. En koyu maviye boyanmış ve gümüşi beyaz beneklerle serpilmiş gibiler. İlerinde ay taşı hapsolmüş safirlere benziyorlar.

Yutkundum ve onu tekrar düzelttim, "Adım Eli."

Dudaklarında hafif bir çekme hissetti. "Eli, bana güven." Başını salladı ve elini bacağımdan çekmeden önce, akupresür klipsini parmaklarımın arasına yerleştirmemi işaret etti.

Onun içinde o kadar çok iyilik var ki, neredeyse her şeyin önüne geçiyor.

Hiçbir şey söylemeden cihazı parmaklarımın arasına yerleştiriyorum ve onun istediğini yapıyorum: güveniyorum.

Parmaklarını açarak, "Beş dakika. Hepsi bu kadar," diyor.

Bu çok büyük bir vaat. Beş dakika, hatırlayamayacağım kadar uzun süredir çektiğim baş ağrımı nasıl iyileştirebilir ki?

Sapphire menüyü eline alıp yemek seçeneklerini inceliyor. "Ne sipariş edeceksiniz?"

"Biftekli enchilada," diye doğrudan cevap veriyorum.

Seimimi beğenmemiş gibi dudaklarını bükerek, "Vejetaryen enchilada alacağım. Ben vejetaryenim," dedi.

Gerçekten de çok iyi, Eli.

Tam olarak istediğim ilk izlenim değildi. Şimdi yaptığım seçim düşüncesizce görünüyor. "Başka bir şey sipariş edebilirim," diye öneriyorum.

Endişelerimi bir kenara bırakarak, "Ne isterseniz sipariş edin. Hepimizin kendine özgü inançları ve tercihleri var," dediğinde kendimi biraz daha az suçlu hissediyorum.

Bu durum bana pek hoş gelmediği için fikrimi değiştirip vejetaryen enchiladaları da sipariş ediyorum, Sapphire'in siparişi garsona verdiğimde şaşkınlıkla çıkardığı sesi de umursamıyorum.

Siparişimi onun inançlarına uydurmak için değiştirdiğimi bildiği için, gülümsemesini zor tutarak kibarca menüsünü kapattı.

Sonuçta ben bir beyefendiyim.

Sonra garson bizi yalnız bırakıyor. Birlikte. Oysa ben küçük sohbetlerde pek iyi değilim. Bu bir yalan. İyiyim, sadece sevmiyorum.

Sanki rahatsızlığımı sezmiş gibi, Sapphire hemen konuya giriyor. "Size teklifimi göstereyim," diyor, büyük çantasından bir tablet çıkarıp, üzerine yerleştirilebileceği standı dönuşen kapağını açarak. "Enerjiyle dolu, canlı bir his verecek."

"Profesyonel olması gerekiyor," diye kesin bir dille belirtiyorum.

"Öyle olacak, ama aynı zamanda ilgi çekici de olması gerekiyor." Dokunmatik ekrana şifresini girerek güne başlamak için buz kırıcı etkinliklerin listesini açıyor. "Bunlar benim ilk fikirlerim."

"İsim etiketi değişimi." İlkini yüksek sesle okudum. "Bu ne demek?"

"Kayıt sırasında herkese yanlış isim etiketi veriliyor ve açılış konuşmamdan sonra herkes doğru rozetini bulmakla görevlendiriliyor. Bu, herkesi yerinden kaldırıp normalde konuşmayacakları kişilerle konuşmalarını ve takım olarak çalışmalarını sağlamanın harika bir yolu. Bu yüzden enerjiyi artırmak için bir numaralı önerim bu."

Korkunç geliyor. Kaşlarımı çatarak beyaz kumaş peçetemin üzerine parmaklarımla vurdum, sonra kırıksıklıkları düzelttim. "Diğerleri neler?"

Sapphire, fikir listesini birer birer büyük bir hevesle hayata geçirirken, ben sadece bu saçma etkinliğe ne kadar para harcadığımızı düşünüyorum. Boomwhackers denen müzik aletlerinin sesi tamamen berbat. Sabahın dokuzunda kim eline içi boş plastik tüpleri vurarak müzik yapmaya kalkışmak ister ki?

Kesinlikle ben değilim.

“Başka fikirleriniz olabilir mi?” Hiçbirini beğenmedim. Belki biraz kaba davrandım. “Lütfen,” diye ekledim sonuna.

Hiç etkilenmeden, notlarının başka bir sayfasına geçerken rahat bir şekilde, "Elbette. Baş ağrın nasıl?" diye yanıtladı.

Elimle şakağıma dokunduğumda, gerginlik veya hafif bir ağrı olmadığını fark edince şaşırdım. Haklı olduğunu kabul etmek istemesem de, kabul ettim ve ona, "Geçti," dedim.

"Size söylemiştim" derkenki o kibirli ve ukala tavrı inanılmaz.

Parmaklarımın arasında tuttuğum cihaza şöyle bir göz atıyorum. Safire çok benziyor.

Büyü.

Gerçek sihir değil ama Janice'i, yani İnsan Kaynakları müdürümüzü, büyüleyip benim ve kardeşlerimin bir haftalık tatilimizi onun bizim için olağanüstü bir personel temini etkinliği gerçekleştirebileceğine inanarak geçirmeyi başardığına göre, bir tür sihirbaz olmalı.

Kimsenin bilmediği şey şu ki, bir yıldan fazla bir süre önce o hafta tatilde değildik; bunun yerine babam için bakım evlerini ziyaret ediyorduk. O zamanlar kimse babamın teşhisini veya kötüleşen sağlığını bilmiyordu. Şimdi biliyorlar, ama ilk söylendiğinde, babamı olabildiğince korumak için bunu gizli tuttuk ve sadece yakın aile ve arkadaşlarımızla paylaştık. Son bir yıl kadar zor geçti.

Sonraki bir saat boyunca, Sapphire atölye seçmeli dersleri için fikirlerin yer aldığı sayfaları birbiri ardına karıştırırken, bir yandan da yemeğini yerken ve hızlı hızlı konuşurken, biz de yemek yiyip çalışıyoruz. Bana

cevap vermek için neredeyse hiç zaman bırakmıyor, bu yüzden arada sırada homurdanıp başımı sallıyorum.

Önerilerinin çoğunun personelimize fayda sağlayacağına inanmıyorum ve akupresür klipsini çıkarmadığıma sevindim, yoksa muhtemelen yine baş ağrısı çekerdim.

"Biliyorsun, çok fazla dahil olmana gerek yok," diyor Sapphire tatlı bir sesle, sanki beni nazikçe reddediyor ve bana gerekli olmadığımı incelikle anlatıyormuş gibi.

"Biliyorum, ama olmak isterdim." Ceza hukuku ekibimizin atölye çalışması olarak balon hayvanlar yapmasını istemediğinden emin olmak için. Bunu kendisi önermedi ama yapmayacağından da emin değilim.

"Çoğu firma her şeyi organize etmeyi bana bırakıyor."

"Biz çoğu firma gibi değiliz." Aslında demek istediğim ona güvenmiyorum ve kaşlarını çatmasından bunu anladığını söyleyebilirim. Burnumun Pinokyo'nun burnu kadar büyüdüğünü hissettiğim kadar bariz bir şekilde belliyim. Ayrıca, tıpkı babam gibi, personel toplantısının karar alma sürecinde proaktif olmaya söz verdim ve onu gururlandırmak istiyorum. Bu toplantı diğerlerinin hepsini geride bırakmalı.

Öne doğru eğilerek dirseğini masaya, çenesini de eline dayadı. "Öyle bir izlenim ediniyorum." Kısa bir süre düşündükten sonra ekledi: "Aldığım her kararı size e-posta ile bildirmemi ister misiniz?"

"Evet." Mikro yönetim modumu bambaşka bir seviyeye taşıyorum. "Janice'i de bilgilendirin ki döndüğünde kolayca haberdar olsun."

Bu akşam yemeğinin tamamı bana çok yorucu geldi.

Başını salladı ve bana sanki bir hayvanat bahçesindeki egzotik bir hayvanmışım gibi baktı. "Ve sen hâlâ tüm etkinliğin siyah beyaz temalı olması konusunda ısrarcısın."

"Evet." Bu, logomuzun rengi.

"Altın ya da gümüşten bir zerre bile yok, ortalığı biraz hareketlendirmek için mi?" Parmaklarının arasında küçük bir hava zerresi sıkıştırıyor.

Göz alıcı mı?

“Hayır. Ne peri ışıkları, ne canlı renkli afişler, ne de çiçekler. Profesyonellikten uzak hiçbir şey yok.” Hart Hukuk Bürosu olarak, eyaletin en iyisi olmaktan gurur duyuyoruz. “Özünde prestijli ve sofistikeyiz.” İşletmesinin logosu ise, üzerine cennet kuşu dökülmüş gibi görünüyor.

Sapphire ile son bir saat kadar vakit geçirdikten sonra, Janice'in onun şirketini işe alırken ne düşündüğünü merak etmeden edemiyorum. Birbirimize hiç uygun olmadığımızı düşünüyoruz.

Evet, hevesli olabilir ama atölye çalışmaları ve grup tartışmalarıyla ilgili fikirleri beni fazlasıyla şaşırttı. Şirket için shaker ve el davulları kullanarak bir takım şarkısı yaratmaktansa kaktüs yutmayı tercih ederim. Ve kesinlikle kayıt için eğlenceli bir çalma listesine ihtiyacımız yok.

Safir öylece bir yerde değil; eminim başka bir gezegende yaşıyor: Bulutların İçindeki Gezegen'de.

"Lütfen bu sorum sizi gücendirmesin ama Eli, gri en sevdiğin renk mi?"

“Renk dikkat dağıtıcıdır.”

"Demek bu yüzden masanızdaki yapışkan notlar soluk ve fırtınalı bir sonbahar gününde yapılmış bir fotoğraf çekiminden fırlamış gibi görünüyor?"

Bu konuşmadan rahatsız olduğum için, parmaklarımın arasından akupresür klipsini çıkarıp masaya koydum, sonra kravatımı düzelterip boynuma sıkıca bağladım. "Neon renkleri sevmiyorum." Gri de bir renk sonuçta. Çenemi öne doğru iterek meydan okudum.

“Öyle mi?” diye alaycı bir tonla mırıldandı, sonra devam etti. “Etkinliğinizi unutulmaz kılmak için bu meydan okumaya hazırım, bu yüzden size yeni fikirlerimi e-postayla göndereceğim ve önümüzdeki hafta tekrar görüşelim. Sihrimi yeniden uygulamak için birkaç güne ihtiyacım var. Ayrıca bir sonraki toplantımız için bazı tarih ve saatleri de e-postayla göndereceğim.”

“Buluşmamıza gerek yok.” Hele ki aynı restoranda yemek yiyeceksek. Orası çok hareketli, ayrıca tekrar buluşacak vaktim yok. Aslında var, sadece istemiyorum.

Kendimi kandırıyorum. Onu biraz seviyorum. Belki çok. Belki de aşırı derecede.

Janice geri döndüğünde ipleri eline alacak ve ben de mikro yönetim yapabileceğim... Yani, Sapphire ile doğrudan görüşmeden son sözü söyleyebileceğim. Garsona işaret ediyorum. “Hesabı ben getireceğim. Gitmem gereken bir yer var.” Yan notlar ve karalamalarla dolu kaotik elektronik notlarla besleniyor gibi görünen kadından uzakta bir yer. Yine de, bir yanım onunla daha fazla zaman geçirmek istiyor.

Kahretsin. Bu korkunç.

“Tuvalete gittiğin zaman hesabı zaten ödemiştin, Eli.”

Sözleri beni şaşırttı. "Neden?"

“Çünkü sizi davet ettim—pardon, Hart Hukuk Bürosunu akşam yemeğine davet ettim.” Hızlıca hareket ederek bilgisayar tabletini ve akupresür klipsini çantasına tıktırdıktan sonra, limon yeşili üstü ve aynı tonda çiçek desenleriyle kaplı uçuşan eteğiyle mükemmel uyum sağlayan kanarya sarısı bir hırka giyiyor.

Hem gösterişli hem de zarif görünmeyi nasıl başarıyor, anlamıyorum.

Dakikalar içinde kaldırımda duruyorduk ve tam veda etmek üzereyken Sapphire, sanki Mary Poppinsmiş gibi dipsiz çantasından kırmızı bir bisiklet kaskı çıkarıp başına taktı ve çene kayışının tokasını bağladı. "Tanıştığımıza memnun oldum, Eli." Sarılmak için yaklaşıyormuş gibi öne doğru bir adım attı ama ben panikleyip el sıkışmak için elimi uzattım.

Evet. Janice şirketini kovmalı. Çok... abartılı.

"Sen de," diye kısa ve öz bir şekilde cevap verdim, yalan bir yanıtı dişlerimin arasından zorla geçirdim çünkü onun gevezeliği beni gerginleştirmişti, bir sonraki ne diyeceğinden emin değildim.

Şu an aklımdan geçen tek şey neden bisiklet kaskı taktığı ve sormak isterdim ama uzun, karmaşık bir hikaye anlatarak beş dakikamı daha boşa harcayacak.

Garip el sıkışmamızın ardından Sapphire bana eve güvenli bir taksi yolculuğu diledi, ayak uçlarında döndü ve el sallayarak vedalaştıktan sonra ön tarafına yapay çiçeklerle süslenmiş beyaz bir sepet takılı nane yeşili bir bisiklete doğru yürüdü.

Hımm, demek ki onu daha önce burada bırakmış.

Büyülenmiş ve ona tamamen kapılmış bir halde, U kilidini açmasından, koltuğa atlayıp geceye doğru uzaklaşmasına, bana son bir kez el sallayarak veda etmesine, rengarenk saçları ve uçuşan eteği rüzgarda arkasında savrulmasına kadar yaptığı her hareketi gözlemlemekten başka bir şey yapamadım.

Ceketimin iç cebinden cep telefonumu çıkarıp kardeşlerime mesaj atıyorum ve ne yazacağımı düşünüyorum çünkü artık basit bir mesaj bile benim için bir angarya haline geldi; her kelimeyi sorguluyor ve tam olarak doğru olmayan his kaybolana kadar mesaj yazıyorum. Biraz düşündükten sonra mesajı gönderiyorum.

Ben: O, buz kırıcı olarak Boomwhackers'ı kullanmak, kayıt için eğlenceli bir çalma listesi oluşturmak ve günün renk temasına altın veya gümüş eklemek istiyor. Nathan: Hepsi harika fikirler. Max: Bence markamıza altın rengini eklemeliyiz. Cole: Bunu neden düşünmedik? Seçkin bir firma havası veriyor. Ben: Biz düğün planlama şirketi değiliz. Nathan: Bu kadar dar görüşlü olma Eli. Pazarlamayı devreye sok. Ve unutma ki düzenlediğimiz etkinlik personel için bir gün. Bu onların eğlence dolu bir gün geçirmeleriyle ilgili. Bu yıl işleri farklı yapıyoruz. Ben: Hiçbirini sevmiyorum. Max: Çünkü değişimden nefret ediyorsun. Cole: Akışa bırak. Sakin ol dostum. Max: Aydınlatıcı bir deneyim olacak. *gökkuşağı emoji* Ben: Onun bunu söylediğini duyduğunu biliyordum. Gökkuşaklarından nefret ediyorum. Nathan: Her şeyden nefret ediyorsun.

Haklı. Ben de öyle düşünüyorum.

Bana ne oldu böyle?

Yıllar geçtikçe kendimi kaybetmiş gibi görünüyorum.

Ben eğlenceye bayılan biriyim.

Öte yandan, safir neşe kıvılcımıdır.

Max, onun şirketini kovmuyoruz. Buna alışmalısın.

“Kahretsin,” diye mırıldandım kendi kendime, şiddetli baş ağrımın geri döndüğünü hissederek. Bunun üzerine internette baş ağrımı geçiren o sihirli videoyu aradım ve eve taksiyle giderken ertesi gün teslimat için sipariş verdim.

Sapphire ile iletişim kuracaksam, e-posta yoluyla bile olsa, buna ihtiyacım olacak.

Birkaç tane sipariş vermeliydim.

Annem telefonda bana, "Günün nasıl geçti?" diye soruyor.

"Güzel." diye homurdanarak kanepeye çöktüm.

"İyi geçmemiş gibi görünüyor. Sana sürekli kariyer değiştirmeni söylüyorum Sapphy. Kurumsal hayat bizim gibiler için değil."

Annem ve babam gibi insanlar, diye kastediyor.

Neşeli annem, şehirdeki her şeyi bırakıp çiftliklerine taşınmamı ve yeni başlangıçlara hazırlanmak için her yeni ayda kamp ateşinin etrafında çıplak dans etmemi çok isterdi.

Arkadaşlarımın ebeveynlerinin hiçbirinin bunu yapmadığını fark edince, ben de yapmayı bıraktım. Yeni ay için gelecek aya dair dileklerimi yazmaktan hala keyif alıyorum, ama dans etme kısmı, hayır, artık o bana göre değil.

"Günüm harikaydı." diye iç çektim. Bu doğru değil; Bay Keyif Kaçırıcı ile tanışana kadar harikaydı: neşe hırsız. Yani... Elijah Hart. Pardon—Eli Hart, personelinin yeniden canlandırmak için en sıkıcı etkinliklerden birini planlamamı istiyor.

Soyadı ona hiç yakışmıyor; çünkü kalbi yok.

Tıpkı gerçek hayattaki bir cimri gibi, eminim o da Noel'den nefret ediyordur, oysa Noel benim yılın en sevdiğim zamanı.

İnsan kaynakları müdürü aksini söylemediği sürece—ki söylemeyeceğini biliyorum—etkinlik planlarımı geri çekmeyi reddediyorum ve onu bilgilendirmek için bir mesaj göndereceğim. Düzenli hizmetin devam edebilmesi için birkaç gün içinde işe dönmesini umuyorum.

“Sadece yorgunum anne.” Ragdoll cinsi kedim Ghost'un başını okşuyorum. İsmi de çok yerinde çünkü kuyruğunun ve kulaklarının ucundaki ince gri benekler dışında, tıpkı bir Ragdoll gibi beyaz. Başını avucuma sürtüyor, sonra da karnını gıdıklamam için sırt üstü yatıyor, çünkü en sevdiği şey bu. Kalın tüylerine parmaklarımı daldırarak anneme soruyorum, “Sen ve babam bugün ne yaptınız?”

“Yeni sebze bahçesini, serin mevsim için tohumluk patates, pancar ve brokoli ekmek üzere kazdık.” Annem gülüyor. “Baban tırmıkla üzerine basınca kafasına vurdu.”

Ben de gülüyorum. Tanıdığım en sakar insan o. “İyi mi?”

“Küçük bir darbe. Yaşar.” Ardından, sanki içeceğinden bir yudum alıyormuş gibi kulaklığı şapırdatarak içti. Şüphesiz nane çayıydı. “Bana kiminle çalıştığını söyle. Bütün bu derin iç çekişlere kim sebep oluyor?”

“Hart Yasası.”

“Onları hiç duymadım.” Elbette duymamıştır. Ben okula başlayacak yaşa gelmeden önce ve CPS (Çocuk Koruma Servisi) beni kaybetme korkusuyla devlet okuluna devam etmediğim için ailemi kovmadan önce yıllarca Slab City'de şebeke dışı bir yaşam sürdürdükten sonra, ailem şimdi San Francisco'nun yüz mil doğusunda, Sierra eteklerinde kendi kendine yeten bir yaşam sürüyor.

Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor. Annemin dediği gibi, ben daha çok şehir kızıyım. Banyo veya mutfakta musluktan akan suya sahip olmayı çok daha fazla tercih ederim, böylece bir kilometre yürüyüp kuyudan su çekmek veya açık havada duş almak zorunda kalmam. Ayrıca gürültülü jeneratörlere ihtiyaç duymayan elektrik ve sıcaklığa da

bayılıyorum. Ailem bunların hiçbirine aldırış etmiyor. Tamamen özgür ruhlular, doğayla iç içe ve mutlu bir şekilde bohem bir rüya yaşıyorlar.

Babam her zaman kendi yolundan gitme konusunda ısrarcı olmuştur ve asla taviz vermemiştir. Bana ne kadar çıkarıcı olduğumu söylemekten daha çok sevdiği bir şey yoktur ve şirketler için etkinlik organizatörü olmamı asla onaylamamıştır. Ancak, yumurta işine başlaması için ona yüz tavuk aldığımda da şikayet etmedi; bunun bir yan iş olduğunu, çevresindeki diğer çiftliklere satış yaparak kendisinin ve annemin alışılmadık yaşam tarzını desteklediğini söylüyor. Keşke benim de böyle bir yaşam tarzım olsaydı.

Şebeke bağlantısı olmadan yaşamak eğlenceli miydi? Evet, öyleydi ve küçük bir kızken Slab City'de yaşadığım dönem bana dayanıklılık, topluluk ve her şeyden önemlisi sanat ve kültür hakkında çok şey öğretti.

Bu benim için uygun bir hayat mıydı? Kesinlikle hayır. Ailem beni güvende tutsa da, çoğu zaman durum böyle değildi: her zaman iyi niyetli olmayan insanlarla karşılaşmak, berbat hava koşulları ve sıfır sağlık hizmeti. Belli bir özgürlüğe sahip olabilirdim, ancak düzen ve temiz suya olan özlemim nihayetinde ağır bastı ve San Francisco'dan başka hiçbir yerde yaşamayacağım. Şehri seviyorum.

Okula ilk başladığım günü bile hatırlıyorum; altı yaşındayken hayatımın en heyecanlı günüydü. Kitaplardan ve sayfaları arasında gizli bilgilerden tutun da aktivitelere kadar her şey beni ilk günden itibaren büyüledi ve büyük bir istekle özümsedim. Lisede sınıfımın en yüksek not ortalamasını elde ettim ve bu da bana San Francisco Körfez Üniversitesi'nde Startup Scholars programı aracılığıyla başarı bursu kazandırdı. Bu burs, girişimcilik odaklı işletme bölümünde eğitim almamda bana yardımcı oldu.

Yurt odama güvenli bir şekilde girdiğim anda, anne ve babam hurdalıkta buldukları, eve dönüştürdükleri İngiliz yapımı otobüs Queenie ile Sierra dağlarının eteklerindeki küçük bir çiftliğe taşındılar; emekli olana kadar orada kalacaklarını söylüyorlar. Emekliliklerinin ne olduğunu asla

bilemeyeceğim çünkü ikisinin de hiç düzenli bir işi olmadı, birinden diğerine sürekli taşındılar.

"Sıradan bir konferans daha vermek zorunda kalmanın baskısı, bize daha yakın bir yere taşınma fikrinizi değiştirmenize yardımcı olur mu?" diye soruyor annem, Ghost'un yüksek sesli mırıltısı odayı doldururken, vücudu titreşiyor, göğsü homurdanıp gürlüyordu ve sesler yükseliyordu.

"Hayır." Asla. Annem bana bunu her sorduğunda bir dolarım olsaydı, babam için bir tavuk çiftliği satın alabilirdim. Ancak bu, içinde sıradan olanaklara sahip bir evin de olması anlamına gelirdi ve bu asla olmazdı.

Kendi kendime gülümsüyorum. Annemi ve babamı seviyorum ama gerçekten de çok inatçılar ve modern yaşam konusunda sabit bir zihniyete sahipler.

Biraz daha bilgi veriyorum. "Sorun şu ki, bu yeni müşteri çok zor." Anlaşılması imkansız. Kapalı ve etrafına beş metre kalınlığında taştan ve geçilmez bir kapıdan oluşan bir kale inşa etmiş. "Ve tüm fikirlerimden nefret ediyor." Hareket yoluyla hikaye anlatımından bahsetmemem iyi oldu, çünkü sanırım bu bir nöbet geçirmesine neden olurdu.

Rezervasyon yaptırdığım rengarenk restoran yüzünden zaten sinir krizi geçirmek üzereydi. Hızlı tempolu müzik ise, tüm kişiliği sinirli ve gergin olan bu adam için bardağı taşıran son damla oldu.

Yakışıklı biri, doğru. Akşam yemeğinde beni neredeyse hipnotize eden o mavi gözlerinden kaçış yok. Ya da gri takım elbisesinin altında sakladığı geniş kaslarından. Uzun boylu, esmer, gizemli, otoriter; tam benim tipim değil ama itiraf etmeliyim ki, huysuz ve aksi tarafı beni cezbediyor.

"Bana onu tarif et," diye ısrar ediyor benden bilgi almak için. Annem yaptığım işten nefret ettiğini söylese de, içten içe onu seviyor ve büyüleyici buluyor.

"Üç erkek kardeşiyle birlikte bir hukuk bürosunun sahibi. Aile şirketi yıllar önce babaları tarafından kuruldu. Şirketler hukuku, özellikle birleşme ve devralmalar konusunda uzmanlaşmıştır."

"Pff," diye alaycı bir şekilde söylüyor, bu da beni güldürüyor çünkü annem kanun ve düzenle ilgili her şeyden nefret eder.

Ona daha fazla detay ekleyerek, zihninde onun bir resmini çiziyorum. "Adı Elijah ve Eli diye çağrılmayı tercih ediyor. Satranç oynuyor, bonsai meraklısı, sessiz, gizemli, içine kapanık." Zihnimde onun net bir görüntüsü oluşuyor ve tekrar iç çekiyorum, ama bu sefer mutluluk dolu bir iç çekiş. "Cam kesilebilecek kadar keskin çene, buzul suyunun mavisi gibi delici gözler, büyüleyici," diyorum hayal kurarak. "Koyu saçlı, kısa sakallı, kendine güvenen, yakışıklı ve çok uzun boylu. Yaklaşık 1.93 boyunda, belki daha uzun. Muhteşem." Sessizliğe bürünüyorum, Ghost'un karnını okşamayı bıraktığımın farkında bile değilim, ta ki kabarık patisini elime vurup devam etmemi isteyene kadar.

"Ondan hoşlanıyorsun." Bu bir soru değil.

"Hayır," diye biraz fazla sert bir şekilde çıkıştım, kendimi ele verdim ve Ghost'un yalanımı sezmiş gibi başını kaldırıp bana şüpheyle bakmasına neden oldum. Ona dil çıkardım ve eğer daha iyi bilmeseydim, yemin ederim ki gözlerini devirip başını tekrar kanepeye yasladı.

"Kendine bunu söylemeye devam edersen belki ikna edici olursun," diye mırıldandı annem.

"Aman Tanrım," diye homurdandım. "Bu çok kötü."

"Demek bir müşteriyi beğendiniz. Ne olmuş yani? Daha önce hiç böyle bir şey olmadı mı?"

Bir erkek, derin düşüncelere dalmış bir halde kocaman, damarlı ellerini sakalının üzerinde gezdirirken karnımda kelekler uçuşmasına ve vücut sıcaklığımın on derece yükselmesine neden olmuş muydu hiç? Acaba kastettiği bu muydu? Eğer öyleyse... "Hayır." Duraksıyorum. O eller birer şaheserdi. El pornosuna ilgi duyacağımı hiç düşünmemiştim, ama işte buradayız.

"Sorun değil, bu gece sadece başka birinin yerine bakıyordu. Geçici bir durum ve o işe döndüğünde onunla doğrudan muhatap olmak zorunda

kalmayacağım," diye ekledim. Şükürler olsun.

"Peki, onların etkinliği ne zaman?" diye soruyor.

"En büyük abisinin düğününden sonra." Birkaç ay var. Etkinliği organize etmek için bolca zaman var, ama kendi iyiliği için fazla yakışıklı bir adamla geçirmek için çok uzun bir süre.

"Bu çok çabuk geçecek."

Katılıyorum. "Evet, sorun olmaz," diyorum, onun dayanılmaz herifiyle uğraşmak zorunda kalırsam işlerin hiç de iyi olmayacağını bilerek. "Onunla uğraşmak zorunda kalsam bile, zaten sadece e-posta yoluyla iletişim kurmak istiyor. Sorun olmaz," diye tekrarlıyorum bir mantra gibi. Gerçi bu gerçekten üzücü çünkü bu, o parıldayan mavi gözlerini bir daha yakın zamanda göremeyeceğim anlamına geliyor; iyi tarafı ise, ondan yeterince uzakta olduğum ve mesafemi koruyabildiğim anlamına geliyor. "Benden nefret ediyor," diye belirtiyorum gayet sakın bir şekilde. Çok açıktı. Kibar gülümsemeleri samimi olmaktan çok yapmacıktı. Bana şaşkınlıkla bakışı, sanki tek kelimelik cevaplarına kıyasla nasıl bu kadar çok kelimeyi tek nefeste söyleyebildiğini merak ediyormuş gibiydi, beynini alt üst etmiş gibiydi. Biliyorum, çok şey olabilirim, ama ben buyum ve kimse için değişmeyeceğim.

Gençken, sınıf arkadaşlarım ve öğretmenlerim hep çok abartılı, çok konuşkan, çok şöyle, çok böyle olduğumu söylerdi. Şimdi yaşlandım ve insanların tarzım, saç rengim, konuşma şeklim veya davranışlarım hakkında ne düşündüklerini umursamıyorum ve kimsenin ısıltımı söndürmesine izin vermeyeceğim.

"Hiçbir akli başında insan senden nefret etmez Sapphy. O açıkça deli."

Annemin bana karşı ne kadar koruyucu olduğuna bayılıyorum; dünyanın en güzel ruhuna sahip olduğumu düşünüyor, bu düşüncesini bana hayatımın her günü, hatta mesaj yoluyla bile ifade ediyor. Çünkü evet, teknolojiden nefret eden, küresel eşitsizliğin ve şirket gücünün dünyayı dengesizleştirdiğine inanan annem, cep telefonunu çok seviyor.

Şirketlerden, ataerkillikten ve "Y" ile biten her kelimedenden nefret eden biri için bu ironi gözümünden kaçmıyor.

"Neyse, Elijah'tan, yani Eli'den artık bahsetmeyelim." Konuşmamızı başka bir yöne çeviriyorum. "Hafta sonu planların neler?" Yarın cuma.

"Çok eğlenceli bir tatile gidiyoruz."

Annem ve babam açık ilişkilerini benden asla gizlemediler; hatta evli bile değiller, ama lütfen birisi kulaklarımı yapıştırıcıyla tıkasın çünkü boş zamanlarında ne yaptıklarını bilmeme gerek yok. "Ve işte telefonu kapatma zamanım geldi."

"Her şey çok doğal, Sapphy. Güvendeyiz ve karşılıklı rıza esasına dayanıyor. Ve biliyorsun ki baban bundan hoşlanıyor—"

Telefonu kapatıp, bulaşıcı bir hastalığı varmış gibi cep telefonumu koltuğumun en uzak köşesine fırlatıyorum ve öğürüyorum.

"Anne babamın derdi ne, Hayalet?" Ürpererek karnını okşamayı bıraktım, duş almam gerektiğini hissettim. Kendimi temizlemem gerekiyordu ve kulaklarım tacize uğramış gibiydi. "Neden normal olamıyorlar?" Hayalet başını kaldırıp doğruldu ve kendini yalamaya başladı. "Yine tüy yumağı çıkaracaksın." Kendini yalamayı bıraktı ve bana dik dik baktıktan sonra tekrar devam etti, beni tamamen görmezden geldi.

Burada hiçbir yetkim yok.

Kendi kendime kıkırdayarak, biraz iş yapmak niyetiyle tabletime uzandım, ama bunun yerine kendimi Google'da Elijah Hart'ı ararken buldum.

Sayfalar dolusu kazandığı davalar, hayır işleriyle ilgili haberlerle birlikte karşımıza çıkıyor. Kesin olan bir şey var: O harika bir adam. Metanetli ve son derece zeki.

Yani benim tipim değil.

Saçlarını topuz yapan, ekose gömlek giyen ve vintage kot pantolonlar giyen, ikinci el mağazalarından alışveriş yapmaktan hoşlanan hipsterlar benim tarzıma daha uygun; güç düşkün, boş zamanlarında Ferrari alan ve

eğlence olsun diye şampanya içen sosyetiklerle takılan, cilalı, şık takım elbiseli bir adamdan ziyade. Şampanyanın tadı bence kedi idrarına benziyor. Kedi idrarının tadının nasıl olduğunu bilmiyorum ama öyle olduğunu tahmin ediyorum.

Eli'nin akşam yemeklerinde ve şık yardım etkinliklerinde çekilmiş onlarca fotoğrafına göz atıyorum ve Hart ailesinin reisi olan annesi dışında hiçbirinde bir kadınla birlikte olmadığını fark ediyorum.

"Neden sevgilisi yok?" diye kendi kendime mırıldanıyorum.

Belki de özel hayatını gizli tutmakta gerçekten çok yeteneklidir.

Yakışıklı olması bile onun ne kadar çekici olduğunu anlatmaya yetmez, bu yüzden sevgilisi olmaması imkansız.

Çarpıcı veya manyetik daha uygun bir tanımlama olurdu ve eminim ki sözleşmedeki maddelerden daha fazla eski sevgilisi vardır. Kadınlar ona kendilerini atıyor olmalı.

Kendime kızarak arama geçmişimi siliyorum ve kapatma düğmesine basarak gece için işten tamamen uzaklaşıyorum.

Başımı koltuğun arkasına yaslayıp zihnimi boşaltmak için gözlerimi kapattım, ama göz kapaklarımın ardında beliren ilk görüntü Eli oldu... geniş omuzları, belirgin çenesiyle...

Gözlerimi aniden açtım ve onun görüntüsü rüya gibi bir duman bulutu içinde kayboldu.

Neden bunlar başıma geliyor? Elimle alnımı okşuyorum.

Belki de hormonlarımdan kaynaklanıyordur, çünkü saat gibi düzenli olarak bir hafta sonra adetim gelecek. Evet, sorun bu. Tek açıklama bu.

Belki de ihtiyacım olan şey Kai ile seks yapmaktır. Gerçi onun sörf hakkında ve dalgaların ne kadar mükemmel olduğu hakkında gevezelik etmesini dinleme fikri bile onu aramaktan beni şüpheye düşürüyor. Diliyle iyi iş çıkarıyor, yeter ki konuşmak için kullanmasın.

Birlikte olmamızın üzerinden aylar geçti ve bunu onun sonunda kendine bir kız arkadaş bulduğunun bir işareti olarak görüyorum. Onun için böyle

bir şey olmaya hazır değildim çünkü doğru gelmiyordu. Şehirde olduğu zamanlar uygundu evet, ama aramızda bundan fazlası yoktu.

Annemin sözleriyle, birbirine ait ruhlar buluştuğunda bunu anlarsınız.

O, ruhlar, ikiz alevler ve bazen benim ne yapacağımı bilemediğim kadar çok sihirli şeyden bahsediyor; bana, onun gülümsemesinin kalbimi patlatacağını, anında birbirimize ısınacağımızı ve çok fazla ortak noktamız olduğu için konuşmayı bırakamayacağımızı açıklıyor.

Kendi kendime bunun ne kadar saçma geldiğini düşününce gözlerimi deviriyorum ama bu, Eli Hart'ın benim ruh ikizim olmadığını doğruluyor. Eğer uyumluluk konuşmaya bağlıysa, aramızda pek konuşma yoktu. Hiçbir akış yoktu. Sadece garip sessizlikler ve ondan gelen zorlama cevaplar.

Az önce midemde hissettiğim o garip çarpıntı hissi, aç olmamdan kaynaklanıyordu.

Olay bundan ibaretti.

Tavana bakıyorum ve vantilatörün üzerindeki minik, gri, nokta benzeri işaretlere odaklanıyorum.

"Hayalet, yine tavan vantilatörünü dönme dolap gibi mi kullanıyorsun?" Onu birden fazla kez güvenlik kamerasında, pervanelerden birinin üzerinde sırtüstü yatarken ve pençelerini tavana dayayarak kendini döndürürken yakaladım. O bir kedi değil, bir örümcek: örümcek-kedi.

"Hayır" der gibi acınası bir miyavlama sesi çıkarıyor.

Kedimin benimle konuştuğuna inanan, tam bir kedi delisi oldum. Eli Hart'ın akşam yemeğinde bana başka bir gezegenden gelmişim gibi bakmasına şaşmamalı, çünkü gerçekten de öyleyim.

Büyürken, Slab City kesinlikle öyle hissettiriyordu.

Bu da Eli Hart ile asla birlikte çalışamayacağımızın bir başka nedeni.

Biz farklı dünyalardan geliyoruz.

O, Louis Vuitton deri ayakkabılar giyerek milyar dolarlık anlaşmalar yapan bir ailenin üyesi; ben ise rüzgârda sallanan bir karavandan geliyorum. O, gelecekleri onarmak ve güvence altına almakla uğraşırken, ben hâlâ

dünyadaki yerimi bulmaya, çöl geçmişimi onarmaya ve onu şimdi evim dediğim şehirle birleştirmeye çalışıyorum.

Ben hem hiçbir şeyin hem de her şeyin bir karışımıyım. Slab City'den gelen, annemin bana diktiği yamalarla kaplı tulumu ilk okul gününde giyen ve herkesin güldüğü kız bendim. Ertesi gün, onlara ne düşündüklerini umursamadığımı göstermek için aynı tulumdan daha parlak bir tane daha giydim. Ve Jude Evans bana ucube olduğumu söylediği gün, herkesin sıradan bir kopyası olmaktansa ucube olmayı tercih edeceğimi belirttim ve sınıftaki üç yeni kızın saygısını kazandım; bu kızlar ömür boyu arkadaşım oldular, bunlardan biri de şimdi benim için çalışan Mistee.

Peki ya Eli Hart? O da düzgünce etiketlenmiş ve uyumlu çoraplar giyiyor.

Farklı renklerdeki çoraplarımın içinde ayak parmaklarımı oynatıyorum ve ne kadar gülünç derecede farklı olduğumuza gülüyorum.

Evet, asla birlikte çalışamazdık.

Çünkü kaos ve düzen asla birbirini terk etmez.

“Bunu duyduğuma çok üzüldüm, Janice. Lütfen ailenize başsağlığı dileklerini iletin.” Burnumu sıktım ve gözlerimi kıvırdım. Ailede bir ölüm, en kötü kabusumun gerçeğe dönüşmesiydi.

Janice, moralsiz bir şekilde, "Babam bir süredir hastaydı. Beklenmedik bir durum değildi," diyor.

Babasının vefat haberi beni de derinden etkiledi.

Babamın bunama ve Parkinson teşhisi konulduğundan beri genel olarak sağlığı iyiydi, ama yine de gece vefat ettiğini bildiren o korkunç telefon görüşmesini bekliyorum. Kendimden nefret ediyorum, ama çoğu zaman keşke uykusunda sessizce hayata veda etseydi diye düşünüyorum. Hayran olduğum babamın acı çekmesini ve kendi kabuğuna dönüşmesini izlemek, eskiden olduğu adamın yasını tutmak dayanılmaz bir şey ve daha önce hiç bilmediğim türden bir kalp kırıklığı.

Bu ona karşı daha nazik olurdu ve zihnini ve bedenini bizden çalan bu acımasız hastalığa hak ettiğinden fazla itibar kazandırmazdı.

Onsuz hayatın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum. Bu sadece annemin kalbini kırmakla kalmaz, zaten acı çeken kalbini daha da çok acıtır. Her gün onu arıyorum ve onu eskisi gibi geri isteme özlemini duyabiliyorum. Bu onu içten içe yiyip bitiriyor ve tüm bu endişeden dolayı çok kilo verdi. Kardeşlerim gözlerindeki acıyı veya biriken gözyaşlarını

fark etmeyebilirler, ama ben fark ediyorum çünkü her gün babamı ve iki günde bir de annemi ziyaret etmeye çalışıyorum. Bana defalarca durmamı söyledi, ama duramıyorum çünkü düğünler için kiraladığı çiftlikle meşgul olduğunu bilmek içimdeki endişeyi yatıştırıyor.

Kardeşlerim, annem ve ben iyi olduğumuzu söyleyebiliriz ama içten içe iyi değiliz ve her şeyi değiştirebilecek o kader anını yaşayacağımız telefon görüşmesinden hepimiz korkuyoruz. Bir gün mutlaka olacak. Ama umarım henüz olmaz. Çok erken.

Empatiyle Janice'e, "Ne olursa olsun, bu senin için yine de bir şok olacak. Ne kadar izin alman gerekiyorsa o kadar al," dedim. Bu sabah ilk gelen ben olduğum için resepsiyonistimiz Joseph, Janice'i bana devretti. Kardeşlerim ve ben Janice'in ne kadar değerli olduğunu biliyoruz ve eğer bir ay veya daha fazla izin alması gerekiyorsa, kardeşlerimin ona bu izni vermekte hiçbir sorun yaşamayacağını biliyorum.

"Bunun için ne kadar minnettar olduğumu bilemezsin Eli. Ve Samantha'yı geçici olarak terfi ettirmeyi önersem olur mu? Çekingen görünebilir ama sağ kolum olarak her personeli, kuralı, yönetmeliği ve işe alım politikasını biliyor; uykusunda bile ezberden okuyabilir. Ben yokken ekibi yönetmek için fazlasıyla yetenekli."

"Mantıklı." Ekibin geri kalanı gelmeden önce onu yakalamak için giriş-çıkış sistemini kontrol edeceğim, ardından terfi ettiğini ve maaş zammı alacağını bildireceğim ve son olarak da kime rapor vermesi gerektiğini insan kaynakları ekibine iletacağım.

Janice daha sonra şöyle öneriyor: "Yıllık personel toplantısına gelince, Samantha'nın işi çok yoğun olacağı için pazarlama departmanından birini, belki de Calvin'i öneririm, o..."

Sözünü kestim. "Ben yapacağım."

Bok.

Bunu neden söyledim? Ağzımı kapalı tutmalıydım ama Calvin'in Sapphire'in yanına yaklaşmasını kesinlikle istemiyorum. Sekreterim

Tessa'ya göre, adamın X faktörü var, her neyse o.

Bildiğim tek şey, her iki haftada bir kolunda yeni bir kızla dolaşan, kendini beğenmiş bir herif olduğu.

Yani hayır, Sapphire'in yanına bile yaklaşmayacak. Sapphire onun için fazla harika, güzel, komik, tuhaf ve o safir mavisi gözleri belayı davet ediyor gibi... ruhumun derinliklerine bakarken onun beni emmesini çok isterdim—

“Eli? Hâlâ orada mısın?”

Janice, en uygunsuz anda penisimin sertleşmesiyle birlikte, yerimde kıpırdanırken günah dolu düşüncelerimi bölüyor.

Kendini toparla, Elijah.

Kafamı ve boğazımı temizledikten sonra, dişlerimin arasından yalan söylüyorum. "Özür dilerim, Tessa bana kahve isteyip istemediğimi soruyordu," diye yalan söylüyorum; çocuklarını okula bırakana kadar gelmeyecek. "Ne diyordun?"

Janice, bitkin bir ses tonuyla cevap veriyor. Şaşırmamak gerek, çünkü bütün gece ailesiyle birlikte huzurevindeydi. "Personel etkinliğine ait dosya, ağdaki insan kaynakları klasöründe. Her şey etiketlenmiş durumda ve ana klasörün içinde, Sapphire ile benim aramdaki tüm e-postaların bulunduğu başka bir klasör daha var. Bu durum sizi herhangi bir şekilde rahatsız ettiyse özür dilerim, ama dediğim gibi, Calvin kararların sorumluluğunu kolayca üstlenebilir."

"Sorun değil; zaten değiştirmek istediğim birkaç şey var."

"Sapphire'in fikirlerinden hiçbirini beğenmediğini söyleme sakın?"

Nedenini açıklamaya çalışıyorum ama başaramıyorum. "Hepsi biraz fazla..."

"Harika. Farklı. Ve personelin her yıl katılmaktan şikayet ettiği bir etkinliğe yeni bir enerji getirmek için tam da ihtiyacımız olan şey."

Onun beni tamamen çözdüğünü bildiğim için dişlerimi sıkıyorum. "Teklifi hiç de kurumsal değil."

“İşte bu yüzden bu iş için mükemmel biri.” Yorgun bir nefes veriyor. “Bak Eli, sen ve kardeşlerin bu yıl yeni bir yaklaşım benimsememiz gerektiği konusunda hemfikirdiniz. Bence bunu bizim için bulmakta harika bir iş çıkardım. Sapphire’in şirketi alışılmadık görünebilir, ancak yorumları olağanüstü. Sadece etkileyici değil, aynı zamanda ilham verici etkinlikler yarattığı için ona ulaşmak neredeyse imkansız. Şimdi, onun bütünsel yaklaşımını beğenmeyebilirsiniz, ancak tam olarak ihtiyacımız olan şey bu. Bu yıl, personelin yıllarca konuşacağı bir ekip oluşturma günü düzenlemekle ilgili. Ayrıca zamana ayak uyduruyoruz ve işleri biraz değiştiriyoruz. Personelin arşiv dosyalarında yaptığımız değişiklikler veya yönetmeliklerdeki güncellemeler hakkında seminerlere katıldığı günler çoktan geride kaldı. Artık biz böyle değiliz. Bunları artık e-posta yoluyla ve ekip toplantılarında ele alıyoruz. Lütfen, bana sadece onun fikirlerine bir çalışanın bakış açısından, bir yöneticinin bakış açısından değil, açık bir zihinle yaklaşacağınıza söz verin.”

O gün Boomwhackers'ların gösterinin yıldızı olacağını şimdiden biliyorum ve bu yılki etkinliği şimdiden sevmiyorum.

Resmen, huysuz büyükbabama dönüşüyorum. Annemin babası da çok huysuz bir ihtiyardı.

“Pekala,” diye kabul ediyorum, bir başka baş ağrısı yaklaşırken kendimi rahatsız hissediyorum.

"Bana güven, Eli."

"Evet."

"Bundan emin misiniz?"

Hayır. "Evet," diye yanıtlıyorum küçük bir beyaz yalanla.

“Harika. Görüşmemizden sonra Sapphire'i arayacağım ve ona tüm sorumluluğu tamamen devralacağınızı bildireceğim.” Garip bir sessizlik oluyor. “Unutmayın, bu onun işi, siz onun patronu değilsiniz Eli. Sürece güvenin.”

“Tamam,” diye kabul ediyorum, aslında hiç güvenmesem de. Sapphire’i kendim de aramak istiyorum ama kendimi ele vermekten korktuğum için bunu önermiyorum. Çünkü nedense Sapphire beni çoktan avucunun içine almış durumda ve dün gece duştayken, onun beni adını haykırmaya itecek şekilde avucumu sıktığını hayal ettim.

Kahretsin. Bu asla böyle olmayacak.

Sandalyemi yavaşça döndürerek, şehrin dört bir yanına yükselen, sarı kristaller gibi duran gökdelenlere ve parlak camlarından yansıyan güneş ışınlarına pencereden bakıyorum.

“Sapphire bana e-posta göndersin.” Onu görmek istemiyorum.

Evet, öyle.

Hayır, bilmiyorum.

Kahretsin. Doğrusu, öyle düşünüyorum.

“Janice, onu aradıktan sonra lütfen cep telefonunu ve dizüstü bilgisayarını kapat. Aile her zaman önceliklidir.” Annesi ve kız kardeşlerinin ona bizden daha çok ihtiyacı var. “Ve dediğim gibi, hazır hissedene kadar geri dönme. Hiçbir baskı yok.”

"Teşekkür ederim. İyi bir insansınız."

Janice, Hart Hukuk Bürosu'nda onlarca yıldır çalışıyor, burada çalışmayı çok seviyor ve emekli olana kadar bizden ayrılmaya hiç niyeti yok.

"Hadi şimdi git, yoksa duygusallaşıp bebek gibi ağlamaya başlarım," diyorum gülümseyerek.

Bu onu güldürüyor. "Sen başlarsan ben de yeniden başlarım."

"Seni ailenin yanına bırakmalıyım. Kendine iyi bak, Janice."

“Ya sen. Yakında görüşürüz.” Telefonu kapatıyor ve ben de günün stresi artmadan önce birkaç dakika manzarayı seyrediyorum.

“Günaydın, Eli.” Tessa’nın sesi ofisi neşeye doldurdu. “Kahven tam istediğin gibi.”

Sandalyemde dönerek ona doğru baktım ve cep telefonumu, defterim, kalemim ve Sapphire'in dün fark ettiği düzenli bir şekilde istiflenmiş yapışkan notların yanına, masamın üzerine koydum. Dağınık bir masadan nefret ederim. Sadece nefret etmekle kalmıyorum; masamın mükemmel olması ve öyle kalması bir takıntı haline geldi. Düzenli.

“Venti boy, yarım kafeinli, ekstra sıcak, köpüksüz, üç shot karamelli macchiato, bir pompa vanilya ve tarçınsız.” Tessa kahve siparişimi bardak altlığına koyuyor. “Bayan Feelgood ile dün gece nasıl geçti?”

“Pekala.” Hiç de öyle değildi. Gözlerinden beni bir alet olarak gördüğünü anlayabiliyordum.

Daha nazık, daha anlayışlı ve daha az eleştirel olabilirdim. Ama olmadım.

Masamdaki dosyaları, mükemmel bir şekilde istiflenmiş olsalar bile, düzeltirken Sapphire'in buz kırıcı fikrinin ne kadar berbat olduğunu test ediyorum. "Boomwhacker'ı hiç duydun mu?"

“Evet. Uzunluklarına bağlı olarak müzik notası oluşturan hafif, içi boş tüpler.” Yüzü birden aydınlandı. “Çocuklarım bugün okula yetişmek için yarışıyorlar çünkü ‘Serbest Stil Cuma’ dedikleri bir etkinlik var. Çocuklarım onları çok seviyor ve öğretmenler her hafta Billboard Hot 100 listesinden yeni bir şarkı öğreniyorlar. Sonra da çocuklara öğretiyorlar. Geçen yıl onlarla bir gösteri yaptılar; harikaydı.” Kaşları çatıldı. “Ama neden soruyorsun?”

"Bu, Bayan Feelgood'un yıllık personel toplantısı için buzları kırmak amacıyla önerdiği bir etkinlik."

Tessa'nın yüzü bu sefer bir Noel ağacından bile daha parlak bir şekilde ışıldıyor. Heyecanla, "Bu harika bir fikir," diyor.

"Gerçekten mi?" Kahretsin, nefret edeceğini umuyordum. Ben de nefret ediyorum.

“Evet.” Başını salladı. “Etkileyici bir etkinlik için gereken kriterleri mükemmel bir şekilde karşıladığını biliyorum.” Başparmağının ucuna işaret

parmağıyla dokunarak küçük bir daire oluşturdu. “Güne başlamanın harika bir yolu. Ekip bayılacak.” Başparmağıyla omzunun üzerinden, saat 8'e yaklaşırken canlanmaya başlayan ofisi işaret etti.

"Harika." Zoraki bir gülümseme takındım.

"Bundan nefret ediyorsun." Tessa, beni adeta bir kitap gibi okuyarak sırttı.

“Bunu sevmiyorum.” Zımbayı bir milimetre sola kaydardım, sonra tekrar eski haline getirdim. Eski yerinde gayet iyiydi.

O kıkırdar, sonra sorar: "Başka neyi sevmedin?"

Sessiz kalıyorum.

"Her şey bitti mi yani?" diye nefes nefese sordu. "Elijah Hart, biraz rahatlamaman gerek."

Zımbama şöyle bir baktım, sonra tekrar ona döndüm. "Deneyeceğim. Tabii birisi bana bu yıl neden 'eğlence' temasını seçtiğimizi açıkladıktan sonra."

Gözlerini devirerek, "Çünkü kardeşlerin ve diğer bölümlerin başkanları seni oylamada yendiler. Belki de ihtiyacın olan ilaç budur," dedi.

“Hım. Şimdi neden böyle olduğumu biliyorsun.” Babamın teşhisinden beri, daha önce hiç sahip olmadığım bu takıntılı özellikler geliştirdim. Düzen arayışım, terapistimin kontrolümü kaybettiğimi hissetmemden kaynaklandığını söylediği bazı garip kompulsif davranışlara yol açtı. Hepsi de önceden hissedilen keder ve belirsizlikten kaynaklanıyor. Bu noktada, neredeyse hayatımı ele geçiriyor.

Kendime kızarak iç çektim ve Tessa ile göz temasından kaçındım. "Ama yardım alıyorum." Tessa, terapistim dışında, yeni gelişen obsesif-kompulsif bozukluğumdan bahsettiğim tek kişi çünkü mahkeme tarihleri ve müvekkil görüşmelerimle ilgili programımı o düzenliyor. Ona anlatmak, onu karanlıkta bırakmaktan daha kolaydı. Terapistimi iptal etmek bir seçenek değil. Hemen iyileşmem gerekiyor.

“Seninle gurur duyuyorum, Eli.” Kahvemi işaret etti. “Bunu iç, sonra sana bir tane daha getireyim. Öğle yemeğinden önce Morgan ve Spencer ile bir toplantın var ve buna hazırlanmak için dört tane daha içmen gerekecek.”

"Kahveden daha fazlasına ihtiyacım olacak."

“İrlanda usulü mü yapayım? Mutfakta bir şişe viski var.” Masasına doğru ilerlerken kendi kendine neşeyle mırıldandı. “Bana bir işaret ver yeter, hallederim. Günaydın Cole,” diye neşeli bir şekilde selamladı Tessa ofisimden çıkarken ve Cole içeri girdi.

“Cole.” Başımı salladım.

"Günaydın, aptal."

"Defol git, aptal." Bazen, sadece bazen, küçük kardeşimle tekrar çocuk gibi davranmaya başlamamızı diliyorum. En küçük iki kardeş olduğumuz için, Max ve Nathan'dan daha yakın büyüdük, ancak babamız hastalandıktan sonra aile şirketini yönetmekle görevlendirildiğimizden beri, sıkı bir birlik olduk ve tek vücut gibi hareket ediyoruz.

Yine de Cole ve ben birbirimizle şakalaşmaya devam ediyoruz çünkü biz böyleyiz.

Karşımdaki sandalyeye oturuyor, bir kalem alıyor ve yapışkanlı bir not kağıdına karalamalar yapıyor.

“Bunu yapmayı bırak.” Kalemi parmaklarının arasından alıp kalemlige geri koydum, notu kağıttan ayırıp dört kat katladım ve çöpe attım.

“Vay canına,” diyor geniş bir esnemeyle. “Bugün her zamankinden daha gergin görünüyorsun. Sapphire Feelgood seni beklediğinden daha çok mu sinirlendirdi? Kendini iyi hissetmeni sağlamadı mı?”

Ona tiksintiyle dolu bir bakış attım. "Bunun Sapphire ile hiçbir ilgisi yok." Aslında her şey onunla ilgili.

"Bence yalan söylüyorsun."

“Hayır.” Gerçeği çarpıtıyorum, sonra Cole'a Janice'in ikinci bir duyuruya kadar izinli olduğunu bildiriyorum.

Janice'in yokluğunun lojistiğini gördükten sonra, "Peki, Sapphire nasıl bir yer?" diye soruyor.

"Farklı."

"Farklı iyilikler mi, yoksa farklı kötülükler mi?"

"Sadece farklı." Daha fazla açıklama yapmıyorum.

Cole'un cep telefonundan gelen mesaj bildirimini duyunca, "Harika, her zamanki gibi güzel bir sohbet," diyor alaycı bir şekilde, ekranı okurken kaşları kalkıyor. "Gitmem gerek, Libby'nin benimle bir şey hakkında konuşması gerekiyor."

"Eminim öyledir," diye mırıldandım.

"Biz öyle değiliz."

"Çünkü o senin böyle olmanı istemiyor, ya da sen istemiyorsun?" Bence Cole'un Libby'ye karşı bir ilgisi var, ama bunu asla itiraf etmeyecek.

Cole'un eski sevgilisi en yakın arkadaşıyla onu aldattıktan sonra, yeniden aşkı bulmakta veya birine güvenmekte zorlanıyor. Bazı tanışma uygulamalarına katıldığında birini bulacağına dair umudum vardı, ancak birçok randevuya çıktı ve hala aradığı kişiyi bulamadı.

Cole'un dudaklarında sinsî bir gülümseme belirdi. "Sorularımı cevaplamazsan, ben de seninkileri cevaplamam. Ve Sapphire, Max'in dediği kadar güzelse, onu bir randevuya davet etmemde sakıncası olur mu?"

"Ofisinden çıkın." Kapıyı işaret ettim.

O neşeli sırıtışı daha da genişliyor. "Mesaj gayet net bir şekilde alındı."

"Ben hiçbir şey söylemedim."

"Buna gerek yoktu." Ofisinden kahkahalar atarak, son derece kendini beğenmiş bir şekilde çıktı.

"Aptal herif," diye mırıldandım küçük kardeşimin ne kadar dikkatli olduğunu düşünerek.

"Hey."

Morgan & Spencer birleşmesine, diğer kenar boşluklarıyla bir türlü uyumlu hale getiremediğim yeni bir madde eklemeye çalışırken beni bölen sesle irkildim ve taslak halindeki belgeden başımı kaldırdığımda aniden bir güneş ışığıyla karşılaştım.

"Safir." Adını yüksek sesle söylüyorum ve dikkatimi Tessa'nın masası ile Sapphire arasında gidip getiriyorum.

"Yine orada değil." Sadece "seni kurtaramaz" demeliydi, çünkü kulağa öyle geliyordu.

Tessa'ya ihtiyacım olduğunda nerede? "Bunu görebiliyorum." Yoksa onu duyar ve zarafet kılığında bir felaketle daha karşılaşmaya kendimi hazırlardım.

İçeri girebilir miyim?

En azından bu sefer sordu.

Başımı salladım ve o ofisime girerken bir an nefesimi tuttum; odayı dün gece sürdüğü parfümle doldurdu. Lavanta kokuyordu, hafif bir tatlılık ve baharat dokunuşu vardı, tıpkı onun gibi.

Bugün, uçuşan kollu, vintage tarzı krem rengi bir elbise ve karamel rengi kovboy çizimleri giymiş. Güneş pencereden yansıdığı için renkli

saçları gün ışığında daha parlak görünüyor, parıldıyor ve yüzünü mükemmel bir şekilde çerçeveleyiyor.

“Sana donut getirdim.” Elinde şeker pembesi ve beyaz çizgili bir kutu tutuyor, sonra da masamın üzerine koyuyor.

Tabii ki gökkuşağı renkli buzlu donutlar getirmişti; onun rengarenk dünyasında başka ne tür donut olabilir ki?

“Neden?” Sorum oldukça açık.

"Bir barış teklifi olarak." Derin bir iç çekerek ekledi, "Sanırım dün gece iyi bir başlangıç yapamadık." Sesi titredi, sonunda çatladı.

O çok gergin.

"İçlerine siyanür mü katılmış?" diye şüpheyle sordum, ellerim yağlı lekeler bulaşmasın diye kutuyu dosyalarımın uzaklaştırmak için kaşınıyordu.

"Yakınlar, kişilikleri ve mizah anlayışlarıyla dolular." Sanki gülümsemesini bastırmaya çalışıyormuş gibi dudaklarını içeri çekiyor.

Dudaklarım kıvrılıyor. Çok komik biri.

“Bak,” diye başlıyor ve masamın diğer tarafındaki sandalyeye oturuyor, “Biliyorum, doğrudan benimle çalışmayı beklemiyordun. Biliyorum, Janice baş irtibat kişisi olacaktı ve biliyorum, benimle başa çıkmak zor olabilir, ama gerçekten iyi bir işbirliği içinde çalışmamızı istiyorum. Her şeyden çok, etkinliğinizin başarılı olmasını istiyorum.” Ellerini kalbinin üzerine koyuyor. “Ve bunu senin de ne kadar çok istediğini biliyorum.”

Ona gereğinden fazla, hatta biraz daha uzun süre bakıyorum, onun inanılmaz özelliklerine dalmış durumdayım.

"Ortak olabilir miyiz?" diye soruyor ve önünde dua eder gibi ellerini birleştiriyor.

Bu sabah hala şüphelerim vardı, bu yüzden web sitesindeki yorumları tekrar okudum. Hatta dünyanın en büyük saat üreticisi olan ve şehrin dışında bir fabrikası bulunan TimeTock'tan Mike Stonehouse'u arayarak yorumların doğruluğunu teyit ettim. Stonehouse, Safire & Spark'ı

önümüzdeki beş yıl için şimdiden rezerve ettiğini, o kadar iyi olduklarını söyledi. Bunun nedeninin Sapphire'in zamanın gereklerine ayak uydurmanın önemini anlaması ve çalışanların ihtiyaçlarını karşılaması olduğunu belirtti.

Sapphire sadece olayların nabzını tutan biri gibi görünmüyor; o bir vizyoner.

Onun hakkında ne kadar yanıldığımı kendimden nefret ediyorum.

"Lütfen? Bana bir şans verin?" Sapphire iyi niyet göstergesi olarak elini uzattı, yapışkan not yığınımı devirdi ve notlar masanın üzerine saçıldı. "Aman Tanrım, özür dilerim." Şimşek hızında aniden ayağa kalktı, masama çarptı ve orada olduğunu tamamen unuttuğum dolu soğuk kahve fincanımın kenarlardan taşmasına neden oldu.

Homurdanıyorum, evet, homurdanıyorum, sinirden dişlerimi sıkıyorum.

O tam bir karmaşa, kaos fırtınası.

Kendi kendine mırıldanarak masamdaki kutudan bir kağıt mendil çıkarıyor, sonra da kahve fincanının altındaki döküntüyü silmek için fincanı kaldırıyor.

"Sorun değil, bırak." Ayağa fırladım ve elindeki bardağı almaya çalıştığımda geri çekti, ama ben daha sert çekerek bardağı elinden kaptım; ani çekme sonucu kahve bardağının tamamı açık mavi tişörtümün üzerine sıçradı, tişörtüm çamurlu karamel rengine döndü, sıvı kumaşa işledi.

Sanki zaman durmuş gibi, derin bir nefes aldı ve gözlerini benimkine dikti. "Çok üzgünüm," diye fısıldadı duyulmayacak bir sesle. "En azından sıcak değildi."

"Sanırım burada işimiz bitti, Bayan Feelgood."

"Lütfen beni affet," diye yalvarıyor ve özrünü kabul etmezsem kırgın görünüyor.

"Sorun yok."

"En azından gömleğinizi ve kravatınızı kuru temizlemeye verin. Kravatınız ipek mi? Aman Tanrım. Size bir kahve de ısmarlamalıyım," dedi,

rengi solmuş ve mahvolmuş gömleğime yüzünü buruşturarak.

Bardağı masamın üzerine sertçe bıraktım, kahvenin son damlası zaten kirlenmiş olan masaya sıçradı.

"Lütfen. Git artık." Ellerim temizlemek, kontrolü yeniden ele geçirmek için adeta titriyor.

"Sana e-posta göndereceğim." Başını öne eğdi, ayaklarının üzerinde tedirgince kıpırdandı.

"Bence bu, ilgili herkes için iyi bir fikir. Ve donutları da yanınızda götürün."

Biraz geri çekilerek, gözlerini kaçırdı ve hafifçe iç çekti. "Donut istemiyor musun?" Sesi sonunda iki oktav yükseldi, tamamen şaşkın görünüyordu.

"Donutlardan nefret ederim." Ben etmiyorum.

"Doğru." Boynundaki altın kolyelerin birçoğuyla oynarken, duyarsız sözlerimden rahatsız olmuş gibi kaşlarını çattı.

"Onları sekreterinize verin." Başını salladı, bakışlarımı kaçırdı ve bununla birlikte, ardında boynuna burnumu gömmek istememe neden olan o kendine özgü koku bulutunu bırakarak ofisimden hızla çıktı.

Hayır, öyle değil, sadece bir koku.

"Ciddi misin?" diye kendi kendime mırıldandım, aşağıdaki dağınlıkla bakarak. Tam bir kasırğa gibi.

Kravatımı çözmek için çekiştirdim, sonra gömleğimin düğmelerini açtım, tamamen çıkardım ve ikisini de çöpe attıktan sonra donut kutusunu aldım.

Onu da atmayı planlıyordum, ama tereddüt ettim. "Boş ver." Kutuyu açtım, içinden canlı renkli, krema kaplı bir donut aldım, kocaman bir ısırık aldım ve tatlılık dilime yayılıp ağzımda eridikçe inledim. "Aman Tanrım, bu çok güzel," diye mırıldandım ağzımdaki büyük lokmayla, kırıntıları her yere saçarak. "Kahretsın." Geri çekildim, halının üzerinde yaptığım dağınlıklığı inceledim.

Ne berbat bir gün!

‐Cüzdanımı unuttum...‐

Başımı hızla Sapphire'in tatlı, zengin sesine, yüzündeki eğlence dolu ifadeye çevirdim ve donakaldım.

Zaman durmuş gibi, birbirimize bakıyoruz, kıpırdamadan, sessizce.

Yavaşça, bir adım sonra bir adım daha atarak ofisime girdi ve gözlerini benden ayırmadan eğildi, çantasını yerden aldı ve omzuna astı.

"Donutların tadını çıkar, Eli." Gözleri vücudumda kısa bir anlığına gezindi ve tekrar yukarı çıktı; o kadar hızlıydı ki, gözümü kırpsaydım kaçırabilirdim.

Sonra yine gitti, asansöre doğru giderken kendi kendine kıkırdadı, beni ofisimde yarı çıplak ve hayatımda yediğim en iyi donutlardan birini yerken bıraktı.

Kumaş artıklarıyla dolu devasa kutunun içinde kendi kendime mırıldanırken, tilki desenli atkıyı elime aldım ve gerçek olduğunu fark edince anında yere düşürdüm. "Bu iğrenç." Ürperdim. Böylesine güzel bir yaratığa bunu nasıl yapabilirlerdi? "Hayvanlar bundan daha iyisini hak ediyor."

"Katılıyorum." Birinin dudakları neredeyse omzumun üzerinden kulağıma değiyor, nefesi hissedebileceğim kadar yakın.

Başımı çevirdiğimde karşımda Eli Hart'ın şeytani derecede yakışıklı yüzüyle karşılaştım.

Bana karşı hiç hoşlanmadığını belli eden biri için, bana çok yakın biriymiş.

"Hayvanlara yapılan zulümden hoşlanmıyorum," diye fısıldadım, kalbim onun ne kadar yakınımda olduğunu düşününce hızla çarpıyordu.

"Tilki yetiştiriciliği birçok ülkede yasa dışıdır."

"Her ülkede yasa dışı olmalı." Gözlerimi yavaşça kırpıyorum.

"Eğer bunu dünya çapında bir yasa haline getirme yetkim olsaydı, yapardım."

Sonunda bir konuda anlaştık. "Burada ne yapıyorsun?" diye sordum, ikimiz de yine birbirimize baktık. Bunu neden sürekli yaptığımızı açıklayamıyorum.

"Bugün cumartesi ve benim izin günüm," diye açıklıyor.

Bu adam işkolik; bir gün izin ne demek, emin değilim. "Bir ikinci el eşya dükkanındasın." Burası onun olmasını bekleyeceğim türden bir yer değil.

Onun düzenli masası, biraz küf kokan, darmadağınık dükkânın tam zıttı.

Arkamdan yanıma geçince, ne kadar uzun boylu olduğunu bir kez daha fark ettim. Onun gökdelen gibi boyuna kıyasla ben minicik bir havai fişek gibiyim. Omuzları da geniş. Bir ofis çalışanı için, varlığı disiplini haykırıyor. Adam spor yapıyor, bundan hiç şüphe yok.

Tekrar soruyorum, "Burada ne yapıyorsun?" Kusursuz ütülenmiş beyaz bir tişört ve pahalı görünümlü tasarımcı kot pantolonla tamamen yersiz duruyor. Gözlerim göğsünde geziniyor ve artık altında gördüklerimi hayal etmiyorum çünkü bronzlaşmış kaslarının her santimini, tırmanabileceğim kadar sıkı karın kaslarını ve o pazıları gördüm... Yemin ederim bana sesleniyorlar, güçlerini test etmek için onları sıkıca sıkmam için yalvarıyorlar.

Kalın, koyu kahverengi ve kusursuzca şekillendirilmiş saçlarını elleriyle düzeltiyor. Saçlarını dağıttığı için kendinden nefret edeceğinden eminim, özellikle de tek bir tel bile yerinden oynamamışken. Sonra başının yan tarafını kaşıyor, oradaki saçlar kısa kesilmiş ve sonunda cevap veriyor: "Bir şey arıyorum." Çok belirsiz konuşuyor.

Kahretsin, çok sinir bozucu. "Tam olarak ne?"

O da konuyu değiştirerek, "Önce bana burada ne aradığınızı söyleyin, sonra paylaşırım," diye karşılık verdi.

Her konuşmada ve her anda hakimiyet kurma isteği beni hem çileden çıkarıyor hem de cezbediyor. Karşı konulmaz derecede seksi ve yaydığı o hakimiyete özlem duyuyorum. Aklımda, canı acıyana kadar onu çimdiklemek, sonra anında dudaklarımı onun dudaklarına bastırıp öperek her şeyi düzeltmek ve beni cezalandırmak için popoma vurmasını söylemek istiyorum.

Aman Tanrım. Bu gerçekten de kontrolden çıkıyor.

Onun hakkında aklımdan geçen düşünceler neredeyse pornografik düzeyde. Bu durum inanılmaz derecede sinir bozucu.

Hemen kendime geldim, sorduğu soruyu hatırladım. “Annem için buradayım. O harika bir terzi ve onu ziyaret ettiğimde her zaman kumaş artıkları getiririm.” Ne kadar uyumsuz ve renk çatışması olursa, o kadar çok sevecektir. Benim yamalı kıyafet günlerimin üzerinden çok zaman geçti, ama babamın kıyafetleri onu yürüten, konuşan bir yama işi battaniye gibi gösteriyor. “Ve sen buradasın çünkü...” Cümlemi tamamlamasına izin verdim.

“Satranç takımları topluyorum.” Cevabı net ve öz.

"Ahşap mı, seramik mi?" Bu soruyu sormama neyin sebep olduğunu bilmiyorum.

"Ahşap."

Ah, tahminler işte. Tıpkı konuşması gibi. "Kaç tane var sende?"

"On bir."

"On bir melek sayısıdır."

Başını merakla yana eğdi. "Bunun ne anlama geldiğini bana açıklayın."

Harika, kesinlikle deli olduğumu düşünecek ama yine de cevap veriyorum. "Genellikle aydınlatıcı veya öğretmen olarak bilinir."

“Belki sana satranç oynamayı öğretebilirim.”

Teklifine şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdım, bakışlarının aşağıya inip sonra tekrar vücuduma kaydığını fark ettim. Onu yeterince iyi tanısaydım, gördüklerinden hoşlanıp hoşlanmadığını anlayabilirdim belki, ama anlayamıyorum.

Sıkıcı gelebilir ama onunla daha fazla zaman geçirmekten, bana satranç oynamayı öğretmesinden ve güçlü, damarlı elleriyle satranç taşlarını tahtada hareket ettirmesini izlemekten daha çok istediğim bir şey yok. Bu düşünceleri bir kenara bırakıp tekrar odaklanıyorum. “On bir sayısı dengeyi, bir tür ortaklığı simgeliyor; mükemmel bir uyum içinde yan yana

duran iki bir. Biri zihin, diğeri ruh.” Avuçlarım birbirine dönük ve aralarında boşluk olacak şekilde önce bir elimi, sonra diğeri kaldırıyorum. Masasının üzerindeki her şeyi nasıl dizdiğine şahit olduktan sonra, bu paralel benzetmeyi takdir edeceğinden eminim.

"Sayılar konusunda çok bilgilisiniz."

"Annem bana öğretti." Daha doğrusu, beynime kazıdı.

"Belki de on bir setle yetinmeliyim" diye öneriyor.

"Annem sana durmanı söylerdi." O bilge bir kadın. "Tarot okur, numeroloji ve melek sayıları üzerine çalışır. Ve hayatımda tattığım en iyi donutları yapar."

"Donut skandalı"ndan bahsedildiğinde dudaklarının kenarları hafifçe kıvrıldı ve ellerini kot pantolonunun ceplerine soktu.

Keşke gülümsese, kocaman, içten bir gülümsemeyle onu görebilsem. Belki de kışına demir bir çubuk sokulmuş gibi görünmemesine yardımcı olurdu. Çok kaskatı ve gergin.

"Onun donutları Betty Bakes The Best'inkilerden daha iyi, gerçi dün seni yerken gördüğümde çok keyif alıyor gibiydin."

"İkisini de yedim," diye itiraf ediyor ve bu hiç beklemediğim bir şey olduğu için beni kahkahalarla güldürüyor.

Başımı sallıyorum. "Yani, donutlardan nefret etmiyorsun, değil mi?"

"Hayır."

"Yalan söyledin."

"Üzgünüm."

Özürünün doğrudan ve net olmasını takdir ediyorum. Hiçbir yapmacıklık veya süsleme yok. "Dün için de özür dilerim. Bazen biraz sakar olabiliyorum."

"Sorun değil. Ofiste yedek gömlek ve kravat bulunduruyorum."

Aferin ona; hem verimli hem de titiz biri.

Zaman sonsuza dek sürecekmış gibi uzuyor, sanki ne söyleyeceğine ya da ne yapacağına karar veremiyormuş gibi, sonra da sert bir şekilde "Bana

bir kahve ısmarlayacağını söylemiştin" diyerek beni şaşırtıyor. Onunla tanıştığım andan itibaren, konuşma tarzındaki ani değişiklikler, boş sohbetlerden duyduğu hoşnutsuzluğu doğruluyor: bu, herkesi şaşırtacak kadar sinir bozucu.

"Yaptım."

İkinci el eşya dükkanında gözlerini gezdirirken hafif bir gariplik hissediliyor, sormadan önce tereddüt ediyor, "Şimdi benimle bir tane içmek ister misiniz? Yani, müsait iseniz?" diye soruyor, söylediği her kelimeyle özgüveni artıyor.

"Müsaitim" diye cevap verirken hiç tereddüt etmiyorum. Müsait olmasam bile, kendimi onun için müsait hale getirirdim. Elijah Hart'ın gerçek yüzünü, dünyaya karşı takındığı, altında yatan geniş ve içe dönük adamı gizleyen bu maskeyi değil, gerçek kişiliğini öğrenmek için can atıyorum.

O kadar... kontrollü ki. Başka bir kelimeyle ifade edilemez.

Umarım, iş dışında, firması veya etkinlik hakkında konuşmayacağımız gayri resmi bir kahve buluşması, onun bana ısınmasına yardımcı olma fırsatı da verecektir. Davetinden anladığım kadarıyla, yavaş yavaş yumuşuyor, o sert dış görünüşü erimeye başlıyor.

Çok yakında onu avucumun içine alacağım.

Hatta beni yiyebilirler bile... Tabii ki, başarılı bir konferans için.

Deli.

Şu anda tam olarak buyum.

Tamamen aklımı kaçırmış, tam anlamıyla delice.

Ne yaptığımı ya da bugün bana kahve ısmarlama teklifini kabul etmeye hazır olduğumu neden söylediğimi bilmiyorum.

Daha önce aklımı kaçırdığımı düşünüyorsam, şimdi tamamen aklımı kaybettiğimi biliyorum.

Bisikletini dükkanın önünde görür görmez, adeta bir mıknatıs gibi, ondan uzak duramadım ve kendimi adeta cin çarpmış gibi dükkanın içine doğru yürürken buldum.

İyi ki yapmışım, çünkü kendimle ilgili yeni bir şey keşfettim: Kesik kot şortlara ve kovboy çizmelerine bayılıyorum. Ve bugün ikisini de giymiş.

Dün gecedен beri aklımdan çıkmayan tek şey o kovboy çizmeleri; başımın iki yanında nasıl duracaklarını hayal ediyorum...

Dur artık, Eli.

En sevdiği semtte açılan tüm yeni galeriler, yemek mekanları ve müzik yerleri hakkında son derece hızlı bir şekilde benimle konuşmaya devam ediyor ve çiftçi pazarının yanından geçerken bunları işaret ediyor.

Sapphire, bisikletini yanına alıp heyecanla daha önce hiç gitmediğim bir kahve dükkanını işaret ederek, "Burayı çok seviyorum; en iyi buzlu

içecekleri burada yapıyorlar," diyor.

Muhtemelen şehrin genellikle ziyaret ettiğim bir bölgesinde olmadığı için. Ayrıca, tıklım tıklım dolu. Kaslarımda gerginliğin yavaş yavaş arttığını ve kramplara yol açtığını şimdiden hissedebiliyorum.

Sanki rahatsızlığımı sezmiş gibi, Sapphire, "Dışarıda oturalım," diye öneriyor.

Bu büyük bir rahatlama; tüm endişelerim bir anda yok oldu.

Bisikletini park yerine doğru hızla ilerliyor ve bisikletini güvenli bir şekilde kilitliyor. Bisikleti o kadar temiz ki, sanki onun göz bebeğiyymiş gibi geliyor bana. Beyaz sepetin kenarına taktığı pembe yapay çiçekler bile yeni gibi duruyor.

"Glgedeki şu masa mkemmел görünüyor." Ona doğru kararlı adımlarla yürüyor ve ben de her hareketini takip ediyorum, gözlerimi ondan ve bronzlaşmış bacaklarından, kıvrımlarından, o mkemmел kalçasından alamıyorum... Sadece bu değil, diğer akşam yemeğinden beri onda fark ettiğim diğer kk şeyler de kontrolden çıkıyor. Yürümek yerine szlş, yanından geçen herkese gülümsemesi ve saçlarını gerekmediği halde kulağının arkasına sıkıştırması, sonra bir de... her neyse o? Aura mı, yoksa vibe mı, bilmiyorum ama ne deniyorsa artık, manyetik bir çekiciliği var. Buraya kısa yürüyüşte en az on adam onu fark etti.

Mantıklı biri size bunun sebebinin önce ona gülümsemesi olduğunu söylerdi, ama ben onların gözlerindeki parıltıyı, onu daha yakından tanıma arzusunu ima eden bir şeyi gördüm. Bazıları da göbek piercinginin onları bylediğini söyleyebilir. Ben de öyle düşünüyorum. Ama yine de, farkında bile olmadan ilgi odağı oluyor.

Gitmeliyim.

Arkanı dn ve git.

Bırakın gününü kendi halinde geçirsin.

Ben olmadan.

Burada olmama gerek yok.

Burada olmamalıydım.

Şirket bünyesinde sözleşmeli olarak çalışıyor.

O, sadece bundan ibaret.

Yine de, hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa bugün annemin yanına gitmek istemiyorum, oysa babam bakımevine yerleştirildiğinden beri her cumartesi öğleden sonra aynı saatte oraya gidiyordum.

Bu ufak değişikliği terapistime anlattığımda, etkileneceğinden eminim. Üzerinde çalıştığımız şeylerden biri de bu: Kendime koyduğum katı rutini değiştirmek. Ya da en azından deniyorum, ama şimdiye kadar başarılı olamadım. Bu bir başlangıç gibi geliyor.

Sapphire, sırt çantasını kayıtsızca koltuğuna koydu, açtı ve masayı silmek için bir paket ıslak mendil çıkardı; oysa ben içimde bir savaş veriyordum, gitme isteğiyle boğuşuyordum ama aynı zamanda kendime bunu başarabileceğimi, bu zinciri kırabileceğimi kanıtlamak istiyordum.

Sapphire, masanın köşesini ve kenarını iyice silerken, "Ben de her şeyin temiz olmasını severim," diyor neşeyle.

Geçen akşam restoranda, oturmadan önce masanın tekrar dezenfekte edilmesini rica ettim. O zaman da, bugün de bu konuda kendimi garip hissetmeme neden olmadığı için minnettarım.

"İçecekleri ben alırım." Ona bir kahve ısmarlaması gerektiğini söylediğimde sadece şaka yapıyordum.

Ellerini kaldırarak beni durdurdu. "Hayır, ısrar ediyorum. Dün gömleğinizi ve kravatınızı mahvettim ve yapabileceğim en az şey bu. Peki, ne olacak?" diye sordu ve kullanılmış ıslak mendili, arkamızdaki insanların az önce boşalttığı masadaki tepsiye bıraktı.

"Venti boy, yarım kafeinli, ekstra sıcak, köpüksüz, üç shot karamel macchiato, bir pompa vanilya ve tarçınsız."

"Ne?" diye haykırdı ağzı faltaşı gibi açılmış bir şekilde. "Bu bir anı kitabı, kahve siparişi değil."

Ve işte yine o kahkahası, ki onu çoktan ezberledim.

"Bunu notlar uygulamama yazmam gerek Eli, yarısını bile anlamadım."
Cep telefonunu çıkardığında, söylediklerimi tekrarlıyorum.

Klavyede taktığı onlarca altın bileziğin şıkırtısı eşliğinde yazı yazıyor. Yazdığı süre boyunca başını sallıyor ve sanki eğleniyormuş gibi gülümsüyor. "Bunu yazdıktan sonra parmaklarımın tatile ihtiyacı var. Çok detaylı oldu."

"Ben sevdiğim şeylerden hoşlanırım."

"Evet, öyle. Ben de öyle." Sapphire hızla havalandı, sonra kahvehaneye girmeden önce bana doğru döndü. "Bekleyin, hemen döneceğim. Gerçi..." Cep telefonunu havada salladı. "Kahvenizin hazırlanması biraz zaman alabilir. Bir saat içinde dönmezsem, beni bulmak için bir arama ekibi gönderin." Kahvehaneden çıkan biri kapıyı onun için açık tutarken, ben onun rahat, esprili doğasına hayran kaldım ve benim tuhaflıklarımın veya genellikle insanları rahatsız eden şeylerden ne kadar etkilenmediğine şaşırdım.

Onu seviyorum.

Çok fazla.

Başım belada.

Eli, bu sadece kahve, hiçbir şey ifade etmiyor.

Bu bir anlam ifade ediyor.

Bir şeye benziyor.

Ya da belki de yanıliyorum.

Ancak bir süredir kahve içmek ya da ailem dışında kimseyle vakit geçirmek istemiyorum, bu durum sağlıklı bir hal aldı. Bu bir ilerleme ve iyi hissettiriyor. Normal.

Anneme bugün ziyarete gelemeyeceğimi bildiren bir mesaj attım. Hemen cevap verdi.

Anne, lütfen bana yaşlı anneni çok daha genç ve yakışıklı biri için terk ettiğini söyle? Ben, bir ikinci el eşya dükkanındaydım ve tanıdığım birine rastladım. Kahve içiyorum. Anne, Tanıdığım biri mi? Erkek mi, kadın mı?

Balık tutuyor.

Ben Kadın. Anne Onları tanıyor muyum? Ben Hayır. Anne Tek kelimelik mesajlar atmayı bırak, Elijah Edward Hart.

Tam adımı nadiren kullanır, ama kullandığında da genellikle onu kızdırdığım zamandır.

Ben: Onunla iş aracılığıyla tanıştım. Anne: Adı ne? Ben: Sapphire.
Anne: Çok güzel bir isim. Güzel mi? Ben: O bizim yüklenicilerimizden biri. Sadece kahve içiyoruz. Anne: Her şey sadece bir kahveyle başlar. Ve sorumu cevaplamadın. Ben: Yarın görüşürüz. Anne: Harika, o zaman bana onun hakkında her şeyi anlatabilirsin. Ben: Anlatmayacağım. Anne: Biliyorsun, bir şekilde senden öğreneceğim.

Dördümüzü de, babam sağlıklı olduğu zamanlardaki babamı da, parmağının ucunda oynatıyordu. Güçlü ve kararlı, aynı zamanda yumuşak ve sevgi dolu olan annem, her zaman istediğini elde eden inanılmaz bir kadın.

Bir başka metin daha beliriyor.

Anneciğim, aylardır beni görmeye gelmediğin ilk cumartesi günü bu. Bu senin için iyi, Eli. Zorlandığını görmediğimi sanıyorsun biliyorum, ama görüyorum. Babanın hastalığının hepimizi, özellikle de seni çok etkilediğini biliyorum ve ben senin için buradayım, hepiniz için. Bugünün tadını çıkar. Seni seviyorum x

Annem de oldukça gözlemci. Birden fazla kez, düzen ihtiyacımı ve katı rutinlere bağlı kalma eğilimimi fark ederek endişesini dile getirdi.

Seni seviyorum, Anne x

Ona iyi olduğumu veya zorlanmadığımı söylemiyorum çünkü bu yalan olurdu.

“Beni özledin mi?” Sapphire siparişimizi beklenenden çok daha hızlı bir şekilde getirdi ve ben de cep telefonumu masanın kenarına yaslayarak

bıraktım.

Keşke beynimin beni neden böyle davranmaya ittiğini anlayabilseydim. Terapistim bana "tam doğru" takıntısı adı verilen bir OKB alt türü teşhisi koydu; bu da nesneleri yerinden oynatmak istememe neden oluyor. Mantıksız görünebilir, ancak her şey mükemmel bir şekilde düzenli olmazsa kötü bir şey olacağından korkuyorum. Hayatımın her alanını etkiliyor ve bundan nefret ediyorum. Özellikle iş söz konusu olduğunda. Beni çıldırtan şey yazdığım belgelerin içeriği değil, kenar boşlukları ve biçimlendirme. Bazen hepsini düzeltmek saatlerimi alıyor ve üzerinde çalıştığım birleşmenin bu kadar uzun sürmesi hiç de şaşırtıcı değil. Verimliliğim yerle bir oldu.

Cep telefonuma dokunmayı bırakıyorum, eksiklik hissi kayboldu, artık her şey tam olması gerektiği gibi. "O zaman arama ekibine gerek yok, değil mi?" diye soruyorum, tepsiyi yere koyup karşıma otururken.

"Neyse ki bugün kayıp ihbarı yapmanıza gerek yok." Kupayı masaya koyup bana doğru uzattı. "Umarım çörekler kadar kekleri de seversiniz. Size limonlu ve haşhaşlı bir tane aldım."

Harika görünüyor. "Teşekkür ederim. Sanki bana tatlı ikram etmeye çalışıyorsunuz gibi."

"Belki de öyleyim."

Onun benimle oynama şeklinden hoşlanıyorum; rahat tavrı beni sakinleştiriyor. Benim için çoktan kaybolduğunu sandığım nadir bir yer.

"Bu ne?" diye soruyorum, sanki Kermit Kurbağası sıvılaştırılmış gibi görünen parlak yeşil bir içeceği işaret ederek.

"Buzlu matcha latte. Çok lezzetli. Denemek ister misin?"

"Mm," diye mırıldandım, içeceğe şüpheci bir bakış atarak.

"Bu sizin için iyi. İçtiğiniz kahveden daha iyi. Matcha stresi ve kaygıyı azaltmaya yardımcı olur ve kafeinden kaynaklanan titreme hissini yaşamazsınız."

Hâlâ ikna olmadım ve onun da benim tereddüdümü hissettiğini anlayabiliyorum.

“Antioksidan bakımından zengin ve odaklanmayı artırıp sakinliği iyileştirdiği biliniyor.” Beni aksine ikna etmeye çalışıyor, bardağı bana doğru kaydırıyor. “Bunu istediğini biliyorsun.” Ne kadar da kışkırtıcı.

"İyiyim, teşekkür ederim." Yeni şeyler denemekten hoşlanmıyorum.

"Çok şey kaçırıyorsun."

"Belki başka zaman."

Alt dudaklarını ısırırken büyüleniyorum, ben de onun parlak dudaklarını ısırmak, tadına bakmak ve göründükleri kadar yumuşak olup olmadıklarını görmek istiyorum.

"Peki, bir ara tekrar kahve içelim mi?" Beklentili sesi şeker kadar tatlı, umut dolu bir tınıyla bezenmiş.

Acaba istediği bu mu? Ben onun benden hiç hoşlanmadığını düşünüyordum. Ama kahve içmeyi kabul etti, en azından bu da bir şey; şimdilik buna tutunacağım.

Ciddi bir ifadeyle, "Evet, birlikte çalışacağız," diye yanıtlıyorum. Onunla e-posta yoluyla konuşmayı ne kadar istesem de, her gün onu görmeyi tercih eden büyük bir yanımda var. Bir sonraki adımda ne yapacağını veya ne söyleyeceğini bilmemeyi seviyorum. Garip gelebilir ama artık ağzından çıkan her şeye gerçekten dört gözle bakıyorum; her zaman bende beklenmedik bir şey uyandırıyor ve beni durup düşünmeye sevk ediyor.

Saçlarının uçlarının bugün yeni boyanmış gibi duran, gökkuşağı renkleriyle bezenmiş saçlarına hafifçe dokunurken, parmaklarım neredeyse titriyor; saçlarının ne kadar yumuşak olduğunu hissetmek için ellerimi saçlarının arasından geçirmeyi hayal ediyorum ve ona saçlarını ne sıklıkla boyattığını sorma isteğine karşı koymakta zorlanıyorum.

Bir dahaki sefer onu gördüğümde ne renk olacak acaba?

Yüzüne bütün gün bakabilirim ve asla bıkmam. Onunla geçirdiğim her saniyeden keyif alıyorum.

Neşeli bir halde, neredeyse benimle dalga geçercesine, "Biliyor musun, kendi işimin sahibi olmama rağmen senin emrin altında çalışıyor olmam inanılmaz," dedi.

Onun benim altımda neler hissettiğini bilmek istiyorum.

Şimdi değil, Eli.

Asla.

"Kendi işinizin patronu olmadığınızı hissettirmek istemedim. Özür dilerim." Gerçekten de özür dilerim. "Sadece iş yerinde her şeyin kontrolünü başkasına bırakmakta zorlanıyorum." Aslında her şeyin.

Öne eğilerek gözlerimin içine baktı ve benden ve yöntemlerimden dolayı radikal, hayat değiştirici, hatta belki de acımasız bir şey söylemesini bekledim. Bunun yerine, "İşten bahsetmeyelim Eli. Bana kendinden bahset," dedi.

Kendimden bahsetmekten nefret ediyorum ve terapiyi bazen zor buluyorum. Çok kişisel. Çok derin. Çok ham. Her şeyden çok fazla ve yüzleşmekten hoşlanmadığım çok fazla duygu var. "Anlatacak fazla bir şey yok."

Omuz silkerek alaycı bir şekilde, "Bu doğru olamaz. Her şeyden önce, satranç takımları topluyorsun ve bana öğretmeyi teklif ettiğine göre nasıl oynanacağını biliyorsun; başka ne?" dedi. Kupasını kaldırdı, bir yudum aldı ve memnuniyetle dudaklarını şapırdattı.

Cevap vermekte gecikince, o garip sessizliği tamamlıyor. "Tamam, önce ben başlayayım. Her sabah, güneş doğmadan önce, bisikletle sahile gidiyorum ve ardından okyanusta yüzüyorum. Çıplak bir şekilde. Bu özgürleştirici ve beni canlı, doğayla bir bütün hissettiriyor."

Onu okyanusta gerçek bir denizkızı gibi yüzerken hayal ettiğimde ağzım kuruyor, zaten bugün kavurucu sıcak olan havada anında birkaç derece daha sıcak hissediyorum.

Ayrıca köpekbalıkları da var. Bu kadın deli mi acaba?

Benim telaşlı halimi fark etmeden, kendisiyle ilgili başka bir bilgi daha verdi: "Bir kedim var, beyaz, çok kabarık ve ona yeterince ilgi göstermediğimde çok yaramaz olabiliyor."

Yön değiştirdiği için minnettarım.

"Adı ne?" Gerçekten merak ediyorum.

"Hayalet."

"Güzel bir isim." Bu ufak tefek sohbetler sandığım kadar kötü değilmiş ve kendim hakkında bir şeyler söylüyorum: "Her cumartesi sabahı üç erkek kardeşimle tenis oynarım." Biraz kaba ama bir başlangıç.

Ani fikir değişikliğim ve paylaşma isteğim karşısında kaşları şaşkınlıkla kalktı. "İyi misin?"

"En büyük ağabeyim Nathan, profesyonel olabilecek kadar yetenekliydi."

"Ama o hukuk okumayı seçti. Babanız hepinizin onun izinden gitmesini istediği için miydi?" Bardağının kenarından bakarak matcha lattesinden uzun bir yudum daha aldı.

"Babam hiçbirimizi hukuk okumaya zorlamadı; hepimiz bunu istiyorduk ve Nathan'ın hukuka olan sevgisi tenise olan sevgisinin önüne geçti. Şimdi onun için, hepimiz için daha çok bir hobi gibi." Bence hâlâ o kariyeri seçmeyi dilediğini düşünüyor çünkü birkaç kez bundan bahsetti, ama dediği gibi, geçmişte veya 'ya şöyle olsaydı' diye düşünerek yaşayamayız.

"Hızlı tempolu sporlardan hoşlanmıyorum. Daha çok yoga yapmayı seven biriyim." Kekinden bir ısırık alıp memnuniyetle inledi.

Doğru ya da yanlış, onun inlemesini hafızama kazıyorum ve içten içe sonuna kendi ismimi eklediğimde nasıl bir ses çıkacağını hayal ediyorum.

Sessiz düşüncelerime kulak asmadan, "Yıllar önce yoga eğitimi aldım ama bir süredir ders vermiyorum," diye ekliyor.

Şimdi onu yoga pantolonu giymiş halde, benim çok katı olduğum için yapamayacağım şekillere girerken nasıl görüneceğini hayal ediyorum.

“Nathan bir keresinde keçi yogası denedi.” Arianna'nın ona yaptırdığı en komik şeydi. “Gerçi keçi, kedi-inek pozu denilen bir şeyi yaparken sırtına pislediğinde pek de etkilenmemişti.”

“Aman Tanrım.” Sapphire, gülmesini bastırmak için elini ağzına götürerek kupasını masaya koydu.

"Bunu kendi gözlerimle görmek için iyi para öderdim."

"Şimdi keçi yogası denemek istemem yanlış mı?" diye soruyor. "Bence eğlenceli olur. Nerede yaptığını bulman gerekecek." Ağzının kenarındaki küçük bir kırıntıyı siliyor.

Ona inanamayarak bakıyorum. Ciddi mi söylüyor? "Keçi yogası yapmaktan daha kötü bir şey düşünemiyorum."

"Ah, sanırım yapabilirim."

"Evet?"

“Boomwhackers. Geçen akşam yemekte seni soğuk terler içinde bıraktı.”

Sözü beni hazırlıksız yakaladı ve boğazımda bir şeyler birikti, kendimi tutamadan kahkahalarla gülmeye başladım. Uzun zamandır ilk defa bu kadar çok gülmüştüm. Çok iyi hissettirdi. Harika. Onun dikkat etmesi ve başkalarının genellikle gözden kaçırdığı şeyleri bende görmesi hoşuma gitti.

Sapphire de aramıza katılıyor ve kahkahalarımız dindiğinde, içeceklerimizi yudumlarken, keklerimizi yerken, birbirimize sessizce bakarak, bitene kadar gözlerimizi kaçırmaya cesaret edemeyiz.

Aramızda bir şey var. Bir kıvılcımdan daha fazlası. Bu sadece kimya ya da tesadüf değil; daha derin, neredeyse elle tutulur ve kesinlikle hissedilebilir bir şey, sanki uzanıp dokunabilirmişim gibi. Daha önce hiçbir kadınla böyle bir şey hissetmedim. Her neyse bu... gerçek gibi geliyor. Doğal. Kafa karıştırıcı.

"Safir mi?" Bir erkek sesi bakışlarımızı bölüyor.

Güneşin yakıcı ışınlarından gözlerini siper ederek sesin geldiği yöne baktı. "Kai?" Adını söylerken sesi şaşkınlıkla doluydu.

“Tek ve biricik. Sürpriz!” Yabancı, Sapphire'in kendisine sarılmasını bekliyormuş gibi kollarını yana açtı, yüzünde aptalca ve beklentili bir gülümseme vardı.

Oturduğu yerden ayrılmayan Sapphire, kollarını masaya yaslayarak kendini herkesten uzaklaştırıyor; bu bana garip geliyor çünkü genellikle çok arkadaş canlısıdır. "Nasılsın Kai?"

"Harika, dostum."

Ona "dostum" diye seslendi. Bu herif de kim Allah aşkına?

“Avustralya’dan yeni döndüm. Çok zordu.” Başparmağı ve serçe parmağı açık, orta parmakları içeri doğru kıvrılmış bir şekilde, sörfçülerin zahmetsizce yaptığı o kolay “harika” işaretini yaparak ona selam veriyor.

Kırıışık tişörtü, uzun saçları ve bronz teniyle sağlıklı görünmekten çok yıkanmaya ihtiyacı varmış gibi duruyor. Saçlarını en son ne zaman yıkadığını kim bilir. Tanınmayacak kadar keçeleşmiş, her yöne doğru fırlamış. Ve saçında kum mu var? Dün gece sahilde mi uyudu acaba?

Onu tanımıyorum ama şimdiden ondan nefret ediyorum. Aslında nefret etmiyorum, ama etmek istiyorum.

Boğazımı temizleyerek yerimde kıpırdandım.

“Ah, özür dilerim, kusura bakmayın. Bu Eli.” diye bizi tanıştırdı Sapphire.

“Merhaba dostum, tanıştığımıza memnun oldum. Ben Kai. Sapphire’in erkek arkadaşıyım.” Bana elini uzatarak selam verdi ve yüzünde kocaman bir gülümseme belirdi.

Belki kaba davranmış olabilirim ama bunu kabul edemem çünkü sözleri beni derinden sarstı, şok oldum.

Erkek arkadaş mı? Kahretsin, burada onunla yalnız kahve içmemeliydim.

Ona sevgilisi olup olmadığını sormayı hiç düşünmedim. Görünüşüne bakılırsa nasıl sevgilisi olmasın ki?

Sapphire'in kaşları... belirsizlik, endişe, kafa karışıklığıyla mı çatılıyor? Anlayamıyorum, çünkü içimde bir rahatsızlık hissi yayılıyor, çenem kasılıyor, bakışlarım caddenin karşısına, sonra tekrar Sapphire'e kayıyor.

“Sanırım gitmeliyim,” diyorum, sesimi sakın ve ölçülü tutarak, sevgilisi olduğu için hissettiğim ani rahatsızlığı ve kırgınlığı gizlemeye çalışıyorum. Umursamamam gerek ama umursuyorum. Ve bundan nefret ediyorum. Bunun için anlaşma imzalamadım. Ne o, ne de hiçbir şey.

Yavaşça sandalyemden kalkıyorum, sandalyenin ayakları yere sürtünüyor, duruşum dik, her hareketim kontrollü bir şekilde cep telefonumu masadan alıyorum.

Gidiyorum anlamına gelen hafif bir baş selamı verdiğimde, Kai sanki tüm enerjisini ve yaşama sevincini çalmış gibi, neredeyse sıradan bir gülümsemeyle karşılık verdi.

Bana öyle geliyor ki, o onu pek mutlu etmiyor, oysa ben onunla tanıştığımdan beri hep böyleydi.

Derin bir nefes alıp arkamı dönüp uzaklaştım ve geriye bakmadım, başım dikti.

Onun benim gibi birine ilgi duyabileceğini düşünmek delilikti. Enerjilerimiz sadece çatışmıyor; aynı havayı soluyarak bile bir arada yaşayamazdık.

Onun kadar güzel, doğal ve neşeli biri, benim gibi gergin ve içine kapanık birine dönüp bakmazdı bile.

Bu yüzden son zamanlarda kimsenin bana çok yaklaşmasına bilerek izin vermedim. Kendimi yasak bölgeye koymamın bir sebebi var. Zihinsel olarak tekrar sağlıklı olana kadar, ancak o zaman kendime tekrar flört etme izni vereceğim.

Bu ne zaman olacak?

Bir yıldan fazla zaman geçti ve terapi hala istediğim hızda sonuç vermiyor.

Bir gün hazır olacağım.

Umarım.

Sinirlerim hızla yükseliyor ve Kai'nin Eli ile keyifli kahve randevumu mahvetmesine çok kızdım.

Sonunda kendisiyle ilgili birkaç şey paylaştığında ilerleme kaydettiğimizi düşünmeye başladım. Çok fazla bir şey değildi ama güvendiği ve rahatladığı zaman açıldığını görmek için yeterliydi. Birlikte bir kahve daha içseydik, belki de beni akşam yemeğine davet ederdi.

Bir hayale tutunuyorum ama bu, kendime anlatmaya devam edeceğim hoş bir peri masalı.

Uzaktan, Eli'nin köşeyi dönüşünü izliyorum; geniş omuzları ve güçlü, kendinden emin vücudu görüş alanımdan kayboluyor, bu da üzücü çünkü oldukça yakışıklı biri.

"Demek bir süredir uzaktaydın. Ne zaman geri döndün?" diye sordum Kai'ye.

"İki gün önce uçakla geldim," diye yanıtlıyor Kai, cevabını öğrenmekle pek ilgilenmediğim soruma.

Masanın diğer tarafına geçiyor, sandalyeyi çeviriyor ve otururken kollarını rahat bir şekilde sırtlığa yaslıyor.

"Sen benim erkek arkadaşım değilsin," diye kesin bir dille belirtiyorum. Hiçbir zaman da olmadı.

“Biliyorum.” Sırtarak, yemediğim kek parçasını ağzına tıktırdı. Bir babunun bile daha terbiyeli olduğunu düşünüyorum. “Sıkı vücutlu olmaktan biraz uzaklaşmaya ihtiyacın olduğunu düşündüm.”

“Eli soğuk biri değil. İyi biri. Sessiz. Düşünceli.” Kendimi onu savunurken buluyorum, bu da beni şaşırtıyor. Onunla ilgili her şey beni kafamı karıştırıyor.

"O zaman bana benzeyen kimse yok mu?"

"Tanrılara şükürler olsun."

Sandalyenin arkasına yaslandı, parmaklarıyla koluna dokundu ve sanki bir sonraki sorusunu düşünüyor gibi başını yana eğdi. "Peki... siz ikiniz?"

“Kendisi bir müşterim.”

Kaşları rahatlamayla düştü. "Harika, harika. O zaman bu akşam bir şeyler yapmak ister misin?"

"Hayır."

“Ah. Bir acı daha. Bu çok acıtıyor.” Tişörtünü kalbinin üzerine bastırarak kırıksıklıkları daha da belirginleştirdi.

Kai'yi son gördüğümde ona nasıl hissettiğimi söyledim. "Artık bunu yapmayacağız, Kai, yoluna devam etmelisin." Aramızdaki boşluğa işaret ettim.

Bu benim hatam. İlişkimizi çok uzun süre devam ettirdim ve ona daha fazlası için çok fazla umut verdim.

Onu dikkatlice inceliyorum, eskiden beğendiğim ama artık çekici bulmadığım özelliklerini not alıyorum.

“İşte bu, şimdiye kadarki en kötü eve dönüş karşılaşması.” Reddedilmemden hiç etkilenmemiş bir şekilde, yüzünde kocaman bir gülümseme var. Onu gücendirmek zor – pardon, evlat. Yirmi beş yaşında ve benden on yaş küçük olduğu için bu beklenen bir şey.

“Aramızdaki ilişkinin bittiği konusunda ciddiym, Kai.” Ayağa kalkıp sırt çantamı alıyorum ve askılarını omuzlarıma geçiriyorum. “Görüşürüz.”

"Fikrini değiştirirsen Teddy'nin evinde kalıyorum," diye sesleniyor arkamdan.

Eminim öyledir. Kanepede yatmak da hobilerinden biri.

"Yapmayacağım." Bisikletime doğru yürürken omzumun üzerinden ona parmakla işaret ettim.

"Güzel kalça."

Arkamı dönmeden ona orta parmağımı gösteriyorum ve bu sadece onu güldürüyor. Lanet olsun, çok sinir bozucu.

Sonraki adımı neyin tetikleyeceğinden emin olamadan, sırt çantamın önünden cep telefonumu çıkarıp dün rehberime eklediğim yeni bir numaraya mesaj gönderdim.

Ben bugünkü kahve buluşmamızdan çok keyif aldım.

Mesajım saniyeler içinde "gönderildi"den "okundu"ya dönüşüyor.

Ben: Bu arada adım Sapphire. Eli: Senin olduğunu tahmin etmiştim. Kahve için teşekkürler. Ben: Rica ederim.

Hızlıca yazdığım bir sonraki mesajı göndermeyi tekrar düşünüyorum, ama tedbiri elden bırakıp yine de gönderiyorum.

Ben: Kai benim erkek arkadaşım değil. Eli: Beni ilgilendirmez. Ben: Biliyorum, ama sadece yanlış anlaşılmaları düzeltmek istedim. Eli: Bu bir randevu değildi. Ben: Ne demek istiyorsun? Eli: Bugün birlikte kahve içtiğimiz için memnun olduğunu söyledin. Bu bir randevu değildi.

Ah, şimdi de ben yanıyorum.

Konuşmamıza "şerefsiz" kelimesini yazıyorum, sonra siliyorum ve onun yerine nezaketle karşılık vermeyi tercih ediyorum.

İyi hafta sonları, Eli. Bonsai ağacının üzerine güneş bol bol parlasın
güneş emoji *bitki emoji*

Alaycı bir yanıt bekliyordum, ama yanıt verdiğinde vücudumun her hücresi sevinçle doldu.

Eli, umarım annene hediye etmek için San Francisco'nun en güzel kumaşını bulursun ve Ghost ile birlikte keyifli bir hafta sonu geçirirsin *hayalet emoji* *kedi emoji*

Dinleyen ya da kaya gibi sert görünen ama yine de emoji gönderen bir adamdan daha seksi bir şey yok.

Pazartesi günü konuşalım. Eli, Pazartesi günü meşgulüm. Salı günü konuşalım mı? Eli, tüm hafta meşgulüm. Lütfen bana e-posta gönderin.

Harika, başa döndük.

Kısa sürmüş olsa da, gösterdiği iyilik güzeldi.

Önümüzdeki birkaç ay oldukça inişli çıkışlı geçecek ve bunu atlatmak için sadece matcha latte'lere ihtiyacım olmayacak; sahip olduğum tüm cesarete ve dayanıklılığa ihtiyacım olacak.

Belki de onun sevdiği, yapımı biraz zahmetli kahvelerden birini denemem bile gerekebilir.

Ne olduğunu çoktan unutmuş olduğum için notlarımı çıkarıp tekrar okuyorum... Venti boy, yarım kafeinli, ekstra sıcak, köpüksüz, üç shot karamelli macchiato, bir pompa vanilya ve tarçınsız.

Aman Tanrım, bu kulağa çok hoş gelmiyor mu?

Onun tuhaflıklarına gülerek, sadece dayanıklılık ve cesaretin yetmeyeceğini biliyorum. Belki biraz şans ve derin nefesler de gerekecek.

Ve bol bol meditasyon.

Sabahın tamamını, bir reklam ajansındaki yönetim ekibine, yoğun çalışma temposunda öz bakımın önemi üzerine bir açılış konuşması yaparak geçirdim.

Yaratıcı insanlarla çalışmanın heyecanı beni her zaman coşturuyor ve bu yüzden bu sabahki gibi samimi bir etkinlikten hemen sonra yürüyüşe çıkmayı tercih ediyorum. Beni anlıyorlar ve söylediklerimi ve onlar için yaptıklarımı seviyorlar. Motivasyon kazanmış, yeni fikirlerle ve yol boyunca bir yerlerde kaybettikleri yeni bir azim duygusuyla ayrılıyorlar.

Safire & Spark'ta herkesin enerjisini yeniden keşfetmesine yardımcı oluyoruz ve bugün de tam olarak bunu yaptım. Yine. Bir kadın beni bir fincan kafeine benzetti ve herkes güldü. Bunu yeni sloganımız olarak kullanmakla ilgili şaka yaptığımda, kıkırdadı ve önce patentini alması gerekebileceğini söyledi, bu da beni daha da çok güldürdü. Kahrolası reklam yöneticileri ve fikri mülkiyet hakları!

Şehrin en sevdiğim bölgesine doğru köşeyi dönüp ofise doğru yürürken, üzerime vuran güneşin, vızıldayan arıların, cıvıldaayan kuşların, esen rüzgarın ve uzaktan gelen martıların kendi senfonilerini yaratmalarının tadını çıkarıyordum ki, tam karşıdaki en sevdiğim kahve dükkanının önünde, her yerde tanıyacağım birini görünce olduğum yerde donakaldım.

Bu Eli.

Eli-sinir bozucu derecede yakışıklı-hala tüm önerilerimden-nefret-ediyor-Hart.

Bu adam sadece sinir bozucu değil, bir azizin bile sabrını sınavacak cinsten.

Tenis oyununa benzer şekilde, e-posta üzerinden ping-pong oynuyoruz ama hiçbir ilerleme kaydedemedik. Önerilerimi sevmiyor, onun önerileri ise sıkıcı, sıradan ve Safire & Spark'taki anlayışımızla uyuşmuyor. Son e-postamda, atölye seçeneklerini daha uygun bir şeyle değiştireceğimi söylemiştim. Belki de küçük bir yalan söyledim, çünkü hayır, bu olmayacak. Benim gözetimim altında asla.

Alt dudağımı ısırarak seçeneklerimi değerlendiriyorum... Onu, ikinci el eşya dükkanında tesadüfen karşılaştığımız gün oturduğumuz aynı masanın etrafına mı oturacağım, yoksa onu görmezden mi geleceğim?

Gitmeye hazırlanırken üçüncü bir seçeneği tercih ediyorum. Günümü devam ettirmek yerine, olduğum yerde kalmaya ve bir sokak lambası direğine yaslanarak onu izlemeye, her zerresini içime sindirmeye karar veriyorum.

Daha net görebilmek için gözlerimi kısınca, neredeyse beş hafta önce onun için aldığım o nefis limonlu ve haşhaşlı keklerden birini görünce kendi kendime kıkırdadım. Ayrıca matcha latte içiyor ve başparmağı ile işaret parmağı arasında benimkine benzer bir akupresür klipsi takıyor, bu da yine baş ağrısı çektiğini gösteriyor. Adam ip cambazı gibi gergin, her gün baş ağrısı çektiğinden hiç şüphem yok.

Benden tamamen habersiz, yaptığı her kasıtlı hareketi izliyorum ve bugün ne kadar yakışıklı görüldüğünün her saniyesinin tadını çıkarıyorum. Yaptığı her şeyde ne kadar katı olursa olsun, her zaman muhteşem görünüyor. Gerçi bu adamın rahatlamayı öğrenmek için bir tatile çıkması veya bir inziva merkezine gitmesi gerekiyor, tercihen Wi-Fi olmadan, ama bunu isteyeceğinden şüpheliyim.

Eli parmaklarını ensesine bastırıp sağa sola yuvarladı, ama gözlerini kısa bir süre kapatıp tekrar açmasından ve kaşlarının arasındaki şişliğin kalınlaşıp kırışmasından başının ağrıdığını anlayabiliyordum. Sadece bir tatile ihtiyacı yoktu; vücudunda bir kap gibi sıkıca tuttuğu gerginliği atmak için tam vücut masajına ihtiyacı vardı.

Yavaşça, matcha latte dolu bardağı havaya kaldırıp, sanki içerse zehirlenecekmiş gibi inceledi; önce kokladı. Sonra yüzünü buruşturup kasıldıktan sonra gözlerini kısa bir süre kapattı ve sonunda tadına bakmaya cesaret etti.

Ağzını eliyle silip omuzlarını silkerek titrerken, sanki hayatında tattığı en kötü şeymiş gibi öğürerek bardağı neredeyse masaya düşürüyordu.

Onun ne kadar komik olduğunu bilmese de, sevinç ve eğlence karışımından dolayı ağzımı kapatmak zorunda kalıyorum. Yeni şeyler denemeye hevesli olmayan ve kaşınan bir ayıdan daha huysuz biri için, en azından denediği için onu takdir ediyorum. Matcha, sonradan edinilen bir tat.

Kravatını çıkarıp üst düğmesini açmasını, ardından da ütülü beyaz gömleğinin kollarını sanki bir mücadeleye hazırlanıyormuş gibi sıvamasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum.

Sonra ikinci bir yudum almak için uzandı, ama bu seferki ilkinden daha kötüydü. Bu sefer öksürdü ve boğuldu, ardından yedek olarak almış olması gereken bir şişe suyu kapıp yarısını içti. Matcha lattesini iterek, tiksintiyle başını salladı, sonra da ağzındaki matcha tadından kurtulmak için olduğunu tahmin ettiğim bir şekilde, kekinden kocaman bir ısırık aldı.

Bu çok eğlenceli ve onunla biraz daha dalga geçmek için ona bir mesaj atmaya karar verdim.

Ben: Mekanları görüşmemiz ve günün programını kesinleştirmemiz gerekiyor. Sohbet etmek için müsait misiniz?

Yukarı bakıp mesajımı okumasını izledim ve ne demiş olsam bu kadar komik olduğunu bilmiyorum ama gülümsedi. Nadir bir olaydı, ayda bir kez

yaşanan bir an gibiydi ama onun gülümsemesini görmek içimde bir şeyler uyandırdı ve sırf tekrar gülümsemesini görmek için başka bir mesaj göndermek istedim. Ekranımda noktalar dans ediyordu, bu da onun cevap yazdığını gösteriyordu ve saniyeler içinde, ki bu ona hiç benzemiyordu, mesaj görüldü.

Eli: Çok meşgulüm. Ben: Son birkaç haftadır olduğu gibi mi? Telefonlara veya yüz yüze görüşmelere alerjin mi var? Nihai kararların gelecek haftanın sonuna kadar verilmesi gerekiyor. Eli: Tamam, bir de kardeşlerimin de onayladığı, sana söylemeyi unuttuğum bir karar var. Ben: Harika, nedir o? Eli: Renk teması siyah, beyaz ve altın olacak. Hafif bir marka yenilemesi yapıyoruz. Logo aynı kalacak ama altın renginde.

Bu pek büyük bir karar sayılmaz, ama yapılacaklar listesinden bir maddeyi daha işaretlemiş olduk.

Ben: Lütfen yeni logoyu bana iletin. Eli: Pazarlama ekibine size göndermeleri talimatı verildi. Ben: Yani meşguldünüz ve şimdi de meşgulsünüz? Eli: Evet, mahkemedeydim ve iki şirketin birleşmesi üzerinde çalışıyorum, bu da beklenenden daha uzun sürüyor. Ben: Sanırım kahve içmeye, mola vermeye veya e-postaları kontrol etmeye vaktiniz yok? Eli: Dediğim gibi, çok yoğunum.

Yaramazlık yapma isteğiyle, normalde profesyonelce olmayacak bir şey yapıyorum: Tam karşımda, caddenin diğer tarafında otururken fotoğrafını çekip gönderiyorum.

Başını hızla kaldırıp, tetikte bekleyen bir mirket gibi etrafına bakındı, ta ki beni görene kadar. Sonra ağzı ince bir çizgiye dönüştü ve gözlerinin arasındaki çıkıntı kalınlaştı, gözleri kısılıp ince bir çizgi haline geldi. Ofisinden çok ihtiyaç duyduğu bir molayı verirken onu yakaladığım için bana mı kızgın, yoksa benimle konuşamayacak kadar meşgul olduğu konusunda yalan söylediği için kendine mi kızgın, anlayamadım.

Aslında ofisinden çıkıp stresli işinden uzaklaşmasına çok sevindim; bence daha sık böyle şeyler yapması gerekiyor, gerçi bunun pek bir önemi

yok.

Elimi havaya kaldırıp abartılı bir parmak hareketi yaptım, sonra ona gülümsedim ve lamba direğinden inerek ofisime doğru yürümeye devam ettim.

Eli Hart gibi huysuz birini sinirden çıldırtmak bir spor olsaydı, ben kazanırdım.

Aslında, az önce altın madalya kazandım.

Paige Bradshaw'ın Max ile görüşmeye gelmesi beni rahatlattı çünkü son beş haftadır karanlıkta buluşma etkinliğinde tanıştığı gizemli bir kadından bahsedip duruyordu ve kim olduğunu bulmaya çalışıyordu ama bir türlü başaramıyordu. Paige ofisine girer girmez bu konuyu kesti, ki buna minnettarım.

Sadece kendini delirtmekle kalmıyor; Cole'a yabancı hakkında bildiğimiz her şeyi listelettirerek hepimizi de çıldırtıyor. Ama bu da yardımcı olmadı; kim olduğunu çözme konusunda hala hiçbir ilerleme kaydedemedik.

Nathan ve Cole ortadan kaybolduktan hemen sonra, Max'i Paige ile olan buluşmasına bırakmak için onları yakından takip ediyorum.

Şu anda karmaşık bir boşanma davasının karşıt taraflarında yer alan avukatlar Paige ve Max'in birbirlerinden ne kadar nefret ettikleri herkesçe aşîkar, ancak müvekkilleri hatırına birbirlerine tahammül ediyorlar.

"Rainbow Bright nasıl geçti?" diye seslendi Max, tam ofisinden çıkmak üzereyken.

"Rainbow Bright mı?" diye soruyorum, tamamen şaşkın bir şekilde.

"Ekip kurma etkinliğinden sorumlu kadın," diye açıklıyor. "Birkaç hafta öncesinden mi?"

"Ah, Safir."

Masasına vurup beni işaret etti. "İşte bu kadardı. Nasıl geçti? İyi fikirleri var mıydı?"

"Şirketinin bizim için doğru olup olmadığından emin değilim." Sanki aynı şeyi tekrar tekrar söylüyormuşum gibi geliyor.

Eğer Max, Sapphire'in geçen gün sosyal medyada, ofisinde tüm ekibiyle birlikte on üçüncü iş yılını kutlarken Fleetwood Mac'in "The Chain" şarkısını karaoke yaparken çekilmiş fotoğraflarını görmüş olsaydı, endişelerimi anlardı. Yönettiği şey bir iş değil, bir tarikat ve hepsi de deli gibi davranıyor.

Her şey kesinleşip günün programını inceledikten sonra, yetenekleri hakkında farklı düşünebilirim. O zamana kadar, kararımı henüz vermedim.

"Gerçekten mi?" Max şaşırmış gibiydi, sanki hâlâ aynı şeyi söylediğime inanamıyormuş gibi.

İşletmesi, ekip oluşturma etkinliklerinde en iyisini sunuyor. Ben de beceriksiz bir herif gibi davranıyorum ve o da bunun farkında.

Kendimi kurtarmak için bir bahane uyduruyorum. "Yemin ederim esrar içiyordu ya da bir şey kokluyordu," diye hatırlıyorum ilk tanıştığımız zamanı. "Akşam yemeği çok gürültülüydü." Her karşılaşma beklenmedik oluyor ve beni dengemden çıkarıyor.

Paige boğazını temizledikten sonra, "Bu Sapphire Feelgood mu?" diye sordu.

Başımı salladım, kaşlarım çatıldı, Paige'in Sapphire'i nasıl tanıdığını merak ediyordum. "Evet. Onu tanıyor musun?" diye sordum.

"Evet. Ve uyuşturucu etkisinde değil, sadece böyle biri." Paige gülümsedi, yavaşça başını salladıktan sonra benim bilmediğim daha fazla bilgi paylaştı. "Annesi ve babası Slab City'de tanışmışlar ve sanırım Sapphire biraz daha büyüyene kadar bir süre orada büyümüş, sonra San Francisco'ya taşınmışlar."

Slab City mi?

Onun hakkında bunu hiç bilmiyordum. Slab City, Kaliforniya'da kendi kendini denetleyen tek yer ve şebekeden bağımsız yaşama fikri sessiz ve huzurlu görünse de, sadece düşünmek bile bende kaşıntıya neden oluyor. Ayak parmaklarımla arasındaki kum, doğayla bütünleşme hissi verebilir, ama bunu hatırlatmak için kalçalarımla arasında veya başka bir yerde kuma ihtiyacım yok.

Paige birden canlandı, sesi hafif ve neşeliydi, Sapphire'e hayran kalmıştı. "Sapphire muhteşem."

Bunu inkar edemem ve Paige'e katılmak isterdim ama bunun yerine, "Hiç susmuyor," dedim. Max'e hızlıca bir bakış attım ve bana sırtıttığını fark ettim.

Beni çok iyi anlıyor ve onun beni tedirgin ettiğini biliyor.

Tanıştığımız ilk geceden beri tam olarak böyle hissediyorum: şoktayım.

Kardeşlerimle tartışırken her zaman ben kazanırım. Mahkeme salonunda da her zaman ben üstün gelirim, ama Sapphire her zaman öne geçer.

Sanırım dengimi buldum. Gerçi en konuşkan kim diye bir yarışma olsa, her zaman o kazanırdı.

"Konuşmayı çok seviyor," diye onaylıyor Paige, neredeyse kendinden geçerek. Belli ki büyük bir hayranı. "Geçen yıl personel konferansımıza ev sahipliği yaptı ve şimdiye kadarki en iyi konferansımızdı. Açılış konuşması"—Paige parmaklarını ağzına götürüp öpüyor—"Mükemmeldi. Kendi hukuk büromu açmak istememe neden oldu."

Max ve Paige birbirleriyle konuşuyorlar ve ben onların sıradan sohbetinden sıyrılıp, zihnim artık huzur bulduğum yerlere, Sapphire'e doğru yol alıyor.

Yumuşak dudaklar.

Geniş bir gülümseme.

Mutluyum. Çok çok mutluyum.

Bu neredeyse aşırıya kaçıyor.

Yine de, onun özelliklerinden birazının bana da geçmesini istiyorum.

“Neyse, Young’a karşı Young davasıyla ilgili bir şey hakkında seninle konuşmam gerekiyor.” Paige, Max’e hitaben, “Buradaydım ve bunu e-posta üzerinden konuşmaktansa seninle görüşmenin daha kolay olacağını düşündüm.”

Max bana sessizce el sallayarak veda etti ve ben de Sapphire Feelgood'un hayatındaki boşlukları doldurmak için aceleyle ofisime doğru yöneldim.

Paige'in sözlerindeki ironi gözümünden kaçmadı. Sapphire ile ilk tanıştığımda ona sadece e-posta yoluyla iletişim kurmamızı söylemiştim.

Bir bakıma, bu ikimizi de korumak, onun büyük kişiliğini benim sakın hayatımdan uzak tutmak içindi. Aynı zamanda onu benden korumanın bir yoluydu. İhtiyaç duyduğu son şey, benim gölgemin onun parlaklığını gölgelemesiydi.

O günden beri her gün, ofisine gidip onu ziyaret etme veya o aptalca sadece e-posta ile iletişim kurma sınırını kırmak için onu bir kahveye davet etme isteğine karşı koymaya çalıştım. Sonra dün, onu caddenin karşısından görünce neredeyse ona doğru koştum. O kadar nefes kesici ki.

Dün onun en sevdiği kahve dükkanında, sanki aşık bir köpek yavrusu gibi matcha latte içerken beni yakaladığı için kendimi hâlâ suçluyorum. Çünkü bana kahveden daha iyi olduğunu söyledikten sonra denemeye karar vermiştim. Ama hayır. Bana göre değil. Tadı iğrençti. Çimen, toprak gibi ve damak tadıma göre çok acıydı.

Tadını hatırladıkça midem bulanıyor ve ofisin en üst katında yürürken boğazımda yükselen safrayı bastırmak zorunda kalıyorum.

Tanrım, korkunçtu.

Benim yalanım daha da kötüydü. Ona apaçık yalan söyledim, e-postalarına cevap veremeyecek kadar meşgul olduğumu söyledim, oysa aslında tüm personel etkinliğini saçma, anlamsız ve para israfı buluyorum.

Ancak bu hafta mahkemedeydim, yani bu konuda yalan söylemedim ve gerçekten de meşgulüm.

Bir bakıma öyle.

Ancak aklımdan geçen tek şey onu bir sonraki görüşüm ve bunu çok özledim, ama bunun beni tamamen ele geçirmesine izin vermemeye çalışıyorum.

Onun sadece bir müteahhit olduğunu ve başka bir şey olmadığını biliyorum, ama ne kadar dikkatli olmaya çalışsam da kendimi sürekli onu düşünürken buluyorum.

Bu yüzden mesafemi koruyorum, çok yaklaşırsam pişman olacağım bir şey söyleyip yapmaktan korkuyorum. Onun başka bir takıntı haline gelmesini, hayat karmaşıklaştığında tutunduğum başka bir şey olmasını istemiyorum; babamla ilgili gerçeği öğrendiğinden beri bununla mücadele ediyorum.

Sinirlerim damarlarımda dolaşıyor. Ona olan bu takıntım sağlıksız bir hal aldığı için kendime kızıyorum, ama masama döndüğümde bir sonraki adıma atmadan da kendimi alıkoyamıyorum...

Klavyeme dokunup internette Slab City'yi aramaya başladım. Sonra Sapphire'in adını aradım ve onun hakkında, çocukluğunda hayatının nasıl geçtiğine dair her türlü bilgiyi didik didik ettim. Yine de pek bir şey öğrenemedim, sadece eyalet genelinde takdir edildiğini ve üç yıl üst üste Yılın Yenilikçi İşletmesi ödülünü kazandığını öğrendim.

Aramamı sonlandırıp e-postalarımı kontrol ederken, Sapphire'in adını ve "Yeni Mekan Turları" başlıklı e-postayı görünce donakaldım.

Şimşek çakmasından daha hızlı bir şekilde açıp şöyle bir göz gezdirdim. Kalbim umutla doldu çünkü gelecek haftadan itibaren etkinliğimizi düzenleyeceğimiz birkaç yeni mekan ziyaret etmemi öneriyordu, bu da onunla daha fazla zaman geçirebileceğim anlamına geliyordu. Haftalarca ondan uzak durmayı başardıktan sonra, şimdi onu tekrar görmek için can atıyorum.

Daha önce rezervasyon yaptırdığımız otelin gece boyunca yangın çıktığını ve bu yüzden kapanmak zorunda kaldığını açıklıyor. Tanrı bilir bu sabahki haberlerde bunu nasıl kaçırdım.

Ekranın önünde donakalmış bir şekilde oturuyorum, cevap yazmaya başlamadan önce parmaklarım klavyenin üzerinde bekliyor.

Tamam Eli, bu sadece bir e-posta. İnsanlar her gün, bütün gün e-posta yazıyorlar ve her mektubun nükleer savaşa yol açacağı gibi davranmıyorlar.

Hey,

Hayır, bu çok gayriresmî olur.

MERHABA,

Çok mu sert?

Allah kahretsin, bu neden bu kadar zor?

Eli, bir selamlama cümlesi belirle, Sapphire senin e-postanı değerlendirmiyor ki.

Bayan Feelgood

Mükemmel.

İletişime geçtiğiniz için teşekkürler.

Hayır, bu doğru değil. İlk satırı yeniden yazarken kendi kendime mırıldanıyorum ve sanki doğal bir refleksmiş gibi geri tuşuna basıyorum. Sonra derin bir nefes alıp tekrar başlıyorum, bu sefer daha yavaş. Buna rağmen, cümlelerden birini dört kez yeniden yazıyorum çünkü ton hala yanlış geliyor. Bana göre bu, duvarda asılı duran yamuk bir fotoğraf çerçevesi gibi ve onu düzeltmem gerekiyor.

Günlük işlerin artık beni bu kadar zorlaması sinir bozucu. Mantıksız davrandığımın farkındayım. İnanın bana, farkındayım. Basit mesajları ve beni esir alan günlük işleri aşırı düşünmekten yoruldum. Eskiden bir e-posta yazmak için geçen sürede onlarca e-posta gönderirdim ve hiç düşünmezdim. Şimdi ise e-postaları tekrar tekrar yazıp, yeniden yazıp, okuyup, dilbilgisi ve noktalama işaretlerini sanki bir mahkemede delilmiş gibi inceleyip, bazen bir şey yerine oturana ve "tam doğru" hissettirene kadar altı defaya kadar kontrol ediyorum.

Safır, renklerle dolu, vahşi ve dizginsiz bir kıvılcım gibi hareket edebilir, ama gerçek şu ki, dış görünüşü tıpkı benim iç dünyam gibi; sadece içimde sakladığım sırrı taşıyor.

"Bu sıkıcı mı geliyor?" diye kendi kendime soruyorum.

Cevabımı yüksek sesle okurken, kelimelerden ikisi kulağa garip geldiğinde şakaklarımı ovuyorum, sonra her harfe yavaşça dokunarak yeniden ifade ediyorum.

Sadece gönder düğmesine basın.

Hayır. Henüz değil.

Sonun biraz tuhaf olduğunu düşünüyorum. Beni soğuk biri sanacak.

Boş ver. Öyleyim.

Ben değilim.

Garip olan sonu değil. Garip olan benim kendimi hissetmem. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim, ama şimdi hissediyorum.

Ya bunu okursa ve ne kadar sıkıcı olduğumu anlarsa?

Eli, seni neden ilgilendiriyor?

Tamam, durun. Sorun yok. Şöyle... Bir satır daha ekleyeyim.

İşte bu kadar. Tamamlandı.

Göndermek.

Gönderen: Avukat Elijah Hart | Hart Hukuk Bürosu

Kime: Sapphire Feelgood—Safire & Spark Events

Konu: Yeni Mekan Turu Hakkında

Sayın Feelgood, önceki mekanımızın bu kadar büyük bir yıkıma uğradığını duyduğuma çok üzüldüm. Lütfen ödediğimiz depozitonun iade edilmemesini ve bunun tadilat için bir bağış olarak kabul edilmesini sağlayın. Yeni önerilen mekanlara yapılacak ziyarete katılacağımı teyit edebilirim. Bana tüm tarih ve saatleri gönderin, ben de ayarlayacağım. Ayrıca ekteki atölye seçmeli dersleri teklifinizi de okudum ve bunların ayrıntılarıyla devam etmenizden memnuniyet duyarım. Bunlara geri dönmemin bu kadar uzun sürmesinden dolayı özür dilerim. Ek olarak, Janice annesinin ani vefatı nedeniyle süresiz olarak kariyerine ara veriyor. Aile, annesinin kocasının ölümünden sonra kalp kırıklığından öldüğüne inanıyor. Bu nedenle, etkinlik gerçekleşene kadar ve sonrasında takip için sizinle iletişim kuracağım. Yeni mekanları görmeyi dört gözle bekliyorum. Saygılarımla, Elijah Hart, Avukat | Hart Hukuk Bürosu

Yanıtımda iki küçük beyaz yalan var. Birincisi, ekli belgeyi okumadım çünkü etkinlikten önce personelin seçebileceği uygun atölye çalışmaları hakkında e-posta yoluyla detaylı olarak görüştük ve Sapphire'e bunlara bağlı kalmasını söyledik. "Siber güvenlik temelleri"nin mükemmel bir seçim olduğunu ve Sapphire'in iddia ettiği gibi abartılı olmadığını düşündüm ve insanların bu hatırlatmayı takdir edeceğinden eminim. İkincisi, mekanları ziyaret etmek için can atmıyorum: mekan mekandır; ne kadar farklı olabilirler ki? Ancak Sapphire'i görmek için can atıyorum.

Hatta çok heyecanlıyım. En sevdiği şey olduğunu bildiğim için donut bile getirebilirim.

"Bu aptalca bir fikir," diye mırıldanıyorum kendi kendime, bu fikre bile yer verdiğim için sinirleniyorum. Eminim beni hiç düşünmemiştir bile. Ama haftalar sonra, hâlâ buradayım, onunla ilgili her şey, sevdiği donutlar ve burnuma yapışmış parfümünün o kalıcı kokusu beni rahatsız ediyor.

Dizüstü bilgisayarımın alarmı bana Sapphire'in Instagram hesabını kontrol etme zamanının geldiğini hatırlatıyor ve artık her gün aynı saatte kontrol ediyorum çünkü neredeyse her gün düzenli olarak paylaşım yaptığını fark ettim.

Uygulama simgesine dokunarak açıyorum, ardından Sapphire'in Instagram sayfasını arıyorum ve tahmin ettiğim gibi yeni bir gönderi var.

Hafif bir hayal kırıklığıyla omuzlarım düştü çünkü bugün paylaştığı fotoğraf, umduğum gibi bir selfie değil, gökkuşağı fotoğrafı.

Bugün kaç tane bileklik ve kolye taktığını görmek istedim. Her birinden eşit sayıda mı? Çünkü bazen öyle yapıyor.

Paylaşımlarını aşağı doğru kaydırıyorum; müzik, moda, gün batımları, gün doğumları ve sevdiği her şeyle dolu. Profilinden onun hakkında çok şey öğrendim. Birçok kez ona kendinden bu kadar çok şey paylaşmaması gerektiğini söylemek istedim.

Anlaşılmaz bir nedenden dolayı, onun sörfçü erkek arkadaşı Kai ile birlikte olduğu ve söylediğinin doğru olduğunu, yani eski sevgilisi olduğunu doğrulayan hiçbir paylaşım olmamasına sevindim.

Onun beni neden rahatsız ettiğini kim bilir, ama ediyor.

Sapphire'in yüklediği son özçekimine kadar kaydırmaya devam ediyorum ve fotoğrafı açıyorum, beğenmemeye dikkat ediyorum çünkü onu takip etmiyorum.

Gizlice takip etme modunu açtım, bundan gurur duymuyorum ama kendimi gözetlemekten alıkoyamıyorum.

Fotoğraflarına iki parmağımla dokunup yakınlaştırdığımda, kendimi gülümserken ve gün boyu hissetmediğim kadar iyi hissederken buluyorum. Safir mavisi gözleri o kadar canlı ki, sanki odada benimle birlikteymiş gibi geliyor.

“Biliyorsun, onu bir randevuya davet edebilirsin.” Tessa'nın sesi beni irkiltti ve masama bir fincan kahve koyarken şoktan neredeyse cep telefonumu düşürüyordum.

Gülümsemem, polis karakolunda bedava verilen donutlardan daha hızlı kayboluyor.

"Neye atıfta bulunduğunuzu anlamadım." Telefonumu kapattım.

Tessa arkamdaki pencereyi işaret ediyor. "Arkanızdaki pencerede onun fotoğrafının yansımasını gördüm. Dün de gördüm. Ondan önceki gün de..."

Sözünü kestim. "Konuşmayı kes."

Keyifle kıkırdadıktan sonra masasına geri döndü. Ne kadar da ukala biri. Yoksa onu sekreterim olarak işe almazdım.

Gelecek hafta bir an önce gelsin istiyorum; Sapphire'i tekrar göreceğim için çok mutluyum. Sapphire'e ihtiyacım var. Haftalık güneş ışığı dozuma.

Bu ziyaretleri olabildiğince uzatmayı ve her birinin her dakikasının tadını çıkarmayı planlıyorum.

Haftada bir mekan, onu yanımda tutmak için yeterli ama ondan uzak kalamayacağımı da anlamasına gerek yok.

Sonunda muhtemelen benden nefret edecek... ama şansımı deneyeceğim çünkü şimdilik onun ışığına ihtiyacım var; karanlığın ağırlığını hafifletiyor.

Ara sıra duyulan mırıltılar ve donuk ayak sesleri dışında, derin bir huzur anında çevremdeki sakinliğin ve sessizliğin tadını çıkarıyorum.

Her yeni sergi açıldığında, sırf orada bulunmak ve kültürü içime çekmek için San Francisco Modern Sanat Müzesi'ni ziyaret etmeyi kendime görev ediniyorum. Burası en sevdiğim yer çünkü küçükken annemle babamın beni oraya götürmek için para biriktirdiği ve yılın en güzel anı olduğu yerdi. Hala da öyle.

Geçmişime dair kıymetli anılar zihnimi doldururken, duvardaki tabloyu inceliyorum ve her küçük ayrıntısına hayran kalıyorum. Tablodaki kadının saçlarının örümcek ağına benzeyen tellerini oluşturan narin fırça darbelerinden, kenarlardaki daha yoğun renk sıçramalarına kadar, portredeki kadının gözlerinin yumuşaklığı ile arka planın karanlığı arasında çarpıcı bir kontrast var; sanki gölgelerden çıkıp ışığa doğru adım atıyor.

Bir yabancı yanıma yanaştı ve sessizce, sadece bakarak durdu. "Şimdi Beni Görüyorsun" adlı tablonun güzelliğini içine sindiriyordu.

Yanımda duran adam alçak sesle, "Sana benziyor," diyerek benzerliklerimize dikkat çekti.

"Bu sadece saçlarının çok renkli olmasından kaynaklanıyor." Birbirine geçmiş pastel tonlarındaki saç telleri, sanki rüzgarda yürüyormuş gibi havada dans ediyor gibi görünüyor.

Yanımda duran adama selam vermek için döndüm ve Eli Hart'ın yandan görünümünü görünce gözlerimi devirmemek için kendimi zor tuttum. Sesini tanımadığım için kendime kızdım.

Yıllardır San Francisco'da yaşıyorum ve Elijah Hart'a hiç rastlamamıştım, birdenbire her yerde karşıma çıkıyor. Ayrıca haftalardır ilk kez Pazar günü izinliyim ve eğer bunu mahvederse burnuna yumruk atabilirim. Ama bunu yapmayacağım çünkü yakışıklı yüzünü bozar, zihnimde çok fazla gece boyunca saatlerce hayal ettiğim bir yüzü. "Beni mi takip ediyorsun?" diye soruyorum, huysuz herifin en sevdiğim tabloyla geçirdiğim anımı mahvetmesinden rahatsız olarak.

"Bu sergi için aylar öncesinden bilet almıştım. Tesadüfen sizin burada olduğunuz güne denk geliyor."

Tesadüflere ve her şeyin bir sebebi olduğuna inanıyorum, ama bugün onun yıldızlarının benimkilerle aynı hizaya gelmesini gerçekten istemiyorum: bazen neşe hırsızı olabiliyor. Taç çakramın bağlantısının koptuğunu, beni dengeden çıkaran zihinsel bulanıklığın yaklaştığını şimdiden hissedebiliyorum. Kendimden nefret ediyorum, ama aynı zamanda onun burada olmasından da gizlice hoşlanıyorum.

O etraftayken sakral çakramla oynuyor ve bu da göbek deliğimle pelvisim arasındaki boşlukta ısı yayılmasına neden oluyor. Keşke üzerimde böyle bir etkisi olmasaydı, ama sanırım bunu kontrol edemiyorum.

"Ama Endee Desree renk kullanıyor, hem de çok, sen ise griyi seviyorsun," diye biraz fazla sert, neredeyse kaba bir şekilde söylüyorum; "gri" kelimesi ağzımdan sanki beni tiksindiriyormuş gibi çıkıyor.

Öne doğru bakmaya devam ederken sonunda şunu itiraf ediyor: "Endee Desree en sevdiğim sanatçılardan biri."

Alaycı bir şekilde, "Endee Desree'yi mi seviyorsun?" diye sordum. Asla!

"Evet." O kadar soğukkanlı, düzgün, sert... katı ki. Adamın duruşu mükemmel ve bunu fark ettiğim için kendimden nefret ediyorum. Ayrıca

sinir bozucu, ifadesiz, mesafeli, ama göz alıcı ve... çok çekici. Kendisi başlı başına bir sanat eseri. “Hıh.” Cevap verebildiğim tek şey bu ve dikkatimi tekrar tabloya çeviriyorum.

Yan yana durup, rahat bir sessizliğin içinde kaybolmuş bir halde, sadece birbirimize bakıyoruz.

Dakikalar geçtikçe, onun varlığında dikkatimin dağılmasına veya dalıp gitmeme izin vermemeye çalışıyorum, iç huzurumu ve sakinliğimi sağlamak için cebimdeki pembe kuvars kristalini ovuyorum. Belki de Eli'ye dünyasına daha fazla ışık ve neşeli enerji getirmek için bir güneş taşı taşımmasını önermeliyim. Buna tanıdığım herkesten daha çok ihtiyacı var. Ancak, bir kova dolusu yeterli olmayabilir.

Resimdeki kadına ne kadar uzun süre bakarsam, o kadar çok ayrıntı dikkatimi çekiyor: dudaklarının hafifçe aralık olması ve göz bebeklerinde bir erkeğin yansıması.

"Çok güzel," diye fısıldıyorum, neredeyse o anı bozmaktan korkarak.

“Öyle. Ve seni hiç bu kadar sessiz duymamıştım, Sapphire. Bugün iyi misin?”

Lanet olsun, çok sinir bozucu. Hayallerimi böylece alt üst edebilmesi başlı başına bir yetenek.

Kollarımı göğsümde kavuşturup meydan okurcasına bir ifadeyle, “İyiyim. En azından sen gelmeden önce iyiydim.” dedim. Ona yan bakış attım. “İyi olduğundan emin misin? Sanırım senden duyduğum en uzun cümle bu. Homurdanmalar ve tek kelimelik cevaplar daha çok senin tarzın.” Kovulmayı istiyordum; daha doğrusu yalvarıyordum. Bunu söylediğim için kendimden nefret ettim, bu yüzden hızlıca bir özür diledim. “Özür dilerim, bunu kastetmedim.” Onun yanındayken bana ne olduğunu bilmiyorum ama beni tanımadığım birine dönüştürüyor ve hem sevdiğim hem de nefret ettiğim enerji alanımı sarsıyor.

Gülmemek için kendini zor tutarken omuzları titriyor ve gözlerimiz buluştuğunda, ıslıl ıslıl gülümsemesiyle neredeyse geriye doğru

savruluyorum.

"Daha sık gülmelisin," diyorum ona, çünkü bu doğru.

"Öyle mi?" diye soruyor, ellerini o kadar kalın ve parlak saçlarının arasından geçirirken kahkahası yavaş yavaş dinliyor ki, hangi şampuanı ve saç kremini kullandığını sormak istiyorum.

"Sana yakışıyor."

"Teşekkürler." Başını salladı, yanakları kızardı.

İlginç; iltifatları kabul etmekte pek iyi değil.

"Şey," diye başlıyor ve duvardaki sayısız tabloya parmağını sallıyor. "Siz de Endee Desree'yi seviyorsunuz, değil mi?"

"Eserlerinin büyük bir hayranıyım." Ünlü, mesafeli, kimsenin tanımadığı sanatçı Endee Desree, herkes için bir gizem. "Onların resimlerine on yıldan fazla süredir takıntılıyım."

"Aynı durum bende de geçerli," diye sertçe itiraf etti.

Eli ile ben birbirimizden çok farklıyız, yine de işte buradayız, yan yana, birinin yeteneğine duyduğumuz ortak sevgi bir tuval üzerinde buluşuyor.

Resme bir kez daha bakıyor. "Sanırım bu benim en sevdiğim."

İşıltılı ve uhrevi bir güzelliğe sahip, rengarenk saçlı kadına hayranlıkla iç çekiyorum. "Bir meleğe benziyor. Keşke satılık olsaydı."

"Öyle olsaydı, bunun için seninle savaşırdım."

"Her konuda benimle aynı şekilde tartışıyorsun." Bu doğru; kaba davranmıyorum.

"Özür dilerim. Rahatsız edici olmak istemedim."

"Sorun yok."

"Bu hiç de iyi değil."

Yavaş yavaş, hep birlikte birbirimize dönüyor, hareketlerimizi birbirimizin hareketlerine yansıtıyoruz.

"Pekala," diye sonunda kabul ediyorum. "İyi değil." İzin günümde iş konusunu açmak istemiyorum ama yüzleşmemiz gereken gerekli bir kötülük bu, bu yüzden dikkatlice açıklıyorum: "Yarın, personel

konferansınızı düzenlemek için başka bir mekanı daha ziyaret edeceğiz, Eli.” Ziyaret etmemiz gereken sadece iki mekan daha kaldı. “Aylar hızla geçiyor ve son sekiz haftada yedi mekanı inceledik. Artık neredeyse seçeneklerimiz tükendi çünkü diğer her şey zaten dolu.”

“Mekanların hiçbirini beğenmedim.”

Yorgun ve ağır bir nefes veriyorum. "Seni memnun etmek imkansız." Biri çok küçüktü, diğeri şehirden çok uzaktaydı, sonra yemekler iyi değildi, ya da kayıt alanı... neydi o? Ha, evet, dardı. "Bir şeylerden ödün vermek zorundasın ve taviz vermen gerekecek."

"Tamam aşkım."

Ne? Hiç mi karşı koyma yok? Ya da direniş yok? Kesinlikle olmaz.

“Yarınki otelin doğru otel olacağından eminim.” Olmalı; sabrım tükeniyor ve daha önce hiç yapmadığım bir şey olan pes etmek üzereyim.

"Göreceğiz," diye kesin bir dille belirtiyor.

Ve yine karşı çıkışlarla karşı karşıyayız.

Harika.

"Otel her açıdan mükemmel," diye tersledim. Pazar keyfimi kaçırmaya çalışıyor.

Başını yana eğip beni incelemeyen önce onaylayarak başını salladı. Gözleri benden tabloya ve tekrar bana doğru yavaşça, bilinçli bir şekilde gidip geldi; zihninin çarkları adeta hesap yapıyordu. "Gerçekten de sana benziyor."

"Bana benzeyen kim?" Şimdi neyden bahsediyor bu?

“Resimdeki kız.”

“Ah.” İşte böyle, konuşma bir anda, ustaca bir kurnazın başarabileceği şekilde, hızla yön değiştiriyor. Olayları kendi lehine çevirme konusunda bir usta.

“Çok güzel.” Bana doğru bir adım atıyor, sonra başını eğip dudaklarını kulağımın dibine yaklaştırıyor ve ben bir an nefesimi tutuyorum. “Sergiyi

keyifle izleyin. Yarın görüşürüz, Safir.” Sıcak nefesi beni ürpertiyor ve ben de bunu memnuniyetle karşılıyorum. Tadını çıkarıyorum.

Sonra gitti, beni onun kolonyasının sıcaklığı ve zenginliği içinde öylece bıraktı.

O kadar kafa karıştırıcı ki, zihnimi bir simit gibi büken onlarca farklı düşünceden başım dönüyor. Onu seviyorum ve ona doğru çekilmekten kendimi alamıyorum. Bugün burada olmasının sebebi de bu, çünkü onu bilinçsizce tezahür ettirdim. Teşekkürler, Evren.

Cevaplanması gereken bir çağrı gibi, tablo beni kendine çekiyor ve gözlerim mıknatıs gibi ona kilitleniyor.

Eli, onun bana benzediğini söyledi.

Ve o çok güzel.

Bu, onun beni güzel bulduğu anlamına mı geliyor?

Hayır. İmkansız.

Ha! Sanki öyleymiş gibi.

Benimle aynı odada bulunmaya bile zar zor tahammül edebiliyor.

Benim gibi mi?

Hayır, imkanı yok.

Bana alışılmadık derecede uzun süre bakmasına rağmen.

Pff. Bu sadece hayal ürünü.

Omzumu çevirip onun gidişini izliyorum, kadınlar o geçerken ona gözlerini dikeyyorlar ve o bunların hiçbirinden habersiz.

Sonra, bugün en parlak kanarya sarısı renkte bir tişört giydiğini fark edince nefesim kesildi.

Yani, sadece tek renkli giysiler giymiyor.

Bu gerçekten ilginç.

Sapphire'in ne dediğini anlamıyorum çünkü dikkat etmiyorum. Konuşurken parlak dudaklarının hareket etme şeklini suçluyorum, bu da onu gülümsüyormuş gibi gösteriyor.

Ya da belki de bana sanki hayatında tanıdığı en ilginç insanmışım gibi bakmasından kaynaklanıyor. Ama bu gerçeğin çok uzağında, çünkü herkese böyle bakıyor.

Safire kıyasla ben sönük kalıyorum.

O gürültücü olduğunda ben sessiz kalırım.

O EDM ve trance müzik türlerini seviyor, ben ise sessizce satranç oynamayı çok daha fazla tercih ediyorum.

O, tezahür gücüne ve kristallerin insanı daha iyi hissettirdiğine ve çoğu sorunu çözebileceğine inanıyor; ben ise gerçeklere, istatistiklere ve bilime güveniyorum ve sosyal medya hesaplarında heyecanla bahsettiği o mistik şeylere inanmıyorum.

Biz birbirinden çok farklıyız.

Örneğin, şu anda gri takım elbisemle onun yanında durmak, onun bugün giydiği pembe-mor batik desenli uçuşan etek ve tuhaf görünümlü bluzla kıyaslandığında kendimi inanılmaz derecede sönük hissetmeme neden oluyor.

O sadece hayatı seven biri değil, hayatı her gün dolu dolu yaşayan biri.

En sevdiği aktivite, üstelik çıplak bir şekilde okyanusta yüzmek. Bunu bana söylediğinde, aklıma sadece bir köpekbalığı tarafından yenilerek veya bir denizanası tarafından sokularak korkunç bir ölümle ölmesi geldi.

Bu düşünce bile beni ürpertiyor. Ayaklarımın sağlam zeminde olmasını, altımda ne olduğunu görebilmeyi tercih ederim.

Sapphire, sesi kulaklarımı doldurmaya başlarken ve beni anın içine geri çekerken, elini yüzümün önünde salladı.

“Yine boş boş bakıyorsun,” diye belirtiyor Sapphire. “İyi misin?”

Her karşılaşmamızda, ona daha uzun süre ve daha fazla baktığımı fark ediyorum. Boğazımı temizleyip yüzümü çeviriyorum. "Özür dilerim." Bu durum o kadar saçma bir hal aldı ki, utanç verici. Yine de kendimi durduramıyorum.

Neden?

Çünkü Sapphire muhteşem. Hayır. Bu onu hafife almak olur; o... aman Tanrım... ne kadar güzel olduğunu anlatacak kelime yok. Adeta insan bir parıltı bombası gibi, girdiği her köşeyi aydınlatıyor, neşe, eğlence ve enerji dolu bir kaleydoskopla mekanı sarıyor.

Onu seviyorum.

Ama bu hiç mantıklı değil. Çok konuşkan insanlardan nefret ederim -ki o bunu tanıdığım herkesten daha sık yapıyor- yine de onu bütün gün dinleyebilirim.

Bu da beni şaşırtıyor.

Adı bile ona çok yakışıyor. Safir.

Dünyanın en pahalı mücevherinden bile daha parlak parlıyor.

Sapphire'in yıllık personel konferansımızı yapmayı önerdiği büyük balo salonunu gözlemliyorum. İlgileniyormuş gibi yapıp ellerimi ceplerime sokuyorum. "Öğleden sonraki atölye çalışmaları için ayrı odalar var mı?" diye soruyorum, dikkatimi ondan başka her şeye vermeye çalışarak.

“Evet,” diye neşeyle yanıtlıyor Sapphire. “Ana kapıdan sağdan çıkın. Toplam yedi tane var. Tam da ihtiyacımız olan kadar. Masaları ve

sandalyeleri kaldırdıktan sonra, meditasyon dersi, enerji yönetimi ve dans terapisi için mükemmel olacaklar.”

“Dans terapisi mi?” Kaşlarımı çatıyorum, gözlerim mıknatıs gibi ona çekildiğim için güzel yüzüne kilitlenmiş durumda. “Dans terapisini bir seçenek olarak değerlendirmiyoruz.” Sesim sakın, cevabım kesin.

Sapphire başını yana eğip bana şüpheyile baktı. "Evet, öyleyiz."

“Hayır. Değiliz.” Beni ilk seferde duymadı mı?

"Evet, öyleyiz Eli. Seçenekler listesini zaten imzaladın."

Öyle mi?

Kollarını göğsünde kavuşturdu. "Sakın bana, gönderdiğim belgeyi okumadan, sadece imzalayıp onayladığını söyleme?"

Evet, yaptım. Kahretsin. "Seçenekler listesini gözden geçirmemiz gerekiyor çünkü muhasebeden Roger'ın, ki kendisi bu yılın sonlarında emekli olacak ve tanıdığım en gergin adamlardan biri, dans terapisi veya meditasyonu seçeceğini ciddi ciddi düşünemezsin," diye alaycı bir şekilde söylüyorum. Bu çok gülünç. Kadın kendini kandırıyor.

Sapphire gözlerini devirdi, bugün bunu birkaç kez yapmıştı. "Roger'ın kim olduğunu bilmiyorum ve hangi atölyelere katılacağına kimin karar verdiğine şaşırırsın. Ayrıca yalan söylüyorsun; tanıdığım en gergin adamsın."

"Ben gergin biri değilim," diye tersledim.

"Evet öylesin."

"Değilim."

"Evet, haklısın. Dans terapisine ihtiyacın var."

"Dans terapisine kaydolmayacağım."

"Evet, denemelisiniz; stres seviyenizi azaltmanıza ve odaklanmanızı artırmanıza yardımcı olabilir."

"Odaklanmış durumdayım." Ve beni gergin diye nitelendirmesine biraz kırıldım.

"Tekrar ediyorum, aslında odaklanmadığınızı iddia edeceğim."

"Nasıl yani?"

Parmaklarını bugün açık mavi olan saçlarının uçlarında gezdiriyor. Geçen hafta lavanta rengindeydi. Gelecek hafta ne renk olacağını merak ediyorum. Beni merakta bırakması hoşuma gidiyor.

Hayır, gerek yok. Onun saç rengini bir daha düşünmeyi bırak.

"Şey, Elijah." Pazar günleri kullandığım ismimi kullanıyor ve şimdi ciddi olduğunu anlıyorum. "Öncelikle kaç gece geç saatlere kadar çalıştığından ya da gönderdiğim teklifi imzaladığını bile hatırlamadığından bahsedelim. Bir de, sanki uyurgezer gibi bana bakarken seni ne kadar sık yakaladığım da biraz endişe verici."

"Ayakta uyumayı düşünmüyorum."

"Şey, öyle görünüyorsun. Çoğu zaman bir zombi gibisin." Bana kızmış gibi başını salladı. "Bak, biliyorum beni sevmiyorsun ve yaptığım şeyin senin seviyenin altında olduğunu ve babanın yıllarca kurduğu hukuk bürosu için fazla ruhani olduğunu düşündüğünü de biliyorum, vesaire vesaire." Parmaklarıyla kukla hareketleri yaparak sanki havlıyorlarmış gibi yaptı. "Bu cümleyi o kadar çok duydum ki, rüyalarım da bile bana bağırdığını gördüm. Ciddi misin Elijah, ekibini yeniden canlandırmayı, yeni bir şeyler denemeyi veya yaptığım şeyin işe yarayabileceği ihtimaline kendini açmayı umursamıyor musun?" Sinirli elleriyle uzun, dağınık saçlarını yüzünden uzaklaştırdı, bu da onu daha da büyüleyici gösterdi.

Sabah okyanus kıyısında yaptığı yürüyüşte güneşten yeni öpülmüş gibi yanaklarıyla ıslıl ıslıl parlıyor, gözleri ateş ve tutkuyla parıldıyor, köprücük kemiğine yaslanmış, her birinin kendine özgü bir cazibesi olan kat kat altın kolyelerinden ışık yansıyor. Lavanta tarlası gibi kokuyor.

O, seksi ya da güzel olmaya bile çalışmıyor; sadece olduğu gibi.

Sözlerine devam eden kadın, "Biliyorum, ilk tercihiniz ben değildim Elijah, ama insan kaynakları müdürünüz siz ve kardeşleriniz tatildeyken beni seçti ve zamanımız azalıyor. Yani ya işimi yapmama izin verirsiniz ya da şimdi iptal edip yollarımızı ayırırız. Ama bunun için bol şans dilerim,

Çünkü bölgedeki tüm kurumsal etkinlik Őirketlerinin bu yıl tamamen dolu olduğunu biliyorum. Peki, ne olacak Elijah?" diye ekliyor.

"Beni rüyanda mı gördün?" Bu soru ağzımdan döküldü.

Kaşları çatıldı, kafası Şaşkınlıkla bir o yana bir bu yana sallandı. "Ne?"

"Senin bana bunu bağırdığını ryalarımnda bile gördüğümü söyledin. Bu doğru mu?" Göğsümde umut yeŐeriyor.

"Konferans ve babanızın mirası hakkında, evet." Pembe renk göğsünü kızarttı, boynunun derisine doğru yayıldı.

Telaşlı olmak ona yakışmıyor. Genellikle rahat ve sakin bir halde oluyor.

MarakeŐ'ten alınmış ve Coldplay'den daha fazla müzik festivali görmüş gibi duran çantasını halı kaplı zeminden kaldırıp omzuna astı, püskülleri bir o yana bir bu yana sallanıyordu. "Söylediklerimin hepsinden sonra, bu konuşmadan bu kadarını bile alıp götürmene inanamıyorum. Biliyor musun, Elijah? Seni etkilemeye çalışmaktan, verdiğim her kararı haklı çıkarmaktan bıktım. Seni Şimdiye kadarki en iyi personel konferansını dzenlemene yardımcı olmak için işe alındım." İlk tanıştığımızda söylediğim kelimelerin etrafına tırnak işareti koydu. "Ama yaptığım hiçbir Şey senin için yeterli değil, o yüzden neden burada işi bitirmiyoruz? Bu yılki personel konferansını unut, gelecek yıl da baŐkası yapsın. SözleŐmede belirtilen iptal ücretini bile istemiyorum çünkü pes ediyorum. İstifa ediyorum. Dava a, ne olursa olsun. Umurumda değil." Ellerini yenilgiyi kabul edercesine havaya kaldırdı. "Kendi bildiğinden ŐaŐmayan ve bencilce davranarak çalışanlarının hayatlarında yaŐayacakları en iyi Şirket etkinliklerinden birini yapmalarını engelleyen biriyle çalışmak istemiyorum. Ama bu senin sorunun, benim değil." Ayaklarının ucunda dönerek öfkeyle çıkıŐa doğru yöneldi.

Kahretsin. Bunu patlatırsam kardeşlerim beni öldürür.

Hemen peşinden koştum. Eli kapıya değdiği anda ona "Senden nefret etmiyorum," diye seslendim. Keşke onu ne kadar çok sevdiğimi ve onu

düşünmeyi ne kadar çok bıraktığımı bilseydi. Geçen gün mahkemede bile kendimi hayal kurarken buldum, bu bana hiç benzemeyen ve tamamen profesyonellikten uzak bir davranıştı.

"Benden nefret ediyormuşsun gibi geliyor." Omuzunun üzerinden bana baktığında, yüzünde çok büyük bir acı vardı.

"Hayır, söz veriyorum. Özür dilerim." Onun böyle düşünmesine neden olduğum için kendimden nefret ediyorum.

Cevabımı kabul edercesine başını salladı, ama yüz ifadesi değişmedi, bana tam olarak inanmadığını belli ediyordu.

"Lütfen bırakma." Eğer onu her hafta göremezsem ne yapacağım? "Bundan sonra hiçbir planına karışmayacağıma söz veriyorum."

Kapıdan elini indirip tekrar bana doğru döndü. "Bana güvenmek zorundasın."

"Evet," diye yalan söylüyorum. Güven testlerinin personeli motive etmekle ne alakası olduğunu kim bilir, ama İK müdürümüz Sapphire'i işe aldıysa, sanırım ben de ona biraz güvenmek zorundayım.

"Kurallara ihtiyacımız var," diyor.

"Tamam aşkım."

"Sana gönderdiğim her e-postayı ve belgeyi okumak zorundasın."

"Anlaşmak."

"Ayrıntıları görüşmek için her toplantıya katılmalısınız."

"Pekala. Mahkemede olmadığım sürece." Birkaç şeyi yeniden planlamam gerekebilir, ama sekreterim bunu benim için yapabilir.

"Anladım. Ve gelecek hafta sonu benimle bir inzivaya gelmeyi kabul etmelisin."

Hayır, asla. "Ne tür bir inziva yeri?"

"Manevi bir şey. Yaptıklarımın ardındaki gücü size göstermek istiyorum."

Şimdiden korkunç geliyor. Gözlerime iğne batırmayı tercih ederim. "Peki bu inzivada ne yapmam gerekecek?" diye soruyorum.

“Sana söylemeyeceğim. Dediğim gibi, bana güvenmen gerekiyor.”

Ona şüpheyle bakıyorum. "Çıplaklar kampı değil, değil mi?" Doğayla yeniden bağlantı kurmak için kaydolacağı bir şey bu.

“Evet, elbette öyle.” diye yanıtladı, sesi alaycı bir tonda. “Beni nasıl bir insan sanıyorsun?” Gözleri irileşti. “Tabii, eğer seni de birine kaydettirmemi istiyorsan, çünkü iyi arkadaşım Florrie hemen dışarıda bir tane işletiyor...”

“Hayır,” diye kesin bir dille sözünü kestim ve tamamen çıplak yoga yapma düşüncesiyle terlemeye başladım.

Yanaklarını içeri çekerek, benimle dalga geçtiği için duyduğu eğlenceyi gizlemeye çalıştı ve kaşını kaldırdı. "Yakalandın Bay Hart," dedi ve bana arsızca göz kırptı. "Peki, anlaştık mı?"

Davet amacıyla elimi uzattım, o da memnuniyetle elimi sıktı ve anlaşmamız konusunda el sıkıştık.

Ben kendimi neyin içine soktum böyle? Elleri neden bu kadar yumuşak? Ve neden benimkine mükemmel uyuyorlar?

"Rezervasyonu yaptırır yaptırmaz size inziva detaylarını göndereceğim," diyor bana tatlı bir ses tonuyla.

Söz söyleyemeden elini hafifçe sıktım, anladığımı belirttim; oysa tek istediğim onu kendime çekip dudaklarını dudaklarımda hissetmekti.

Elimi bıraktı. "Aydınlanmaya hazır ol, İlyas."

Kahretsin, kendimi neyin içine soktum böyle?

Belki de blöfümü anlamaya çalışıyor ve rezervasyon yaptırmayacak. Evet, aynen öyle, bir test. Hepsi bu. Ve ona sandığı kadar katı biri olmadığımı gösterdim çünkü davetini hemen kabul etmem onu beklenmedik bir şekilde şaşırttı.

"Buna kesinlikle hazırım," diyorum kendinden emin bir şekilde, oysa aslında hiç de öyle hissetmiyorum. Grup ortamlarında etkileşim kurma ve yargılanma korkusu şimdiden beni soğuk terler döktürüyor.

“Harika.” Sapphire bana zoraki bir gülümseme verdi. “Örümcekleri sever misin, Elijah?”

“Eli,” diye düzeltiyorum onu. “Ve evet, örümcekleri seviyorum.” Ben onlardan nefret ediyorum, özellikle de büyük, tüylü olanlardan, ve bu yüzden asla Körfez Bölgesi'ne, özellikle de Mount Diablo'ya taşınmazdım. Zorluklarla başa çıkabilirim, ama sekiz bacaklı tarantulalarla asla.

"Şey, bunu bilmek iyi oldu, ne olur ne olmaz."

“Ne ihtimaline karşı?”

Kekeleyerek, "Şey, çünkü burası doğayla iç içe bir yer," dedi.

"Şey?"

“Evet, şeyler.” Sakin sesi kaybolmuştu ve kelimeleri birbirine dolanmıştı, sanki inziva önerisinden pişman olmuştu. Boynuna doğru bir kızarıklık yayıldı, ellerini önünde gergin bir şekilde bükerek sordu: “Bunun iki tam gün birlikte geçirmemiz gerektiği anlamına geldiğini biliyor musun?”

Başımı yana eğerek soruyorum: "Fikrinizi şimdiden mi değiştirdiniz?"

Onun öyle olduğunu anlayabiliyorum ve korumaya çalıştığı poker yüzünün ardındaki gerçek yüzünü görüyorum. Huzursuz ve alışılmadık derecede savunmasız görünüyor, sanki son birkaç anı geri alıp her şeyi geri almak istiyor gibi. Eminim pes etmeye hazır.

Ama ben onun sınavını geçtim, bu yeterli ve artık bu sahte tavırlarına son verebilir.

“Hayır.” Kesinlikle öyle. “Hatta belki de süreyi uzatıp üç ya da dört gün yapmalıyız.”

Kahretsin.

“Bu bana uyar.” Kulağa cehennem gibi geliyor. Çünkü, şey, örümcekler. “Teknolojiye erişim sınırlı olacak mı?”

"Evet. Belki de vücudunuzun detoksifikasyonuna bile yardımcı olabilir."

Kahretsin. Kahretsin. "Harika. Peki yapacağımız etkinliklerin listesini içeren bir program olacak mı?"

"Her zaman değil. Bazen sizi bilinmeyenin içine, adeta derin sulara atarlar."

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. "Tam bana göre bir şeymiş." Ben dikenli telle dış ipi kullanmayı tercih ederim.

Sapphire, cevabıma inanamıyormuş gibi önce bir, sonra iki kez göz kırptı. "Peki o zaman, hepsini bizim için ayırtayım."

"Harika, sabırsızlıkla bekliyorum." Gerçekten de başka her şeyi yapmayı tercih ederim; zehirli bir denizanasıyla bile el sıkışırım.

"Pekâlâ, hemen bununla ilgileneceğim." Yutkunarak kapıya baktı ve kaçmaya hazırlanıyormuş gibi omuzları gerildi.

Neredeyse çok hızlı bir şekilde el sallayarak veda etti, kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve sessizce uzaklaştı, beni boş bir odada öylece bıraktı.

"Kahretsin!" Başımı hafifçe geriye eğip derin bir iç çekiyorum çünkü Sapphire'in hayatımın her alanında beni sınamak için gönderildiğini biliyorum.

Bu, basit bir mekan gezisi olacaktı ve Sapphire ile bir inzivaya katılmayı bugün aklımdan bile geçirmemiştim.

O, her an baş belası olabilecek biri.

Ama belki de onunla birkaç gün geçirmek, bana hiç benzemeyen birinin neden benim için yanlış olduğunu anlamama yardımcı olmak için tam da ihtiyacım olan şeydir... Peki o zaman, neden bu kadar doğru hissettiriyor?

"Hart Hukuk Bürosu mekanın uygunluğunu henüz onayladı mı?" diye soruyor, işimi onsuz yürütemeyeceğim en yakın arkadaşım Mistee, konferans salonunun duvarına yansıtılan yoğun programımızı incelerken.

"Hayır." Buz gibi şarabımdan uzun bir yudum alıyorum, sonra da saman rengi sıvıyı içtiğim kırmızı Solo bardağın içinde çeviriyorum. İkimiz de bu gece aylık buluşmamızı yapmak için geç saatlere kadar çalışmaya karar verdik, tek şart alkol ve pizza olmasıydı. Şu ana kadar üçüncü kadeh şarabımı içiyorum. Dün Eli ile mekan gezisinden ve yaklaşan etkinlikler için açılış konuşmaları hazırlamakla geçen saatlerce çalışmadan sonra, uzun bir hafta gibi geldi ve daha Salı.

"Yine mi oyalanıyor?" Asi kıvrıcık saçlarından birini parmağının etrafına doladı.

"Kesinlikle." Bu öğleden sonra geri bildirim almak için ona e-posta gönderdim ama henüz cevap alamadım. "Umarım yarın ondan haber alırım." Bu pek olası değil ama bir kız dilek tutabilir.

"Sorun ne?"

"O. Sorun o." İçeceğimin geri kalanını da bitirdim, sonra bardağımı masaya koydum ve sırtımı iyice esnetmek, omurgamı uzatarak gerginliği azaltmak için ellerimi havaya kaldırdım. Neyse ki, yarın için yoga dersim var. Tanrıya şükür.

Mistee, kalemini masanın üzerine hafifçe vurduktan sonra ağzına götürüp ucunu ısırdı.

"Düşünüyorsun," diyorum arkadaşımı tanıdığım için. Yaratıcılıkla dolu, sürekli meşgul beynindeki çarkların nasıl döndüğünü neredeyse duyabiliyorum.

"Kendi mekanınızı kendiniz kurmalısınız." Bunu doğrudan söylüyor.

Beni çok şaşırttı, ama en güzel şekilde. Aman Tanrım, neden ben bunu düşünmedim ki? "Bu harika bir fikir."

Mistee sandalyesine yaslandı ve bir komplocu gibi ellerini ovuşturdu. "O zaman delegeler bize gelirdi. Bu bize çok zaman kazandırırdı. Mekan ve konferans tesisleri ayarlamak tam zamanlı bir iş haline geldi. Bu sürdürülebilir değil."

Bu çok can sıkıcı ve beni ofisten uzaklaştırıyor. Neyse ki bunu sadece Hart Law'ın düzenlediği gibi büyük etkinlikleri yönetirken yapıyorum. Ancak bu tür etkinlikler giderek daha sık hale geliyor ve bu da bana açılış konuşmaları planlamak, pazarlamayı takip etmek, sunumlar hazırlamak ve bunun yerine yapmam gerekeni yapmak için neredeyse hiç zaman bırakmıyor: muhteşem işler ortaya koymak.

Bu gidişle, Hart Hukuk Fakültesi için bir konferans bile düzenlenmeyebilir. Ancak, kendi mekanımız olsaydı, savaşın yarısı zaten kazanılmış olurdu, çünkü başka seçenek kalmazdı. Tek seferde halledilecek bir çözüm olurdu.

"Daha fazlasını anlatın, Mistee." Parmaklarımı saçlarımın arasından geçirip, bileğimdeki birçok esnek kristal bileklikten biriyle dağınık bir topuz yaptım.

En büyük destekçim daha sonra konferans tesisimizin nasıl görünebileceğine dair fikirlerini paylaştı. Bu sadece harika bir öneri değil, aynı zamanda hafta sonları düğünler, on altıncı yaş kutlamaları, quinceañeralar, partiler ve hatta mezuniyet baloları gibi kendimizin

organize etmediği etkinlikler için kiralararak, rezervasyonun olmadığı günlerde gelir elde etmenin bir yolu da.

"Daha fazla personele ihtiyacımız olacak," diyorum coşkuyla, karnımın alt kısmındaki sakral çakramdan bir sıcaklık dalgası geçerken, açılırken karıncalanıyor ve artan bir yaratıcılık hissiyle nabız gibi atıyor. Doğru geliyor. Uyumlu.

Mistee de benimle birlikte bu eğlenceli fikre katılarak, "Rezervasyonları, sigortayı, lojistiği, yemek hizmetlerini denetlemek için sadece mekana özel bir ekip tutardık..." diye ekliyor.

Araya giriyorum, zaten kararımı vermiştim. "Hadi yapalım." Param var. İşletmeye yatırım yapacak çok param var. Üniversiteden yeni mezun olmuşken on üç yıl önce kurduğum küçük işletmem katlanarak büyüdü. Eli'ye yılda üç kez tatil dozu almam gerektiğini söylemiş olsam da, o kadar meşguldüm ki iki yıldır kendim bir tane bile almadım.

Büyük bir gelir hedefime ulaştıktan sonra Pacific Heights'ta süper lüks bir ev satın aldım. Hepsi bu kadar.

"Artık bir üst seviyeye çıkma zamanı." Bu beni çok heyecanlandırıyor; doğru hissettiriyor.

"Bu konuda çakralarınız hizalanıyor mu?"

"Kesinlikle." Cildim adeta mutlu bir sinek kuşu gibi sevinçten titreşiyor. "Bir asistana ihtiyacım var."

"Evet. Artık zamanı gelmişti." Alkışlamak için ellerini birbirine vurdu.

Öne doğru eğilip, yılın geri kalanında dolu olan takvime hayretle gülümsüyorum ve başarımız için minnettarım. "İnşaat işini nereye sıkıştıracağım acaba?"

"Asistanınız bunun için var. Zaman alan işleri ona bırakın, böylece siz müşteri ilişkilerine ve etkinliklere odaklanabilirsiniz. Ayrıca, kurulum için bir proje yöneticisi tutmanızı da öneririm."

Kendimi şimdiden daha hafif hissediyorum. "Katılıyorum." Artık yetki devretme zamanı geldi ve bir süredir başka bir fikri düşünüyordum, bu

yüzden soruyorum: "İş ortağı olmak ister misin, Mistee?" Cevabının ne olacağından eminim. Bir süredir ona sormak istiyordum ama boşanması kesinleşene kadar bekledim. O zaman hazır değildi ama şimdi hazır; bunu anlayabiliyorum. Zamanlama ikimiz için de mükemmel ve iş tek başıma yönetemeyeceğim kadar büyüdü. Birlikte durdurulamaz olabiliriz.

Şaşkınlık ve hayret karışımı bir ifadeyle kaşlarını yukarı kaldırdı. "Şaka mı yapıyorsun?"

Önemli iş kararlarında şaka yapmam. "Hayır."

Mistee hemen cevap vermiyor; bunun yerine, benim Solo bardağımı ağzına kadar şarapla dolduruyor, sonra kendi bardağını da doldurarak paylaştığımız şişeyi bitiriyor. "Beni de sayın." Bardağını havaya kaldırıyor. "Yeni bir şeye kadeh kaldıralım."

"Sen de var mısın?" diye soruyorum gülümseyerek.

Büyük bir heyecanla başını salladı.

"Yeni bir şeye doğru." Plastik bardağımı kaldırıp onun bardağına da kendi bardağımla hafifçe vuruyorum ve ikimiz de bardaklarımızın kenarına yaslanarak gülümsüyoruz, birer yudum alıyoruz, sonra birbirimize sarılıyoruz, sıkıca tutunuyoruz, bunun şimdiye kadar verdiğimiz en iyi karar olduğunu biliyoruz.

"Teşekkür ederim, Sapphire," diyor Mistee, duygudan titreyen sesiyle, kucaklaşmamızdan ayrılıp hak ettiğimiz şarabımızdan birer yudum daha alırken.

Alkolün kan dolaşıma karışıp boynumdaki kasları gevşetmesi ve masaja ihtiyaç duyması hoşuma gidiyor.

"Sizi ortak olarak bünyemize katmak için bir avukat tutmamız gerekiyor. Sözleşmeler, mali konular, hukuki meseleleri halletmemiz lazım," diye açıklıyorum.

Mistee, oturduğu yerde dönüp ayaklarını yanındaki sandalyeye uzatırken, "Eli Hart'a sorabilirsiniz," diye önerdi.

"Pff," diye alaycı bir şekilde söylendim, dün ona personel toplantısını kışına sokmasını söylediğim anı hatırlayarak. Ne kadar da profesyonellikten uzak bir davranış. "Bende en kötü yanlarımı ortaya çıkarıyor."

"O, insanın yüzünü kızartıyor."

"Öyle değil," diye biraz fazla sert bir şekilde uyarıyorum.

"Yüzün kızarıyor."

Avuç içimi önce yüzüme, sonra da boynuma bastırıyorum. "Alkolün etkisi."

"Yalan söylüyorsun." Sesi, beni kıvrandırmanın her anından zevk alarak, keyifle şarkı söylüyormuş gibi geliyor.

Elimle alnıma vuruyorum. "Geçen gece rüyamda onu gördüm." Birkaç kez rüyasını görmüştüm ama bu önemli bilgiyi ona söylemiyorum.

"Ah." Ağzı bir O şeklini alıyor, gözleri kocaman ve yaramazlıkla dolu.

Masadaki şeffaf şarap şişesini kaldırıp etiketini soymaya başlıyorum, köşesinden küçük bir parça koparıyorum, sonra bir başkasını ve parça parça koparmaya devam ediyorum, sanki kucağımda mini bir kar fırtınası olmuş gibi görünüyor.

"Şişelerin üzerindeki etiketleri sökmenin cinsel hayal kırıklığının bir işareti olduğunu biliyor muydun?" Mistee, tamamen okunmaz hale getirdiğim etikete parmağıyla işaret ediyor.

"Sus." Şişeyi gözlerimi devirerek masaya geri koydum, sonra beyaz etiket parçalarını toplayıp bir top haline getirdim. "Haklı olduğun zaman nefret ediyorum," diye fısıldadım.

Mistee sinsî bir şekilde gülerek kadehinden bir yudum daha şarap aldı.

"Yani Eli Hart'ı rüyanda mı gördün?" diye soruyor, sözlerinde şakacı bir ton var.

Gözlerim tavana kaydı. "Bana bağıırıyordu." Bu kısmen doğru. "Üzerinde sadece bir takım elbise pantolonu vardı."

"Ve eminim o muhteşem karın kaslarını da görmüşsündür." Keşke ona donut-kahve olayını anlatmasaydım, ama anlattım ve geri alamam.

Gördüğüm rüya zihnimde canlı ayrıntılarla canlanıyor ve yavaşça tarif ediyorum. “Ofisindeydik ve ben masasının üzerinde oturuyordum.” Konuşmayı bırakmalıyım; yoksa Mistee bunu yıllarca gündeme getirecek, ama boş ver. Belki Mistee rüyamı yorumlamama yardımcı olabilir. “Her soru sorduğunda bana daha da yaklaşıyordu. Acımasızdı, soruları tekrar tekrar bana yöneltiyordu. Sonra aniden tam yüzüme yaklaştı, babasının mirası ve konferansın mükemmel olması gerektiği, onu hayal kırıklığına uğratamayacağım konusunda bana ders veriyordu; ayrıca personelinin ilk molada önerdiğim donut ve matcha latte'lerden nefret edeceğinden bahsediyordu.” Molalarda asla o iki şeyi önermezdim, ama rüyamda bir bakıma mantıklıydı.

“Dudakları çok yakındı.” Boynumda bir sıcaklık hissederken parmağımı alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum. Rüya o kadar gerçekçiydi ki, sanki odada benimle birlikteymiş, yanımda uyuyormuş gibiydi. “Ve aklımdan geçen tek şey, beni ne kadar çok öpmesini istediğimdi.” Duraksıyorum, nefesinin hırıltısını ve ne kadar güzel koktuğunu hatırlıyorum. Her zaman olduğu gibi. “Sonra öptü.” Boğazımı temizliyorum. “Ve güzeldi. İyi hissettirdi. Sonra elini eteğimin altına soktu ve hatırladığım tek şey bu.” Aniden bitiriyorum, yerimde kıpırdanıyorum, bu kadar kişisel ayrıntıları paylaştığım için rahatsız hissediyorum. İsteddiği her şeyi yapmasına seve seve izin vereceğim şeylerin ayrıntıları bunlar.

Uyandığımda, elim pijamamın şortunun içindeydi, parmaklarım klitorisimi ovuyordu ve destansı bir orgazmın eşiğindeydim. Bu gerçekten çok beklenmedik bir şeydi. Korkunçtu aslında. Ama neyse ki, iyi hissettirdi.

“Bir müşterinle ilgili cinsel içerikli bir rüya gördün.” Mistee beni rüya halimden uyandırıyor.

"O çok sinir bozucu." Sıkılmış dişlerimin arasından bu kelimeleri çıkarıyorum.

"Onu seviyorsun."

“Ondan nefret ediyorum,” diye kekeledim. “Hayır, etmiyorum.” Kimseden nefret etmem. “Ondan hoşlanıyorum, çok hoşlanmıyorum. Yani, bazen iyi, hoş, takım elbiseyle de, takım elbisesiz de çok yakışıklı.” Kelimelerim birbirine karıştı. “Ve etrafında bir aura var. O... hoş.” Çekici. Muhteşem. Seksi.

“Yalan söylerken kekeliyorsun. Kabul et, ona karşı bir çekim duyuyorsun.”

Yüzümü ellerimin arasına gömerken yanaklarım kızardı. "Bu korkunç. O korkunç, inatçı, sert, suskun..." diye mırıldandım ellerimin arasına.

Ama yine de onu düşünmeyi bırakamıyorum.

Son birkaç gündür, onun bana karşı davranışları hakkında çok düşündüm. Kolayca telaşlanıyor; sık sık kelimeleri karıştırıyor ve sanırım onu şaşırtıyorum. Onun da benden hoşlandığına inanıyorum, ama belki de sadece hayal kuruyorum, duygularının karşılıklı olduğuna kendimi ikna etmeye çalışıyorum.

Mistee bir darbe daha indiriyor. "Ve o da cehennem kadar seksi." Ses tonunda tanıdık bir alaycı hava var. "Geçen hafta onu tarif etmek için kullandığın kelimeler bunlardı."

Öyle mi? Kahretsin.

Ellerimi yüzümden çekip itiraf ediyorum: "Onu bu hafta sonu benimle birlikte bir inzivaya katılmaya davet ettim."

“Neden?” Mistee pizzasının son dilimini ağzına tıktırıyor. Nereye koyduğunu bilmiyorum, çünkü ben başka bir şey yiyemezdim.

Davetimi haklı çıkarmaya çalışıyorum. "Onunla dalga geçmek için. Hayır diyeceğini düşündüm." Ters tepecek bir delilik anıydı. O lanet şeyi rezerve etmeye bir türlü cesaret edemiyorum. "Ayrıca yaptığımız şeyin uçuk ve aptalca olduğunu düşünüyor. Çok mistik olduğumuzu düşünüyor."

“O asla öyle bir şey söylemedi.” Mistee, yemeğini yerken bir yandan da başını salladı.

"Bunu yapmak zorunda değildi. Yüzünden her şey okunuyordu. Muhasebeden Roger'ın asla dans terapisi veya meditasyonu bir çıkış yolu olarak seçmeyeceğini söyledi."

Mistee, "Çalışanların doldurulmuş formlarından herhangi birini henüz aldık mı?" diye kurnazca soruyor. Bu tonu biliyorum. Eli'nin yanıldığını kanıtlamaya hazırlanıyor demektir.

"Yarısından fazlası tamamladı."

Roger yanıt verdi mi?

"Bilmiyorum." İşte bu harika bir nokta.

Mistee'ye katılıp Eli'nin iddiasını çürütmeye ve atölye seçeneklerini ve geri bildirimleri derlemek için kullandığımız yazılımı açmaya hazır bir şekilde koltuğumda öne doğru eğildim, sırtım dikti.

Hart Hukuk Bürosu'ndaki isim listesinde gezinirken, Roger'ın adını bulmak için hızla aradığımda nefesimi tutuyorum, sonra seçimlerini okuyunca nefesimi veriyorum. "İyilik, macera, savaş, kaçış veya donma seçeneklerini seçmiş ve işte, davul sesleri eşliğinde..." Dramatik bir etki için duraklıyorum. "Dans terapisi."

Mistee zafer işareti olarak yumruğunu havaya kaldırıyor.

Kuru şarabımın son yudumunu bitiriyorum, tadının dilimde kalmasına izin veriyorum, sonra yüksek sesle yutkunuyorum ve sıvı boğazımdan aşağı kayarken memnuniyetle mırıldanıyorum. "Her zaman haklı olmak berbat bir şey."

İkimiz de tıpkı iki ergen gibi kahkaha attık.

Bu işleri biliyoruz, insanları tanıyoruz ve normların dışına çıkıp farklı bir şeyler denemek istediklerini biliyoruz. Eli'nin aksine, o matcha latte denemeyi gözlerine acı sos damlatmaktan daha kötü buluyor. İğrenmiş yüzü her şeyi anlatıyordu. Bu sefer biraz daha yüksek sesle gülüyorum, ne kadar abartılı davrandığını hatırlayarak.

"Yani, Eli'yi bir inzivaya mı götürüyorsun?" Mistee, o berbat önerime geri dönüyor. Bu, sosyal medya trendinden ilham alarak kendim kestiğim

ve saçlarımın iki tarafının da eşit olmayan bir şekilde kaldığı zamandan bile daha kötü. Bir daha asla.

Homurdanarak, “Birisi beni susturmalı,” diye cevap veriyorum. Bazen ağzım beni ele geçiriyor ve yanlış şeyler söylüyorum. Annem buna "ağzından yanlış şeyler kaçırma sendromu" diyor; kendisi de bundan muzdarip, bu yüzden sanırım kalıtsal. “Rooted in Trust etkinliğine rezervasyon yaptırmayı düşünüyordum.” İsteksizce. İçten içe son dakika olduğu için boş yer kalmamasını umuyorum. Ve sadece düşündüm. Etkinliğin hala düzenlenip düzenlenmediğini kontrol etmek için hiçbir şey yapmadım.

Eli'nin her şeyde olduğu gibi orada da bana doğrudan "hayır" diyeceğini düşünmüştüm, ama demedi; bunun yerine "hazırız" dedi.

Blöfünü ortaya çıkardım ve bu tam bir felakete dönüştü, yüzüme patladı ve beni ikiye katladı çünkü eminim benimle dalga geçiyordu. O, her günün her saniyesinde ne yapacağını bilmesi gereken, programa ihtiyacı olan bir alfa-delik. Plansız bir hafta sonundan dolayı dağılmaması imkansız.

Üstelik her düzeyde profesyonelim ve iş hayatımda asla ilişki sınırlarını aşmam, bu yüzden onunla dalga geçebileceğimi düşündüm.

Gitmeye hiç niyetim yoktu, hatta hiç niyetim yoktu. Umarım bir şeyler çıkar, ama onu tanıdığım kadarıyla, gelecek yıl bu zamanlarda ne yapacağını tam olarak bilecektir. Dizüstü bilgisayarımı kenara itip, taktığım birçok bileklikten biriyle oynuyorum, pembe kuvars boncuklarını parmaklarımın arasında yuvarlıyorum, kristal efsanelerinin getirdiği sakinliği arıyorum. "Beni tedirgin ediyor." Bu, alışık olduğum bir duygu değil.

Mistee, merakla öne eğilerek, "Onu görünce sana ne oluyor?" diye soruyor.

Başımı salladım, sonra içimi çekip ona, "Burada garip bir his var içimde," dedim. Avucumu karnıma koydum. "Sıkıca dolanan düğümler gibi,

ve bazen bana baktığında, ki bu sık sık oluyor, ve göz teması çılgınca olduğunda, nefesimi kesiyor. Çok garip." Bu daha önce hiç olmamıştı.

"Hımm-hımm." Muhteşem arkadaşım bana anlamlı bir gülümseme fırlattı, ayaklarını yere indirdi, tüm boyuyla doğruldu, pizza kutularımızı düzgün bir yığın haline getirdi, sonra odanın uzak köşesindeki çöp kutusuna gidip onları üstüne attı.

Sinirlenerek, "Mm-hm ne demek?" diye sordum. Yanımdan geçerken eğilip kulağıma fısıldadı: "İnsanları okumakta ve neye ihtiyaç duyduklarını bilmekte gerçekten iyisin, ama kendi bedenini okumakta berbat birisin, Sapphy." Sonra konferans salonundan çıktı, iyi geceler derken bana bir öpücük gönderdi. "Çok geç saate kadar çalışma, yarın erken kalkman gerekiyor," diye seslendi, masasının altından çantasını alıp çıkmak için.

Temizlikçimiz Cynthia, ofisin ortasında bulunan devasa camlı toplantı odasına giriyor ve ben Mistee'ye midemdeki o hissin ne anlama geldiğini bildiğimi söyleme fırsatını kaçırıyorum. Bu, benim tam zıttım olan birinden hoşlandığım anlamına geliyor. O karanlık bir bulut, ben ise ışık, neşe ve pozitifliği konfeti gibi etrafa saçan biri olmayı umuyorum.

Mistee, sesi ofisten duyulur şekilde, "Cynthia, onun saat ondan önce buradan ayrıldığından emin ol," diye talimat verdi.

"Elbette," diye yanıtlıyor Cynthia, bana göz kırparak, çünkü saat ondan sonra da burada kalacağımı biliyor.

Mistee, anahtar kartıyla kapıyı açarken, "Eve taksiyle dönmeyi unutma. Bu saatte bisiklet sürmek için çok geç," diye ekliyor. "Üstelik içki de içmişsin."

"Evet, anne," diye karşılık verdim, onun otoriter tavrına alaycı bir şekilde selam vererek, gerçek annemden daha çok benim ve güvenliğimle ilgilendiğine hayran kaldım.

"Seni seviyorum." Kapı arkasından kapanırken sesi kayboldu ve ben de ekranımda hâlâ açık duran Roger'ın seçimlerini tekrar okurken kendi kendime kıkırdadım.

Formu hızla kapatıp dizüstü bilgisayarımı kendime doğru çekerek yarınki sunumu tamamlamaya koyuldum.

Cynthia, konferans salonunun uzak tarafındaki neon sarıya boyadığımız, yeniden kullanılan depolama ünitesini parlatıyor, ardından cam sürahiyi ve bardakları üniteden kaldırıp yıkamak için götürmekle meşgul oluyor.

Cynthia beklenmedik bir şekilde, "Karnındaki o düğüm düğüm his, bahsettiğin Eli denen adamdan hoşlandığın anlamına geliyor," diyor. Belli ki kulak misafiri olmuş.

"Biliyorum." Yanaklarımın kızardığını hissederek başımı salladım. "Ama hiç benzemiyoruz." Bu hiç mantıklı değil.

Bunun üzerine Cynthia, kadehlerin şıkırtısı eşliğinde, bilgece veda sözleriyle toplantı odasından kayboldu. "Biliyorsun Sapphire, zıt kutuplar birbirini dengeler derler." Bunu ben bile biliyorum; harika aşk hikayelerini de bu oluşturuyor: Elizabeth Bennett ve Bay Darcy, Güzel ve Çirkin, Buffy ve Angel. Daha da sayabilirim.

Düşüncelerimi yüzüme vuruyorum çünkü biz harika bir aşk hikayesi değiliz.

Hiç de öyle değil.

Evdeki çalışma masamın arkasından saate baktığımda sandığımdan daha geç olduğunu fark ediyorum. Dairemde bütün gün ve gece çalışmak, sağlıklı olandan daha uzun süre çalışmama neden oluyor.

Sapphire'in Instagram hesabında amaçsızca gezinmek iş olarak mı kabul ediliyor?

Sanırım bunu araştırma diye geçiştirebilirim. Aslında yapmam gereken şey müşterilere e-posta göndermek, yaklaşan bir mahkeme davası için delilleri ve belgeleri incelemek; bunun yerine telefonumda oyalanıyorum, bana çok uzak ve bambaşka bir dünyada gibi gelen birine aşık olmuş gözlerle bakıyorum.

Dün beni şaşırttı ve katılmakla hiç ilgilenmediğim lanet bir inzivaya davet etti.

O ufak tefek bir bela, ben ise onun için uzun boylu bir can sıkıcıyım. Eğlence olsun diye tartışıyoruz ve ikimizin de haklı olduğunu iddia ediyoruz; o da benim titizlikle planlanmış dünyama kaos ve karmaşa getiriyor.

Birbirimizden daha farklı olamazdık.

Ama yine de... onun sıcaklığı o kadar bulaşıcı ki, daha fazlasını istiyorum.

Telefonum titriyor ve işte orada. Ekranda onun adı beliriyor ve midem alt üst oluyor, artık mahkeme belgeleri ve iş umurumda değil.

Kalbim hızla atmaya başlarken, onun mesajına tıkladım ve kendi kendime gülümsedim bile.

Safir: Uyuyamıyorum. Ben: Belki gün içinde daha az mutluluk hapi almayı denemelisin. Safir: Faydalı bilgi, teşekkürler. Ben: Rica ederim. Safir: Şunu da belirtmek isterim ki, mutluluk hapi almıyorum. Ben doğal bir güneş ışığıyım. Işıldıyorum. Ben: Madem bahsettin, bugün seninle vakit geçiren herkes kör olmalı, giydiğin elbise fosforluydu. Safir: Bugün beni görmedin.

Kahretsın. Onu dün gördüm.

Sapphire, Instagram hesabımı inceliyor musun?

Kahretsın. Kahretsın. Kahretsın.

Safir. Sahip olmanızda sakınca yok.

Bunu yapmış olmam doğru değil.

Sapphire, beni takip ediyor musun?

Hayır. Hayır, değilim. Ben aşırı meraklı bir casusum.

Yön değiştirin. Yön değiştirin.

Parmaklarım klavyenin üzerinde geziniyor ve sonunda bir yanıt gönderiyorum.

Ben: Neden uyuyamıyorsun? Sapphire: Kaçınman sapık izlenimi veriyor. Ben: Sapık değilim. Sapphire: Bence gizli bir gökkuşağı aşığısın. Ben: Değilim. Sapphire: Evet, öylesin. Bugün kişisel Instagram sayfamda (Safir & Spark'ınkinde değil) çok renkli papatyalarla kaplı pembe elbisemi giyerek bir fotoğraf paylaştım. Hayranımsın, itiraf et.

İnkar et. İnkar et.

Ben değilim. Ne istiyorsun Sapphire? Sapphire: Ah, neyse iřte, inatçı eřek. Neyse, sadece dūřünüyordum da... Ben: Sakın yapma, yaptığın zaman her zaman tehlikelidir. Sapphire: Ha ha ha. Çok komiksin... Bu bir ironiydi, bil diye söylüyorum. Ben: Tabii ki!

Tabii ki mi? Kim "tabii ki" der ki?

İsmimin ardından alfabenin harflerinden daha fazla unvan taşıyan, son derece saygın bir avukatım ve her şeyi olduğu gibi kabul ediyorum.

Kahrolası pislik.

Kırk yaşına yaklaşırken geriye doğru gidiyormuş gibi hissediyorum ama nedense onun ışıltılı enerjisi ve neşeli tavrı beni yıllarca genç hissettiriyor. Kesinlikle öyle davranıyorum.

Salak.

Safir... Neyse, bu inziva için bir seęenek olarak dūřünüyordum ve sizin fikrinizi almak istedim...

O inziva önerisini göndermesini beklerken sınırlarım geriliyor ve gönderdiğinde nefesimi tutarak linke tıklıyorum.

"Çıplaklar kampı" diye yüksek sesle okudum, gözlerim dehşetten yuvalarından fırlayacaktı.

Ah.

Benim.

Kahrolası.

Tanrı.

O bana tekrar mesaj gönderdiğinde ekranımın üst kısmında bir bildirim belirliyor.

Safir, Kuzey Kutbu'nda bulunur.

şaka mı yapıyor acaba? Telefonumun ekranının altından yukarı kaydırarak bağlantıya geri döndüm ve ona inandığım için kendime kızdım.

Ben: Palm Springs'te. Sapphire: Pardon, pardon, o gelecek yıl gideceğim tatil köyü... Bunu göndermek istemiştim... Ben: Ne

saçmalık? Çıplaklar kampına mı gidiyorsun? Kiminle?

Boş zamanlarında bunu mu yapıyor?

Belki de ikimizin de çıplaklar kampına gitmesi konusunda ciddiymi. Asla. Hiçbir zaman. Gitmektense mavi halkalı bir ahtapotu emmeyi ve korkunç, akciğer çöken, felç edici bir ölümle ölmeyi tercih ederim.

Sapphire, bunu söylediğimi unutun. İşte doğru bağlantı...

Eğer çıplaklar kampına gideceğini inkar etmezse, aklımı kaybedebilirim. Kai ile mi gidiyor? Çıplak mı olacak? Bütün hafta sonu boyunca mı?

Bu benim için çok fazla ve tamamen çıldırıyorum.

Ben Sapphire, bana o çıplaklar kampına gitmeyeceğini söyle. Sapphire, o çıplaklar kampına gitmeyeceğim. Ya da belki de gideceğim.

Allah kahretsin.

Ardından yeni bir bağlantı beliriyor ve önizlemeyi okuyorum. Vajrasana Budist Dinlenme Tesisleri.

Parmaklarım her zamankinden daha hızlı yazıyor.

Ben: Budist inzivası mı? Sapphire: Evet. Kelimeleri karıştırdım, biliyorsun, çıplaklık ve Budist kulağa aynı geliyor. Ben: Budist inzivasına gitmek istemiyorum. Sapphire: Tamam... peki ya aşırı acı yemek yeme hafta sonu... detoks için... gözyaşları, ateş ve bol bol tuvalet kullanımı garanti *kaka emojisi* Ben: Sapphire! Sapphire: Ya da şarkı söyleyemeyenler için bir karaoke hafta sonu? Ben: Sapphire! Sapphire: Sessiz çılgılık terapisi? Tüm hafta sonu konuşma yok. Ben: Konuşmaman fikri hoşuma gidiyor.

Bu bir yalan.

Sapphire: Ah! Ama tamam, bu bir olasılık. Bear Grylls gibi bir hayatta kalma haftasonuna ne dersin? Böceklerle hayatta kalmak... aslında bunu unut, ben vejetaryenim. Ben Sapphire! Sapphire:

Sanırım geriye doğru yürüyerek yapılan bir inziva da söz konusu değil, değil mi? *gülen emoji* Ben: Dur artık! Eğlenceni yeterince yaşadın. Sapphire: Şey, yaptığım şeyin aptalca olduğunu düşündüğünü biliyorum. Ben: Düşünmüyorum. Sapphire: Bunu bilmek güzel. Ben: O öneriler iyiydi. Sapphire: Bunları bir noktayı vurgulamak için gönderdim. Ben: Nokta iyi vurglandı ve net bir şekilde anlaşıldı. Sapphire: Yani, hala benimle bir inzivaya gitmek istiyor musun? Ben: Evet. Sapphire: Emin misin? Ben: Kesinlikle.

Hayatımda kabul ettiğim en aptalca şeylerden biri bu olsa gerek ve artık her zamankinden daha çok eminim ki oyalanıyor. Bu beni sinirlendiriyor çünkü içten içe onunla daha fazla yalnız vakit geçirmek istiyorum, ama onun bu karşı çıkışı beni her şeyden çok sinirlendiren şeyin ben olduğumu ve benimle bir dakika daha geçirmektense deniz keşanesi yatağına atlamayı tercih edeceğini düşündürüyor.

Sapphire, şimdi ne rezervasyon yaptıracığımı biliyorum. Ben, bizi bir çıplaklar kampına rezervasyon yaptırmayacağınıza güvenebilir miyim?

Onu çıplak hayal etmek bile kanımı penisimin ucuna doğru hücum ettiriyor ve zonklamasına neden oluyor.

Safir: Tabii ki. Ben: Lütfen bana gelecek yıl o çıplaklar kamplarından birine gitmeyeceğini söyle. Safir: Gitmeyeceğim. Ama neden umurunda?

Onun soru sorma tarzına tahammül edemiyorum.

İyi geceler, Sapphire.

Her zamanki gibi, sohbetimizi aniden sonlandırıp, önümüzdeki haftanın programını kontrol ederek, isteksizce de olsa bu inziva etkinliğini takvimime ekliyorum.

“Kahretsin.” Bu hafta sonu Nathan ve Arianna'nın düğünüyle çakıştığını fark edince küfrediyorum.

Kafam nerede Allah aşkına? Beş ayak yüksekliğindeki bir kaos bulutunun içinde kayboldu işte.

Tamamen raydan çıktım.

Ona şimdi gelemeyeceğimi söylersem, bu sadece onun benim gitmeye cesaret edemeyecek kadar korkak olduğumu düşünmesine yol açar.

Kahretsin.

Gidip ona bizzat söylemeliyim.

Doğru olan bu.

Ondan bir mesaj daha geldi ve beni bir kez daha kendi yörüngesine çekti.

Sapphire, söyle bana Eli, en son ne zaman seni konfor alanının dışına iten bir şey yaptın?

Şu an sizinle yaptığım bu konuşma, şimdiye kadar karşılaştığım herhangi bir mahkeme davasından daha korkutucu geliyor.

Yüksek sesle yutkunuyorum ve işaret parmağımla masanın kenarını takip ediyorum, sonra cevap veriyorum.

Ben çok uzun zamandır yapmıyorum.

Bunu itiraf etmekten utanıyorum. Artık hiçbir şeyi anlık kararlarla yapmıyorum.

Safir Bu hafta yeni bir şey denemelisin, kendini daha önce hiç yapmadığın bir şeyi yapmaya zorlamalısın. Korku kapıyı çalarsa, cevap ver ve titreyerek ilerle. İşte o zaman cesaretini keşfedeceksin. Nasıl sakinleşeceğini öğrenmelisin. Başlamak için en uygun zaman şimdi. Ben Peki sen ne önerirsin? Safir Paraşütle atlama.

Hayır, asla.

Bunu yapmayacağım.

"Bunu neden tekrar yaptığımı söyleyin bana!" diye, on iki bin fit yükseklikteki uçağın motorunun sürekli vızıltısı ve kükremesi arasında olabildiğince yüksek sesle bağırdım.

"Çünkü bugün öğle yemeğinde bunu yapmak istediğini söylemiştin," diye bağırdı Max, açık kapının yanındaki küçük uçağın duvarındaki tutamağı sıkıca kavrayarak.

Oturduğum küçük koltuğun kenarını, adeta bir mengene gibi sıkıca kavramış durumdayım.

Ya kusacağım ya da altıma yapacağım, belki de ikisi birden.

İş hayatında ve özel hayatımda kendinden emin bir imaj sergilesem de, heyecan arayışı hiçbir zaman benim tarzım olmadı. Bu Max'in tarzı; her zaman öyleydi ve şimdi Sapphire'in dün gece konfor alanımın dışına çıkma tavsiyesini dinlediğime pişmanım. Şimdi içindeyim, korkunç ve dehşet verici.

Korku kapınızı çalarsa, ona cevap verin ve titreyerek de olsa içeri adım atın. İşte o zaman cesaretinizi keşfedeceksiniz.

En son istediğim şey korkularıyla yüzleşmek. Tek istediğim uçaktan bir an önce çıkmak, hem de uçaktan atlayarak değil.

Açık kapıdan içeri dolan rüzgar tulumumu çekiştiriyor, beni uçaktan dışarı kaldırmaya çalışıyor ama izin vermeyeceğim. Veremem. Bu uçaktan

atlamak benim kararım olacak ve benim şartlarımla gerçekleşecek.

Max'in öğle yemeklerinin çoğunda bunu yaptığına ve bunun onun için eğlenceli bir şey olduğuna inanamıyorum. Üstelik tamamen korkusuz ve dengesiz bir şekilde sırtıyor.

Peki ya ben? Kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor, panik tepeleri kasıp kavuran gök gürültüsü gibi içimde yankılanıyor.

Eğitmen dikkatimi çekmek için ellerini çırpı. "Eli. Hazır mısın?"

Zoraki bir gülümseme takınamadan, kaskatı bir şekilde başımı sallıyorum; vücudumun her zerresi bana hayır dememi haykırıyor ve ayaklarım aşağıdaki toprağa değmek için kaşınıyor.

Aşağıdaki arabalar asfaltın damarları boyunca sürünen karıncalar gibi görünüyor, tenim ise sanki bir ordu ateş karıncası tarafından kaplanmış gibi, cesaretim bedenimden çekilirken derimi sokuyorlar.

Güvenlik brifingi sırasında kendimi kandırıyordum, bunu yapabileceğimi düşünüyordum. Uçağa bindiğimizde ve bir sivrisineğin bir sonraki kurbanını bulmak için havalanması gibi havalandığımızda bu yalana tutunmam aptallıktı.

O kurban benim.

Kapıdan dışarı atlayıp havaya çarptığımda nasıl hissedeceğimi hayal etmekten kendimi alamıyorum... Gökyüzünden bir tuğla gibi saatte yüz yirmi mil hızla düşerken hiçbir şeye çarpmayacağım.

Korkunç ötesi.

"Eli?" diye seslendi Max dikkatimi çekmek için, ama ayağa kalkmaya çalışırken bacaklarım titriyor, en ufak bir cesaret bile toplayamıyorum.

Mahkeme salonlarını fethettim, eyaletin en üst düzey yargıçlarının önünde dava açtım, milyar dolarlık anlaşmaları sonuçlandırdım, ama işte buradayım, gökyüzünde bir korkak gibi.

"Şimdi gidiyorum, tamam mı?" Max işaret parmağı ve başparmağıyla bir işaret yaptı. Başka bir şey demeden, bir çılgılık atarak uçağın açık kapısından dışarı atladı, rüzgar onu yakalayıp benden uzaklaştırdı.

Zihnimde milyonlarca korkunç görüntü canlanıyor: yerde yatan halinin resimleri, paraşütünün arızalanması, ölüm haberlerinin manşetleri ve anne babamın yürek burkan yüzleri.

Başımı sallıyorum, kalçam koltuğa yapışmış durumda. Bunu yapamam. Eğitimci sert bir şekilde, "Yap şunu Eli. Hemen şimdi!" diye bağırdı. Zamanımız tükeniyor.

Umurumda değil.

Kalbim göğüs kafesime çarpıyor, her kasım, tendonum, damarım, her içgüdüm ona bağırp hayır dememi istiyor.

Sapphire'e bunu yapacağıma dair hiçbir söz vermedim, ama kendime bunu başarabileceğimi kanıtlamak istedim. Başarmak zorundayım.

Titreyen bir nefesle ayağa kalktım ve bir milimetre kadar küçük bir adım attım, çabaya değmezdi... sonra bir adım daha... ta ki bedenim kasılana, hayatta kalmak tek içgüdüm olana kadar ve geriye doğru düşüp metal zemine popomun üstüne, titreyen ellerim teslimiyetle havada kalacak şekilde düştüm.

Göğsüm hızla inip kalkıyor, eğitimci kapıyı kapatırken gözlerim yere dikilmişti; kapının çarpma sesi beni en büyük uyanışla gerçekliğe geri döndürdü.

Herkes benim korkusuz olduğumu düşünüyor ama değilim.

Ben güçsüzüm.

Utanç ve aşağılanma, damarlarımda ateşli bir kokteyl gibi dönüp duruyor, midemi yılan yuvası gibi kıvrıyor.

Kendimden nefret ediyorum.

Sapphire'ı asla dinlememeliydim.

"Sorun yok dostum, ilk defa yapıyorsun," diyor eğitimci, elini omzuma koyup hafifçe sıkarak. "Bir dahaki sefere."

Bir daha böyle bir şey olmayacak.

Karşılaştığım her durumu kontrol altına almaya geri döneceğim; bu benim güçlü yönüm, özellikle de sonucu önceden tahmin edebildiğim ve

korkudan felç olmuş bir korkak gibi titremekten kaçınabildiğim zamanlarda.

Uçak alçalmaya başlarken, güvenlik gözlüklerimi çıkarıp uçağın karşısına fırlattım ve tekerlekler asfalta değene kadar bir daha asla böyle bir şey yapmayacağıma dair kendime yemin ettim.

Korkumu başka bir gün yeneceğim, ama şimdi değil. Belki de asla.

Ceza olarak, bu aşağılanmanın tenimi kor gibi yakmasına, kızgın kömürler gibi kavurmasına ve beni bir başarısızlık damgası vurmasına izin vereceğim.

Ben gözü pek biri değilim; hiç olmadım.

Yükseklik korkum ve uçaktan atlama konusunda çaresiz olduğumu ve Sapphire adında çarpıcı, ateşli bir kadınla karşı karşıya kaldığımı fark ettim.

Bundan sonra ne olacak lan?

Ona karşı hislerimi itiraf etmek mi?

Ben bugün Max'in Instagram'ında ikinizin paraşütle atladığınız fotoğraflarını gördüm. Lütfen bana bunu benim söylediğim için yapmadığınızı söyleyin. Şaka yapıyordum, gerçekten yapacağınızı düşünmemiştim. Gerçekten yaptınız mı?

Mesajım "teslim edilmedi" durumundan "okundu" durumuna geçiyor, ancak Eli cevap vermiyor.

Ben de bekliyorum.

Ve bekleyin.

Biraz daha bekleyin. Bu bana tek bir şey söylüyor.

Ben: Atlamasan da sorun değil. Ben asla yapamazdım. Cesurum ama o kadar da cesur değilim.

Küçük baloncuklar canlanıp ekranımda sekerek ilerlemeye başladı ve sonunda o da bana cevap yazdı.

Eli, bunu yapamadım.

Nefesim kesiliyor ve onun dürüstlüğüne hayran kalıyorum.

Ama sen denedin ve bu çoğu insanın yapacağından daha fazlası.

Ekranımda yazma baloncukları yanıp sönüyor ama sonra tekrar duruyor ve hiçbir şey alamıyorum.

Benimle konuşabilirsin. Belki öyle düşünmüyorsun ama ben bir arkadaşını Eli ve eğer bugün olanlar hakkında başka kimseyle konuşmak istemiyorsan, benimle konuşabilirsin.

Bu durum, onun yanıt vermesini veya daha önce yazmaya başladığı şeyi göndermesini tetikliyor çünkü mesaj anında iletiliyor.

Eli: Yukarı çıktım ama atlayamadım. Yine de başaramadım. Ben: Başarısız olmadın. Elinden gelenin en iyisini yaptın, önemli olan da bu. Eli: Çok korkmuştum.

Ah, Eli. Bunu itiraf etmek çok kırılganca bir şey. Koltuğuma yığılıyorum ve Ghost bunu kucağıma tırmanmak için bir işaret olarak algılıyor, metal tasma şıkırdayarak rahatça yerleşiyor ve kendini bir top gibi kıvrıyor.

Ben: Kendine çok yükleniyorsun. Bugün yaptığın şey, benim asla yapamayacağım bir şey. Ve sana bir haberim var Eli, her sahneye çıkıp konuşma yaptığımda çok korkuyorum. İlk konuşma etkinliğimi iptal ettim ve korkumu yenmek için hipnoterapiye gitmek zorunda kaldım ve ağzım hala kuruyor, bugüne kadar bile. Eli: Bu hafta yeni bir şey denememi ve daha önce hiç yapmadığım bir şeyi yapmaya kendimi zorlamamı söyledin. Sonra da paraşütle atlamayı önerdin. Ben: Şimdi kendimi çok kötü hissediyorum. Bunu önerdiğim için özür dilerim. Şaka yapıyordum ve söylemem gereken şey, tekrar bir matcha latte denemen, ya da öğrenmekten kaçındığın yeni bir uygulama veya hobiyle deneme yapman veya bir konuda yardım istemen olmalıydı. Sözlerimi kelimenin tam anlamıyla aldın ve heyecan arama seviyesi 1001'e büyük bir sıçrama yaptın! Delisin, başarısız değilsin. Eli: Öyle mi düşünüyorsun? Ben: Evet! Seninle çok gurur duyuyorum. Eli: Başarısızlıkla gurur duyamazsın. Ben: Elbette duyabilirim. Başarısız oldun ve bu da denemeye cesaret ettiğin anlamına geliyor. Başarısızlık, bugün kendinizi zorladığınızı ve bunun mükemmellik değil, ilerleme olduğunu gösterir. Umarım bu çaba rozetini gururla taşırsınız. Bir dahaki görüşmemizde onu arayacağım.

Eskiden konuşmalarımızdan ve etkileşimlerimizden nefret ederdim, ama şimdi bir sonraki görüşmemize kadar her anı sayıyorum.

Onlar için yaşıyorum.

Terapistim Jane, karamelden bile daha yumuşak sesiyle masa telefonumun hoparlöründen, "En son konuştuğumuzdan beri işler nasıl gitti?" diye soruyor.

"Pekala." Pencere kenarında duran bonsai ağacını inceliyorum ve elimdeki keskin makasla aniden uzayan bir dalı kesiyorum.

Ofisimin güvenli ortamında bonsai ağacımı budarken sohbet etmek, bu seansları yapmayı tercih ettiğim yöntem. Daha rahat oluyor.

"Geçen hafta cumartesi günü anneni ziyaret etmeme konusunda konuşmuştuk. Nasıl geçti?"

"Onu ziyaret ettim." Sesim moralsiz çıkıyor.

"Bu seni üzüyor mu? Neden?" Jane beni göremiyor olsa da biliyor. Kendime kızdığım da her zaman anlıyor. Yine.

"Bir hafta önce birini kaçırdıktan sonra, bunu tekrar yapabileceğimi ve kendimi yanlış hissetmeyeceğimi düşünmüştüm." Ama bir engele daha takıldım.

"Eli, bunların hepsi bana gayet normal geliyor ve sorun değil çünkü her zaman tekrar deneyebilirsin."

"Sanırım öyle," diyorum, bonsai ağacımın sıkışık bir bölgesini budayarak merkeze daha fazla ışık ulaşmasını sağlıyorum. Bunu her hafta yapmak zihnimi sakinleştiriyor. Jane, bunun gözlerimi kapatmaya,

uzanmaya ve beynimi istemediği zaman kapanmaya zorlamadan yapılan bir meditasyon biçimi olduğu için hoşuma gittiğini söylüyor.

“Sizden başka bir gün tekrar denemenizi istesem, bu size uygun mu gelir yoksa zor mu?”

Dik duruyorum ve pencereden aşağıda hızla hareket eden şehre bakıyorum.

“Emin değilim.” Bu doğru. “Sanırım sorun olmayabilir.” Şunu da ekliyorum: “İlk seferinde planlarımı değiştirmek kolay olmuştu çünkü birlikte olduğum kişiyi seviyordum.” Sapphire ile birlikteydim ve o bana... huzur veriyordu. Başka hiçbir yerde olmak istemiyordum.

Dünkü başarısız paraşüt atlayışı özgüvenimi biraz sarsmış olabilir ama bunun beni yıkmasına izin vermeyeceğim.

Sapphire'in dediği gibi, başarısız oldum ama denediğim için bile cesur davrandım ve gece boyunca biraz düşündükten ve onunla mesajlaştıktan sonra, bu sabah tüm durum hakkında kendimi daha iyi hissettim.

Kendi korkularını benimle paylaştığında, kendimi daha az... berbat hissettim. Yine de berbat hissediyorum, ama eskisi kadar değil.

Beni sınırlarımın ötesine zorladığı için ona kızmıştım ama aslında dün kendime daha çok kızmıştım.

Sapphire'e nasıl kızabilirim ki, o her zaman nazik, komik ve her küçük etkileşimde beni çözmeyi başaran biri oldu?

Jane ısrarla soruyor: "Peki, o duyguya, yani birlikte olduğun kişinin sana iyi hissettirdiği o duyguya tekrar odaklandığında, şimdi nasıl hissediyorsun?"

“Her şeyden biraz var. Daha önce hiç sorgulamadığım şeyleri sorgulamama neden olduğu için gerginim. Güneş ışığı gibi olduğu için de mutluyum. Kendim olmama izin verdiğim için de memnunum ve o asla tuhaflıklarımı sorgulamıyor,” diye mırıldanıyorum düşünceli bir şekilde. “O da beni şaşırtıyor; oldukça farklıyız.” Ve yine de, gülümsemesi, o gözleri, gevezeliği ve hareketli doğası, hayatımda eksik olan her şey o.

“Bu harika bir farkındalık, Eli. Rutinini değiştirmene neden olan řeyi tam olarak tespit ettin.” Telefonda sessizlik, dūřünüyor olduğunu gōsteriyor, sonra konuşmaya başlıyor. “Birinin senden farklı olduğunu sōyledięinde, bazen ihtiyacımız olan řey budur. Tıpkı mükemmel bir resim oluşturmak için birbirine uyan iki yapboz parçası gibi. Biri olmadan yapboz tamamlanmamış kalır. Birbirlerini tamamlarlar.”

Birbirlerini tamamlıyorlar. Jane'in sōzleri beynimde dōnūp duruyor.

"Aynı kişiyle tekrar kahve içmeye gitmenizi önersem, şimdi nasıl hissederdiniz?" diye soruyor.

"Harika," diye coşkuyla sōylüyorum.

“Mükemmel. Bunun üzerine inşa edebiliriz, ama buna en sonda dōneceęim. şimdilik, bana sōyleyin, 1 ile 10 arasında bir ölçekte, geçen hafta simetri takıntılarınız neredeydi?”

“Ütü.” Pazartesi gūnū sinirlerim beni ele geçirdi. “Pazartesi gūnū biriyle gōrūřmeye gitmeden önce beře ıktı. Kahve içmek için buluřtuęum kiřiyle aynıydı.” Sapphire ile buluřmak için ofisten ayrılmadan önce masamdaki her řeyi en az altı kez hizaladım. “Beni geriyor.” Bu, kadınların yanında hiç yařamadıęım bir řey.

Sapphire'in geçen gūn benden hořlanmadıęımı dūřündüęünü sōylemesi beni adeta yumruk yemiř gibi hissettirdi. Buna nasıl inanabilir? Doęrusu, onu ne kadar çok istedięimi anlatamam. Onu o kadar řiddetli öpmek istiyorum ki, öpmezsem boęulacakmıřım gibi hissediyorum.

“Bunu bilmek faydalı, Eli. Her zaman dalgalanmalar olacaktır ve bu beklenen bir řey. Geçen hafta, hizalamayı azaltmaktan ve toplantılara gitmeden önce masanızı dūzenlemekten bahsetmiştik. Buna tekrar odaklanmak ister misin?”

Bugūn dosyaları masamda bırakmayı bařardım. Kalem bile olması gereken yerde deęil. Jane buna maruz kalma terapisi diyor: eřyaları kasten biraz yamuk bırakmak ve dūzeltmeden o garip hissi atlatmak. Bu būyūk bir adım ve artık bu konuda eskisi kadar gergin hissetmiyorum. İlk denemeye

başladığımız zamanki gibi, şimdiye kadar da ikinci kez düşünmedim. Daha iyiye gidiyorum, biliyorum. "Hayır. Rutinimi nasıl değiştireceğime odaklanmak istiyorum." Ayrıca, bu hafta sonu Sapphire ile bir inzivaya gitmem gerekiyor ve bu hafta sonu katılamayacağım için onunla bu konuda gerçekten konuşmam gerekiyor, ama yine de gitmek istiyorum. Bu sadece değişmeme yardımcı olacak katalizör olmakla kalmaz, aynı zamanda onunla, sadece ikimizle daha fazla zaman geçirmek istiyorum. Dün geceki mesajından sonra hayatımda hiç kimsenin evine bu kadar hızlı gitmek istememiştim.

Başarısızlık, bugün kendinizi zorladığınızı ve bunun mükemmellik değil, ilerleme olduğunu gösterir. Umarım bu çaba rozetini gururla taşırsınız. Bir dahaki görüşmemizde onu arayacağım.

Onu hemen orada ve o anda görmek istedim.

Şimdi o aptal kampa gitmek istiyorum, çıplaklar kampı olsa bile.

Aslında istemiyorum ama onunla vakit geçirmek anlamına geliyorsa yaparım.

Jane cevap vermeden önce düşünüyormuş gibi biraz zaman ayırıyor ve "Anladım. Seanslarımızdan sonra genellikle ne yapıyorsunuz?" diyor.

"Masamın arkasına oturup çalışıyorum." Çalışmak. Tenis oynamak. Annemi ziyaret etmek. Babamı ziyaret etmek. Satranç oynamak. Bonsai ağacımı budamak. Hepsi çok sıradan ve anlamsızca sıkıcı.

"Peki, eğer size, haftalar önce cumartesi gününüzü birlikte keyifli geçirdiğiniz kişiyi bugünkü seansımızdan hemen sonra ziyaret etmenizi önersem, bu sizi nasıl hissettirir?"

Daha dik duruyorum, canlanıyorum, sinir yollarım açılıyor, teklifini çok beğeniyorum. Normalde son dakika değişikliklerine kesinlikle karşı olurum, ama dün gecedan beri Sapphire'i görmeyi çok istiyordum. "Bunu çok isterim." Tek istediğim takım elbise ceketimi alıp çıkmakken, tereddüt etmeden ofisin kapısındaki asılı olan cekete doğru yürüyorum.

"Şimdi gitmek ister misin?"

“Ofisimde benim bilmediğim bir kamera mı var?” Ofisimin köşelerini herhangi bir ekipman belirtisi için tarıyorum, geçerken bonsai makaslarını masamın üzerine bırakıyorum, masanın kenarında ne kadar rahat durduklarını umursamıyorum. İşte bu ilerleme demek. Jane'in her hafta bana yaptırdığı her şey yavaş yavaş yerine oturmaya başlıyor.

Yol boyunca sadece birkaç aksaklıkla karşılaştım, bunlardan biri de dolabımdaki tişörtlerimi katlayıp tekrar katlamak ve spor ayakkabılarımı ve ayakkabılarımı üç kez yeniden düzenlemek oldu. Bu olay, babamın bakım evinde duşta düşmesi ve beyin sarsıntısı nedeniyle günlerce anlaşılmaz saçmalıklar gevelemesi üzerine onu ziyaret ettikten sonra yaşandı. Şimdi iyi. Tamamen iyi değil, çünkü beni büyüten aynı adam değil, ama düşmeden önceki haline geri döndü. Ama bu beni korkuttu ve tek istediğim onunla daha fazla güzel gün geçirmek. Onun güzel günlerine can havliyle tutunuyorum, ancak şu anda bunlar üzerinde hiçbir kontrolüm yok. Bununla birlikte, ilaçlarında yapılan küçük bir değişiklik yardımcı oluyor gibi görünüyor. Umarım işe yaramaya devam ederler.

Jane hafifçe güldü. "Seni tanıyorum Eli, genellikle kolay kolay ikna edilemeyen ve sadece kendi şartlarına göre hareket eden birisin. Anladığım kadarıyla şimdi gitmek istiyorsun ve eğer öyleyse, gitmelisin."

"Harika, sanırım öğleden sonra işimiz bitti." Artık beni durduracak kimse yok; ceketimi askıdan alıp üzerime geçirirken, pencerelerin yansımasında görünüşümü kontrol ediyorum. Tam pembe kravatımı düzeltmek üzereyken kendimi durduruyorum.

Hatta artık onun saçının rengine uyan kravatlar bile takıyorum.

Jane'in bana zihnimin sonunda bunu kabullenmesi ve düzeltilmesi gerekmeyen şeyleri düzeltme dürtüsünden kurtulması için tekrarlamamı söylediği uyarlanabilir mantrayı, "Kravamı düzgün taktım," diye tekrarladım.

"Harika gidiyorsun, Eli."

Bazen öyle hissetmiyorum. "Teşekkürler." İltifatı kabul ediyorum. "Şimdi, sakıncası yoksa, gitmem gereken bir yer var." Aman Tanrım, çok heyecanlıyım. Hatta başım dönüyor.

"Lütfen yarın sabah bana nasıl geçtiğini bildirin."

"Yapacağım." Sözümün eriyim.

"Peki ya Eli?"

"Evet?"

"Bu duyguyu hatırla ve tekrar yaşamak için şişeye doldurmaya çalış."

"Deneyeceğim." Sapphire ile geçirilen her dakika, sonuçları düşünmeden anın tadını çıkarmak gibi geliyor.

Tıpkı okyanusta çıplak yüzmesi gibi. Anı yaşıyor. Bana kapıyı açıp, engelsiz yaşamının nasıl bir şey olduğunu ve hissettirdiğini göstermesi, şimdi daha fazlasını istememe neden oldu.

Bundan kendimi nasıl mahrum edebilirim? İstemiyorum.

Kapının üzerindeki çok renkli neon "Safire & Spark'a Hoş Geldiniz" tabelası bana doğru parlayarak, özel grafitilerle kaplı kırmızı tuğlalı binaya girmeye davet ediyor. Ama bu sadece grafiti değil; bir sanat eseri. İnsanların yüzlerinin karmaşık, detaylı çizimleri, Endee Desree gibi sanatçıların galerilerde sergilenen tablolarında gördüğüm bir derinliğe sahip.

Sapphire'in en sevdiği sanatçı. Ve benim de.

Çiçekler, rüzgarda uçuşuyormuş gibi görünen saçların yerini alıyor; işletmenin adı ve bir başka portreyle iç içe geçmiş sarmaşıklara dokunmuş olumlu onaylamalar da var. Sadece göz kamaştırıcı güzellikte değil, aynı zamanda nefes kesici derecede muhteşem.

Kendimi hazırlıyorum ve bilinmeyenle yüzleşmeye hazırlanıyorum, umarım bugün ofiste olur ve bir etkinliğe ev sahipliği yapmıyordur diye dua ediyorum.

Sapphire'i en son gördüğümünden beri üç gün geçti. Onu çok az tanıyor olsam da, onu özledim. Sanırım bu yüzden, Jane'in teşvikini bahane ederek kendimi buraya gelmeye zorladığım için, şehrin bu tarafındaki en havalı binalardan birinin önünde duruyorum.

"İçeri giriyor musunuz?" Elinde dizüstü bilgisayarını tutan bir kadın yanımdan geçip, kapıyı açmak için güvenlik paneline kartını okuttu.

"Evet, benim." İleri bir adım atıyorum.

Zinciri kır. İşleri karıştır.

"Buraya kimi görmeye geldiniz?"

"Safir Keyif Verici."

Parlak bir gülümsemeye beni takip etmem için işaret etti. "Bu taraftan."

İçeri adımımı attığım anda, yoğun bir ofisin hafif telaşı ve duyuşal aşırı yüklenmeyle karşılaşıyorum. Kırmızı tuğla duvarlardaki resimlerden, çeşitli renk ve yüzeylerdeki geri dönüştürülmüş ofis mobilyalarına kadar, burası bir ofisten çok modern bir sanat galerisi gibi hissettiriyor.

"Üzgünüm, adınızı alamadım."

"Hart Hukuk Bürosu'ndan Eli Hart."

Sanki anlamadığım bir şakanın parçasıymış gibi sinsi bir şekilde sırtı ve "Sapphire'e burada olduğunuzu bildireceğim Bay Hart, ama sanırım o az önce bir toplantıya girdi." diye yanıtladı. Açık planlı ofisin ortasında, devasa bir cam kutuyu andıran toplantı odasına doğru baktı.

Ve işte orada, bir konferans masasının ucunda duruyor ve takım elbiseli bir düzine kadın ve erkek yöneticiye bir teklif sunuyor gibi görünüyor.

"İstersen arkadan gizlice girip dinleyebilirsin, Sapphire'in sakıncası olmaz. Hatta bence söyledikleri ilgini çekebilir." Daha yeni tanıştığım kadın, bunu yapmam için beni teşvik edercesine başını salladı.

Kendimi bir yabancı gibi hissederdim. "Emin misiniz?"

"Beni takip edin." Elini bütün olarak kullanarak işaret ediyor ve onu takip etmekten başka çarem kalmıyor. "Ben Mistee, Sapphire'in baş eğitmeniyim." diye ekliyor, "Ve en iyi arkadaşı."

Gizlemeye çalıştığı o önceki alaycı gülümsemenin bir şeyler anlattığını biliyordum. Sapphire benim hakkımda ne dedi acaba?

"Tanıştığımıza memnun oldum, Mistee."

Omuzunun üzerinden geriye bakarak gülümsedi. "Ah, zevk tamamen bana ait. Etkinliğinizden önce tanıştığımıza çok sevindim. Sapphire'in muhteşem planları var ve ekibinizle tanışmak için sabırsızlanıyorum, Bay Hart."

Cam duvarlı konferans salonuna yaklaşırken Mistee, Sapphire'e el sallayarak dikkatini çekmeye çalıştı. Ancak Sapphire, profesyonel bir tavırla sunumuna devam etti ve beni fark edip içeri girmem için izin verirken bize de işaret etti.

“İyi günler, Bay Hart.” Mistee kapıyı açar açmaz hiç tereddüt etmeden devam etti. “Hanımlar ve beyler, Hart Hukuk Bürosu'ndan Bay Hart. Bay Hart, sizi Sew & So Apparel'ın yönetim ekibiyle tanıştıırabilir miyim?”

Çevremdeki ortama alışkın bir şekilde, kısaca başımı salladım. Yılın her günü, tüm gün boyunca üst düzey yöneticilerle muhatap oluyorum; onlar beni tedirgin etmiyor, ama nedense Sapphire ediyor. “İyi günler.”

Karşılık olarak onlar da kibar bir şekilde hep bir ağızdan selam veriyorlar.

Sapphire odanın arka tarafındaki boş bir koltuğı işaret ederek, “Dört hafta önce düzenlediğimiz bir etkinliğin değerlendirmesini yapıyoruz. Lütfen oturun, Bay Hart.” dedi.

Onun bu kadar resmi davranması neredeyse komik, biraz da şaşırdım doğrusu. O sivri dilli, ateşli kadın çoktan gitmiş, yerini zarafet ve profesyonellik almış.

Bugün yine pudra mavisii, uzun ve uçuş uçuş bir elbiseyle çok güzel görünüyor; elbisenin rengi saçlarının uçlarıyla da uyumlu. Kovboy çizmeleriyle aynı renkteki geniş kahverengi deri kemeriyle belini vurgulayarak kusursuz hatlarını ön plana çıkarmış.

Dikkatim dağılmıyor ve asla odak noktamı kaybetmiyorum, ama o kovboy çizmeleri ve hazırcevaplığıyla dikkatimi çekiyor ve aklımdan çıkaramıyorum.

“Belki de birazdan paylaşacağım istatistikler, neden eyaletteki en iyi etkinlik şirketi olduğumuza sizi ikna etmeye yardımcı olur, Bay Hart.” Sözlerinde o kadar çok alay vardı ki, söylendiğı gibi yerime otururken gülmeden edemedim. “Bu adamın bizi işe almak konusunda şüpheleri olduğuna inanabiliyor musunuz?” dedi alaycı bir şekilde, masanın etrafında

gözlerini gezdirirken herkes kıkırdadı ve benim tereddütlerimi ortaya çıkardı. Bana takılma şeklini çok seviyorum.

Onun sihirli olduğuna dair şüphelerim doğru çıktı; masadaki herkesi büyüledi ve adeta bir kelebek gibi dikkatlerini üzerine çekti. Herkes ona hayran kaldı. Ben de öyle; hissettiğim tüm gerginlik çoktan kayboldu.

"Hazır olduğunuzda ben de hazırım, Bayan Feelgood." Özgüvenim artık dorukta.

Ziyarete gelmek harika bir karardı; adının hakkını veriyor. Sadece onun yanında olmak bile kendimi anında daha iyi hissetmemi sağlıyor. Ceketimin düğmelerini açıp, neler olacağını izlemek için yerime oturuyorum.

Sonraki bir saat boyunca, Sapphire'in sunumuna kendimi kaptırmış bir şekilde koltuğuma mihlandım. Özgüveni ve mizahı profesyonellikle harmanlama yeteneği gerçekten ilham verici. Özellikle çalıştığım sektörü göz önünde bulundurursak, bu benim için zorlayıcı bir şey. Mahkeme davasını kaybetmek asla iyi bir şey değil. Çok fazla kaybetmiyorum ama kaybettiğimde kendimi berbat hissediyorum ve Legoların üzerinde yalınayak yürümeyi tercih ederim. Sanki müvekkilime büyük bir kayıptan kurtulması için dans terapisi önerebilirmişim gibi.

Sapphire, konferans sonrası anketten elde edilen olumlu istatistikleri, gerçekleri ve rakamları paylaşmaya devam ediyor. Sew & So Apparel çalışanları etkinliği çok sevmekle kalmadı, yönetim kurulu üyeleri de motivasyonun arttığını, personel moralinin yükseldiğini ve etkinlikten bu yana giyim fabrikalarındaki verimliliğin yüzde yirmi arttığını doğruladı. İnanılmaz. O da, ekibi gibi inanılmaz.

"Ve son olarak, hem korktuğum hem de aynı ölçüde memnuniyetle karşıladığım son soru." Ekrandaki soruyu işaret ediyor ve ben de çizimleri tanıyorum; akşam yemeğinde bana gösterdiği sunumda ve web sitesinde, şimdi çok açık görünen sorunun etrafına serpiştirilmiş aynı çizimler. Aptalca hissediyorum çünkü bunun açıkça marka kimliğinin bir parçası olduğunu fark ediyorum. Odanın arkasından çizimlerin ne olduğunu

görebiliyorum: düz bir çizgiye doğru açılan spiraller, etrafı şimşekler, yıldızlar ve ampullerle çevrili.

Ben de kendi aydınlanma anımı yaşıyorum... o beni, her bir aydınlatıcı karşılaşmayla, birer birer çözüyor.

Sapphire son soruyu yüksek sesle okuyor. "Safire & Spark'ın Sew & So Apparel'ın gelecekteki etkinliklerine ev sahipliği yapmasını ister misiniz?" Elindeki tıklanabilir işaretçiyi kullanarak bir sonraki slayta geçiyor ve cevabı gösteriyor. "Yüzde doksan dokuz evet. Peki ya kalan yüzde bir?"

Üç zekice cevabı ortaya çıkardığında herkes kahkahalara boğulur ve ardından bunları yüksek sesle okur: "Hayır, çünkü gelecek yıl bu zamanlarda, ekip ve ben Sapphire'in baş vokalist olduğu kendi Boomwhacker grubumuzu kurmuş olacağız, bu yüzden o meşgul olacak." Kıkırdadıktan sonra, "Bir sonraki de iyi... Hayır, çünkü Sapphire gelecek yıl burada olmayacak, çünkü onunla evlenip onu gün batımına götürmeyi planlıyorum." Başını sallayarak gülümser ve odayı ıslı ıslı parlatır. "Ve son olarak, ama kesinlikle en az önemlisi değil, hayır, çünkü Sapphire Feelgood'un gelecek yıl başkanlık için aday olacağından eminim." Sapphire ellerini havaya kaldırarak kutlama yapar. "İşte karşınızda ilk kadın başkan, bayanlar ve baylar. İmzalarınızı alın şimdi."

Masadaki tüm ekip üyelerinden yükselen alkış tufanı, adeta bir gök gürültüsü gibi yankılanıyor.

Tanrım, o inanılmaz derecede iyi. Harika.

Onun beni haksız çıkardığı umurumda bile değil. Ondan ve yeteneklerinden şüphe ettiğim için bir aptaldım ve yüzündeki o memnuniyet ifadesi "Ben size söylemiştim" ifadesi ve daha fazlasını görmek istiyorum.

Sapphire toplantısını bitiriyor ve ben de dalıp gidiyorum, sadece onu izliyorum; saçını kulağının arkasına nasıl sıkıştırdığını, ne kadar rahat güldüğünü ve takım elbiseli, sıkıcı insanları hedef alan bir iş kurup, onları nasıl da kendi keyfine göre yönlendirdiğini gözlemliyorum. İnsanlar ondan büyülenmiş durumda.

Ben de.

Her şeye katılmak istiyorum. Onunla ilgili her şeye.

Sandalyeye mihlanmış bir halde, Sew & So Apparel ekibi ayrılırken kibarca başımı sallıyorum ve Sapphire hepsini uğurluyor, sonunda sadece Sapphire ve ben kalıyoruz.

O benden iki koltuk ötedeki koltuğa otururken ikimiz de tek kelime etmedik. Rahatsız edici bir sessizlik değildi, hatta hiç değildi. Belki beni dengesiz hissettiriyordur ama o yanımdayken kendimi canlı hissediyorum.

Dudaklarının kenarında hafif bir gülümseme belirdi. "Peki," diye başladı, "ne düşündünüz?"

"Bu çok etkileyiciydi." Akıl almaz. O inanılmaz.

"Yaptığımız işte çok iyiyiz." Kendinden emin bir şekilde konuşuyor.

"Yaptığınız işte harikasınız."

"Bu bir iltifat mıydı?" Şaşkınlık numarası yaparak, nefesi kesilmiş gibi davranıp, alaycı bir gülümsemeyle başını salladı. "Teşekkür ederim," dedi usulca, övgümü kabul ederken yanakları pembeleşti. Öne eğilerek sordu, "Bugün buraya gelme sebebin ne, Eli?"

"İki sebep." Boğazımı temizledim. "Birincisi, Pazartesi günü gezdiğimiz mekan uygun. Rezervasyon yaptırın."

Şaşırtıcı bir şekilde, arkama baktı ve "Kararsız Eli Hart'a ne yaptınız?" diye sordu. Kaşları saç çizgisine doğru kalktı.

Güneşli kişiliğinin birçok yönünü hayranlıkla izleyerek yüzünü inceliyorum. Mesleğimde önde gelen bir avukat olarak, çoğu zaman yoğunluk, kaotik ve karmaşık müzakereler, imkansız son tarihler ve kazanmaya ve kaybetmeye odaklanmış insanlarla çevriliyim. Ancak Sapphire farklı. Sorgulamak yerine, alay ediyor ve rekabet etmiyor; bunun yerine gülüyor ve kendi yolunu çiziyor. Ayrıca talepte de bulunmuyor; nazikçe ikna ediyor ve bir şekilde zamanı, müvekkillerimi, kovalamacayı ve takıntılarımı unutturuyor. Onunla birlikte, yeniden insan gibi hissediyorum.

“Karar vermekte bu kadar geciktiğim için özür dilerim.” Ona bunun sebebinin bekleme süresini uzattığım, her hafta onu görmekten zevk aldığım, sadece kendime işkence etmek için yaptığım bir şey olduğunu söylemiyorum: onunla birlikte olmak ama aslında onunla birlikte olmamak.

Keşke onun anlamsız gevezeliğine ve dizginlenemeyen meşgul zihnine hayran olduğumu bilseydi.

“Özür kabul edildi. Bunu bu öğleden sonra ayarlayacağım ve geriye kalan tek şey katılımcı sayısını teyit etmek.”

“Elbette yapılacak daha çok şey var, değil mi?” Konferans katılımcıları için rozet isimlerini, karşılama paketlerini, yemek seçeneklerini, ulaşımı organize etmemiz gereken yüzlerce personelimiz var... Aklım karmakarışık bir hal almaya başladı.

“Bütün bunları yapan insanlarımız var.” Sapphire, dikkatini kırk kişilik ekibine çeviriyor; ekip üyelerinin hepsi, mesai bitimine otuz dakika kala dev Jenga oynuyor gibi görünüyor.

"Hiçbir şey gerçekten yapılıyor mu?" Şüphem, onu yakalayamadan ağzımdan dökülüyor.

“Her gün ve son teslim tarihinden önce, özgürlüğü, oyunu ve keşfi teşvik ediyorum. Yüksek motivasyonlu personel daha iyi performans gösterir. Meyve suyu barımız, masa tenisi masalarımız, basketbol potamız ve isterseniz meditasyon yapabileceğiniz bir odamız var. Bunlar istedikleri şeylerdi, bu yüzden onlara istediklerini ve ihtiyaç duyduklarını veriyorum. Hepsi işe başladığımdan beri benimle birlikte. Hiçbirinin istifa ettiğini görmedim.”

İnsanlar onu terk etmiyor çünkü o onlara değer veriyor ve bu, onları zincirsiz bir şekilde birbirine bağlayan eşsiz bir büyü türü.

"Şaka mı yapıyorsun?" Hala şaşkım.

“Annemin hayatı üzerine yemin ederim, değilim.” Düşünmek için duraksıyor. “İnsanlar benimle kalıyor çünkü ben onlara yol gösteriyor ve

onları destekliyorum. Karşılığında da bana sarsılmaz bir sadakat gösteriyorlar.”

Personel devir oranımız yüksek değil ama çok daha düşük olabilir. Belki o da insan kaynaklarına bu konuda yardımcı olabilir.

Belki binadayken beni ziyaret eder ve bana tekrar donut getirir...

Kahretsin, mahvoldum.

Sapphire, konuyu değiştirirken işaret parmağıyla masanın üzerinde görünmez daireler çiziyor. "Bugün inziva programına kaydolmayı planlamıştım ama zamanım kalmadı."

Sanırım demek istediği fikrimi değiştirmiş olmamı umuyordu ama bunu dile getirdiği için memnunum. "Ah, bu da seninle konuşmam gereken diğer bir konu. Bu hafta sonu gelemem." Pazartesi günü mekan konusunda yaşadığımız tartışma, bir de onun ayrılma tehdidi ve beni gerçekten sinirlendirip çıldırttığı gerçeği yüzünden, bu hafta sonunun yasak olduğunu unuttum. "Kardeşim cumartesi günü evleniyor. Ben sağdığım. Yani, iki kardeşim ve ben sağdıkız."

Bunu nasıl unuttuğuma hala inanamıyorum. Gerçi onun bir büyücü olduğu konusunda haklı olduğumu düşünüyorum. Her odaya girdiğimde, sanki beni büyülemiş gibi hissediyorum ve bu da kontrolümü kaybetmeme neden oluyor.

"Ondan sonraki hafta sonu olabilir mi?" diye soruyor, emin değilmiş gibi, sanki içten içe hayır diyeceğimi umuyor.

Bu oyunu seviyorum.

Bir yandan, çok kısa bir süre olduğu için o hafta sonu için yer kalmamasını ve onun bundan sonra ne önereceğini görmek istiyorum; diğer yandan ise işten uzak, sadece ikimiz olarak birkaç gün onunla geçirmenin nasıl olacağını hayal ediyorum. Ancak orada başka insanlar da olacak ve bu da hafta sonunun nasıl geçeceğine dair hayallerimi alt üst ediyor.

Örümcekler.

Ve yabancılar.

Ve manevi egzersizler.

Hayır, asla.

"Gelecek hafta sonu için beni de listeye ekleyin. Kampın adı neydi yine?" diye sordum.

"Güvene Dayalı."

"Harika." Belki de kendim arayıp, onu test etmek için müsait olan tüm yerleri ayırtırım.

Bu kadar çocukça davranmayı bırak.

Ya da belki Sapphire çok meşgul olduğu için, tıpkı bugün olduğu gibi, rezervasyon yaptırmayı unutacak veya zamanı kalmayacak.

Belki de onu akşam yemeğine davet etmeliyim, çünkü kahretsin, bu durumu daha ne kadar sürdürebiliriz?

Gözlerimi süzerek elini masadan kaldırıp elbisesinin yakasındaki kumaşla amaçsızca oynadı, sonra da zoraki bir gülümsemeyle karşılık verdi. "Mükemmel, rezervasyonunu yaptırırım, ya da, biliyorsunuz, başka bir şey çıkarsa her zaman iptal edebiliriz; iptal etmek istemiyorum, sadece, biliyorsunuz, çok meşgul olmanız veya acilen size ihtiyacı olan önemli bir müşteriniz olması ihtimaline karşı." Cevabı kekeleyerek verdi.

Sapphire oyalanıyor ve bu numarası beni kandırmıyor.

Pazartesi günü o inziva davetini attı, benim bunu reddedeceğimi bekliyordu. Hatta muhtemelen buna güveniyordu. Şimdi geri adım atıyor, asla kabul edeceğimi düşünmediği bir şeyden sıyrılmak için blöf yapıyor. Ama olsun. Sakinliğimi koruyacağım ve onun hamlesine karşılık vereceğim.

O öyle düşündü diye geri adım atmayacağım.

Dürüst olmak gerekirse, etrafında sessizce dolaştığımız bu oyunu oldukça seviyorum.

Bu oyunu iki kişi de oynayabilir... ve ben kazanmayı hedefliyorum.

Bana yakın olmak mı istiyor yoksa gitmek mi istiyor anlayamıyorum, çünkü bana her baktığında ikisini de söylüyor gibi geliyor bana.

Sık sık bana baktığını yakalıyorum ve bu da benden hoşlandığını düşündürüyor, ama bakışlarındaki o öfke, benden ne kadar çok hoşlandığını belli ediyor; sanki kendine çok kızgın gibi ve Tanrı şahit, ben de bundan hoşlanıyorum.

Bu durumun sadece flörtleşme ve şakalaşma oyunu olduğunu ne kadar süre daha iddia edebiliriz, birimiz dayanamayıp pes etmeden önce?

Onun yüzünden aklımı kaybetmeye çok yaklaştım. Belki de çoktan kaybettim bile.

Sapphire boğazını temizledi, köprücük kemiğinin üzerinde duran altın kolyelerin telleriyle oynadı. Bugün dört tane takmıştı. "Düğünü dört gözle bekliyor musun?" Bizi daha güvenli bir alana taşıdı.

"Düğünler aslında benim tarzım değil ama ailemizde ilk düğünümüz ve annem çok heyecanlı." Gelinlik çılgınlığına kapılan Arianna değil, annem bu unvanı ele geçirdi; en ufak ayrıntılara bile takılıyor, Arianna ve Nathan'ın büyük günü için her şeyin mükemmel olmasını sağlıyor.

"Bahse girerim öyledir. İlk çocuğunun evlenmesi büyük bir olay."

"Evet." Babam bana birden fazla kez, hayatımın aşkını bulmayı beklemem gerektiğinden, ne olursa olsun her zaman yanımda olacak ve beni destekleyecek birini bulmam gerektiğinden bahsetmişti.

Şimdi o günler çok uzun zaman önceymiş gibi geliyor ve evlilik düşüncesi bana çok uzak bir hayal gibi geliyor. Ortada bir evlilik belirtisi bile yok.

Başını yana eğiyor, kaşları çatılarak gözlerinin arasında bir tümsek oluşturuyor, sonra açık mavi saç tutamını çeviriyor. Düşüncelere daldığı zamanlarda sık sık böyle yaptığını fark ettim.

"Biliyorsun," diye başlıyor çekinerek, "ailenizin değerlerini daha iyi anlamak için, eğer kardeşin ve müstakbel gelin için sakıncası yoksa düğüne gelebilirim. Orada olduğumu bile fark etmezsin. Sanırım Hart ailesinin içine girerek, onların etik değerlerini daha iyi anlamama yardımcı olur. Gözlemle. Anlaşılır mı?"

“Ah, bunu bilmiyorum,” diye yanıtlıyorum, sesim tereddütlü. Nathan ve Arianna son dakika değişiklikleri olursa panikleyebilirler. Gerçi bunun bir önemi yok. Düğün annemin çiftliğinde olacak ve her şeyi onun ekibi organize ediyor. Onu da masa planına hiç tereddüt etmeden eklerlerdi.

"Yanınızda bir kişi daha getirmeniz için davetiye aldınız mı?" diye umutla soruyor, sesi sonlara doğru yükseliyor.

“Evet, ama...”

“Pekala, o zaman bu iş tamam. Adresimi sana mesajla göndereceğim, cumartesi günü beni alabilirsin.”

“Şey, hayır. Bunu Arianna ve Nathan'la görüşmem lazım.” Onu bu fıkirden vazgeçirmeye çalışıyorum.

"Şimdi onlara mesaj atabilir misin?"

Yapabilirim ama istemiyorum. Yanımda birini getirmek hiç aklıma gelmemişti. O günü sadece kardeşlerim, ailem ve arkadaşarımla hayal etmiştim. Yalnız gitmeyi dört gözle bekliyordum ve eğer Sapphire benimle gelirse, onun keyfi benim için büyük bir sorumluluk gibi gelecek.

Düşüncelerim giderek bir endişe kasırgasına dönüşüyor.

Düğündeki herkes aramızda romantik bir ilişki olduğunu, sadece birlikte çalışmaktan öte bir şey olduğunu mu düşünecek? Eğer öyleyse, bütün gün hakkımızda sorular ve varsayımlarla bombardımana tutulacağım.

Eğer gelirse, sabah planladığımdan daha erken yola çıkmam ve şoförüm Clark'ın beni en az bir saat önce almasını sağlamam gerekecek.

Bu bile beynimin başa çıkabileceğinden çok daha fazla gibi geliyor.

Birbirimizle uyumlu bile değiliz. Madem sürekli tartışıyoruz, neden benimle gelmek istiyor ki? Ancak aramızdaki o küçük kıvılcım, aramızdaki en sevdiğim şey olmaya başladı. Neredeyse ona özlem duyuyorum ve yeni evine bayılıyorum.

“Eli? İyi misin?” Sapphire beni aşırı düşüncelerimden uyandırıyor.

Başımı hızla çevirdim. "Evet. İyiyim," diye sertçe karşılık verdim.

"Öyleyse onlara mesaj at."

“Ben—”

“Bu sadece bir mesaj. Basit bir mesaj.”

Neden bunu bu kadar zorluyor?

Peki neden yaptığım ve planladığım her küçük şeyi mikro yönetme döngüsünü kırmam gerekirken direnmeye devam ediyorum? Hayat asla kusursuz kutulara tam olarak uymuyor ve ben onları mükemmellikle doldurmaya çalışıyorum. Bunun yanlış olduğunu bilsem bile, beynimin şu an böyle çalıştığını düşünmek saçma.

Pes et Eli, sadece bir mesaj ve muhtemelen yine de hayır diyecekler. Değişiklik yapmak için çok geç.

“Pekala,” diye onaylıyorum ve Arianna'ya alışılmadık derecede hızlı bir mesaj gönderiyorum.

O anında cevap verdiğinde, boğazımda bir düğüm oluşuyor ve Sapphire'e "Gelebilirsin" dediğimde sanki boğazımda bir tüy yumağı varmış gibi hissediyorum.

“Bu gerçekten heyecan verici.” diye gülümsüyor Sapphire.

"Evet, sanırım öyle," diye tekrar onaylıyorum.

Peki, heyecan verici mi?

Şimdi bu gerçek, gün için belirlediğim ritmi alt üst etmesine hazır olmadığım hissinden kurtulamıyorum. Hayal ettiğim günü alt üst ediyor.

Midem bulanıyor. Onun orada olmasını istiyorum çünkü bazen geceleri yatakta yatarken onu görmeyi çok özlüyorum. Ama onunla gün geçirmek içimde bir paniğe yol açıyor. Ya benimle ilgili bazı şeyleri fark ederse, mesela her şeyi kontrol etme ve hizalama eğilimimi, her şeyin tam olması gerektiği gibi olma eğilimimi?

Ya onunla geçirdiğim gün bende yüzleşmeye hazır olmadığım duyguları uyandırırsa?

Birlikte olduğumuz her seferinde olduğu gibi, içgüdüm ona hayır demek oluyor ama Sapphire bir şekilde bana izin vermiyor ve yavaş yavaş, adım adım hayatıma giriyor.

Burada neler oldu böyle?

Ona testislerimi verdim, olan buydu.

Aynaya bakıp suratımı asıyorum, giydiğim elbiseden memnun değilim. Bir şekilde Nathan ve Arianna'nın düğünü için uygun değil. Çok düz ve tek renkli, daha yumuşak pastel tonlarında bir şey tercih ederdim. Arkasını kontrol etmek için dönüyorum ve açıkta kalan fermuarlı sırt kısmını ve uzun kolları da beğenmediğime karar verip, "Beğenmedim," diye homurdanıyorum. Şimdiye kadar denediğim her elbise tenime uymuyor; kumaşı çok kalın. Ödül törenlerinde giydiğim boncuklu ve mücevherli, gösterişli yakalı elbiseler yerine, daha uçuş uçuş, şifon bir şey tercih ederdim. Yarın çok sıcak olacağı söylendiği için yaz düğününe daha uygun bir şeye ihtiyacım var. "Bir elbise almak zorunda kalacağım," diye homurdanarak Ghost'a haber verdim. O ise hiç ilgilenmeden televizyonda açtığım KPop Demon Hunters çizgi filmini izlemeye devam etti, çünkü evet, çılgın kedim çizgi film izlemeyi çok seviyor.

Yatağımın üzerinde duran bir düzine reddedilmiş elbisenin altından telefonumu bulup Mistee'ye mesaj attım.

Ben: Müsait misin? Mistee: Randevudayım! Ben: Ne? Ne zamandan beri? Neden söylemedin? Mistee: Daha bir saat önce oldu. Kahve dükkanında bir adamla tanıştım, son çikolatalı keki kimin alacağı konusunda tartıştık, sonra iyi anlaştık ve bir baktım ki beni akşam yemeğine davet ediyor.

Mistee için heyecanlanarak havaya yumruk attım. Bu, boşanmasından beri çıktığı ilk randevu.

Ben: İyi biri mi? Eğleniyor musun? Mistee: Pazartesi günü sana her şeyi anlatacağım. Bilmen gereken tek şey, çok yakışıklı ve komik olduğu. Ben: Senin adına çok mutluyum.

Bir elbise bulmak için bugün ofisi erken kapatmaya karar verdim. İyi ki de öyle yapmışız; yoksa Mistee o yakışıklı adamla karşılaşamazdı. En azından o başarılı oldu, ben ise gardırop arayışında başarısız oldum. Yarın için mucizevi bir elbise bulma umudum tamamen tükendi. Hiçbir şey yok. Sıfır. Tüm seçeneklerim tükendi.

Yarın kendimi iyi hissetmek istiyorum. Seksi mi? Hayır. Seksi değil. Profesyonel mi? Evet, çünkü orada birçok güçlü iş insanı, potansiyel müşteriler, belki de mevcut müşteriler olacak. Ama seks mi? Hala hayır. Kimi kandırıyorum ki? Elbette seks görünmek istiyorum. Eli için. Öyle karşı konulmaz derecede vücudu saran bir şey giymek istiyorum ki, beni fark etmeden edemesin ve gözlerini benden alamasın, belki de işi ve hatta nasıl davranması gerektiğini bile unutturacak bir şey. Evet! İşte ihtiyacım olan elbise bu. Saate bakıyorum ve saatin beş olduğunu görünce kalbim yerinden fırlıyor. Kahretsin. Zamanım tükeniyor.

Ben: Coral butiğini bu akşam benim için açık tutar mı? Yarın için bir elbiseye ihtiyacım var. Mistee: Ona mesaj atayım.

Coral'ın bana zor anımda yardım edeceğinden emin olarak, daha önce hiç olmadığı kadar hızlı bir şekilde soyunup tekrar giyindim ve yatağımın üstüne daha sonra asmak üzere bir yığın kıyafet bıraktım. "Sakın aklına bir şey getirme. Yatağın orada." Ghost'un yatağını işaret ettim ve ekrana kilitlenmiş, bana hiç dikkat etmediğini gördüm. "Ne garip bir kedisin Ghost." Başını okşadım ve burnuna hafifçe vurdum. "Filmin tadını çıkar." En az bir düzine kez izlemişti. Mistee, müziğin ve tüm o parlak renklerin onu hipnotize ettiğini düşünüyor. Her neyse, çok seviyor.

Yatak odamdan fırlarken çantamı sandalyeden kaptım. Coral Mistee'ye geri dönmese bile, alışveriş merkezinde açık olan herhangi bir yere razı olmak zorunda kalacağım ve katıldığım en şık düğünlerden birine hazır giyim bir elbiseyle gitmek zorunda kalacağım. Bu bir felaket. Öte yandan, heyecanlıyım ve diğer yarısının nasıl yaşadığını görmek için sabırsızlanıyorum. Daha da önemlisi, Eli'nin ailesiyle nasıl biri olduğunu görmek istiyorum. Adam hiç rahatlıyor mu acaba?

Düğüne kendimi davet ettiğimde onun huysuz suratının nasıl kıvrandığını izlemekten ne kadar keyif aldığımı inkar edemem. Gerçekten çok komik ve aileyi neredeyse hiç tanımadığımı düşünürsek cesurca bir hareket. Ama boş ver, günü Eli ile geçirmek istiyorum ve bunu iyi vakit geçirirken biraz da iş bağlantıları kurmakla birleştirebilirim. Sadece bir gün. Yine de profesyonel olabilir ve düzgün davranabilirim. Kariyerime zarar vermez; bu bir fırsat. Milyarderler, yüksek sosyete, herkes önemli. Bu düğüne katılmak beni eyaletin en etkili insanlarıyla aynı ortama sokacak ve daha fazla bağlantı işimi bir üst seviyeye taşıyabilir. Hepsi bu.

Bu da Eli ile tanıştığımdan beri kendime anlattığım yalanlar yığınınna bir yenisi daha.

Adrian Price ile görüşmeyi gerçekten çok isterdim, kendisinin de katılacağını biliyorum çünkü Eli geçen gün davetlileri sorduğumda ondan bahsetmişti. Adrian, yeşil enerji konusunda etkili bir isim ve yeni tesisimin inşasında yer almasını ve işletmemi daha sürdürülebilir ve enerji verimli hale getirme konusunda danışman olarak görev almasını çok isterim.

Mesaj geldiğinde telefonum elimde titriyor.

Mistee, şanslısın. Bu akşam saat sekize kadar açık.

Tanrılara ellerimi kaldırıyorum. "Haleluya!"

Ben yoldayım. Randevunuzun tadını çıkarın. Tüm mutluluğu hak ediyorsunuz *kalp emoji* Mistee. Yarınki düğünün de tadını çıkarın. Gelinliğinizin fotoğrafını bana gönderin. Ben. Göndereceğim. Şimdi randevunuza geri dönün!

"Güle güle, Hayalet, fazla uzun sürmeyecek," diye bağırarak merdivenlerden aşağı koştum ve elektrikli taksi seçebileceğiniz tek uygulamadan bir taksi çağırdım. Her şey yoluna girdi ve ekrandaki bilgi, bir sürücünün evime sadece bir dakika uzaklıkta olduğunu bildirdi.

Sütyenimin içine kalp şeklinde lapis lazuli kristali takmamın bir sebebi olduğunu biliyordum. Çok güzel enerjiler yayıyor.

Bu sabahın erken saatlerinde üç tane daha açılış konuşmacısı etkinliği ayarladım. Önümüzdeki iki yıl için etkinlik düzenleme programım tamamen dolu ve şimdi açılış konuşmacısı randevularım da doldu. "Teşekkür ederim, teşekkür ederim, teşekkür ederim," diye yüksek sesle evrene sesleniyorum. "Çok minnettarım." Pazartesi günü, Mistee'nin daha fazla açılış konuşmacısı etkinliğine odaklanabilmesi ve daha önce hiç gitmediği yerlere seyahat edebilmesi için iki yeni moderatör tutmayı önermeyi planlıyorum. Zihnimde, bir asistana da ihtiyacı olduğunu not ediyorum; ah, bir de Mistee'yi resmi ortak yapmak için gereken tüm yasal konular hakkında Eli ile konuşmam gerekiyor. Yapılacak çok şey var.

Bazen tüm bunların gerçek olduğunu ve ne kadar başarılı olduğumu hatırlamak için kendimi çimdiklemem gerekiyor. Ailemin asla alamadığı şeyleri alabiliyorum. Okul yıllarımda yaşadığımız karavanda bazen elektrik bile yoktu. O günler zordu ve üniversiteye başladığımda bunun bir daha asla yaşanmasına izin vermeyeceğime kendime söz verdim. Kendi yolumu çizdim, bulduğum yere gelmek için çok çalıştım. Ayrıca her ay onlara para göndererek ailemi de maddi olarak destekliyorum. Belki hoşlarına gitmiyor ama onların susuz veya elektriksiz yaşamaları düşüncesi içimi buruyor. Onları asla bu durumdan mahrum bırakmayacağım.

Kapının yanında duran espadrillerimi ayağıma sokup, yerlerinde kalmaları için krem rengi kurdeleleri ayak bileklerime bağlıyorum.

Elimde anahtarlarımla, nihayet sıcaklığın düşmeye başladığı, çok fazla olmasa da kendimi daha rahat hissetmemi sağlayan güzel San Francisco gününe çıkmaya hazırım.

Sonra ön kapımı kilitliyorum, taksiye atlıyorum ve hayat kurtaran bir butiğe doğru yola koyuluyorum.

Bugün her şey benim lehime gelişmedi.

Yoğun trafik tam bir kabustu ve Coral'ın butiğinden birkaç blok ötede taksiden inmek zorunda kaldım, şimdi de bir elbise bulmak için kaldırımda aceleyle yürüyorum.

Tik tak. Zaman ilerliyor ve önümüzdeki birkaç saat içinde bir şey bulamazsam, kendimi rahat hissetmediğim bir şey giymek zorunda kalacağım. Kaldırımda yürümeye devam ederken, elbisemin etek ucunda esen hafif serin havanın tadını çıkarırken, tanıdık gelen birinin bana doğru yürüdüğünü fark ediyorum; bir elinde takım elbise çantası, diğer elinde telefonu var, tüm dikkati telefonunda.

“Eli.”

Başını hızla kaldırıyor, güneş gözlüğüyle örtülü gözleri yüzünün yarısını kaplıyor. Bir anlık güçsüzlükle gülümsüyor. Sıradan bir gülümseme değil, nefes kesen, tam anlamıyla büyüleyici bir gülümseme. Ve ben hiçbir zaman takım elbiselerden hoşlanmamış olsam da, bugün giydiği takım elbise gerçekten beni etkiliyor. Özellikle de bacaklarımın arasındaki bölgede, orada artan bir sıcaklıkla.

Vay canına. Vücudumun ona karşı verdiği içgüdüsel tepki beni şaşırtıyor, ama bundan dolayı kızgın olduğumu da söyleyemem.

Sanki gülümsediğini fark etmiş gibi, gülümsemesi geldiği gibi hızla kayboluyor ve ona beni gördüğüne sevinmesinin sorun olmadığını söylemek istiyorum ama söylemiyorum.

"Şehrin bu bölgesinde ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Yarın için smokinimi almaya gidiyorum." Üstteki delikten görünen askının kancasıyla takım elbisesini havada tutarken, telefonunu pantolonunun cebine soktu. "Büyük günden önce yapmam gereken son iş bu." Son iki kelimesinde kaşları güneş gözlüklerinin arkasından kalktı. Düşünleri pek sevmediği izlenimine kapıldım. Pek çok şeyi sevmiyor zaten.

Bugün tıraş losyonu reklamında yer alacakmış gibi görünüyor. Özellikle de David Gandy'nin sadece beyaz iç çamaşırıyla oynadığı reklamda. Daha önce fark etmediğime inanamıyorum, şimdi fark ettiğime göre de aklımdan çıkaramıyorum. Eli'nin, yanından geçen kadınların ona yan gözle bakıp, bir değil iki kere süzdüklerinin tamamen farkında olmaması beni eğlendiriyor. Evet, gerçekten çok yakışıklı. Muhteşem ve dikkat çekici.

"Yani, bugünlük işin bitti mi?" diye soruyorum, ama aslında çoktan bir plan kurmaya başlamışım bile.

"Evet."

"Harika." Ona doğru bir adım attım ve takım elbisesini tutmak için kullanmadığı koluna dolayarak onu geldiği yöne doğru çevirdim. "Yardıma ihtiyacım var."

"Ne? Hayır. Gitmem gerek," diye itiraz etti.

"Az önce yapacak bir şeyin kalmadığını söyledin." Yürümeye başladım ve kolunu daha sıkı tutarak, beni takip etmesi için onu teşvik ettim. "Ve gerçekten bir erkeğin fikrine ihtiyacım var."

"Ne konuda?" Benden bir adım geride ve yemin ederim onu neredeyse kaldırımda sürüklüyorum, çekiştiriyorum.

Daha çok kaçırmak gibi ama lafı uzatmayalım.

"Yarın için bir elbise."

Bir adım daha atmamı engellemek için kolumdan çekiyor.

"Bu konuda size yardımcı olamam."

"Tabii ki giyebilirsin. Düğünün türünü, kimlerin katılacağını ve etkinliğin havasını biliyorsun. Atmosferi." Kıyafetime bakıyorum. "Örneğin, şu an üzerimdekini giyemem. Bu bir test, Eli, o yüzden söylediklerine dikkat et." Parmağımı ona doğru sallıyorum.

Bugün üzerimde tropikal yaprak ve çiçek desenleriyle süslenmiş, güneş ışığında parıldaayan altın işlemeli etek ucu olan lacivert bir elbise var.

Kolunu bıraktıktan sonra durdum ve kıyafetimi daha iyi görebilmesi için geriye çekildim ve küçük bir poz verdim.

Gözlüğünü başının tepesine doğru itiyor, sınava gerçekten odaklanmış gibi. "Elbisenizi ve ayakkabılarınızı beğendim."

"Bu elbise en sevdiklerimden biri, peki espadrillerimi beğendin mi?" Bir ayağımı flamingo gibi havaya kaldırıyorum.

"Senin İspanyolcan-ne?" diye kekeledi, kaşlarında şaşkınlık ifadesi vardı.

"Es-pa-drilles," diye tekrarladım yavaşça. "Bunlarla düğüne gidemem. Zarif topuklu ayakkabılara ve beş yıl önce alınmış bir elbiseye ihtiyacım yok. Sınavdan kaldın, Eli."

Elini yüzünden aşağı doğru indiriyor. "Lanet olsun hayatıma," diye mırıldanıyor. "Çok yorucusun."

Teslim olurcasına ellerimi kaldırarak, "Pekala, eğer bu işe girişmeye hazır değilseniz, gidip şu adamdan elbise bulmama yardım etmesini rica ederim; fermuarlar ve zor düğmeler konusunda yardımcı olabilir. Gerçi sütyen giymiyorum, bu yüzden biraz garip olabilir." dedim. Bunu neden söylediğimi bilmiyorum ama söylüyorum ve eskiden benim tercih ettiğim tiplerden olan, geniş omuzlu, topuz saçlı bir yabancıyı işaret ediyorum; ama nedense artık onun uyumsuz şortu ve yıpranmış tişörtü bana çekici gelmiyor. Anlaşılan artık takım elbise giymeyi tercih ediyorum.

Eli, topuz saçlı adama doğru bir adım atmama izin vermeden tekrar bana yapıştı ve öfkeyle yere vurarak beni sıkıca tuttu. "Başın belada, biliyor

musun?"

"Buna gücenmeli miyim, gücenmemeli miyim bilemiyorum." diye kıkırdıyorum.

"Bu bir iltifat değil."

Bence öyle. Sinirlenmiş ama ilgilenmeseydi benimle gelmeyi kabul etmezdi, ayrıca elbise seçimine davet edeceğimi söylediğim adama karşı biraz kıskançlık duyuyor olabilir.

İçimdeki yaramazlık tarafım kendini tebrik ediyor. Küçük sınavımı başarıyla geçti.

Benden hoşlanıyor.

Onun öyle düşündüğünü biliyorum.

Ama ne yapacağını bilmiyor ve bence öngörülemez ve alışılmadık şeyler onun tarzı değil, ki ben öyleyim. Ben daha çok kenar boşluklarına karalamalar yapan biriyim, o ise dağınık olmaktan ziyade titiz.

Sanırım onun genellikle hoşlandığı kadın tipi değilim, ama geçmiş kız arkadaşları hakkında hiçbir şey öğrenemediğim için bunu bilemem. Çok inatçı ve eminim ki belli bir tipi var. Akşam yemeği yediğimiz gecedan bu yana birkaç hafta geçti ve hâlâ benim için bir gizem; bildiğim tek şey, benim yaptığım sanattan hoşlandığı ve masasının düzenli, hatta her şeyin mükemmel bir şekilde sıralandığı kadar tertemiz olmasını tercih ettiği. Haftanın belirli günlerinde belirli bir renkte gömlek giyiyor: Salı günleri gri, Cuma günleri mavi ve diğer tüm günlerde beyaz.

Günlük rutinlerinde bu kadar katı ve alışkanlıklarına bu kadar bağlı bir adamın dün benimle tekrar inzivaya katılmayı kabul ettiğine hala inanamıyorum. İlk başta onu test ettiğimi sandım, ama şimdi şaka yaptığından, belki de geri adım atıp atmayacağımı görmek için bir tuzak kurduğundan eminim. İstemiyorum ama tuzağa düşmeyi reddediyorum.

Yalan söylemeyeceğim, onu konfor alanının dışında hayal etmek çocukça bir düşünce. Zoraki doğaçlamalardan, hızlı kararlar gerektiren, kuralların sürekli değiştiği ve kaotik olan spontane aktivitelerden asla

hoşlanmazdı. Yer ayırtmakta tereddüt etmiş olabilirdim, ama onun uyum sağlamakta zorlanmasını, esnek olmamasının öngörülemezlikle çatışmasını hayal etmek bile, hemen yer ayırtmak istememe yetiyor. Zamanım olsa yapardım, ama bu hafta sonundan sonraya kalacak.

Yarın birlikte geçireceğimiz zaman, onu ve kendine özgü davranışlarını daha iyi anlamama da yardımcı olabilir. Düşünün de bizi birbirimize daha çok yaklaştıracığını umuyorum.

Etrafı dikenleriyle çevrili, tıpkı dikenlerini çıkarmış bir kirpi gibi keskin savunma mekanizmalarına sahip birine nasıl yaklaşırsınız?

Eli benim için bir gizem olabilir, ama onun açısından bakıldığında, sanırım ben de onun için daha büyük bir gizemim. Aklının nasıl çalıştığını ve birlikte olduğumuzda, tıpkı şimdi olduğu gibi, yüzündeki şaşkınlıkla karışık kafa karışıklığını görebiliyorum. Tıpkı farlara yakalanmış bir yavru geyik gibi ürkmüş görünüyor ve yemin ederim ki çoğu zaman benden korkuyor, ya da belki de sadece kafası karışmış durumda. Karar veremiyorum.

Bir de izleme, gözlemlleme var. Sanki akvaryumdaki bir balıkmışım gibi her hareketimi inceliyor. Neden böyle yapıyor?

"Çabuk olsan iyi olur," diyor, sesi kızgın bir tonda, kolu hâlâ benimkine kenetlenmiş halde.

"Neden, bu öğleden sonra yapacak bir şeyin olmadığını sanıyordum?" diye homurdandım. "Özür dilerim, bunu yeniden ifade edeyim çünkü sanki bir an çıplakmışsın gibi geldi. Kastettiğim bu değildi."

Yanımda gerildi.

"Özür dilerim," diye tekrar özür diledim. "Çıplak kelimesini söylemek istememiştim. Gerçi hepimiz bu dünyaya çıplak ve hiçbir şeyden habersiz geldik."

"Çıplak kelimesini söylemeyi bırakır mısın?" Sesi kalın ve boğuk çıkıyor.

"Neden? Seni rahatsız mı ediyor?"

"Evet."

"Neden?"

Uzun ve bıkkınlık dolu bir nefes verdi ve sorumu görmezden geldi. "Bu dükkan nerede?"

"Tam burada." Coral'ın butiğinin üzerindeki tabelayı işaret edip oraya doğru yürüyoruz.

"Tekrar." Eli tabelayı yüksek sesle okuyor.

Kolumu onun kolundan ayırdım, yakınlığımızı şimdiden özlemiştim ve kapıyı açmaya hazırlanırken elimi kapıya koydum. "Burası ikinci el elbise butiği. Coral, elbiselere yeniden parlamaları için ikinci bir şans veriyor."

"Sağ."

Onun pek ilgilendiğini sanmıyorum ama yine de ekliyorum: "Yeniden tasarlanmış mobilyaları ve ikinci el eşya satan dükkanları seviyorum. Sadece tasarımcı ürünleri."

"İlk seferde anladım, Sapphire."

Gözlerim omzumun üzerinden kaydı. "Pekala, Bay Huysuz."

"Sir Huysuz?" diye sorarsanız, adam irkilir.

Gerçekten haddimi aşıyorum ama mesai bitimine geldik, o yüzden ne yapalım.

"Evet. Sürekli somurtuyorsun, köprü altındaki bir trol gibi. Geçemezsin." Bir trol taklidi yaparken sesimi alçaltıp uzatarak konuşuyorum. "Gerçi bazen gülümsüyorsun ve gülümsediğin anlar çok güzel. Son zamanlarda daha sık gülümsüyorsun ve bir kere—hayır, belki iki kere—güldün. Bu senin için bir rekor mu?"

"Güzel mi?" diye sordu, sanki onu nasıl tanımladığımdan şaşırmış gibi, sonra da dudaklarını ince bir çizgi haline getirdi; benim yüzümden gününün planladığı gibi gitmemesinden dolayı sinirlenmişti.

"Evet," diye onaylıyorum. "Öyleyse buraya girdiğimizde daha çok yap, çünkü bu seni çok yakışıklı gösteriyor. Çok şık."

"Çok mu yakışıklı?" diye fısıldadı, inanmazlıkla başını sallayarak. Dudaklarının kenarları seğirdi, her zamanki etkileyici gülümsemelerinden birini sergilemek üzereydi.

Gözlerimi deviriyorum, ona bunu söylediğime pişman oluyorum ve butiğin kapısını iterek içeri giriyorum, soğuk, klimalı hava içeriye doluyor. Tam da onun yanında sıcak ve bunaltıcı hissetmeyi bırakmak için ihtiyacım olan şey bu. Yine de, klimanın gerçekten de içimde tutuşturduğu ateşten beni kurtarıp kurtaramayacağını merak ediyorum, çünkü her buluştuğumuzda içim güneşte çok uzun süre kalmış çikolata gibi eriyor.

Bu kötü bir fikirdi, en iyi anlarımdan biri değildi. Onun yanında olmak, yatağına kadar ılık çalmaya hazır bir çaydanlık gibi hissetmeme neden oluyor...

Evet, bu gerçekten çok kötü bir fikirdi.

Yine de, mağazaya girerken beni takip ederken neredeyse hiç karşı koymuyor.

"Sütyen takmadığım konusunda yalan söylüyordum. Merak edenler için söyleyeyim, sütyen takıyorum."

"Ben değildim."

Arkamı döndüğümde, genişlemiş burun delikleri, kasılmış çene ve boynundaki kalın damarın çılgınca attığını gördüm.

Yalancı. Kesinlikle merak ediyordu.

Her zamanki gibi kararlı ve kendinden emin olan Sapphire, birkaç elbise seçti ve ben daha söz bile edemedi prova odasına girdi.

Sırtımı, bir dönem dramasından fırlamış tahta benzeyen, gösterişli sandalyeye yaslamış bir şekilde, mermer zeminde ayaklarımın vuruşlarını sayıyorum.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on.

Sapphire'in deneme kabinine girmesinin üzerinden henüz birkaç dakika geçti, ama sanki daha uzun zaman geçmiş gibi geliyor.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on.

Burada olmamalıydım.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on.

Yapmam gereken işler var.

Hayır, öyle düşünmüyorum.

Bir, iki, üç, dört, beş, altı, yedi, sekiz, dokuz, on.

Bir, iki, üç, dört, beş... Deneme kabini kapısının açılma sesi, telaşlı ayak vuruşlarıma son veriyor.

Sapphire bana kaldırımda tanımadığı birinden elbise almak için yardım isteyeceğini söylediğinde, daha önce hiç hissetmediğim sahiplenici bir yanıma ortaya çıktı ve o zamandan beri sürekli diken üstündeyim.

Beni sınıyor, biliyorum ve tepki vermemeliyim, ama bu dünyada beni bu şekilde etkileyen tek kadın o. Bu sadece büyük bir sorun değil; onu unutmamı sağlayacak ya da onu bir elbise mağazasına kadar takip etmemi engelleyecek hiçbir ilaç yok.

Keşke biri bana onunla ilgili bu sağlıksız takıntımın üstesinden gelmeme yardımcı olacak bir şey icat etseydi, çünkü o ilacı üreten ilaç şirketini satın alırdım.

Zihnim bir sürü çelişkiyle dolu. Burada olmak istiyorum ama aynı zamanda istemiyorum da. Bu beni çok şaşırtıyor. O da beni çok şaşırtıyor.

Sapphire, ağzımı süngerli sandviçten daha kuru hale getiren, vücudunu saran bir elbiseyle deneme kabininden çıktı ve mağazada sadece ikimizin olması beni çok sevindirdi. Sapphire kadar tuhaf olan arkadaşı Coral, bir şeyler atıştırmak için on beş dakikalığına dışarı çıktı, yoksa herkes onun bende yarattığı etkiyi görecekti. Çıldırarak üzereyim.

Göğüs kafesimde, kaburgalarımın baskı artarken, hayranlık ve özlem karışımı bir elektrik çarpması hissi yükseliyor.

"Bunu nasıl buluyorsun?" Parmak uçlarına yükselerek, topuklu ayakkabı giymiş gibi yaptı, biraz daha yüksekte nasıl duracağını hayal etti, sonra tam önümde döndü. Mağaza ışıkları altında teni parıltıyordu, sanki saatlerce şehirde bisiklet sürmekten güneş öpücüğü almış gibiydi, kaslı ve sıkı bacakları tapılmayı bekliyordu. Şeftali rengi ipek kumaş burnuma değdi, lavanta parfümü duyularımı doldurdu, artık hoş karşıladığım ve o yokken bile kokusunu hayal ettiğim bir şeydi bu. Sanki beni takip eden bir hayalet gibi.

Kurumuş boğazımı temizleyerek, "Ben sade yeşil olanı tercih ettim," diye yanıtladım.

Gözlerini devirdi. "Tabii ki öyle düşünürsün." Yanımda duvara yaslanmış, oyma barok tarzı aynada yansımasına bakarken yüzünde huzursuz bir ifade belirdi. "Bence çok kısa, ayak bileklerime kadar uzanan bir şey tercih ederim," dedi.

“O zaman yeşil olan.” Haklı olduğumu biliyorum.

"Çok tahmin edilebilirsin. O zaman bir de ben deneyeyim," diye mırıldandı sessizce, soyunma odasına geri dönüp kapıyı tekrar kilitledi.

“Bütün gece vaktimiz yok,” diye mırıldanıyorum.

Kadın homurdanarak karşılık veriyor: "Evet, öyle. Senin yapacak hiçbir şeyin yok, unutma?"

“Huysuz ve baş belası biri olabilirim ama asıl sinir bozucu olan sensin.” Aşırı sinirimi en aza indirmeye çalışıyorum.

"Sinir bozucu derecede harika mı?" diye kıkırdadı.

Hiçbir şey onu rahatsız etmiyor mu?

Gülümsememi engelleyemiyorum ve aynada kendime bakmak için koltuğumda hafifçe dönüp tekrar gülümsüyorum.

Gülümserken çok güzel görüldüğümü söyledi... Ne demişti yine? Ha, evet, gülümsediğimde çok güzel görünüyorum.

Yakışıklı.

Şık.

Benden hoşlanıyor mu?

Gülümsediğimde yakışıklı görüldüğümü söylediğine göre, öyle olmalı.

Tam bir kafa karıştırıcı durum.

Ne büyük bir heyecan!

Onun beni o halde göreceğini hiç düşünmemiştim.

Ancak onun farkında olmadığı şey, dış görünüşümün kafamın içindeki tüm kaosu gizlediğidir. Bu hiç de hoş bir durum değil. Hatta hiç de değil.

Kapı tekrar açılıyor ve ben ona doğru dönüyorum, onun bende gördüğü ama benim görmediğim şeyi aradığımı anlamasını istemiyorum.

Yeşil bir elbise beklerken, Sapphire'in önerdiğim elbiseyi giymediğini görünce neredeyse nefesim kesildi; çünkü Sapphire, gökkuşağı renklerinde ombre ipek bir elbiseye sarılmıştı. Renkler, üst kısımda pembeden başlayıp, orta kısımda sarı ve nane yeşiline, oradan da hafifçe genişleyen etek ucunda açık mavi ve lavantaya doğru yumuşak bir geçişle, ayak bileklerine kadar

tüm kıvrımlarını vurgulayarak, yumuşak pastel tonlarında birinden diğerine geçiyordu.

"Bunu beğendim." Yüzü ışıltı ışıltı parlıyor.

"Evet..." Sesim tiz ve cılız çıktı, boğazımı temizlemek için öksürdüm ve tekrar denedim. "Ben de öyle düşünüyorum."

Muhteşem.

Şık. Zarif. Tıpkı kendisi gibi.

"İnce askılarını seviyorum." Yavaşça bir tur dönüyor. "Ve boyunda zarifçe dökümlü duruşunu da."

Ben de.

Bir o yana bir bu yana dönerek kendi etrafında dönüyor ve arkasındaki aynada sırtını kontrol etmek için duruyor, daha iyi görebilmek için boynunu uzatıyor. "Ama bununla sütyen giyemem."

Buna ne cevap vereceğimi bilmiyorum, bu yüzden sessiz kalıyorum, tırnaklarım tahtaya çizikler bırakacak kadar derine saplanıyor, kısa tırnaklarım gerilimden dolayı bükülüyor.

"Fermuarın üst kısmında kapatamadığım minik bir düğme var; bana yardımcı olabilir misiniz?" Aniden döndü, ışıltı saçlarına vurdu.

Teredditle parmaklarımı koltuktan ayırıp ayağa kalktım, ona ulaşmak için sadece iki adım attım, yumruklarımı sıkıp gevşeterek içlerine kan pompalamaya çalıştım.

Şimdi arkasımdayım, derin bir nefes alıyorum ve fermuarı yukarıda sabitleyen küçük tokasını buluyorum.

Titreyen ellerimle kumaşı sırtından çekip bir kez, sonra iki kez denedim, sonunda da o iki hassas metal parçayı birbirine kilitledim; tenine dokunmamaya özen gösterdim çünkü bir kere başladıktan sonra asla durmak istemeyebilirim.

"Bitti." Başımı kaldırıp aynada onu gördüm, penisim iç çamaşırlarımın içinde heyecanla canlandı. Her santimi karşı konulmaz görünüyordu,

güneşten bronzlaşmış teni ıslıl ıslıl parlıyordu ve airbrush tekniğiyle yapılmış degrade efektli elbisesi onu bir rüyadan fırlamış gibi gösteriyordu.

"Çok güzel görünüyorsun, Sapphire."

Boynundan yukarı doğru, yanaklarına doğru kızarıklık yayılıyor. "Elbiseyi sevmeyeceğini düşünmüştüm," diye fısıldıyor aramızdaki birkaç santimlik mesafeyi kapatırken, önüm neredeyse sırtına değiyor.

"Bundan nefret etmiyorum. Mükemmel."

"Ama gri değil."

Bayılıyor ve onu vücudundan yavaşça, her dakikasının tadını çıkararak, bir hediye gibi açmak istiyorum. Birer birer katman katman, önce elbisenin en ince askılarını omuzlarından kaydırıp, ne giyerse giysin mükemmel görünen ve çıplakken daha da mükemmel olacağını bildiğim göğüslerini ortaya çıkaracağım. Meme uçlarının ne renk olduğunu çok defa hayal ettim. Sıcak, yumuşak gül rengi, dudakları gibi, diye düşünüyorum. Bilmemenin heyecanı benim için neredeyse dayanılmaz ve meme uçlarıyla başlamazdım, bunun yerine elbisesini kaldırıp bacaklarının arasına gömülürdüm ve o da beni vajinasıyla boğardı, böylece sık sık giydiği seksi küçük kovboy çizmelerini kulaklarımın etrafına sarabilirdi. Sonra da dişlerimin arasında göbek piercingini de okşardım. Kahve içmeye gittiğimiz günden beri aklımda olan piercingi. Sonra da kaslı karnını yalar ve saatlerce daha yakından tanımak istediğim mükemmel kıvrımlarının üzerinde dilimi gezdirirdim. Sabırlı olmak istiyorum ama olabileceğimden emin değilim.

O, tehlikeli derecede çekici ve içimde söndürmek istemediğim bir şeyi alevlendiriyor.

Elimle yavaşça saçlarına dokunup, soluk mavi uçlarını parmak uçlarımla okşuyorum. Tahmin ettiğimden daha yumuşak, suluboya bir rüyadaki pastel bulutlar gibi.

"Mavi, lavanta, nane yeşili ve pembe hızla en sevdiğim renkler haline geliyor," diye itiraf ediyorum. Bunlar, saçını boyadığı renklerden sadece bazıları.

"Öyle mi? Bugün mavi bir gömlek ve mavi bir kravat takmışsın. Saçımla uyumlu olsun diye mi?"

Ben, yeni doldurulmuş bir bardak kaynak suyundan daha şeffafım.

Söz söyleyemeden başımı salladım. Parmaklarım heyecanla karıncalanıyordu, gözlerimiz aynada birbirine kilitlenmişti.

Bundan sonra ne yaptığımı açıklamak imkansız ve kendimi tutamıyorum, saçlarını omzundan çekiyorum.

Otomatik pilot modunda, dudaklarımı boynunun kıvrımına indiriyorum, gözlerim onunkilerden ayrılmıyor ve yumuşak tenini öpüyorum. Sadece bir kez. Aramızda kalan küçük boşluğu doldurması ve bedenini benimkine bastırması için yeterli, ki tam olarak istediğim de bu.

O, kusursuz kalçasını kalınlaşan penisime sürterken, göğsümden bir inilti kopararak, penisimin ona olan arzusunu hissetmemesi imkansız.

Bu, birbirimize hiç bu kadar yakın olmadığımız bir an ve ben gözlerimi kapatıp onun kokusunu içime çekiyorum, dudaklarımda onun tadını hissediyorum, bu derin memnuniyet duygusunu doyasıya yaşıyorum.

Tenini tekrar öpüyorum, bu sefer biraz daha sertçe, kulağının arkasındaki noktaya yaklaşıp hızlanan nabzının üzerinden öpüyorum, tüyleri diken diken oluyor.

Onu aynada bir kez daha izlerken, cesaretimi toplayıp kolumu beline doladım ve onu sıkıca kucakladım, aramızda olup biten her anın tadını çıkardım.

Bir eliyle uzanıp parmaklarını saçlarımda arasına derinlemesine daldırdı, tırnakları kafa derime değerek omurgamdan aşağıya dalgalar halinde yayılan elektriklenme hissi yarattı.

"Safir." İçimden bir ah çektim, sonra hafifçe kulak memesini ısırdım.

"Durma, Elijah."

Tam adımı kullandığımda her şey duruyor ve ben donup kalıyorum, geri çekiliyorum. Dudaklarım teninden ayrılıyor ve ellerim onu saran bedeninden düşüyor.

Ben ne yapıyorum böyle?

“Çok özür dilerim,” diye kekeledim, az önce dokunduğu ve hoşuma giden saçlarımı elimle düzeltirken. “Gitmem gerek.” Ona yardım etmeyi asla kabul etmemeliydim. “Yarın seni alırım. Adresini gönder.” Göz temasından kaçındım, neden ona sormadan, onu öpüp yumuşak tenine dokunmadan böyle bir şey yaptığımı anlayamadım.

O çok saf ve çok mükemmel, benim bozuk kafamın bunu mahvetmesine ihtiyacı yok.

Hızla takım elbise çantamı almaya doğru koştum, arkama bakmaya cesaret edemedim çantayı askıdan çıkardım ve cebimden bir düzine kadar 100 dolarlık banknot çıkarıp tezgâhın üzerine bıraktım. "Bu, elbisenizin, ayakkabılarınızın ve çantanızın masrafını karşılamalı."

Sapphire itiraz etti ama ben elimi havada sallayarak onu savuşturdum ve alacakaranlığa karışıp kayboldum; umarım mesafe, yapmamam gereken ama haftalardır yapmayı çok istediğim şeyi söylebilir.

İyi hissettirdi.

Çok iyi.

İnsanın kontrolünü kaybetmesine neden olan türden bir iyilik, ama ben kontrolümü kaybetmiyorum.

İşleri fazla abarttım. Ama yeterince de abartmadım.

Penisim sertleşti. Sadece bir öpücükten, üstelik o baştan çıkarıcı ağzından bile değil.

Kahretsin, bana ne oluyor böyle? Bir sonraki adımda, o saçını kulağının arkasına sıkıştırdığında iç çamaşırımla boşalıyor olacağım.

Yarın için çok heyecanlıydım, ama şimdi kutlamadan çok bir ceza gibi geliyor.

Yatakta oturuyorum, arka planda televizyon açık. Ancak, yanımda kıvrılmış olan Ghost'u dalgın dalgın okşarken, Eli'nin bana çok yakıştığını söylediği ve parasını kendisinin ödemekte ısrar ettiği, yatak odamın kapısının arkasında asılı duran yeni elbisemi hayallere dalmış bir şekilde izlediğim için dizinin konusu hakkında hiçbir fikrim yok.

Telefonum çalıyor ve keyifli anlarımı bölen yeni bir mesaj geldiğini bildiriyor.

Ekranda Eli'nin adını görünce aceleyle telefonumu elime aldım, kalbim kavanoza hapsolmuş bir kelebek gibi çırpınıyordu ve mesajı açtım.

Eli: Bugün yaşananlar için özür dilerim. Profesyonelce davranmadım ve asla olmamalıydı. Ben: Özür dilemiyorum. Eli: Bir daha olmayacak. Ben: Olmasını istiyorum. Eli: İsterseniz kardeşlerimden biri etkinliğin geri kalan detaylarını sizinle halledebilir. Ben: Gerek yok ve bunu bir seçenek olarak tercih etmiyorum. Eli: Ne oldu bana bilmiyorum. Ben: Beni seviyorsun, itiraf et. Eli: Yarın saat on birde seni alacağım, ya da ayrı gitmek istersen, alınmam. Ben: Beni almazsan alınırım. Eli: O zaman yarın görüşürüz. Ben: Cevaplarımı okuyor musun bile?

Mesajım iletdikten okundu aşamasına bir anda geçiyor ve elbette okuduğunu biliyorum, ama benden kaçınıyor.

Hiçbir şeyden bir anda beni öpmesine ve sonra birkaç saat içinde başladığımız noktaya nasıl geldiğimizi bilmiyorum, ama şu an içinde bulunduğumuz çıkmaz durum bu. Eğer bu, onun benden hoşlandığını itiraf etmesini sağlamak anlamına geliyorsa, bunu yapacağım.

İnsanları konfor alanlarının dışına çıkmaya teşvik etmek benim uzmanlık alanım.

Annem ve babam bana her zaman hayatta risk almayı ve istediğim gibi gitmese bile yeni şeyler denemeyi öğretiler, bu yüzden hayatımda yaptığım en çılgın, en abartılı hayranlık ifadesini yapıyorum.

Ben senden hoşlanıyorum ve senin de benden hoşlandığın izlenimine kapılıyorum; yoksa bugün beni öpmezdin. Bence hislerini itiraf etmekten çok korkuyorsun. Ama bilinmeyenden ve duygularından korkmak, denememen gerektiği anlamına gelmez. Kaçmak da yardımcı olmaz çünkü sonunda seni yakalayacak ve bilinmeyene adım atmadığına pişman olacaksın. Ve anlıyorum, kendini koruyorsun. Ayrıca, duygularını açıkça ifade eden ve kalbini avucunda taşıyan benim gibi biriyle uğraşmanın, duygularının kafa karıştırıcı veya yönetilmesi daha karmaşık hale gelmesine neden olabileceğini de biliyorum, çünkü ben çok fazlayım. Hatta bazı insanlar için çok fazla. Ama senden hoşlanıyorum, Eli. Tahmin ettiğinden daha çok.

Uzun bir süre geçtikten sonra ekranda baloncuklar belirmeye başladı ve onun yanıt verdiğini görünce neredeyse umudumu kaybettim.

Mesajlaşmalarımızı tekrar okudukça gergin bir beklenti oluşuyor, heyecandan dizim titriyor, dopamin ve oksitosin damarlarımda havai fişek gibi patlıyor.

Eli, sen fazla abartmıyorsun.

Fazla değilim.

Gülümsemem kontrolsüzce geliyor ve o, bu dört küçük kelimenin benim için ne kadar önemli olduğunu bilmiyor.

Ben her zaman sadece bunu hissettim. Çok fazla.

Büyürken her zaman aykırıydım, hayatına çölde, eksantrik ebeveynlerle ve daha da çılgın kıyafetlerle başlayan kız. İşime ilk başladığımda kendimden şüphe duymaya başladım; elbiselerimin çok parlak olduğunu, çok konuştuğumu ve bütünsel bir etkinlik şirketi kurma fikrimin çok iddialı olup başarısız olabileceğini düşündüm. Yine de, ana akım ofis ortamlarında personeli motive etme konusunda tavsiyeler ve ipuçları paylaştığım YouTube kanalına Silikon Vadisi'ndeki küçük bir şirketten Mark adında bir adamın dikkatini çekmesiyle aldığım ilk konuşma daveti hayatımı değiştirdi.

Dışarıdan bakıldığında cesur ve umursamaz görünebilirim, ama her gün kendimi sorguluyorum. Özgüvenimden şüphe yok, ama nereden geldiğim, kim olduğum ve insanların ya sevdiği ya da nefret ettiği neşeli kişiliğimle ilgili zihnimde dönüp duran o eski düşünceler tekrar ortaya çıkıyor. Ne kadar çok bağ kesme meditasyonu yaparsam yapayım, bu düşünceler bana cırt cırt gibi yapıyor. Bunlardan asla kurtulamayacağımdan emin değilim.

Eğer Eli hislerini itiraf etmekten korkuyorsa, durumu yanlış anlamış ve her şeyi mahvetmiş olabileceğimden çok korkuyorum, çünkü hâlâ bana sadece bir iş arkadaşı olarak değil, daha fazlası olarak mı ilgi duyduğunu teyit etmedi.

Okuldaki kızlar sırf kendim olduğum için benden hoşlanmadılar ve birkaç erkek arkadaşım da çıkmaya başladığımız anda beni değiştirmeye çalıştı. Ruhumu bastırmaya ve beni sulandırmaya çalıştılar. Bu ilişkilerin hiçbiri iyi sonuçlanmadı, bu yüzden hala bekarım.

İçimde bir korku var, sadece reddedilme korkusu değil, aynı zamanda içimdeki ateşi söndürmeye ve kim olduğumu karartmaya çalışan birinden kendimi koruyorum.

Yatağımda daha dik oturup bacaklarımı çaprazladım ve telefonuma doğru eğildim; aramızdaki gerginliğin sadece hayal ürünü olmadığını teyit etmek için onun daha fazla güvencesine ihtiyacım vardı.

Ben fazla değil miyim? Eli, bana göre sen her Şeyin tam kıvamındasın.

Eyvah!

Çok konuşkan olmasa da, mesajlaŐmada çok iyidir.

Ben: Teşekkür ederim. Eli: Ben ise mükemmel olmaktan çok uzağım ve hala geliŐme aŐamasındayım. Ben: Hepimiz yle değil miyiz? Eli: Beni tanıdığını sanıyorsun ama tanıımıyorsun. Ben: Seni tanımak istiyorum, tüm benliğinle: gerçek seni, iŐlenmemiŐ halini. Eli: İstemiyorsun. Ben: Buna kendim karar veremez miyim? Eli: Yarın grŐrz, Sapphire.

O, okyanustan bile daha derin ve ben ne zaman baskıyı kesmem gerektiğini biliyorum. Onu uçurumun kenarına itip benden uzaklaŐtırmayacaęım.

Ben İyi geceler, Elijah. Eli Adım Eli. Ben Biliyorum, seni test etmeyi seviyorum. Eli İnan bana, biliyorum. İyi geceler, Sapphire. Ben Yarını dört gözle bekliyorum. Seni smokin içinde görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum. Eli Ben de senin hangi elbiseyi seçtiğini görmeyi sabırsızlıkla bekliyorum.

Anlıyorum ki o bilmiyor çünkü öğrenmek için yeterince uzun süre kalmadı.

Ben: Elbise, ayakkabı ve her Şey için teşekkür ederim. Ama çok fazla para bırakmıŐsınız. Eli: O parayla daha fazla elbise al. Ben: Daha önce kimse bana elbise almamıŐtı. Eli: Ya da başka bir çift kovboy çizmesi al.

Bu mesajı okuyunca kıkırdadım ve hemen cevap verdim.

Ben: Kovboy izmelerimi beğendin mi? Eli: Dürüst cevabımı gerçekten bilmek istemezsin. Ben: Evet, beğendim.

Beni sürekli merak içinde bırakarak, cevap vermekte inanılmaz derecede yavaş davranıyor.

Eli: Yapma, Sapphire. Bu profesyonelce olmaz. Ben: Belki de profesyonelce olmamanı isterdim. Zaten beni öptün. Eli: Yeter artık. İyi geceler.

Bir anda, sohbetimizi aniden sonlandırıyor.

Kendimi sabırlı bir kadın olarak görüyorum ve genellikle beklemeye razıyım. Ama yarın yeni bir gün ve ona tamamen benimle olmanın nasıl bir şey olacağını göstermek için bir fırsat.

Dikkat et Elijah Hart, yeterince gri tonlarda yaşadın, seni uyandırmak ve kusurlu renklerin içinde yaşamamanın nasıl bir şey olduğunu göstermek için buradayım.

Üç erkek kardeşimle omuz omuza, düz bir hat halinde dururken, solumda Nathan, sağında Max ve Cole varken, çenemi yukarı kaldırıp gömleğimin yakasını tenimden uzaklaştırıyorum.

Her yerim gergin, belki de Sapphire'in önerdiği gong banyosuna ve tam vücut masajına ihtiyacım var, gong banyosu her neyse artık.

Bugün Nathan'ın büyük gününe odaklanmam gerekirdi ama aklımdan sadece Sapphire ve giydiği elbiseyle nasıl görüldüğü geçiyor; sanki uhrevi bir tablodan fırlamış gibi görünüyor. Saçları bu sabah yeni boyanmış, köklerinde açık pembeden uçlarına doğru leylak rengine doğru geçiş yapıyor, elbisesiyle uyumlu. Sanat galerisindeki Endee Desree tablosundaki kıza benziyor. En sevdiği tablo olduğunu söylemişti. Benim de öyle.

Sırtının neredeyse edepsizce açıkta kalan ve omurgasının altındaki gamzelerin hemen üzerinde duran o vücuda oturan elbisenin altına sütyen giymediğini kaç kere düşündüğümü anlatamam; bunu defalarca hayal ettim.

Ayrıca, pütürlü meme uçlarının ne renk olabileceğini de tekrar hayal ettim. Meme uçlarını kapatmak için yapışkan bantlar taktığı için ona kızgınım, o narin ombre kumaşın altından hatlarını görebilmeyi çok isterdim.

Kahretsin. Başka bir ereksiyon geçirmeden önce bunu durdurmalıyım. Bu hızla ciddi bir probleme dönüşüyor, belki de terapistimle konuşmam

gerekecek.

Listeye ekleyeceğim bir şey daha.

Hayatım mahvoldu.

Buraya gelirken Sapphire, düğüne limuzinle götürmesi için tuttuğum şoföre hayran kalmış bir şekilde, yol boyunca sürekli konuştu ve bana o gün kendini prenses gibi hissettirdiğimi söyledi. Her şeyden çok etkilenen Sapphire, şampanyayı içti, masajlı koltukların keyfini çıkardı ve bulabildiği her düğmeyle oynadı.

Daha önce çıktığım kadınlar, Sapphire'in aksine, yaşam tarzımı hep küçümsediler, etkilenmemiş gibi davrandılar ve televizyonu açmamı istemeyecek kadar havalıydılar.

Onu daha da etkileyen ve bana ekstra puan kazandıran şey, elektrikli limuzin kiralamak için harcadığım zaman ve çabaydı. Limuzini yeni aldığımı ve kendime kiralamadığımı gizledim. Ancak, şoförüne adıyla hitap edip günün geri kalanında izin almasını söylediğimde (ki bu her zaman planımızdı) bunu anlamış olabilir. Bunun yerine, Arianna ve Nathan'ın düğünden sonra çiftlikteki ağaç evlerde kalmayan konukları şehre geri götürmek için ayarladıkları lüks düğün otobüslerinden birine biniyoruz. Sapphire, Clark'ın bir çalışan olduğunu fark ettiyse de, hiçbir şey söylemedi.

Arianna'nın ısrarı üzerine, düğün töreni babamızın bakım evindeki dinlenme odasında yapılıyor ve böylece babamız hayatlarının en önemli gününde yer alıyor.

Şu anda bakım evindeyiz, babamla birlikte gelmesini bekliyoruz; babam onu bize teslim edecek çünkü o bizim tek ailemiz. Onun farkında olmadığı şey ise onu ne kadar çok sevdiğimiz ve ona bizden biri gibi davranacağımız; çünkü o bizim için sadece Nathan'ın karısı değil; bugünden sonra tam anlamıyla bir Hart olacak.

Cole, şaşırmış bir ses tonuyla kardeşim Max'e, "Paige Bradshaw'ı mı yanına aldın?" diye sordu.

Doğrusunu söylemek gerekirse, ben de öyle düşünüyorum. Birbirlerinden nefret ettiklerini sanıyordum.

“Evet,” diye mahcup bir şekilde cevap veriyor, çünkü bundan sonra ne geleceğini biliyor; alay ve kışkırtma.

Cole homurdanarak, "Ama yanımda birini getirmediğim çünkü sen ve Eli getirmeyeceğinizi söylediniz," dedi.

Max hemen cevap verdi: "Son dakika kararıydı."

Sapphire'i getirmem konusunda beni sorgulamalarını istemiyorum, bu yüzden konuyu saptırmaya çalışıyorum. "Bir susar mısınız?" diye çıkışıyorum, sesimi alçak tutarak, öfkem açıkça belli oluyor.

"Rainbow Bright'ı mı getirdin?" diye soruyor Max.

Dişlerimin arasından tıslayarak, “Sana kaç kere söylemem gerekiyor? O Sapphire.” dedim. Bu soru sorma tarzından rahatsız olarak boynumu tekrar çevirdim. Onu ne kadar sevdiğimi görmelerini istemezdim. Dün gece mesajlaşarak konuştuğumuza ve ona her şeyin tam da olması gerektiği gibi olduğunu söylediğime hala inanamıyorum. Sonra, bir anlık güçsüzlükle, kendine bir çift daha kovboy çizmesi almasını söyledim.

Kahretsin.

Ardından, ona yatak odamın balkonunda eğilmiş, güzel elbisesi beline kadar sıyrılmış halde, o seksi botlarını giymişken arkadan onunla seviştiğimi hayal ettiğimi itiraf edeceğim.

İçimde kontrolden çıkıp, dizginlerini kaybedeceğim ve pişman olacağım bir şey yapmama, mesela onu tekrar öpmeme yol açmadan önce, bu ateşi kontrol altına almam gerekiyor.

O benim için fazla iyi. Fazla tatlı.

Kardeşlerime, “Ve o da kendi kendine davetsiz geldi, aile değerlerimize kendini kaptırmak istediğinden falan bahsetti, işle alakası olmayan, en az onun kadar aptalca bir şey. Yani, bugün burada olması personel toplantısına nasıl yardımcı olacak ki? Ve bakın.” Öfkeyle üst cebimden şeffaf bir taş çıkarıyorum. “Hatta ceketimin cebine bir kristal bile koymuş, çünkü beni

sakinleştirecek ve çakralarımı dengeleyecekmiş, ki bu tamamen saçmalık. O beni sinirlendirirken, bir kristal bugün beni nasıl sakinleştirecek ki? Çok sinir bozucu,” diye yalan söylüyorum. Beni sinirlendirmiyor. Beni tahrik ediyor, ki bu çok daha kötü. En iyi ve en kötü şekillerde, tam orada, tenimin altında.

Peki ya kristaller? Ne önerirse deneyeceğim, yaptıklarını anlamasam veya inanmasam bile.

Cole ve Max yaramaz okul çocukları gibi kahkaha atmaya başladılar ve ben de onların çocukça davranışlarına gözlerimi devirdim. Sapphire sinir bozucu değil; onlar sinir bozucu.

"Seni sakinleştirmek için bir düzine daha kristale ihtiyacın var, bu işe yaramıyor," diye takılıyor Cole, benimle dalga geçerek.

"Şu üç gerizekalı, sesinizi kısın!" diye araya girdi Nathan ve hepimizi hazır ol pozisyonuna getirdi. "Sanki çocuk gibisiniz."

Max ve Cole'un tekrar kahkaha attığını görünce kendi kendime sııttım.

Gergin olabilirim ama Nathan'ın haftalardır yaşadığı kadar aşırı gergin değilim. Onun yerinde olsam ben de öyle olurum. Düğün organizasyonu, bebeğinin gelişine hazırlık ve eyaletin en iyi kişisel yaralanma avukatı olduğu için gece gündüz çalışmaya devam etmesi arasında denge kurmaya çalışıyor.

Max öne eğilerek Nathan'a, "Kendini nasıl hissediyorsun?" diye sordu.

"Pekala." Çenesini güvenle öne doğru uzatıp papyonunu düzeltiyor, ama hepimiz onun gerginliğini gizlediğini biliyoruz. Benim gibi o da kontrolü arzuluyor, onunla geliyor ve onu kaybetmekten nefret ediyor.

"Endişelenecek bir şey yok." Max uzanıp Nathan'ın koluna hafifçe vurdu. Nathan'ın neredeyse her hafta sonu teniste bizi yendiği koluna.

Bu, Nathan'ı rahatlatmış gibi görünüyor ve omuzlarını düşürüyor, Max'e gülümserken yüz ifadesi yumuşuyor. "Teşekkürler." Derin bir nefes verip Max'e bakıyor. "Peki, sen ve Paige?"

Kardeşlerimin boş muhabbetine ara sıra kulak misafiri oluyorum, Max bize Paige'in aylar önce bir seks kulübünde gizlice buluştuğu kadın olduğunu söylüyor. Düşüncesi bile beni ürpertiyor. Bence bu hiç de eğlenceli değil. Çok bir önemi olmasa da, kimin nerede kiminle olduğunu bildiğim hijyenik koşulları seviyorum.

Max'e, kendisinin ve Paige'in üzerinde çalıştığı davanın tehlikeye girip girmediğini sorma isteğim merakımı kemiriyor. Her zaman olduğu gibi, doğru olanı yapma ihtiyacı vicdanımı rahatsız ediyor. Karşıt taraflarda çalışan avukatlar arasında cinsel ilişkiye izin vermediğimiz bilinen bir gerçek olmakla kalmıyor, aynı zamanda bu herkesin iş sözleşmesine de yazılmış durumda. Bu tür soruları başka bir güne saklıyorum. Ancak, kaba biri gibi görünme riskine rağmen, firmanın mükemmel itibarını riske atmamış olması daha iyi olur.

Omzumu çevirip şöyle bir göz attım ve Sapphire'in konukların yarısıyla ne kadar kolay arkadaşlık kurduğuna, kıyafetlerini övdüğüne, kendilerini ve gelini veya damadı nasıl tanıdıklarını sorduğuna gülümsedim.

O kadar doğal ve rahat ki, ortama hemen uyum sağlıyor. Hiçbir şey onu etkilemiyor.

Onu kucağıma aldığımda bile, kedisi Ghost kapıdan dışarı fırladı, sonra bacaklarımın arasında sekiz çizerek siyah pantolonumun alt kısmını beyaz kedi tüyleriyle kapladı ve o da tüyleri temizlemek için tüy toplama rulosu getirmek üzere eve geri koştu. Sakin ve soğukkanlı. Onu tanımlayacak tek kelime bu. İçimde öfkeyle köpürürken, damarlarımın patlamaması için elimden gelenin en iyisini yaptım, kusursuz takım elbisem artık kusursuz değildi.

Evet, öyle ama değil. Belki de biraz kusurlu demek daha doğru olur. Herkese iyi görünüyor ama bana göre değil. Tam kıvamında olan takıntılı kompulsif bozukluğumu ve artık neyin mantıklı olup neyin olmadığını açıklamak benim için zor.

Sapphire, deneme kabininde olanlardan veya mesajlaşmalarımızdan hiç bahsetmeyerek beni daha da şaşırttı; bunun yerine başka şeylerden bahsetmeyi tercih etti. İşletmesini yeniden yapılandırmasına, her ayrıntısını analiz etmesine ve en yakın arkadaşı Mistee'yi ortak olarak dahil etmek için yeni bir ortaklık anlaşması oluşturmaya yardımcı olup olamayacağımı sordu.

Kabul ettim ama bunun yanı sıra büyük mali değerlendirmelerin, değerlendirme işlemlerinin, vergi sonuçlarının, devlet başvurularının ve hazırlık ve uygulama için yazılması gereken bir dizi politikanın da olacağını belirttiğimde, hiç tereddüt etmeden, her şeyi kabul etti ve ne zaman başlayabileceğimizi sordu.

Gördünüz mü... hiç sarsılmaz bir yapısı var.

Bir muamma.

Kardeşlerimin konuşmasına tekrar kulak veriyorum, Cole, Max'in Paige ile ne kadar ciddi olduğunu sorguluyor. Neyse ki Sapphire hakkında benimle dalga geçmeyi bıraktılar.

“Vay canına, durum ciddi olmalı. Hepiniz kendinizi kapatmışsınız.” Cole, şaşkın bir ses tonuyla Max'e seslendi.

“Evet, şey, o...” diye başlıyor Max, cümlesini tamamlamadan önce arkamızda oturan Paige'e bakmak için omzunun üzerinden bakıyor, “...her şey.”

Adamın durumu çok kötü.

En son böyle hissettiğim zaman... Şey, şu an onu düşünmek istemiyorum çünkü kalbimi paramparça etti, hem de hiç umursamadan.

Cole omzuna hafifçe vururken Max, aşık olmuş bir aptal gibi, "İşte o," diyor.

Cole'un cümlesinin sadece sonunu duyabiliyorum. "O kesinlikle özel biri olmalı."

"Öyle," diye yanıtlıyor Max, hepimizi şaşırtarak.

Vay canına, daha önce kimseye bağlanmayacağını söyleyen birinden böyle bir şey gelmesi hepimizi şaşırttı. Geçen gün Paige hastayken eşyalarını onun evine bıraktığımda ve ona bakmayı teklif ettiğinde, açıkçası beni ilgilendirmeyen bir şey olduğu için hiçbir soru sormadım, ama sesindeki hayranlık beni biriyle daha derin bir ilişki kurma arzusuna itti.

Özellikle, Sapphire Feelgood adıyla tanınan birinden bahsediyorum.

Nathan, Cole ve ben, her zaman ulaşılmaz olan kardeşimize bakıp gülümsüyorduk, sonunda duygusal olarak olgunlaştığı için mutluyduk.

Arkamı döndüğümde, Sapphire'in iki başparmağını havaya kaldırıp bana iyi dileklerde bulunmasıyla göğsümde bir sıcaklık dalgası hissettim; tam o sırada nikah memuru herkese ayağa kalkmalarını söyledi ve kalbim yine Sapphire'e doğru çekiliyormuş gibi bir hızla çarpmaya başladı. Kalbimin artık bir pusulası vardı, gerçek kuzeyim sadece onu gösteriyordu.

Tanrım, bana neler oluyor?

Ceketimin manşetlerini çekiştirip derin bir nefes aldıktan sonra Nathan'a dönerek, "Hadi başlayalım," dedim. Nathan'ın kolunu kavradım. "Seni seviyoruz, kardeşim."

Gülümsemesi genişledi, bakışlarını Max'e, Cole'a, sonra tekrar bana çevirdi.

"Ah, durun yoksa beni ağlatacaksınız. Bakın benim güzel bebeklerime." Annem birdenbire ortaya çıktı, bakıcılara babamı şık tekerlekli sandalyesiyle odaya getirmelerine yardım etmişti; şimdi bu sandalye ona yardımcı oluyor.

Dörtümüz de aynı anda, yedi aylık hamile olan Arianna'nın koridorda yürüyüşünü izledik; dünyanın en mutlu kadını gibi görünüyordu, bir eli babamın kolundaydı, babam da diğer eliyle elektronik kumanda kolunu kullanarak yavaşça bize doğru geliyordu.

Ve kalbim farklı bir yöne doğru çekiliyor, tıpkı babamı her ziyaret ettiğimde olduğu gibi. Her gün, onun yavaş yavaş benden uzaklaştığını

hatırlatıyor bu. Beni büyüten güçlü adam artık hayal gücümün bir ürünü. Bedeni, onu bizden çalmak için bekleyen hastalıklar için bir kap gibi.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve onu yutuyorum.

Hayat bazen çok acımasız olabiliyor, o tanıdık korku hissi beni sarıyor, ta ki Sapphire'in oturduğu yere gözümü çevirene kadar.

İşte orada... keşfetmek istediğim yumuşak kıvrımlar, renk cümbüşü ve hiç çaba göstermeden günümü aydınlatan biri. Işıltısı karanlığı bir kez daha geri püskürtüyor ve anında kendimi daha iyi hissediyorum.

Artık onun sihirli olduğuna inanıyorum.

O, gece gökyüzündeki ıslıl ıslıl yıldızlar gibi parlıyor. Belki o bensiz de hayatta kalabilir ama ben artık onsuz hayatımın nasıl olacağını hayal bile edemiyorum.

Onu yanımda tutmanın bir yolunu bulmam gerekiyor.

Bu, ona nasıl hissettiğimi söylemem gerektiği anlamına gelebilir.

Birine sadece boynundan öptüğünüzü, her gece onu rüyalarınızda gördüğünüzü ve onunla dolu bir evin nasıl olacağını hayal ettiğinizi nasıl söylersiniz?

Ne kadar da aptalım.

Her şey çok bunaltıcı.

Ondan nefret ediyormuş gibi davrandığım veya onu çok fazla üzdüğüm için kendimden nefret ediyorum, ama aslında durum tam tersi.

Max, Paige'e tamamen bağlı olabilir, ama ben de o yöne doğru ilerliyorum gibiyim. Ve Sapphire her türlü zorluğun üstesinden gelebiliyorsa, benim aşırılığım da başa çıkabilir mi?

Eli'nin annesini etkinlik organizatörü olarak işe almayı düşünmem gerekebilir çünkü Arianna ve Nathan'ın düğününü olağanüstü derecede başarılı bir şekilde organize etti. Bu sadece katıldığım en şık düğün değil; aynı zamanda en büyük düğün.

Daha önce hiç görmediğim kadar uzun bir araba yolundan geçerek var olduğunu öğrendiğim aile çiftliklerinde, ağaçların arasına gizlenmiş özel yapım ahşap ağaç evler ve göz alabildiğince uzanan araziler bulunuyor. Eli'nin annesi çiftliği bir işletme olarak yönetiyor ve şık düğünler için kiralyor. Arazinin içinde, Eli'nin annesi Michelle'in yalnız yaşadığı büyük bir aile evi de var ve bu ev bana Yellowstone'daki bir yeri hatırlatıyor. Gizli bir vadide saklı olan bu ev, sadece bir kartpostaldaki fotoğrafta gördüğüm bir şeye benziyor. Çok güzel.

Törene sadece yakın arkadaş ve aile üyeleri katıldığı için az sayıda misafir vardı. Bunu bilseydim kendimi davet etmezdim. Kimsenin de umurunda değilmiş gibi görünüyordu; aksine, Eli'nin ailesi ve arkadaşları beni kollarını açarak karşıladılar ve kendimi evimde gibi hissettirdiler.

Düğün resepsiyonu benim için tam bir şoktu; iki ya da üç yüzü aşkın misafir vardı. Nathan eyaletin en ünlü avukatı olduğundan ve Max, Eli ve Cole'un da çok yakışıklı olup çoğunlukla yüksek profilli davaları üstlenmeleri nedeniyle, herkesçe bilinen ve son derece popüler bir isim

haline geldiler. Bununla da kalmayıp, Hart ailesi tanınmaya değer herkesi tanıyor gibiydi.

Burada benim için tanıdık birkaç yüz de var. Daha önce etkinliklerini düzenlediğim veya katılan kişiler.

Çok güzel vakit geçirdim, gün uçup gitti ama her zamanki gibi, karanlıkta neon bir ışık çubuğu gibi göze çarpan tek kişi benim. Bugün saçım hakkında yorum yapan her kişi için bir dolarım olsaydı, babama hayali bir ikinci tavuk çiftliği alabilirdim, üstelik içinde yaşamayı reddedeceği bir ev de dahil.

Eli ve ben, yaylı orkestranın yavaş tempolu müziğiyle senkronize bir şekilde, dans pistinde yavaşça hareket ediyoruz. Eli'yi dansa ikna etmek biraz zaman aldı, ama onu üç şarkı önce buraya getirdiğimden beri ayrılmadık. Eli ile sohbet etmeye çalıştığım her seferinde, birileri araya girip sırtını sıvazladı, el sıkıştı, tanıştırdı ve ufak tefek sohbetler etti. Şimdi bu durum yatıştığına göre, onunla baş başa vakit geçirmeyi umuyorum. Bugün pek öyle olmadı. Bunun bir sakıncası yok, kendimle baş edebilir ve herkesle her konuda konuşabilirim, ama tüm gün boyunca en çok beklediğim şey bu yalnız kalma zamanıydı.

Eli birkaç içki içtikten sonra savunma mekanizmaları gevşiyor. Alışılmadık derecede sevecen oluyor ve beni kendine bu kadar sıkıca sarmasına bayılıyorum. Elinin sırtımda yukarı aşağı yaptığı o rahatlatıcı hareket hipnotize edici.

“Bugünkü konuşman mükemmeldi, Eli.” Müziğin üzerinde duyulabilmek için sesimi yükseltiyorum.

“Öyle mi?” Gözleri, bir donutun üzerindeki ince krema gibi hafifçe donuk ve içtiği birçok kadeh şampanyadan dolayı yüzünde aptalca bir sırıtış var. Ben kendim sadece birkaç kadeh içtim ama görünüşe göre Eli çok daha fazlasını içmiş.

Bu gece Eli Hart hakkında yeni bir şey öğrendim: Adamın içki içmemesinin sebebi, içkiyi kaldıramaması değil. Aksine, neşeli, kıkırdayan,

sevecen ve kucaklaşmayı seven birine dönüşüyor ve sert tavrını sevimli bir şeye çeviriyor.

Eli'nin bu halini beğendim. Tamamen yumuşak ve esnek.

Dürüst olmak gerekirse, onun her yönünü seviyorum.

Keşke kravatının yamuk durduğunu ve saçlarının sürekli elleriyle karıştırmasından dolayı dağıldığını bilseydi, o zaman belki de bu kadar rahat olmazdı. Ama bugüne ihtiyacı vardı. Sadece keyif almak için bu zamana ihtiyacı vardı. Bazen—özür dilerim, çoğu zaman—ölüm sertliğinden bile daha kaskatı oluyor.

"Nathan'ın ehliyetini bile almadan babanın arabasını çalmaya kalkıştığı zamanı herkese anlattığın bölümü çok sevdim."

O kıkırdadı, ben ona yukarı bakarken göğsü avucuma değdi. Sadece 152 cm boyunda olmasına rağmen, topuklu ayakkabılarımla bile benden en az 30 cm daha uzundu.

"Onu ihbar ettim." Alışılmadık bir şekilde homurdandı.

Geniş bir sırtışla başımı salladım. "Yaramaz çocuk. İkiniz de öyleydiniz."

"Ben daha çocuktum." Gözlerini devirdi. "Daha iyisini bilmiyordum."

Michelle Hart, dört inatçı oğlanı yetiştirdiği için madalyayı hak ediyor; tam bir kaos olmalıydı.

"Sen ve kardeşlerin çok iyi anlaşıyorsunuz." Kardeşim olmadığı için, kardeşlerin kedi köpek gibi kavga ettiğini düşünürdüm hep, ama sanırım yanılmışım.

"Çok yakınız ve onlar benim en iyi arkadaşlarım." Arkamdan bir şey dikkatini çekiyor ve ben de onun baktığı yöne doğru ilerleyerek birkaç metre arkamda dans eden Arianna ve Nathan'ı görüyorum.

"Nathan'ın artık yeni bir en iyi arkadaşı var," diyor, sesi biraz hüzünlü bir tonda.

"Arianna?" Başımı geriye doğru eğerek ona baktım.

“Onun için iyi bir kadın.” Hıçkırdı ve hemen özür diledi, biraz utanmış görünüyordu. “Hiç evlenmeyeceğini düşünmüştük.”

Alkol de onu ağız gevşek yapıyor. Böyle özel bir bilgiyi paylaşmak istediğini sanmıyorum.

"Babamın gününü güzelleştirdi," diye devam ediyor. "Nathan'ın evlendiğini görmenin onu mutlu edeceğini biliyordum."

Janice, etkinliklerini sunmak için Safire & Spark'ı görevlendirmeden önce Hart Law hakkında pek bir şey bilmiyordum, ancak saatlerce araştırma yaptıktan sonra, onları kendi anne babamdan daha iyi tanıdığımı hissediyorum.

Bugün konuştuğum herkes babası Daniel'i, oğullarını ve işini övgüyle anlattı. Onlar sadece asil değil, aynı zamanda gösterişsiz ve ayakları yere sağlam basan insanlar.

Daha önce Arianna ile tuvalette karşılaştık, kendimi tanıttım ve rahatsız ettiğim için özür diledim. Beni el sallayarak gönderdi ve beni aralarına katmaktan çok mutlu olduğunu, Nathan'ın sekreteri olduğu için yaklaşan personel konferansına katılacağı için heyecanlı olduğunu söyledi.

Uzun zamandır görüşmemiş arkadaşlar gibi hemen kaynaştık ve Arianna'ya keçi yogasının nerede olduğunu sorduğumda, Nathan'ı rahatlatmak için ilk işe başladığında yaptığı tüm tuhaf işleri anlatmaya başladı. Görünüşe göre Hart kardeşler, altın retriever gibi sakin olan Max hariç, doğuştan gerginler ve Cole da oldukça rahat biri.

Şehrin en etkili ailelerinden biri hakkında çok şey öğreniyorum. İyi insanlar. Sadece birbirlerine değil, başkalarına da sahip çıkıyorlar ve düzinelerce yerel hayır kurumuna bağışta bulunuyorlar.

Eli gözlerini kapatıp elini başımın arkasına koydu ve yanağımı göğsüne yaslamamı istedi; kalp atışı tıpkı kendisi gibi güçlü ve düzenliydi.

“Baban için çok üzgünüm, Eli.”

Çenesini başımın üstüne yaslıyor. "Acıyor, biliyor musun?"

Bu sefer ne diyeceğimi bilmiyorum, o yüzden sessiz kal.

Somurtkan bir şekilde ekliyor: "Babamın hastalığı beni kontrolsüz hissettiriyor."

"Belirli şeylerin belli bir şekilde yapılmasını sevmenizin sebebi bu mu? Kontrolün sizde olduğunu hissetmek için mi?" diye nazikçe soruyorum. Ofisine her gittiğimde, masası takıntılı bir şekilde düzenli oluyor. Benimkini görseydi, çıldırırdı. Benden başka kimse hiçbir şeyin nerede olduğunu bilmiyor.

Eli, kendi iç dünyasının katmanlarını birer birer aralayarak hayatında olup bitenleri ortaya koyuyor. "Teşhis konulduğundan beri beynim düzgün çalışmıyor ve şu anki çalışma şeklini de sevmiyorum."

Başta sandığım gibi soğuk ve umursamaz biri değilmiş. Anlatılacak çok şey var; ancak nereden başlayacağımı bilmiyorum.

Ne demek istediğini tam olarak anlamasam da, ona biraz olsun güvence vermeye çalışıyorum. "Belki de her neyse onunla savaşmak yerine, onu kabullenip, sonra da onunla başa çıkmaya yardımcı olacak birini bulsan daha iyi olur. Bir profesyonel ya da bir doktor." Acaba bunu mu kastediyor?

"Biri bana yardım ediyor," diye itiraf ediyor ve bana daha sıkı sarılıyor.

"Bir terapist mi?" diye soruyorum, sakladığı tüm hikayeyi duymak istiyorum. Keşke zihninin içine bakıp neyden bahsettiğini gerçekten anlayabilseydim, ama ben hiçbir zaman insanların özel hayatlarına burnunu sokmayı seven biri olmadım.

"Evet, bir terapistle gidiyorum ama iyileşmemin onun sayesinde olduğuna inanmıyorum."

"Neden?"

"Çünkü bence sen, Sapphire Feelgood, kendimi iyi hissetmeme yardımcı oluyorsun," diyor gülerek.

"Ah." Sanırım onu esas olarak sinirlendirmiştim.

"Sen adeta sihir gibisin."

Sarılmamızdan sıyrılıp boynumu yukarı doğru uzatarak alaycı bir şekilde, "Ben sihirbaz değilim," dedim.

"Evet, evet, öylesin." Burnuma hafifçe vuruyor, bu da beni kıkırdattırıyor.

Evet, hafif sarhoş Eli neşeli ve tatlı biri.

Belki de onu daha sık sarhoş etmeliyim.

Bu berbat bir fikir; sus artık, Sapphire.

"Büyülü ve güzel. Odadaki en güzel kadın."

"Hayır, değilim." İltifatını geçiştirdim. Bugün burada avukat kocasıyla birlikte bir süper model var; gerçekten güzel, bacakları benimkilerden daha uzun... şey, benimkilerden daha uzun. Eli sandığımdan daha sarhoş olmalı.

Yüzümü iki eliyle kavradı, sanki önce neye bakacağını bilemiyormuş gibi tüm dikkati yüzümde gezindi. "Senin her zerrende güzellik buluyorum. Ama ilk tanıştığımızda seni sinir bozucu bulmuştum."

"Vay canına." Can sıkıcı mı? Bu biraz sert bir ifade. Ve dürüst. Biraz fazla dürüst.

"Hayır, bitirmeme izin ver." Ciddileşti, etrafındaki hava eskisinden daha sakinleşti. "Ama o gece akşam yemeğinden sonra içimde bir şeyler değişti ve senin hakkında kirli düşünceler beslemeye başlamış olabilirim."

Sabah bana bunu söylediğine pişman olacağı için yüzüne gülmek adına dudaklarımı içeri büküyorum. Belki de yanlış yapıyorum ama daha fazla itiraf etmesini engellemiyorum.

"Duşta her gün seni düşündüm," diye fısıldadı.

Duşta beni düşünerek mastürbasyon yaptığını mı kastediyor? Sanırım öyle.

Bir an için kelimeler boğazımda düğümlendi ve yutkundum, yüz ifademi nötr tutmayı başardım çünkü vibratörümü kullanırken ben de onu düşünmüştüm ve hatırlayamayacağım kadar çok kez ellerim uyku şortumun içinde uyanmıştım.

"Tia'dan beri kimseyle birlikte olmadım," diyor, alkol onu yumuşatmış, savunma mekanizmalarını ortadan kaldırmış ve geriye kalan şey dürüst, ham ve açık bir gerçeklik.

“Tia kim?” diye soruyorum, merakım iyice artmış. Hala yüzümü nazikçe avuçlarının içine alıyor ve oda etrafımızda donmuş gibi geliyor. Bırakmasını istemiyorum. Onunla böyle kalmak, en derin sırlarını ve beyninin istediği gibi çalışmamasına neden olan her şeyi çözmek istiyorum. Tam olarak ne demek istediğini anlamayı çok isterdim.

"O benim eski sevgilim," diye birden ağzından kaçırdı.

Ah! Demek ki eski bir kız arkadaşı varmış. "Sanırım ayrıldınız?" Bu aptalca bir soru; elbette ayrıldılar.

"Seyahat etmek ve dizüstü bilgisayar başında bir yaşam tarzı sürmek istiyordu, her neyse o." Sesinde o kadar çok küçümseme var ki.

Annemin ve babamın sürekli yer değiştirmesini izledikten sonra, bu benim de hoşuma giden bir şey değil. Düzenli bir işim ve her gece eve dönebileceğim bir çatım olmasını seviyorum. Bazılarına sıkıcı gelebilir, ama benim için önemli. "Ve sen bunu yapmak istemedin mi?" diye soruyorum.

Başını hafifçe sallayışı kesinlik doluydu, sesi de güçlü ve emin bir şekilde şöyle yanıtladı: "Babam için çalışmayı hep istediğim için yapmadım. O gitti ve ben gitmedim."

"Bu ne kadar zaman önceydi?"

"Beş yıl önce."

Vay canına, bu kadar uzun süre kimseyle birlikte olmamış olmak inanılmaz ve internette birlikte fotoğraflarının olmaması da hiç şaşırtıcı değil. Birincisi, çok özel bir insan ve ikincisi, o zamandan beri çok uzun yıllar geçti.

Sonraki itirafı beni derinden etkiledi. "Kalp kırma girişimlerine rağmen hayatta kaldım."

Bay Kapalı Kutu'nun bu kadar derin bir gerçeği itiraf etmesi için benden daha fazla şampanya kadehi içmesi gerekti.

"Peki, şimdi kalbin nasıl?" diye soruyorum, kendi kalbim de bir an duraksayarak atıyor.

“Çok uzun zaman önce iyileşti. Ama kalbim şimdi çok hasta.”

"Bu hasta bir şey mi?"

Bu herif ne demek istiyor? Kalbinde bir sorun mu var?

Başını onaylayarak salladı ve gözlerindeki oyunbaz parıltı endişelenmemi engelledi. "Sapphire, odaya girdiğinde sürekli garip şeyler yapıyor. Sanki patlayacakmış gibi."

Ne? İmkânı yok.

Kısaca güldüm, dudaklarım hafifçe kıvrıldı.

Ayrıca, şükürler olsun ki hasta değil ya da bana inandırdığı gibi kalp yetmezliği yok.

Görünüşe göre alkol, Eli'nin zayıf noktası ve bir nevi gerçeği ortaya çıkaran bir ilaç. Üstelik, daha önce hiç benim önümde küfretmedi; benimleyken her zaman terbiyeli ve kibar davrandı. Mükemmel bir beyefendi, her ne kadar huysuz olsa da.

Sarhoşken onun düşüncelerini çözmeye çalışmakla berbat bir insanım. Yine de, sarhoş haldeki dürüstlüğü midemi alt üst etti ve şüphelendiğim şeyi doğruladı: İlk günden beri hissettiğim kıvılcımı hayal etmiyordum.

"Belki de bir doktora görünmelisin," diye öneriyorum, onun sorununun ne olduğunu tam olarak bildiğim için: bana karşı bir çekim duyuyor.

Omuzları düştü ve hafifçe başını sallayarak, "Ne demek istediğimi anlamıyorsunuz," dedi.

"Evet, Eli."

"Öyle mi?" Kaşları şaşkınlıkla yukarı kalktı.

"Evet," diye onaylıyorum. "Benimki de seni her gördüğümde aynı şeyi yapıyor." Buluşmadan önce. Buluşma sırasında. Buluşmadan sonra.

Umarım yarın bu konuşmayı hatırlar.

Hem yaramazlık hem de mutluluk karışımı bir ifadeyle, alkolden kızarmış yanaklarıyla, yüzüne sığmayacak kadar geniş bir şekilde gülümsüyor; dizginsiz neşesi yüzünden adeta fişkırıyor.

“Bu gece benimle burada kalır mısınız?” Dudaklarını birbirine bastırdıktan sonra ekledi: “Bu gece burada kalalım ve planladığımız gibi düğün arabalarından biriyle şehre dönmeyelim. Benimle burada ol. Lütfen.”

Üzerimdekiler dışında hiçbir kıyafetim yok.

Boş ver, onu yarın düşünürüm. Mistee de Ghost'a bakıyor ve benim evimde kalıp kedi bakıcılığı yapmasına da itiraz etmez. "Tamam." Mistee'ye mesaj atıp haber vereceğim.

Eli nazıkçe alnımdan öpüyor; başkaları için önemsiz gibi görünebilir ama benim için tam da ihtiyacım olan şey bu. Bu, onun sert dış görünüşünün her şey olmadığını, çok yönlü ve hassas biri olduğunu ortaya koyuyor. Bu, bana değer verdiğini ve benim için önemli olduğumu göstermenin incelikli bir yolu.

Ses hızından daha hızlı bir şekilde parmaklarını benimkilerin içine geçirdi ve herkese el sallayarak beni düğün çadırının çıkışına doğru çekti; ailesi onun bu umursamaz ve kaygısız davranışına gülüyordu.

Yürürken çantamı masadan alıyorum, bu pervasız, tasasız Eli'ye ayak uydurmaya çalışıyorum. Bu biraz heyecan verici. Ayrıca, "geceyi burada geçirmek" derken ne kastettiğinden emin değilim. Yani, seks mi demek istiyor, yoksa sadece aynı yatakta mı uyumak? Umarım ikincisidir, sarhoşken seks yapmaya meraklı değilim ve sanırım o da değil.

Ardından annesinin evine giriyoruz, merdivenlerden yukarı koşuyoruz; üç, belki dört kez tökezliyor, merdivenlerin sallantılı olmasından kendi kendine söyleniyor ve neden sürekli hareket ettiklerini soruyor.

Bu gidişle sabahleyin baş ağrısı çekmezse ya da ayak parmağı kırılmazsa çok şaşırım.

Eli'nin dönüştüğü fırtınadan dolayı biraz nefes nefese kalmış bir halde, "Tuvalete gitmem gerekiyor," dedim.

“İşte orada.” Açık bir kapı aralığını işaret ediyor. “Beni burada bulacaksınız.” Biraz kekeleyerek, şaşkın bir şekilde konuşuyor ve bir yatak odasının kapısından geçerken bana abartılı bir parmak hareketi yapıyor.

Eli sendelerken kapı pervazına çarparak "Oof!" diye bir ses çıkardı. Hafif bir kakhaha yükseldi ve dudaklarımdan döküldü.

Vay be, adam sarhoş olmuş.

Hemen banyoya koştum, onunla geçirdiğim bu çılgın anın her dakikasının tadını çıkardım, sonra kapıyı kapatıp lavabonun üzerindeki ilaç dolabında diş macunu aramaya koyuldum.

Bu sabah beni almaya geldiğinde, şoförüne günün geri kalanında izin vermek için misafirler için sağlanan otobüslerden biriyle birlikte şehre dönmeye karar verdik. Eli ile geceyi geçireceğim aklıma hiç gelmemiştii, bir an bile. Belki de bunu çok istemiştii, ama ihtimal çok düşüktü.

Eli'nin son dakikada planlarını değiştirdiğinin farkındayım, ki bunu normalde yapmaz. O, programına sadık kalmaya çok önem veren biridir ve son dakikaya bırakılan her şeyden nefret eder. Bu gece burada kalmak, her zaman sıkı bir rutine bağlı kalan bir adam için büyük bir adım.

Raftan diş macunu tüpünü alıp, parmağımla olabildiğince dişlerimi fırçalarken, içinde parti verilebilecek kadar büyük olan geniş banyoyu inceliyorum.

“Aman Tanrım,” diye mırıldanıyorum, pahalı görünümlü armatürleri, mermer zemini ve fayansları, banyonun uzak tarafındaki vadinin manzarasına bakan devasa dairesel pencereyle vurgulanmış bir şekilde incelerken diş macununu havaya hafifçe püskürtüyorum. Sabahları manzaranın nefes kesici olduğunu, bir film sahnesini andırdığını hayal ediyorum. “Vay canına.” Duş kabini en az on kişiyi alacak kadar büyük.

Banyonun son derece özenli ama bir o kadar da rahat bir şekilde dekore edilmiş halini görünce gözlerim yuvalarından fırlamıştı, bu yüzden gözlerimi tekrar yerine oturtup, Mistee'ye plan değişikliğimi bildirmek için mesaj attım ve o da hemen başparmağını yukarı kaldırıp sırttan bir şeytan emojisiyle cevap verdi. Banyodan çıkıp Eli'nin kaybolduğı kapıya doğru yönelirken kalbim hızlandı.

Tereddütle kapı aralığında oyalanıyorum, ağzımın kenarını ısırıyorum ve uzun zamandır ilk kez gergin hissediyorum.

"Eli," diye fısıldıyorum, perdeleri kapatmayı unuttuğu için sadece ay ışığıyla aydınlanan karanlık odaya.

Yüksek sesle homurdandıktan sonra yorganı geriye attı ve yarı uykulu bir halde bana, "İçeri gel, Sapphire," dedi.

Odaya tamamen girdiğimde, adamın iç çamaşırı dışında tüm kıyafetlerini çıkarıp yerlere saçmış olmasına şaşırdım ve kendi kendime gülümsedim. Neredeyse hepsini düzgün bir yığın haline getirip ona verecektim ama kendimi tuttum.

Eli rahat etmek için yan tarafına dönerken devasa ahşap karyola çerçevesi gıcırdadı; ışığın yansımasıyla kaslı karın kaslarının girintileri ve çıkıntıları daha da belirginleşti, derin gölgeler ise ne kadar belirgin olduklarını ortaya koydu.

Keşke onları daha net görebilseydim.

Sabır, Safir.

Yarın güneş doğduğunda dileğim gerçekleşecek.

Çantamı komodinin üzerine bırakıp elbisemi çıkarmaya çalıştım ama zorlu düğmeyle uğraşıp vazgeçtim. Bunun yerine elbiseyi başımın üzerinden kaldırdım, sadece külotumla kaldım çünkü sütyen takamıyordum; sırtı çok açıktı. Üst tarafım zaten çok büyük değil, bu yüzden göğüslerimin desteğe ihtiyacı yok.

Elbisemi yatağın yanındaki koltuğun üzerine bıraktım, kendimi tamamen rahat hissederek bir çekmeceli dolaba doğru yürüdüm ve bir çekmeceyi, sonra diğerini açtım, bir tişört bulmayı umuyordum ama bulamadım. Çekmeceyi kapattım ve nefesimi verdim, gözlerim Eli'nin yığın halindeki smokin gömleğine takıldı.

Bu da idare etmek zorunda kalacağız.

Yatağa giderken, hâlâ düğmeleri iliklenmiş gömleğini yerden alıp başımdan geçiriyorum, kollarımı ince pamuklu kumaşın içine sokup Eli'nin

kolonyasının kokusuna sarılıyorum, keşke onun kolları beni sarsaydı diye düşünüyorum. Dik yakasına sokulup kokusunu bu sefer daha derinden içime çekiyorum, doyamıyorum, çünkü onun erkekliği tüm duyularımı uyandırıyor.

Keşke bu tişörtün yerinde olsaydım ve bütün gün onun etrafına sarılabilsedim.

Kendi aptallığıma ve Eli'nin beni tekrar ergen gibi hissettirmesine yüksek sesle gülüyorum. Lise benim için en iyi dönem değildi. Özellikle de okulun en yakışıklı çocuğu ve futbol takımının kaptanı, lise son yılımda beni sözlü olarak hedef tahtası olarak seçtiğinde ve görünüşüm, tarzım, küçük göğüslerim... saymaya devam edebilirim, benimle dalga geçmeyi komik bulduğunda, lise son yılımı cehenneme çevirdi. Aynı adam bana DM atıp okuldan hatırlayıp hatırlamadığımı sordu ve onunla akşam yemeğine çıkmak isteyip istemediğimi merak etti. Mistee ve ben ikimiz de orta parmak emojisinin mükemmel bir cevap olduğuna karar verdik ve onu hemen engelledik. Pislik herif.

Yani, vazgeçtim, Eli bana kendimi yepyeni, pırıl pırıl ve neşeli hissettiriyor ve ben erkeklere karşı asla böyle heyecanlanmam. Hiçbir zaman.

Yatağın kenarında dururken, ona doğru bir mıknatıs gibi güçlü bir çekim hissediyorum ve tam o sırada hafifçe horlamaya başlayıp tamamen uykuya daldığını belli ederken serin çarşafların arasına giriyorum. Hiç de hayal kırıklığına uğramıyorum çünkü bu, onun haberi olmadan onu izleyebileceğim anlamına geliyor.

Daha çok sapıkça bir düşünce gibi, ama neyse.

Yorganı üzerime çekip yanıma dönerek onun güçlü yüz hatlarına baktım; ay ışığı teninde dans ederken, her çilliğini, saç tutamını ve dolgun dudaklarını ezberledim, yüz hatlarını daha da belirginleştirdim.

Gözlerimi kapatmadan önce elimi uzatıp parmağımı hafifçe alnının üzerinde gezdiriyorum; normalden daha az gergin görünüyor. Genellikle

endişeden ya da onu ilgilendiren her neyse, derin çizgilerle kırışmış olur. Belki de beyni artık doğru çalışmıyor, diyor. Anlamıyorum ama anlamak istiyorum. Artık çok fazla şey paylaştığı için bunu bilmek içimde derin bir ihtiyaç haline geldi.

Derin bir uykuda ve huzurlu, yüzü pürüzsüz ve yakışıklı, sanki onu huzursuz eden tüm düşünceler yok olmuş gibi.

Umarım onu rahatsız eden şey sadece geçici bir durumdur ve daha da önemlisi, umarım bana güvenerek bunu benimle paylaşır. Belki bir gün paylaşır.

Tek dileğim, onun mutlu olması ve uzun zamandır kurtulmaya çalıştığı bir yükü taşımadan hayatını dolu dolu yaşaması.

"İyi geceler, Eli," diye fısıldadım karanlıkta, ona daha da yaklaşıp göğsüne sokuldum.

Buna karşılık, tembelce kolunu belime doladı ve beni sıkı kucaklamasıyla kendine çekti. Gözlerimi kapattım, sıcaklığının beni kış battaniyesi gibi sarmasına izin verdim. Yumuşak, rahat ve baharatlı bir Noel mumu gibi kokuyordu.

Bu harika bir duygu; ait olma duygusu.

Şimdi, burada, onun kollarında, olmaktan daha çok istediğim başka bir yer yok.

Yan tarafıma uzanmış, derin bir uykudan uyanan bir ayı gibi homurdanıyorum. Gözlerim ara ara açılıp kapanıyor, sabah ışığına alışmaya çalışırken beynim de nerede olduğumu anlamaya çalışıyor.

Tek bildiğim şey, çok sıcak olduğum. Şeytanın testislerinden bile daha sıcak, kavurucu sıcak ve hareket edemiyorum çünkü bir şey, daha doğrusu biri, kollarını belime dolamış, beni arkadan sıkıştırıp yerimde tutuyor.

Başımı hafifçe çevirip, uyandığım mekânın etrafına bakınca, Eli'nin alkolün etkisiyle benimle paylaştığı şeyler de dahil olmak üzere, dünkü düğüne dair tüm anılar yıldırım hızıyla zihnime doluyor.

Eli ile yatakta yatıyorum. Yeni favori yerim.

Ve beni, kış gününde tek sıcaklık kaynağı benmişim gibi sıkıca kucaklıyor.

Yani şu anda dünyanın en iyi stres atma oyuncağı gibi göğsümü sıkan o büyük, sıcak el... aynı zamanda Eli'nin eli.

Kalçamın üzerinden beni tutan bacak da onun, boynuma yaslanmış yüz de öyle. Ve... eee... kalçalarımın arasına yerleşmiş ereksiyon da onun.

Sanki bir kar fırtınası beni olduğum yerde dondurmuş gibi, nefes alışverişim yavaşlıyor ama zihnim bir kasırga gibi dönüyor.

Haftalardır ona dokunmayı, nasıl bir his olacağını hayal ediyordum. Ama zihnim ona hakkını veremedi; gerçek hali on kat daha iyi.

Ne yapacağımı düşünürken, Eli'nin kollarında biraz daha kalabilmek için hareketsiz kalmayı tercih ediyorum. O kadar iyi hissettiriyor ve o kadar sıcak ki, sanki beni bu yatak odasının duvarlarının ötesindeki dünyadan koruyormuş gibi sıkıca tutuyor.

Gözlerimi tekrar kapatıp kollarında rahatlıyorum, uyandığında çok fazla panik yapmamasını umuyorum.

Hayal kurup kurmadığımı kontrol etmek için kalçamı tekrar ona sürttüm ve hayır, hayal kurmuyordum. Eli Hart'ın iç çamaşırının altında ciddi bir uzunluk ve genişlik vardı.

Son günlerde daha sık ziyaret ettiğim bir yere doğru düşüncelerim kayıyor; Eli'nin içimde nasıl hissedeceğini, kalın penisinin başını G noktamda sürmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ediyorum.

Bu düşünce bacaklarımın arasında bir sıcaklık yaydı ve kalçamı tekrar kıpırdatırken istemsiz bir inilti ciğerlerimden kaçtı; bu da Eli'nin ciğerlerinden uzun, boğuk bir inilti çıkmasına ve göğsünün sırtıma doğru gürlemesine neden oldu.

Gereğinden fazla cinsel bir tonda geliyor, bu yüzden tekrar hareket ediyorum, onu bir kez daha duymak istiyorum çünkü ben bir kışkırtıcıyım ve yemin ederim ki hareketlerim onun penisinin külotuma sürtünerek sertleşmesine neden oluyor.

Arkamda, Eli burnunu saçlarıma sürüyor ve bir iniltiyle birlikte göğsümü sıktıktan sonra hırıltılı bir sesle, "Güzel kokuyorsun," diyor.

"Teşekkürler," diye mırıldandım, hafifçe kıpırdanıp kollarında kıvranarak; bunun bir nedeni Eli'nin yatağında uyanmaktan duyduğum huzursuzluk, diğer nedeni ise elinin göğsümü kavradığını fark ettiğinde ne yapacağını merak etmemdi. Umarım çok çabuk bırakmaz çünkü bundan zevk alıyorum.

Eli'nin beni okşayarak uyanması da geçmişteki bir başka fantezimin gerçekleşmesiydi. Gerçeklik çok daha güzel çünkü bedenim onun bedenine mükemmel bir şekilde uyuyor. Çok erkeksi. Ve sert. Her yeri.

“Günaydın, Eli,” diye fısıldıyorum, onun benimle aynı yatakta olduğunu fark etmesinin heyecanının, vücudumun kaldırabileceğinden emin olmadığım bir hızla büyüdüğünü hissediyorum. Eli'nin beyni de çıldırma noktasına gelebilir. Ya bana sokulup birlikte uyanmanın tadını çıkaracak, ya da şok içinde yataktan fırlayacak, ya da belki de hiçbir şey yapmayacak. Savaş, kaçış veya donma. Bunun nasıl sonuçlanacağını bilmiyorum.

Parmakları tekrar göğsümü sıkıyor, sonra tamamen kaskatı kesiliyor, sanki sonunda gözlerini açmış, nerede olduğunu tamamen farkında, rüya görmüyor ve ben onunla yatakta buradayım.

Zaman içinde donmuş halde, tıpkı cam bir göl gibi, tamamen hareketsiz kalıyoruz.

Beyninin nasıl çalıştığını, kafasındaki dişlilerin nasıl döndüğünü ve bir sonraki hamlesini nasıl düşündüğünü neredeyse duyabiliyorum.

“Bu benim göğsüm.” Sessizliği bozuyorum, sesimi alçak tutuyorum ama son kelimedede bir oktav yükseliyorum.

Ölüm sessizliğinde duruyor, eli hâlâ göğsümü sanki yapıştırılmış gibi sıkıca kavriyor. Ön tarafı sırtıma yapışmış, çelik bir direk gibi kaskatı. Tavrı ve cinsel organı birbirine mükemmel bir uyum sağlıyor.

Saatler gibi gelen ama aslında sadece saniyeler süren zaman akıp gidiyor; her birimiz ayrı ayrı bir sonraki hamlemizi düşünüyoruz, zihnimizdeki karmaşa ses hızını aşacak kadar yüksek.

Hâlâ nefes alıyor mu?

Sonunda dayanamayıp, utanmadan kalçamı ona sürtmeye devam ettim, hâlâ hayatta olup olmadığını kontrol etmek için, çünkü en az bir dakikadır ses çıkarmamıştı.

Bir kurşundan daha hızlı bir şekilde elini göğsümden çekti ve kalçalarımın tuttu.

"Kımıldamayın bırak." Parmak uçları tenime saplandı, sesi uyukulu, derin ve sersemlemişti.

Hayatta ve tamamen bilinci yerinde.

Bundan sonra ne olacağını bilmiyorum ama dün gece aynı yatakta uyumamız çok büyük bir adımdı, ya da çok büyük bir atılım. Her şey çok büyük... tıpkı onun cinsel organı gibi.

"Sırtıma bir şey batıyor," diye cılız bir sesle dudaklarımı büzdüm, kıpırdamamaya çalıştım ama feci şekilde başarısız oldum.

"Dur. Hareket etme." Sözlerini tembelce uzatarak söylüyor, parmak uçlarını kalçalarımın derimini morartacak kadar derine batırıyor. Umurumda değil; vücudumun her yerinde kendinden izler bırakmasını istiyorum.

Bir anlık sessizlik olur, havada hayret dolu bir yoğunluk hissedilir.

"Neden aynı yatakta yatıyoruz?" diye soruyor, sesi şaşkın geliyor.

Garip bir şekilde boynumu çevirip ona doğru dönüyorum, sırtımı kamburlaştırıp kalçamı daha da kasıklarına bastırıyorum, kaya gibi sertleşmiş penisinin tadını çıkarıyorum çünkü ona ne yaptığımı bilmekten hoşlanıyorum. O da bana aynısını yapıyor; sadece ince dokunuşlarıyla bile külotum ıslanıyor ve arkamdan içime girmesinden daha çok istediğim bir şey yok.

Uykulu halimde bile nefesimi kesiyor, biliyorum ki her gün görmekten asla bıkmayacağım o yüz. Gerçekten trajik, muhtemelen berbat görünürken mükemmel bir yüzle uyanmak. Dün gece makyajımı bile çıkarmadım ve rimelimden dolayı panda gözlerim olmuş olmalı.

"Benden geceyi burada geçirmemi istedin." Bunu sanki bir sır saklıyormuş gibi söylüyorum.

"Biz... hani... seks yaptık mı?" Sesi o kadar şüphe doluydu ki, ne kadar gücendiğimi gizlemek için çok çaba sarf etmem gerekti. Eğer benimle yatmış olsaydı, hatırlardı, çünkü dilimle yapabildiğim müstehcen şeyler... şey... unutulmaz bir deneyim olurdu.

"Hayır, öpüşmedik bile," diye onaylıyorum. Öpüşmediğimize sevindim. Öpüştüğümüzde ayık olmasını istiyorum. Bunun olacağından hiç şüphem yok. Umarım yakında olur.

Belki de dün gece itiraf ettiklerinin bir kısmını hatırlamaması bir nimettir. Eğer bana karşı kirli düşünceleri olduğunu ve ben odaya girdiğimde kalbinin çılgınca attığını itiraf ettiğini bilseydi, muhtemelen çok utanır. Öte yandan, aynı şeyin benim de başıma geldiğini ona anlattığımı hatırlamayacak olması beni üzüyor.

"Yapmadığımıza sevindim." Gözleri ciddiyet ve dürüstlikle doluydu.

Göğsümde kalbim hızla çarpıyor, boğazımda safra yükseliyor. Sarhoş Eli'nin doğruyu söylediğine inandığım için kendimi aptal hissediyorum.

"Yapmadığımıza sevindim," diye tekrarlıyor, "çünkü yaptığımız zaman her şeyi hatırlamak istiyorum."

"Ne zaman" dedi. "Eğer" demedi. "Ne zaman" dedi. Vücudumdaki her kas rahatladı ve ona kocaman bir gülümseme gönderdim.

"Ben de." Yavaşça nefesimi veriyorum.

Başını öne eğip saçlarımın arasına bir şeyler mırıldanıyor, burnu yanağıma değiyor, sonra derin bir nefes alıyor.

Beni kokluyor mu?

"Dün gece çok içtim, kendimi rezil ettiysem özür dilerim Sapphire," diyor beklenmedik bir şekilde, rüya gibi bir ses tonuyla, burnunu saçlarıma daha da sürterek.

"Hayır, yapmadın. Çok tatlıydın."

Saçlarımdan uzaklaşırken kaşları şaşkınlıkla çatıldı. "Çok tatlısın?"

"Çok." Başımı bir kez, sonra iki kez yavaşça sallayarak, kocaman bir gülümsemeyle onaylıyorum.

"Tanrım, ne dedim ben?" diye soruyor, sesindeki gerginlik açıkça belli oluyor.

Kollarının arasında dönüyorum, eli kalçamdan kayıyor, bacağı da onu takip ediyor ve ben 180 derece dönerek yüz yüze geliyoruz. Eli aramızda kalıyor ve gözlerimi yukarıda tutmak için mücadele ediyorum çünkü, aman Tanrım, o günahkar derecede lezzetli. Uzanıp pazularından birini sıkmak çok yanlış olurdu ama bunu istemekten kendimi alamıyorum.

“Dün gece bana sihirli olduğumu söyledin.” Ellerimi dua eder gibi birleştirip yüzümün altına kaydurdım. “Ayrıca dün gece odadaki en güzel kadın olduğumu da söyledin. Üstelik orada bir süper model de vardı. Ayrıca çok sarhoştun, bu yüzden sana pek inanmıyorum.”

"Başka ne?" Gözlerini kırpıştırarak, konuşmaya devam etmem için yavaşça beni teşvik etti.

Sabahın gıcık boğazımı temizledim. "Bana her yönümde güzellik bulunduğunu söylemiştin, ama ilk tanıştığımızda beni sinir bozucu bulmuştun."

Yüzünü buruşturarak gözlerini kapattı, sözlerinin acısının aramızda yerleşmesine izin verdi. "Çok üzgünüm." Gözlerini gevşetip tekrar açtı, "Gerçekten çok üzgünüm."

“Üzülme. Dürüstlüğüne hayranım Eli, ve darbeyi yumuşatmak için şunu da söyleyeyim, akşam yemeği yediğimiz gecedan sonra içinde bir şeylerin değiştiğini söylemiştin.” Yüzü bambaşka bir ifadeye bürünürken duraksıyorum: Sanki ne olacağını biliyormuş gibi sessiz bir endişe ifadesi. “Ve o gecedan sonra, benim hakkımda kirli düşünceler beslemeye başladın.”

Elini havaya kaldırıyor, alnına vuruyor, sonra elini yüzünden aşağı doğru indiriyor; bu hareketiyle bir zamanlar Norveç'teki Ulusal Müze'de gördüğüm Çılgılık tablosuna benziyor.

"Öyleyse," diye ekliyorum.

"Aman Tanrım, dahası da mı var?"

“Hımm,” diye onayladım. “Sonra bana her gün duşta beni düşündüğünü söyledin. Sanırım her sabah mastürbasyon yaptığını kastediyordun. Bunu mu demek istedin?”

Ağzı açık bir şekilde cevap vermeye hazırlanırken, dudaklarını tekrar sıkıca birbirine bastırdı.

Bu çok eğlenceli.

“Sonra bana Tia’dan ve yıllar önce kalbini nasıl kırdığından bahsettin. Ayrıca Tia’dan beri başka bir kadınla birlikte olmadığını da açıkladın. Bir de başka bir şey daha vardı.” Ukalalık yapıyorum. “Ah, işte buymuş, kalp rahatsızlığın varmış, anlaşılan benim yüzümden, her odaya girdiğimde sana neredeyse kalp krizi geçirtcekmışim ve kalbin patlayacakmış.” Kötücül bir sırtış yapmamak için ağzımın içini ısırıyorum. Onun böyle kıvranmasını izlemek hem inanılmaz derecede keyifli hem de aynı derecede şeytani.

"Tamam, artık durabilirsin," diyor sert bir şekilde.

Suratımı asıyorum. "Ama dahası da var."

“Yeterince duydum.” Kaşlarını daha da çattı.

“Emin misin?” Bakışlarının dudaklarıma indiğini fark etmeden edemedim. “Demek istediğim, seni her gördüğümde ya da seni düşündüğümde kalbimin seninkiyle aynı şeyi yaptığını, göğsümün içinde bir kasırgadan daha şiddetli bir şekilde çırpındığını duymak isteyeceğini düşündüm.”

Eli'nin gözleri inanmazlıkla açıldı ve ben de devam ederek daha fazla gerçeği ortaya döktüm. "Sanırım senden hoşlandığımı bilmek istemezsin Eli. Hem de çok. Daha önce kimseden hoşlanmadığım kadar. Hatta, çocukça görünme riskini göze alarak söyleyeyim, sana aşığım ve seni inanılmaz derecede çekici buluyorum. Ayrıca vibratörümü kullanırken bile seni düşündüm."

Yüz ifadesi bir anlığına yumuşuyor, sanki her şeyi içine sindiriyormuş gibi, sonra da sert bir şekilde karşılık veriyor: "Konuşmayı kes." Bağırıyor ama hafif uyarı tonu, bu konuşmadan rahatsız olduğunu anlamam için yeterli. Ben ise tam tersine, rahatsız değilim. Söylenmemiş sözlerimizin dile getirilmesi gerekiyor. Ben onunkini duydum, şimdi onun da benimkini duyma zamanı.

“Sayısını bilemediğim kadar çok kez elim bacaklarımın arasında uyandım, rüyalarımda senin bana bir şeyler yaptığını gördüm ve uyandığımda...”

Homurdanarak sözümü kesti ve alçak bir hırıltıyla, "Hiç susmuyor musun?" dedi.

Azim benim ikinci adım, bu yüzden yılmadan ilerlemeye devam ediyorum. "...Şortumun içine giren elin senin değil de benim elim olduğunu fark ettiğimde hayal kırıklığına uğruyorum. Tek hayalim senin ellerinin vücudumda nasıl hissettireceğiydi. Tenime dokunmak."

"Yapma." Dişlerini o kadar sıkıca kenetledi ki, çenesi bir, iki, üç kez seğirdi ve ardından sinirli bir nefes verdi. "Sadece, sadece dur," diye kekeleydi.

"Neden?" diye hızlıca cevap veriyorum.

Bana sessiz muamele uyguluyor, ben de onun yerini dolduruyorum.

"Duygularından bahsetmekten nefret ettiğin için mi yoksa benim sana karşı hislerimi duymaya dayanamadığın için mi?" diye soruyorum, neredeyse yalvararak dizine oturtulup popoma vurulmasını istiyorum. Bu tür bir şeyden hoşlanabilirim, ancak daha önce hiç başıma gelmediği için hoşuma gidip gitmeyeceğinden emin değilim.

"Bu konuda konuşmak istemiyorum." Sözleri boğuk ve derindi, gözleri kısılmıştı.

"Neden?"

"Çünkü her iyi şey elde ettiğimde, elimden kayıp gidiyor." İtirafı ağzından hızlı ve kontrolsüz bir şekilde dökülüyor ve gözlerinin yuvalarından fırlamış haline bakılırsa, en derin korkularını benimle paylaştığı için şaşkına dönmüş durumda.

Eğer gerçekten söylediklerine inanıyorsa, aklının düzgün çalışmaması hiç de şaşırtıcı değil. Ona içtenlikle üzülüyorum, acısını paylaşıyorum. Tüm güvensizliklerini öperek yok etmek istiyorum.

"İlyas." Adını sempatiyle fısıldadım.

"Bunun doğru olmadığını söylemeyin çünkü doğru. İyi şeyler benim çevremde asla kalıcı olmaz, her zaman giderler."

"Tia ve babandan mı bahsediyorsun?" Kesinlikle onlardan biri olmalı.

Ardından sabırsız, sert ve kaba bir yanıt geliyor: "Babam hakkında konuşmak istemiyorum... konuşamam..."

"Neden olmasın?" Konuşmak en iyi terapi yöntemidir.

Elini havaya kaldırarak, henüz kurulacak olan düğün çadırını işaret etti. "Onu dün düğün töreninde gördün Sapphire. Ölmek üzere."

"Bir şekilde hepimiz öyleyiz, Eli." Bu hayatın bir gerçeği, döngüsü. "İşte bu yüzden sahip olduğumuz bu güzel hayattan en iyi şekilde yararlanmalıyız." Annem ve babam herkese uygun olmayan bir yaşam tarzı sürüyor olabilir ve kendi tarzlarında şarkılar söylüyor olabilirler, ama bana her zaman her günün tadını çıkarmayı, karşıma çıkan fırsatları değerlendirmeyi ve pişmanlık duymadan yaşamayı öğrettiler.

Bunlar benim yaşam felsefem ve şu ana kadar bunlara uyarak iyi iş çıkardığımı düşünüyorum.

Tek pişmanlığım, duygularımı Eli'ye daha önce ifade etmemiş olmam. Tereddüt ettim çünkü eğer o da aynı şeyleri hissetmiyorsa, onunla çalışmak çok garip bir hal alabilirdi.

Ama o benden hoşlanıyor, bende her yönümle güzellik buluyor ve ben de artık kendimi geri tutmuyorum.

"Bu çok moral bozucu," diye fısıldadı sırt üstü dönerken. "Ve bu konuşma, günün hangi saati olursa olsun, bunun için çok derin."

Onun benden duygusal olarak uzaklaştığını hissediyorum, bu yüzden en iyi yaptığım şeyi yapıyorum: dikkatimizi dağıtıp bizi tekrar ana odak noktasına getiriyorum ve yumuşak bir hareketle üzerine oturuyorum, bacaklarımı daralmış kalçalarının iki yanına yerleştiriyorum, vajinam, konuşmamızın ciddiyetinden dolayı yumuşamış olan penisinin tam hizasına geliyor.

"Ne yapıyorsun?" diye homurdandı, kıpırdanmamı engellemek için kalçalarımın sıkıca tuttu.

"Senin yapmaya cesaret edemediğin şey." Bu açıdan bakıldığında, her santimi karşı konulmaz görünüyor. Bronz teni, karın kasları, geniş omuzları,

kasları... Onu çok istiyorum.

“Bu nedir?”

"İstedigimi almak için."

“Ne istiyorsun, Sapphire?” Parmak uçları kalçalarımın derisine eskisinden çok daha sert bir şekilde dokundu, başparmağı dalgın dalgın ileri geri okşarken düşünceleriyle boğuşuyordu, penisi boxer'ının içinde tekrar sertleşmişti.

"Sen."

Bu kadarı da fazla.

Çok fazla konuşma ve duygu.

Her şey aşırı derecede fazla...

Çok sıcak hissediyorum.

Ellerimle kalçalarına tutunarak kendimi sakinleştirmeye çalışırken perişan haldeyim, çünkü Sapphire her geçen saniye beni daha da karmaşık bir hale getiriyor. Yine de zorlamıyor; soruları incelikli ama güçlü, zayıf noktalarımı ortaya çıkarmaya çalışıyor. Bu bile beni tekrar uzaklaşmaya itiyor.

Dün geceden kalma alkolün etkisiyle sersemlemiş durumdayım ve ağzım istediğimden daha kuru.

Dün gece tam olarak ne söylediğimi bilmemekten hoşlanmıyorum. Nefret ediyorum. Ona özel düşüncelerimi anlattığımda nasıl tepki verdiğini hatırlayamamaktan nefret ediyorum. Gözleri parladı mı? Gülümsedi mi? Her şey bulanık.

Ona söylediğim için kendime de biraz kızıyorum. Alkol benim dostum değil; asla da olmadı. Keşke bu kadar çok içmeseydim, ama içtim ve geri alamam.

Kendime kızmadığım şey ise ondan benimle kalmasını istemem. İyi ki de istemişim, ama bir daha asla içki içmeyeceğim çünkü kaldıramıyorum.

Kanıtı: Nathan ve Arianna'nın ilk dansından sonrasını pek hatırlamıyorum. Yıllardır içki içmedim ve bu son içişim olacak.

Belki de dün gece bir hediyeydi ve kapıyı açmak, ikimizin de geçmeye cesaret edemediği sınırı kırmak için olması gereken şeydi: Sapphire, mesleki itibarını tehlikeye atıp bir müşteriyle çıkmaktan çok çekiniyordu, ben ise çok korkmuş ve çok dehşete düşmüştüm ki, aklımdan çıkaramadığım ilk kadına nasıl hissettiğimi söyleyemiyordum. Ona son nefesime kadar onu öpmek istediğimi ama herkesin sonunda yaptığı gibi onun da beni terk etmesinden korktuğum için kendimi durduruyordum.

Ama bunları onunla paylaşamıyorum. Sapphire'in aksine, ben kapalı bir kutuyum; Sapphire gününün her detayını, düşüncelerini ve duygularını paylaşma ihtiyacı duyuyor. Yine de, nedense, düşündüklerimi paylaşmayı hep düşünüyorum ama paylaşmıyorum.

Yapamamak.

Yani yine konuyu değiştiriyorum.

Güzel yüzüne bakıyorum, bu anı bir anlık görüntü gibi yakalamak için her ayrıntıyı ezberliyorum; Sapphire vajinasını penisime sürterken, başka bir dünyadan bir görüntü gibi, sanki onu gerçeğe dönüştürmüşüm gibi görünüyor. Bu sabahı hafıza bankama tarih ve saat damgasıyla kaydedip tekrar tekrar yaşamak istiyorum.

Kalp atışlarım hızlanıyor, boğazım eskisinden de kuru, tenim hafifçe nemli, aramızdaki gerilim giderek artıyor. İkimiz de bugünün nasıl biteceğini çok iyi biliyoruz: tercihen onun benim adımı haykırmasıyla.

"Ne istiyorsun, Sapphire?" diye soruyorum ve vajinası saniyeler içinde sertleşen penisime tekrar sürtünüyor. Tüm fantezilerim gerçeğe dönüşüyor. Yumuşak teni, canlı saçları ve çarpıcı yüz hatları, bacaklarını benimkilerin iki yanına sıkıca bastırırken zamanı durdurmaya yetiyor.

"Sen," diye yanıtlıyor, sanki Ay'a uçabilecekmiş gibi bir özgüvenle.

Gülümsememi zorla bastırıyorum. Beni istiyor.

Sonra ekliyor, “Ama eğer bunu yaparsak, sen ve ben.” Aramızdaki boşluğa işaret ediyor. “Kontrol edemediğim hiçbir konuda sana söz veremem. Geleceği tahmin edemem. Hastalanıp hastalanmayacağımı bilmiyorum. Kontrol edebildiğim şeyler dışında sana hiçbir garanti veremem; mesela her zaman yanında olmak, senin hakkında her şeyi keşfetmek istemek – zihnini, bedenini, ruhunu, kalbini de dahil.” Yumuşak elini, kalbimin davul gibi hızlı attığı yere koyuyor. “Meraklıyım, sorular sorarım, kendim de sürekli gelişen biriyim ama kararsız değilim ve insanları asla bilerek hayal kırıklığına uğratmam. Tam gaz ilerlediğimde, sonuna kadar giderim, hatta daha fazlasını. Duygularımdan bahsederim ve sizden de kendinizden bahsetmenizi isteyebilirim. Hatta uzun zamandır sakladığınız şeyleri, güzel yanlarınızı ve sevmediğiniz şeyleri ortaya çıkarmanız için sizi rahatsız olabileceğinizden daha fazla zorlayabilirim. Ben açık bir kitabım, Eli. Kendimle ilgili değiştiremeyeceğim şeyler var. Değiştirmem. Kimse için değil. Ben buyum. Genellikle filtrelenmemiş, biraz dağınık konuşurum...”

"Çok fazla." Cümlesini tamamlıyorum, onun içten dürüstlüğüne ve kendine olan inancına hayran kalıyorum.

Mahkemede ya da ofiste her şey kontrol altında, ama son zamanlarda konu aşka gelince tökezliyorum ve aklım karışıp her küçük ayrıntıyı sorguluyorum.

Eskiden küstah bir herif, kendine güvenen bir pisliktim; ta ki Tia güneşi kovalayıp beni gölgede bırakana kadar. Onunla gitmemenin doğru şey olduğuna kendimi ikna ettim, ama bir şekilde kendime, aşka ve hayata olan inancımı kaybetmeye başladım ve babamın teşhisiyle bu durum daha da kötüleşti.

Eski halime geri dönmek istiyorum. Kusurlu hissetmeyen, eksiklikleri olmayan halime.

Sapphire başını yana eğerek bana hafif bir gülümseme sundu. "Çok konuşurum, Eli. Ama tutku ve coşkuyla konuşurum ve ister beğen ister

beğenme, bu benim ve kimse için kim olduğumu değiştirmeyeceğim."

"Bunu istemiyorum." Asla.

"Beni takdir eden ve beni değiştirmeye çalışmayacak kadar seven biriyle birlikte olmayı hak ediyorum."

Onu asla değiştirmek istemiyorum. "Olduğun gibi mükemmelsin."

"Ben değilim, hiçbirimiz değiliz. Mükemmellik bir efsane. Belki olduğum gibi mükemmel olduğumu düşünüyorsunuz, öyleyim... şimdilik, ta ki büyüene, öğrenene, bir engele takılıp düşene ama tekrar ayağa kalkıp yükselene kadar. Her zaman öğreniyorum ve her zaman geliyorum. Daha iyi. Daha fazla. Çabalıyorum," diye karşılık veriyor, kalbime giden bariyeri azar azar yıkarak. Söylediği her şey mantıklı. Keşke beynim de ona inanabilseydi.

Onun nazik, anlayışlı sözleri beni derinden etkiledi. Söylediği her şeyde haklı. Hayatta kontrol edemediğimiz birçok şey var. Yine de her şeyi kontrol altında tutmak için buna ihtiyacım var. Hava durumunu veya babamın hastalığının öngörülemezliğini kontrol edemesem de, beni tüketen suçluluk duygusu, o bir bakım evinde eriyip giderken benim hayatımı yaşıyor olmamdan kaynaklanıyor. Kontrolün bir yanılsama olduğunu biliyorum, bunu biliyorum ve anlıyorum, ama babamın hastalığını duyduktan sonra tam da olması gerektiği gibi takıntılı kompulsif bozukluğumun nasıl başladığını bir türlü anlayamıyorum. Jane bana bunun stresle ilgili olduğunu söylediğinde kafam karıştı çünkü stresli hissetmiyorum. Sapphire sürekli gergin göründüğümü söylüyor, demek ki öyleyim. Bunu fark etmesinden ve başkalarının da yakında fark edebilecek olmasından nefret ediyorum.

Belki de Sapphire, gerçek terapiye değil, ihtiyacım olan terapidir.

"Öyleyse birlikte mükemmel derecede kusurlu olabiliriz," diye öneriyorum, sesim daha çok bir soruya benziyor.

"Birlikte kusurlu olsak da güzel olabiliriz, Eli," diyor o tatlı sesiyle, gözlerinin altındaki rimel dağılmış, yaramazlıkla parıldayan gözleriyle.

Onu yanımda tutmak için çaresizce, hızla oturma pozisyonuna geçtim, göğüs göğüse geldik, kucağımda varlığının, tişörtümdeki dokunuşunun ve bana kendimi hatırlatan kokusunun tadını çıkardım.

"Çok güzelsin, Sapphire." Ona bakıyorum, bu sabahın her anının tadını çıkarıyorum.

"Benden hoşlanıyor musun, Eli?" diye soruyor, benden dürüst ve tarafsız bir yanıt bekliyor.

"Ne yapacağımı bilemediğim, hatta kendimi bile anlayamadığım kadar çok." Pembe ve lavanta renkli saç tutamını kulağının arkasına sıkıştırırken bunu itiraf etmek beni rahatlatıyor; takıntılı hale geldiğim renkler bunlar.

Haftalarca bunu ya da onu istemediğimi, iyi olmadığım halde iyiymiş gibi davrandım. Başkasıyla gülümsediğini izledim ve her güldüğünde, ama benimle gülmediğinde hissettiğim acıyı gizledim. Şimdi burada, bana sanki benim için önemliymişim gibi bakıyor ve bu beni dehşete düşürüyor. Çünkü eğer onu içeri alırsam, ne kadar kırık olduğumu görecek.

Sapphire başını yana eğdi, dudaklarında küçük, anlamlı bir gülümseme belirdi. "Beni itmediğin sürece hiçbir yere gitmiyorum, Eli. İyi ya da kötü... fark etmez. Birlikte bir çözüm buluruz."

Boğazımdaki yumru konuşmamı imkansız hale getirdiği için yutkunuyorum. Kendimi sabitlemek için parmaklarımı beline biraz daha derine batırıyorum.

Bunu sayısız kez hayal ettim: aramızdaki bağ o kadar derin ki, ona dokunmamam için tüm nedenleri unutuyorum. Yine de her seferinde kendimi geri tutuyorum çünkü onu istemek bencilce geliyor, iyi şeylerin kalıcı olmadığını biliyorum. Ama işte burada, kollarımda gerçek ve sıcak, sanki zaten bana aitmiş ve sonsuza dek buradaymış gibi tişörtümü giymiş. Fısıldıyorum, "Sen benim için çok iyisin." Daha çok kendime, ona değil.

Elleri yüzümü kavradı, sıcak ve sabit. "Bu bir yalan. Kendine bunu söylemeye devam edersen, zihnin buna inanmaya başlayacak," diye fısıldadı yumuşak bir sesle. "Sanırım zaten inanmaya başladı bile."

O gerçekten çok iyi.

Büyü.

Bir an için dünya aramızdaki boşluğa kadar küçülüyor. Ve belki de... belki de... her şeyin elimden kayıp gitmesine izin vermek zorunda değilim.

Nefesimi veriyorum, her an kayba hazır olan küçük bir parçamı serbest bırakıyorum.

Onun ne kadar olağanüstü olduğunu fark ettikçe ona olan hayranlığım her geçen nefeste daha da artıyor, ancak ona takıntılı kompulsif bozukluğumdan (OKB) bahsetme korkusuyla ondan milyonlarca mil uzağa koşma isteği duyuyorum. Mücadele ettiğim bu yönümü ortaya çıkarmaktan çok utanıyorum ve bunun için yardım alıyor olsam da, düşündüğüm kadar hızlı sonuç vermiyor gibi görünüyor. Sonsuza dek böyle mi olacağım? Eğer öyleyse, Sapphire bana bu süreçte destek olmak ister mi? Onun ruh sağlığımdan sorumlu hissetmesini istemiyorum. Benim tam kıvamındaki OKB'm sadece düzenli olmakla ilgili değil; kaygı, rahatsız edici düşünceler ve çoğu zaman güvensizlik ve kontrolcü davranış olarak yanlış yorumlanabilen güvence arayışı da var. Bir ilişkide bunların hiçbirisi değilim ama OKB'm çoğu zaman en kötü yanlarımı ortaya çıkarıyor ve beni tanımadığım birine dönüştürüyor. Bu rahatsızlıkla ilgili birçok makale ve çalışma okudum, bu yüzden partnerlerin çoğu zaman OKB'yi düzeltmek veya iyileştirmek istediklerini, ancak bunu başaramadıklarını biliyorum; bu da onları hayal kırıklığına uğratabilir ve eğer durumu tam olarak anlamazlarsa ayrılıklara yol açabilir.

Sapphire her zaman bana karşı sabırlı oldu, hatta onu sınıdığımda veya neredeyse her şeye hayır dediğimde bile. Onun ne kadar açık fikirli olduğunu biliyorum ve eminim ki ters yöne doğru bir mil bile kaçmazdı, ama bu benim göze almak istemediğim bir risk.

Şu an bunu paylaşamam. Onun benim hakkımda ne düşüneceğinden endişeleniyorum. Son birkaç yıldır sergilediğim özgüvenli avukat

imajımdan daha azını mı göreceğ beni? Bilmiyorum ama öğrenmekten korkuyorum. Buna hazır değilim. Belki de asla hazır olmayacağım.

“Öp beni, Eli.”

“Dişlerimi fırçalamadım.” Ve kesinlikle bir şampanya mahzeni ustası gibi kokuyorum.

“Ve dün gece makyajımı çıkarmadım,” diye karşılık veriyor gülümseyerek, elleri hâlâ yüzümü kavırıyor. “Mükemmel derecede kusurlu, hatırlıyor musun?” Yavaşça göz kırpmıyor.

Her kelimesiyle sınırlarımı zorluyor, eskiden zahmetsizce yaptığım şeyleri şimdi tereddüt ederek, hatta nefes alışverişimi bile düşünerek, akıl sağlığımı test ederek yapmamı sağlıyor.

Yaklaşıyorum ve gerilimi azaltmak için onu hemen öpmüyorum. Bunun yerine burnumu burnunun üzerinde gezdiriyorum, sonra da ağzının kenarını öpüyorum. Bir, iki kez. Neredeyse hiç dokunmadan.

"Gıdıklıyor." diye iç çekti, sakalımın sertliği onu ürpertti, nefesinin yanağımın derisine değmesinin sıcaklığı da beni aynı şekilde ürpertti.

Parmaklarımı uyluğunun yumuşak teni boyunca yukarı doğru gezdirirken, derin bir nefes alıp nefesini tutuyor, ben de dokunmayı ve sıkılmayı çok istediğim kalçalarına ulaşıyorum ve onu kendime daha da yaklaştırıyorum.

O nefesini verirken inliyorum, adımın şehvetli bir fısıltıyla söylüyor; duymayı özlediğim kelime buydu. Zevkini kovalamak için kalçalarını ileri geri sallıyor, heyecanından iç çamaşırı ıslanıyor, benim boxer'ımı da ıslatıyor.

"Sana karşı çok istekliyim, Sapphire." Penisimin başı ona duyduğum ihtiyaç ve çaresizlikle zonkluyor.

Gözleri yarı kapalı, göğsü heyecanla inip kalkarken, kulağının iç kısmına doğru ilerleyip kulak memesini hafifçe ısıyorum. Boynunu yana doğru uzatarak, dudaklarımı boynundaki, kulağının hemen arkasındaki hassas noktaya götürmemi istiyor ve öpüp, yalayıp, ısırdığımda tekrar

titriyor. Bu sırada, parmak uçlarım tişörtümün altındaki çıplak sırt tenini keşfederken, o da bana sürtünüyor.

İkimiz birlikte yüksek sesle inliyoruz, ardından o da ciğerlerinden çıkan ince bir hıçkırıkla karşılık veriyor.

Dudaklarına doğru yaklaşıyorum, boynunu nazikçe okşuyorum, çenesine tüy gibi hafif öpücükler konduruyorum, onun istediği yere daha da yaklaşıyorum, ona istediğini veriyorum: öpülmeyi.

Elim hâlâ tişörtünün içindeyken, ensesini avuçlarımın içine alıp başını hafifçe yana eğerek dudaklarımızın hizalanmasını sağlıyorum.

Savunmasızlığımı sezmiş olmalı, bir sonraki hamlemi sorguluyor ve dudaklarımı beklentiyle yalarken yüzünde güven verici bir gülümseme beliriyor; parmak uçları sırtımın çıplak teninde dans ederek beni bir arıya bal çeker gibi kendine çekiyor.

Başını hafifçe sallaması bile, ağzımı onun ağzına kapatıp, başının arkasını sıkıca kavramam için yeterliydi, çünkü bana yeterince yakın değildi. Onu yutmak istiyorum, onun da beni yutmasını istiyorum.

Birlikte, birbirimize karşı ağır ağır nefes alıyoruz, dudaklarımız birbirine kenetlenmiş durumda; umarım bu, birçok öpücüğün ilki olur.

Parmaklarımı saçlarının arasına geçirirken, diğer elimle kalçalarını kendime doğru çekip, onu kendime sürterek, orgazm olmasını teşvik ediyorum.

Ağzı şaşkınlıkla açılıyor, bir nefes kesiliş sesi çıkıyor ve ben bunu dilimi ağzına sokmak için bir izin olarak algılıyorum, dili benim dilimle buluşuyor.

Daha fazla sürtünme, daha fazla nefes nefese kalma, umutsuzluk artarken, cennet gibi hissettiren o nefis ağzına inliyorum, dillerimiz mükemmel bir uyum içinde birbirine dolanıyor.

Kalçalarımı yukarı doğru ittim, sevişme ihtiyacı hissettim ve dikkatli olmazsam, sadece bir öpücük bile iç çamaşıırıma boşalabilirim çünkü bir öpücük hiç bu kadar iyi hissettirmemişti. Çok doğru.

Birbirimize kenetlendik, kalplerimiz bir yangını başlatan kıvılcımlar gibi çarpıyor.

Öpüşmelerin arasında adımı fısıldıyor ve sırtıma tırnaklarını sürttüğünde, kaslarım dokunuşuyla kasılırken, derin bir hırıltı yutuyorum.

Dili, benimkini yakıcı bir sıcaklıkla yaladıktan sonra alt dudağımı ısıırıp ağzına çekti. Elimle başının arkasından omurgasına, oradan da yanına doğru kaydırıp başparmağımla göğsünün yan kıvrımına dokundum. Aramızdaki ince pamuklu kumaşın altından meme uçları arzuyla kabarmış, sıcaklığı içime işlemişti.

Onu sahiplenici bir şekilde öpüyorum, kelimelerle anlatmakta zorlandığım şeyi ona gösteriyorum.

Penisimin iç çamaşıırıma sürtünmesinden dolayı gerginlik hissediyorum, meni sıvısı kumaşı daha da ıslatıyor. Bu kadın beni mahvediyor, başka hiç kimse için arzu duymayacak hale getiriyor.

Ardından bir kapının açılma sesini duydum, sonra da kardeşimin sesi geldi: "Günaydın, ezik, dün gece eve gidiyordun sanıyordum?"

Cole.

Sapphire ile öpüşmeyi hemen bıraktım ve o nefes nefese boynuma sokuldu, ben de onun omzunun üzerinden kardeşime "git buradan" dercesine bir bakış attım.

Sapphire'in varlığıyla irkilmiş bir halde, sanki her şey ağır çekimdeymiş gibi, Cole şöyle diyor: "Annem... kahvaltıda... ne... istediğini... soruyor... Kahretsin," diye ekliyor. "Özür dilerim." Hafifçe özür dileyen bir ses tonuyla konuşuyor.

"Lütfen, olabildiğince kibar bir şekilde, defolup gider misin Cole? Meşgulüm." Sapphire omzuma doğru homurdanırken göğsüm inip kalkıyor.

"Bunu görebiliyorum," diye yanıtlıyor, hiç etkilenmemiş bir şekilde, şeytani bir sırıtışla.

"Ve yine de, hâlâ orada duruyorsunuz," diye belirtiyorum.

Elini sallayarak beni gönderdi. "Çocuklar, iyi eğlenin." Kapıyı kapatmaya gitti. "En azından birileri eğleniyor. Tanrım, bu çok iç karartıcı," diye mırıldandı iç çekerek, sesi melankolik geliyordu. "Annem seni otuz dakika içinde kahvaltıya çağırıyor."

"Benim burada olduğumu nereden bildi?" diye bağırdım.

"Her şeyi biliyor," diye karşılık veriyor.

O, üç gözlü bir karga gibi.

Biraz utanıyorum. Annemin kurallarından biri olduğu için, hiçbir kızın annemin evinde gece kalmasına izin vermemiştik. Otuz yedi yaşında bile, başımın belaya girebileceğinden endişeleniyorum. Belki de beni tekrar patlıcan yemeye zorlayarak cezalandırır. On yaşındayken de nefret ederdim, şimdi daha da çok nefret ediyorum. Sadece dokusunu düşünmek bile boğazımda bulantı hissi yaratıyor.

"Safir vejetaryen," diye sesleniyorum arkasından, annesine söylemesini hatırlatarak.

"Tamam." Cole konuşmamızı sonlandırıyor, sesi merdivenlerden aşağı doğru yankılanıyor, sonra mutfakta aşağıdan gelen mırıltıları duyuyorum, Cole annemle gülüyor. Aptallar.

Sapphire boynumdan ayrılıp gergin bir şekilde güldü. "Bir daha asla kardeşinin gözlerinin içine bakamayacağım. Bu çok profesyonelce olmayan bir davranış ve kendimi tribünlerin altında bir çocukla öpüşürken yakalanan bir genç kız gibi hissediyorum."

"Keşke gençlik yıllarımda seninle tanışsaydım." Her şey ne kadar farklı olabilirdi.

Bu durum onun yanaklarının kızarmasına ve pembe lekeler oluşmasına neden olur.

"Sanırım yollarımız tam da doğru zamanda kesişti, Eli."

"Siz yapıyorsunuz?"

"Evet. Kader böyle tasarlamış."

Kadere ya da şansa inanmıyorum; bence şansımızı ve kaderimizi kendimiz yaratırız, ama bunu kendime saklıyorum. Anın kıymetini mahvetmek istemem.

Başımı salladım ve onu kısaca öptüm, ardından "Annem bizi kahvaltıda bekliyor" dedim.

"Tüm aileniz burada mı?"

"Bilmiyorum." Bu doğru. Nathan ve Arianna balayı ağaç evinde geceyi geçirdiler, Cole da burada kaldı ama Max'ten emin değilim. Ayrıca babam burada değil, bu da kendimizi eksik hissetmemize neden oluyor. Bunu da kendime saklıyorum. Pazar kahvaltılarında onun olmamasına hala alışamadım. "Gergin misin?" diye soruyorum, babamın yokluğunu bir kenara bırakarak. Sapphire genellikle çok kendine güvenlidir ve onu kendinden şüphe ederken sadece birkaç kez gördüm.

"Yeni bir alana adım atıyoruz. İş hayatından düğün davetliliğine, birbirimizi öpmeye kadar."

"Gerçek bir çift gibi." Ne kadar gergin görüldüğü çok tatlı. "Dün ailemle çok iyi anlaştın ve hepsi seni çok sevimli buluyor." Tam da öyle: sevimli. "İş ve zevk arasındaki çizgiyi aşmamızın ne önemi var ki?" Sözleşmelerimizde, sözleşmeyi kazandıktan sonra müteahhitlerle çıkamayacağımıza dair bir madde yok. Anlaşma imzalanmadan önce evet, yani torpil yok, ama sonrasında değil. Bu bana çok uygun, çünkü artık onun tadına baktığıma göre, beni geride tutan her şey yok oldu. Aklımdan sadece bu sabahki küçük inlemeleri geçiyor. Onlar bile onun için dünyayı yakmak istememe yetiyor.

"Cole herkese öpüştüğümüzü söyleyecek mi? Ben profesyonel biriyim, Eli," diyor alt dudağını hafifçe ısırmadan önce.

"Profesyonel bir öpüşçü," diyorum, havayı yumuşatmaya çalışarak. "Bak. Düğüne misafirim olarak geldin ve ailemizin her şeyine kendini kaptırmak için geldiğini biliyorum, ama bence gizlice benimle gelmek

istedin, başka kimseyi getirmediğimden emin olmak için.” Belini şakacı bir şekilde sıkıyorum.

Dün Arianna'nın gelmesini beklerken kardeşlerimin benimle dalga geçme şekli, aramızda bir şeyler olduğunu çoktan tahmin ettiklerini düşündürüyor. Başka bir zaman, aklım daha iyi durumda olsaydı, haftalar önce onu bir randevuya davet ederdim.

“Tamam, belki öyleydin,” diye itiraf ediyor. “Ama müşterilerimle sevgili olmuyorum, onları öpmüyorum ya da onlarla aynı yatakta gece geçirmiyorum.” Sesi sanki bir kriz geçiriyormuş gibi hızlanıyor, ama ailem umursamayacak ya da bizi sorgulamayacak. “Hiçbir müşterimle yatmadım, söz veriyorum,” diye şiddetle başını sallayarak belirtiyor. “Düğünü Adrian Price ile konuşmak için bir fırsat olarak kullandığımı inkar edemem çünkü kendi konferans merkezimi kurmak istiyorum ve dün orada olacağını biliyordum ama çok meşgul olduğu için onunla görüşme ayarlayamadım. Ayrıca dünkü günü bir nevi iş ağı kurma fırsatı olarak da kullandım.” Utanması gerekirken utanmış görünüyor.

O çok hırslı ve bu da onun hakkında sevdiğim şeylerden sadece biri.

Sapphire sözlerine şöyle devam ediyor: "Ama esas olarak... Seninle birlikte gelmek istedim çünkü seni seviyorum, Eli."

Bu beni özel hissettiriyor. "Sana inanıyorum." Sapphire bana karşı her zaman dürüst ve profesyonel davrandı. Tabii, bana sürekli huysuz beyefendi demesi dışında.

Tekrar konuşmadan önce duraksadı. "Eli Hart, sen az önce müşterim olmaktan çıkıp sevgilim oldun."

Sadece öpüşmüş olmamıza rağmen "sevgilim" kelimesini kullanmasına kahkaha attım, sonra odanın uzak köşesindeki komodinin üzerindeki saate baktım ve içimden bir ah çektim; kahvaltı. Beynim bana odaklanmam için bağılıyor. Bunu durdurmamız gerektiğinden nefret ediyorum, ama kaçış yok. En azından bu şekilde, onu tanıma ve sevgili olma kısmını sonraya bırakabilirim.

"Aştığımız bu sınır hoşuma gitti," diyorum sırtarak. "İyi hissettiriyor." Muhteşem.

Dudakları sanki gülümsemesini bastırmaya çalışıyormuş gibi seğiriyor ve biliyorum ki o da bunu hissediyor. Aramızdaki çekim, aramızdaki gerilim, birlikte çözmemiz gereken bir şey. Aman Tanrım. Onun, penisimin üzerine boşalırken ismini haykırmasını düşünmek bile, üzerindeki tişörtü çıkarıp onu haftalarca becermek istememe yetiyor. Ama yapamam, annemin çatısı altında asla. Asla. Benden, hepimizden beklenen şey, görgü ve saygı.

"Gitmemiz gerekiyor ve sana dokunmaktan başka her şeye odaklanmaya çalışacağım." Tek istediğim onun tadına daha çok bakmak ve onu sahiplenmekten, bu benim için tam bir kâbus olacak.

"Giyecek hiçbir şeyim yok, Eli." Ağzı yüzünü buruşturarak yana doğru kıvrıldı.

"Arianna sık sık burada kaldığı için kıyafetlerini burada saklıyor. Ona mesaj atacağım, o da sana bir şeyler verebilir." Kendi tarzı olmayacak ama Sapphire'i tanıdığım kadarıyla, bunu kendi lehine nasıl kullanacağını çözecektir.

"Tamam aşkım."

"Aileyle tekrar görüşmeye hazır mısınız?" Yani, önce hızlıca duş aldıktan sonra. Ayır ayrı, yoksa kendimi tutamayabilirim.

"Ben zaten garip durumlara yatkın biriyim," diye beni temin ediyor.

Bu konuda haksız değil. Haftalar önce ilk kez ofisime girdiğinden beri benim sakarlığımın başa çıkmayı başarıyor.

Yüzünde kısa bir şüphe belirdi ve bundan sonra ne söyleyeceğini anladım.

"Ama sanırım eve gitmeliyim Eli. Rahatsızlık vermek istemiyorum. Ailenle kahvaltı yapmak biraz fazla özel bir durum gibi geliyor."

"Emin misin?"

"Evet." Başını salladı. "Taksi çağırabilirim."

“Eğer Cole’un Ferrari’si değil de SUV’si varsa, ikimizi de şehre geri götürecek.” Normalde kahvaltıyı atlamaktan nefret ederim ama bu sefer sorun değil, özellikle de onun kendini daha rahat hissetmesini sağlayacaksa.

"Tamam." Hiç itiraz etmeden kabul etti.

Belki de onu daha önce öpmeliydim.

"Tekrar öp beni, Eli."

Buna nasıl itiraz edebilirim ki? Edemem. Bu yüzden, dediğini yapıyorum ve onu derin bir öpücükle öpüyorum, tadını ve yumuşak dudaklarını zevkle çıkarıyorum. Umarım onu her gün öpme fırsatım olur.

Şehre dönerken Cole beklenmedik bir öneride bulundu ve yolumuz üzerinden geçerken babamı ziyaret etmemizi söyledi.

Son dakika, plansız durağında yaşadığım rahatsızlığın farkında değildi ama içten içe zihnim kendiyle savaş halindeydi. Babamın bakım evinin otoparkına girerken, terapistimin obsesif-kompulsif bozukluk (OKB) sarmalının ortasında kaldığımda yardımcı olabileceğini önerdiği derin nefes egzersizlerini yaptım. İçimden kendime, değişimin felaket anlamına gelmediğini, uyum sağlayabileceğimi ve yine de günümü idare edebileceğimi söyledim. Cole'un rotayı değiştirmesi rahatsız ediciydi ama kendime rahatsızlıkla başa çıkabileceğimi hatırlattım. Jane ile maruz kalma ve tepki önleme terapisi seanslarımda bunun üzerinde çalışıyoruz.

Cole bana ne yaptığımı sorduğunda yalan söyledim ve çok fazla içki içtiğim için kendimi kötü hissettiğimi söyledim; hem o hem de Sapphire buna inanmış gibiydi.

Böyle olmaktan nefret ediyorum ve yalan söylemekten de nefret ediyorum.

Sapphire'in ailemle kahvaltı yapmasını samimi buluyorsa, onun babamla burada olmasını daha da kişisel buluyorum. Bu, biraz fazla ileri bir adım gibi geldi çünkü Sapphire'e içimi dökerken her şey çok hızlı ilerliyor.

Ancak, Sapphire'in babasıyla tanışması konusunda endişeli olsam da, aslında endişelenmeme gerek yoktu çünkü endişelenecek bir şey yoktu. Sonuçta, son yirmi dakikadır Sapphire, bu yıl da yaşadığımız güzel yaz hakkında babasıyla neşeyle sohbet ediyor, bahçedeki her çiçeğin adını Latince veya bilimsel adlarıyla birlikte sayıyordu. Okula başladığı günden beri her kitabı okumuş olmalı, çünkü etrafında yürüdüğümüz göletteki kurbağaların türlerini bile tanımlayabiliyor.

Onun hakkında henüz keşfetmem gereken çok şey var.

Ödünç aldığı açık pembe bir yaz elbisesi, belini vurgulamak için kahverengi bir kemer ve Arianna'dan aldığı aynı renkteki bilek botlarıyla bile tam olarak kendi tarzı olmasa da, ona çok yakın ve yine de çok güzel görünüyor.

Annemin evinde yedek kıyafetim olmadığı için Cole'un tenis ayakkabılarını, Nathan'ın kot pantolonunu ve Cole'un siyah tişörtünü giymek zorunda kaldım. Dünkü smokini mi yoksa kardeşlerimin bu uyumsuz kıyafetlerini mi giymek daha kötü olurdu bilmiyorum, tek bildiğim kendi tanıdık kıyafetlerime geri dönmek için can attığım.

Ben kusursuz bir şekilde kusurluyum, Sapphire böyle mi demişti?

Sapphire, önündeki rengarenk çiçeklerle kaplı bitki seçkisini incelerken birkaç adım öteden, "Babanın odası için birkaç çiçek seçmemize izin var mı?" diye soruyor.

"Evet," diye onu temin ediyorum, babam da elektrikli tekerlekli sandalyesiyle bakım evinin bahçe yolundan onu takip ediyor.

Derin bir konsantrasyon içinde, dilini ağzının kenarından dışarı çıkarmış bir şekilde, istediği çiçekleri seçtikten sonra, sanırım Sapphire'in mor ortanca dediği en büyük iki tanesini koparıp, saplarından tutarak yumruklarının arasına sıkıştırdı, sonra bir tane daha, bu sefer pembe olanı. "Bunu beğendim, Daniel. Kokla." Babamın burnunun altına doğru üflledi. "Güzel, değil mi?"

Duyulmayacak bir mesafede kekeleyerek bir şeyler mırıldandı. Ne dediyse de, güldü ve "Ayaklarının nasıl koktuğunu bilmiyorum, o yüzden yorum yapamam, Daniel," dedi. Büyük bitkinin etrafından uzanıp gözüne çarpan başka bir şey görünce, daha uzun görünmek için parmak uçlarına kalktı. "Bu, ortancalarla çok iyi gidecek. Buna sakal dili deniyor çünkü tüylü kısımları var." Çıkıntılı stamenleri ovuşturarak gösterdi. "Tüylü görünüyor." Sonra onları sürekli büyüyen demetine ekledi ve babamı çağırarak patikadan aşağı doğru koşmaya başladı. "Hadi bakalım, hızlı araba, yetiş."

Cole kıkırdıyor ve ben de ona katılıyorum.

O, babamın yanında, herkesle doğal bir şekilde davranıyor ve babamın onu şimdiden sevdiğini biliyorum. Kendini tanıtırken babamın konuşmasına fırsat vermemesi oldukça eğlenceliydi. Babam bir zamanlar eyaletin en iyi avukatıydı ve mahkemedeki kapanış konuşmalarıyla meslektaşları arasında hayranlık uyandırıyor, ama bugün Sapphire ile denk birini buldu. Konuşmalarına sıkıştırmayı başardığı tek şey, saçlarını beğendiği. Sonra Sapphire, kullandığı saçların renginin, Troller filmindeki troller gibi, değiştirmeyi sevdiği için yıkanıp çıkan boyalar olduğunu açıkladı ve babam ne demek istediğini anlamadı. Ama bu onu durdurmadı; daha sonra telefonundan fotoğraflarını göstererek, hissettikleri duyguya bağlı olarak saç renklerinin değiştiğini açıkladı. Babamın bana attığı yan bakış ve ardından gelen sırtıma, hem eğlence hem de onay doluydu.

"Yani, sen ve Sapphire, öyle mi?" diye soruyor Cole, Sapphire ve babamın arkasından yürürken.

Başım çok ağrıdığı için güneş gözlüğümü başımın tepesinden aşağıya, gözlerimi gölgelemek için indirdim. Annemin evinden çıkmadan önce iki tane Tylenol aldım çünkü elime takabileceğim akupresür aletim yok. Kendimi kötü hissediyorum ama uyandığım zamankinden biraz daha iyiyim.

Bu sabah Sapphire'in yanında uyanmak kendimi daha iyi hissetmemi sağladı.

"Evet, ben ve Sapphire," diye yanıtlıyorum.

"Nasıl gidiyor?" diye soruyor Cole.

"Bu yeni."

"Ne kadar yeni?"

"Daha bu sabah öpüştük." Bu bilgiyi paylaşmama neyin sebep olduğunu bilmiyorum.

"Ben mi sözünü kestim?"

"Muhtemelen daha iyi oldu." Acele etmek istemiyorum. Onun nefis vücudunun her yumuşak kıvrımını ve santimini öğrenmek için saatler harcamak ve onu daha da yakından tanımak için zaman ayırmak istiyorum.

"Annemin kızların evde kalmasına izin vermeme kuralı var, öyle mi?"

"Evet," diye katılıyorum, çünkü kısmen doğru.

Birkaç dakika sessizce yürüdükten sonra, "Nasılsın Eli?" diye sordu.

"İyiyim," diye karşılık veriyorum. Hiç de iyi değilim. Ama eskisinden daha iyiyim. Bugün göğsümde bir huzur hissettim. Uzun zamandır hissetmediğim kadar huzurluyum.

Cole durdu, ben de yürümeyi bıraktım ve böylece Sapphire ile babamla aramdaki mesafe açıldı.

"İyi değilsin," diye azarlıyor, bugün açıkta olan kollarını kaşıyarak. İş yerinde dövmelelerini siyah uzun kollu gömleklerin altında saklıyor, ama bugün tişört giymiş. Dün, Cole'u yıllar sonra ilk kez beyaz gömlekle görmüştüm.

"İyiyim." Onun bu soğuk ve mesafeli soru sorma tarzı beni rahatsız etti.

"Peki neden terapistle gidiyorsunuz?"

Sorusu beni hazırlıksız yakalamıştı, irkildim; bakışları ise hiç değişmedi. "Bunu nereden biliyorsun?"

"Geçen gün, yeni müşteri odaklı uygulamamız hakkında sizinle, Max ve Nathan'la bir toplantı ayarlamaya çalışırken Tessa ağzından kaçırıldı. Max ve

Nathan ancak sizin özel randevunuzun olduğu saatte müsaitti. Tessa'ya randevuyu yeniden planlayıp planlayamayacağını sordum ve ne olduğunu sorduğumda, 'Ben size kendim soracağım' dediğimde birden telaşlandı ve ağzından kaçırdı."

Bok.

"Beni suçla. Her şey benim hatam. Ondan cevap almak için baskı yaptım çünkü senin için endişeleniyorum, Elijah." Yanımda ayaklarının üzerinde kıpırdandı.

"Biliyorum." Hepimiz birbirimiz için endişeleniriz; ailelerin doğası budur.

"Ee, neler oluyor? Bana neler olup bittiğini anlatır mısınız?" Yüzünde bir belirsizlik belirdi, sanki hangi yöne gideceğini bilmiyormuş gibi.

Paylaşmalı mıyım, paylaşmamalı mıyım? Her iki durumda da kendimi daha iyi hissetmeyeceğim. Ama sanırım idare ediyorum ve önemli olan da bu.

"Belki bir gün."

Elini omzuma koyuyor. "Benim senin için burada olduğumu biliyorsun, değil mi?" Beni bir bulmacayı çözmeye çalışır gibi merakla inceliyor.

"Teşekkürler dostum, bunu takdir ediyorum." Burada ya da herhangi bir yerde, tam kıvamındaki takıntı bozukluğumdan bahsetmek istemiyorum. Konuyu değiştiriyorum. "Uygulama tanıtımını kim yapacak?" Yıllardır bir uygulama geliştirmekten bahsediyoruz; insanların soru sorduklarında doğru departmana yönlendirilmelerini ve 7/24 danışmanlık alabilmelerini sağlamak.

"FusionTech'ten Yasmine Montgomery'yi aradılar. Kendisi web geliştiricimiz, ancak pazarlama departmanından müşterilerimizi yönetmemize yardımcı olacak bir uygulama önerisi hazırlamalarını rica ettim. Buna ihtiyacımız var."

"Yasmine geliştirici mi?"

“Evet, yeni, işinde harika ve bu tür bir uygulamaya sahip ilk hukuk firması biz olacağız. FusionTech, harika fikirleri olduğunu söyledi, ancak tüm departman başkanlarının ve dört kardeşin de bu sunumu görmesini istiyorum. Eğer bize uygun değilse, başka yerlere bakabiliriz.”

“Katılıyorum.” Şu an kullandığımız müşteri yönetim sistemi eski ve kapsamlı bir revizyona ihtiyaç duyuyor. Umarım Yasmine, FusionTech'in dediği kadar iyidir çünkü bir mucizeye ihtiyacımız var.

“Bu akşam Sapphire’i evine yemeğe davet etmelisin.” Cole soğukkanlılıkla konuyu değiştiriyor, tekrar yürümeye başlıyor ve ben de onun peşinden gidiyorum, benden cevap almak için baskı yapmadığı için minnettarım.

“Öyle mi?” diye karşılık verdim, bu fikri beğendiğim için omuzlarım özgüvenle genişledi. “Daha önce hiç benim evime gelmedi.” Umarım beğenir.

“Soru şu: Akşam yemeği ve daha fazlasını mı istiyorsunuz? Yoksa sadece akşam yemeği mi?” Bana bir bakış attı, "daha fazlası" ile ne kastettiğini açıklamaya gerek duymadı.

Kolunun üst kısmına yumruk attım. "Sen tam bir aptalsın." Kelimeleri sabırsızca kopardım. Sapphire ile neler yaptığım hakkındaki mahrem detayları Cole'la ya da başkasıyla paylaşmayacağım.

“Ah.” Zar zor vurduğum pazısını ovuşturdu. Aylardır spor yapıyor ve kolları şimdi kocaman olmuş. “Sadece senin, Max'in ve Nathan'ın hayatlarını dolaylı olarak yaşamaya çalışıyorum. Nathan evlendi, Max Paige ile çok mutlu, sen de kendine gerçek bir deniz kızı kaptın. Yani, ne yapmam gerekiyor ki? Aylardır sevişmedim. Online tanışma uygulamaları berbat, Libby de biriyle çıkıyor, eminim.” Sinirle ensesini ovuşturdu.

Ses tonunda Libby'ye karşı bir onaylamama sezgisi fark ettim. Garip bir düzenlemeleri var; aynı gece ve aynı saatte ayrı ayrı buluşuyorlar, sonra da deneyimlerini paylaşmak için bir araya geliyorlar.

Bunu asla itiraf etmez ama o uygulamalara bağımlı ve bence başarısız olmasının asıl sebebi Libby. Uygulamalara bağımlı çünkü bu sayede Libby ile yüzeysel bir ilişki sürdürebiliyor ve onu yanında tutabiliyor. Libby, farkında bile olmadan onu geride tutuyor çünkü ona aşık olduğunu söylemeye cesaret edemiyor. Gerçi biraz daha yakından bakarsam, aslında kalbinin tekrar kırılmasından korktuğunu ve bu yüzden kendini belirsizlik içinde tuttuğunu görebilirim. Hayatında birini istediğini düşünüyor olabilir ama kendini bir çıkmazın içine sokmuş ve potansiyel olarak sonsuza dek birlikte olabileceği birine tam olarak bağlanmıyor.

"Libby'ye karşı bir şeyler hissediyor musun?" diye sordum ihtiyatlı bir şekilde.

"Dürüst olmak gerekirse, Libby'den hoşlanıp hoşlanmadığımdan emin değilim." Cole, kafasını karıştırmak için güldü. "Hoşlandığımı sanıyordum ama sanırım o benden o şekilde hoşlanmıyor. İyi arkadaşız ama hepsi bu. Neyse." İçini çekti. "Beni boş ver. Max'in Paige Bradshaw ile çıkması hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu yavaşça. Sözleri sorudan çok endişe gibiydi.

"Umarım onu mutlu eder." Bu doğru. "Ama umarım birlikte çalıştıkları bir dava sırasında aralarında hiçbir şey yaşanmamıştır."

"Max asla böyle aptalca bir şey yapmazdı, değil mi?" Cole geçerken topraktan sarı bir çiçek koparıyor.

"Umarım yapmaz." Yoksa hem müvekkilleri hem de kendileri için ciddi sonuçlar doğabilir.

Birbirimizden şüphe etmek normalde yaptığımız bir şey değil, ama Arianna aramızdaki bağı sıradı ve bunu bir daha asla yaşamak istemiyorum. Ona güvenebileceğimiz ortaya çıktı, ama onun bize güvenmesi farklı bir konuydu ve şimdi neden kimliğini sakladığını ve neden Hart Hukuk Bürosu'nda çalışmaya geldiğini anlıyorum. Sonunda her şey yoluna girdi, ama birkaç ay boyunca çok çılgın bir dönemdi ve neredeyse hiçbirimiz birbirimizle konuşmadık.

Birkaç dakika daha birlikte yürüdük, ikimiz de Sapphire'in babamızla gülüp şakalaşmasına hayran kalmıştık. Kötü günlerinde pek konuşmazdı, ama bugün gibi diğer günlerde, Sapphire'in sorularını cevaplıyor veya onunla bir zamanlar tanıdığım adam gibi kolaylıkla ve güvenle aynı fikirde oluyordu. Her ne kadar biraz kekeliyor veya peltek konuşuyor olsa da, denemekten asla vazgeçmiyordu.

"O gerçekten çok özel biri, kardeşim." Cole, Sapphire'in babasına karşı gösterdiği sabra hayran kalmış gibi görünüyor.

"Öyle." Bana karşı da sabırlı.

Ve o, benim sık sık gerildiğim küçük şeylere gülüyor; kendisi ise bunları hiç umursamadan, önemsemeden geçiştirebiliyor. Bu da bana her şeyi kontrol etmek zorunda olmadığımı fark ettiriyor.

Mesela bugün gibi. Kafamda kurguladığım felaket gibi olmadı. Kimse ölmedi, hesapladığım saatte daireme dönmediğim için dünyanın sonu gelmedi. Güzeldi. Kolaydı.

Yavaş yavaş, onun enerjisinin bana da geçtiğini hissediyorum ve ufak tefek aksaklıklarla paniklemeden nasıl başa çıktığını görünce, ben de bunu yapabileceğimi fark ediyorum; bu da bana hayatın mükemmel olmadığında yıkılmadığını gösteriyor.

Onun sakin ve içten gülümsemesi, zaman zaman benim de hızla çalışan zihnimi biraz olsun sakinleştiriyor.

Yürüyüşe başladığımızdan beri nefes alışverişimde bir değişiklik fark ettim. Göğsüm artık sıkışık değil ve her şeyi mükemmel yapma ihtiyacı eskisi kadar yüksek sesle bağırıyor.

"Şunu sıkıca tutun."

"Deneyeceğim."

Bunu başarabileceğime inanmak istiyorum, ama babamla birlikte güldüğünü izlerken içimde bir şüphe kıvılcımı beliriyor. Bu kadar güzel hiçbir şeyin sonsuza dek sürmediğini biliyorum, ama onu olabildiğince uzun süre yanımda tutmak istiyorum. Sonsuzluk benim tercihim olurdu.

Sus artık Eli, çok ileri gittin.

Eli beni bıraktığında ne beklediğimi bilmiyorum ama kapının önünde yanağımdan öpülmek kesinlikle beklediğim bir şey değildi.

Testosteron adeta ondan fışkırıyordu, karşı konulmaz derecede seksi kokuyordu ve ben sadece hızlı bir öpücük aldım.

Başımı ön kapının arkasına yasladım ve dudaklarında beliren, kalpleri durdurabilecek o gülümsemeyi hatırlayarak içimden bir iç çektim. Belki de bu, beni ilk öptüğünde zaten olmuştu. O, hayatımın geri kalanında hatırlayacağım, en mükemmel öpücüktü.

Ama o çok kafa karıştırıcı, çözülmeyi bekleyen bir bulmaca gibi. Bir dakika önce, Cole'un arabasından indikten sonra evime çıkan merdivenlerde elimi tutuyordu; sonraki dakika, yanağımdan hızlı bir öpücük ve birdenbire, birbirimizi görme planımız kalmamıştı. Sıfır.

Bir sıcak bir soğuk, yetişemiyorum.

Belki de akşam yemeği ya da film önermemi bekliyordu... İnsanlar hâlâ randevu için sinemaya gidiyor mu? Hatırladığım kadarıyla uzun zamandır sinemaya gitmedim.

Ghost'un tasmaşının şıkırtısı varlığını haber verirken, küçük patileri koridorda tıklar tıklar sesler çıkarıyor.

“Hey, dostum.” Bana doğru koşarken onu karşılamak için eğildim, sonra dizlerime sürtündü, bacaklarımın arasından geçti, etrafımda döndü,

mırıldandı ve kabarık kuyruğunu yukarı doğru savurarak yüzümü okşadı. “Beni özledin mi, ha?” Parmaklarımı tüylerine batırdığımda sırtını kamburlaştırdı, göğsü zevkle titredi ve tiz bir miyavlama sesi çıkardı. “Mistee sana baktı mı?” Cevap olarak kafasını elime sürttü. Elbette baktı. Mistee, Ghost'u benim kadar seviyor.

Daha önce arayıp eve ne zaman geleceğimi sorduğunda, çünkü yeni tanıştığı adamla başka bir randevusu varmış, ona hemen gitmesini söyledim. Kocasını onu aldattıktan ve yıllarca kalbini kırdıktan sonra, sevginin ona ulaşmasını asla engelleyemezdim. O bunu herkesten çok hak ediyor.

Tam o sırada, Eli'nin annesinin ayakkabılarımı ve çantamı eve getirmek için bana verdiği gece çantasının içinden cep telefonum çaldı.

Koridordaki askılıkta asılı duran elbisemin içinde bulunduğu elbise çantasına şöyle bir göz attım. Eli'nin annesi Michelle'e gereksiz olduğunu söylemişim ama o ısrar etti ve elbisenin bütün gece sandalyenin üzerinde durduktan sonra daha fazla kırıışmasını önleyeceğini söyledi.

Elimi gece çantasına sokup cep telefonumu ararken, ekranda Eli'nin adını görünce midemde kelebekler uçuşmaya başladı.

Telefonu açınca hoparlöre bastım ve şakayla karışık bir şekilde, "Beni şimdiden özledin mi?" diye sordum.

“Evet, seni düzgünce öpmediğim için pişmanım. Ayrıca bu akşam yemeğe davet etmediğim için de pişmanım. Bu akşam benim evimde yemek ye.” Bu bir sorudan çok bir talimat.

Ve aman Tanrım, bayıldım resmen.

İşte bu kadar.

Bir randevu.

Nihayet.

"Saat kaçta? Seni araya sıkıştırabilir miyim bir bakayım." Onunla şakalaşıyorum çünkü işini kolaylaştırmayacağımı biliyor.

Telefonda alaycı bir şekilde kıkırdıyor ve kişiliğinin küçük ipuçlarını bana göstermeye başlamasına bayılıyorum: beni komik buluyor. İlk tanıştığımızda adamın yüzünde bir gülümseme bile yoktu; şimdi gülüyor. Bu onun için dev bir adım.

“Saat altı, Sapphire. Önce yapmam gereken işler var.”

Demek istediği, gününün zaten planlanmış olduğuydu. Babasının bakım evine varmadan önce arabada kendini kötü hissettiğini söylediğinde, yemin ederim panik atak geçiriyordu.

O, planların değişmesinden veya kendisine ani planlar yapılmasından hoşlanan biri değil ve yanılıyor olabilirim ama bence bu da onun mücadele ettiği başka bir konu.

Ona yaklaştıkça, kafasının içinde olup bitenler hakkında daha çok açılmasını umuyorum.

Belki de durumu yanlış yorumladım ve belki de ailesi babasının hastalığı konusunda çok gizli davranırken benim onun babasıyla vakit geçireceğim düşüncesi beni rahatsız etti.

Umarım beni yeterince iyi tanıyordur ve babasının sağlık durumuyla ilgili hiçbir detayı kimseyle paylaşmayacağıma güvenir.

“Günlüğüme bir bakayım.” Bakmıyorum ama dramayı artırmak için duraksıyorum. “Ah, şanslısın. Bu akşam müsaitim, Eli.”

"Bunu duyduğuma sevindim. Trafiği de hesaba katarak saat beşte sizi alacağım."

Zamanlamaya gerçekten çok titiz davranıyor.

"Bu mükemmel," diye yanıtlıyorum.

Ne giyeceğim şimdi? Seksi mi, şık mı yoksa günlük mü?

Normalde bir randevuya ne giyeceğim diye stres yapmam ama işte lisedeki ilk randevusuna giden bir kız gibi endişeleniyorum.

Bu çok önemli bir olay gibi geliyor.

Bu çok önemli bir olay.

Bu, beş yıldır kimseyle çıkmayan, duvarlarını örmüş Eli Hart.

Beş yıl!

Bu gece üzerimde çok fazla baskı var.

"O zaman görüşürüz, Sapphire."

"Sabırsızlıkla bekliyorum."

"Peki ya Safır?"

"Evet?"

"Umarım açsınızdır, ama buradan sadece karnınız tok bir şekilde ayrılacağınızın sözünü veremem."

"Ah." Onun arsız flörtüne gözlerim faltaşı gibi açıldı. Bugün farklı. Daha neşeli.

"Dilin mi tutuldu Sapphire?"

Evet, hayatımda ilk defa böyle oldu.

Merdivenlerden aşığı koştım, taktığım çok sayıda ince altın kolye şıkırdayarak inerken, birisi tekrar kapıyı çaldığında elbisemin askısını omzuma doğru ittim. "Bir saniye," diye seslendim, aceleyle kapıyı açmadan önce... umduğum gibi Eli'nin yerine Eli'nin şoförünü buldum.

Ne yazık.

"İyi akşamlar, Bayan Feelgood."

"Hey, seni tekrar görmek güzel, Clark." Kaşları kalktı; adımı hatırladığım için etkilenmişti.

Bu hafta sonuna kadar hiçbir yere şoförlü araçla gitmemiştim. Birkaç gün içinde iki kez böyle bir lüks muamele görmek, bir kadının her gün bu tür bir hizmeti beklemesini sağlamak için fazlasıyla yeterli.

Clark, resmi bir şekilde, "Bay Hart bu akşam sizin için akşam yemeği hazırlıyor," diye bilgilendiriyor beni.

"Tamam." Bu beni şaşırttı. Eli'nin bu akşam benim için yemek yapması harika. Yemek yapabilen bir erkeğe bayılırım; eğer pasta da yapabiliyorsa, daha da iyi.

"Bunu sana iletmemi istedi, yoksa seni kendisi alırdı."

"Doğru." Bu harika.

"Ayrıca, eğer kedi taşıma çantanız varsa Ghost'u da yanınızda getirmek isteyip istemediğinizi sormamı istedi."

"Gerçekten mi?" diye haykırdım.

"Evet, Bayan Feelgood. Bay Hart, dün gece, dün gece ve bu sabahın büyük bir bölümünde dışarıda olduğunuz için, onu özlemiş olabileceğiniz ihtimaline karşı yanınızda getirmenizi istedi. Bay Hart ayrıca Ghost'un da akşamı yalnız geçirmek istemeyebileceğini düşündü."

Cevap veremeyecek kadar şaşkıyım. Bu çok beklenmedik ve aynı zamanda çok nazik bir davranış.

Elijah Hart, ilk başta sandığım kişi değilmiş. Sert dış görünüşünün altında kocaman bir kalbi olan bir adam var.

"Ayrıca yanınıza bir gecelik çanta almayı da düşünebileceğinizi belirtti." Aman Tanrım.

Ani kararı beynimi aşırı çalıştırıyor.

"Şey, evet, sanırım bunu yapabilirim," diye kekeledim, dilim tutuldu, biraz utandım çünkü bunun ne anlama geldiğini anlayacak. Seks. Umarım bolca seks.

İyi ki seksi bir iç çamaşırı giydim. Daha önce hadsizlik ettiğimi düşünmüştüm ama şimdi aynı frekansta olduğumuzu biliyorum, oyun başladı, hazırım. Ancak bu, kalbimin eskisinden çok daha hızlı atmasına neden oluyor.

Haftalarca, hatta aylarca süren bir gerilim vardı ve Cole ile Eli beni bıraktıklarında, Eli'nin bana verdiği küçük veda öpücüğü bende daha fazlasını isteme duygusu uyandırdı. Onun her şeyini. Şimdi ise istediğimi elde ediyor gibi görünüyorum.

"Bana beş dakika ver, Clark." Bu çok heyecan verici.

"Acele etmeyin. Ne zaman gitmeye hazır olursanız, ben burada sizi bekliyor olacağım," diyor, ceketinin etek ucunu düzeltmek için aşağı doğru çekiyor - gerçi buna gerek yok çünkü takım elbisesi kusursuz bir şekilde kırışksız.

Ona kibarca el salladım. Clark arabaya dönerken ona "Teşekkür ederim" diye seslendim.

Kapıyı hışırdayarak kapatıp, merdivenlerden yukarı koşarken Ghost'a heyecanla şöyle dedim: "En sevdiğin oyuncakını bul, pijama partisine gidiyoruz." Bu çılgınlık. Kedimi daha önce hiç randevuya ya da pijama partisine götürmemiştim.

Yatak odamda hızla eşyalarımı topladım. Yedek kıyafetler, pijamalar (umarım ihtiyaç duymam), cilt bakım ürünleri, saç kurutma makinesi ve ihtiyaç duyabileceğim diğer ufak tefek şeyler. Sonra Ghost'u taşıma çantasına koydum ve birkaç dakika içinde, aceleyle hazırladığım küçük gece çantamla (içinde yatılı misafirlik için gerekli eşyalar ve kedim vardı) Eli'nin arabasının arka koltuğunda buldum kendimi.

Uzun süre sessizce oturduktan sonra, yumuşak krem rengi deri koltuklara ellerimi gezdirip Clark'a, "Limuzin kiralamak pahalı mı?" diye sordum. Rolls-Royce'un elektrikli limuzin ürettiğini bilmiyordum. Katılacağım bir sonraki iş ödül töreni için bir tane kiralayabilirim.

"Bilmem, Bayan Feelgood, bu mülk Bay Hart'a ait."

Kafam karışık, kaşlarımı çatıyorum. "Yani hafta sonu için kiralamadı mı?"

"Hayır, Bayan." Clark, ileride kaos gibi görünen yoğun trafiğe dikkat etmek için duraksadı. En yoğun kısmı atlattıktan sonra devam etti. "Bay Hart birçok insan tanıyor. Bunlardan biri Rolls-Royce'da çalışan iyi bir arkadaşı. Teslimat genellikle birkaç ay sürer, ancak bu araç geçen hafta teslim edildi, Bayan Feelgood."

Zengin olmak kazançlıdır.

Parmaklarım ritmik bir şekilde deriye vuruyor, Rolls-Royce Phantom Extended'ın fiyatını öğrenmek için hızlı bir arama yapıp yapmamam gerektiğini düşünüyorum.

Hayır, yapma.

Birkaç dakika daha geçti, içimdeki vicdan beni kontrol edip etmeme konusunda sıkıştırıyordu.

Boşver.

"Dur" diyemeden parmaklarım ekrandaki arama çubuğuna arabanın marka ve modelini yazmaya başlıyor.

"Aman Tanrım," diye haykırdım.

Beş yüz bin dolardan fazla. Bir araba için.

"Bir sorun mu var?" diye soruyor Clark, dikiz aynasından bana bakarak.

"Hayır, hiç de öyle değil." Telefonumu uyku moduna aldım ve Eli'nin yeni arabasının, gönüllü olarak çalıştığım evsizler barınağındaki binlerce insanı doyurabileceğini söylememek için dudaklarımı birbirine bastırdım.

İçimdeki iyiliksever taraf bir şeyler söylemek için can atıyor, diğer tarafım ise susmamı söylüyor. Dünyayı döndürmek için her türden insana ihtiyaç var, zengin ve fakir.

Bu aynı zamanda bana, şu an zengin sayılabilirim ama Eli'nin zenginliğinin bambaşka bir seviyede olduğunu hatırlatıyor.

Pencereden dışarı bakıyorum, sokakların hızla geçip gitmesini izliyorum; Eli'nin tam olarak ne kadar zengin olduğunu araştırma isteği yine çok güçlü.

Bu çok kaba. Bunu yapmayın.

Yap şunu. İsteddiğini biliyorsun.

Sakın yapmayın, aksi takdirde tam ters yöne koşmak isteyeceksiniz.

Yap şunu, Sapphire. Yap şunu, yap şunu... İçimdeki şeytan sürekli sınırlarımı bozuyor ve bir bakıyorum, telefonumun ekranı tekrar açık ve Eli'nin kişisel servetini Google'da arıyorum. Hart Hukuk Bürosu'nun geçen yılki gelirinin milyarlarca dolar olduğunu biliyorum ama Eli'nin...

Arama sonucunda anlaşılmaz bir rakam belirince nefesimi tutuyorum.

Ah.

Benim.

Kahrolası.

Tanrı.

"Beş nokta sekiz milyar," diye fısıldadım dehşet içinde.

"Bir şey mi söyledin?" diye soruyor Clark.

“Eh, hayır.” Başımı öne eğip arama sonuçlarını okuyorum, gözlerim ekrandaki bilgileri tararken beynim de yetişmekte zorlanıyor.

Eli, eyalet genelinde ve ötesinde binlerce mülke ve araziye sahip.

Birçok tanınmış şirkette hissesi var ve hem kendisi hem de şirketi aracılığıyla dezavantajlı çocuklar için burslar finanse ettiği çıraklık programlarına katılıyor; ayrıca en az bir düzine başka kuruluşa da yüz binlerce dolar bağışta bulunuyor. Liste uzayıp gidiyor. Mükemmel bir özgeçmişe sahip olmak için altın madalya verilseydi, hiç şüphesiz o kazanırdı.

Bağış yaptığı hayır kurumlarının listesine göz gezdiriyorum ve sonuncusuna geldiğimde, onun hakkında varsayımlarda bulunduğum için kendimi aptal hissediyorum.

Hart Hukuk Bürosu'ndan Elijah Hart, Roseline Binası'nı satın alıp bağışladı ve binayı her yıl binlerce evsiz insana güvenlik, yiyecek ve barınak sağlayan bir evsizler barınağına dönüştürdü.

O sadece nazik değil, aynı zamanda toplumun direği ve altın kalpli, nazik bir dev.

"Eli için ne kadar süredir çalışıyorsun?" diye sordum Clark'a, burnum artık Eli'nin hayatını derinlemesine araştırıyordu.

“Eli için dört, ama Hart ailesi için on sekiz.”

"Aylar mı?" Telefonumdan gözlerimi kaldırıp dikiz aynasında Clark'la tekrar göz göze geldim.

“Hayır, yıllar,” diye yanıtlıyor rahatlıkla, gözlerinin kenarları kırışmış.

O, sadık bir çalışan. "İşinizi gerçekten seviyor olmalısınız."

Clark sağa, ardından keskin bir sola dönüyor ve Eli'nin yaşadığı sahil şeridine doğru ilerlemeye devam ediyor. Sonra ekliyor: "On sekiz yaşındayken, şanssızdım ve neredeyse her hafta polisle başım derde giriyordu; Eli'nin babası Daniel, itiraf etmek istemediğimden daha sık, genellikle de bedava, beni bu belalardan kurtarıyordu. Bir gece bana bir teklifte bulundu. Kalacak yer, iş, yemek ve giyecek, ancak bunun

karşılığında mevcut arkadaş çevremle bağlarımı koparıp yeni arkadaşlar edinmem ve yeni bir hayat kurmam gerekiyordu."

"Ve teklifi kabul ettin." Ona şefkatli gözlerle gülümsedim.

"Ve asla geriye bakmadım. Hayatımda verdiğim en iyi karardı, Bayan Feelgood."

"Lütfen bana Sapphire diye seslenin."

"Safir." Clark'ın onaylayıcı hafif kafa sallaması dostluğumuzu pekiştiriyor.

Sessizce, "Hart ailesi gerçekten hayatları değiştiriyor," diyorum. Benim hayatım da istisna değil. Eli, ideal erkek hakkındaki düşüncelerimi alt üst etti ve kendi inatçı yanımı ortaya çıkardı. Daha uyumlu olmak yardımcı olabilirdi, ancak yine de personel etkinlik planlarını değiştirmeye direndim. Yine de, insanlarla en iyi sonuçlara götüren stratejilerin neler olduğunu anlıyorum ve kararlı durduğum için gurur duyuyorum. Sonuçta, o da kardeşleri de bunu takdir edecekler.

"Onlar en iyisi, Sapphire. Eli gibi harika birini bulmuşsun."

"Öyle görünüyor."

Hatta kedimi de randevumuza getirmeme izin verdi.

Öğrendikçe, ona tamamen aşık olabileceğim gerçeği daha da netleşiyor.

“Yapışkan bir tüy temizleyici getirdim.” Çantamdan çıkarıp Eli'ye sihirli bir değnekmiş gibi salladım. O kadar gergin ki kalça kasları gıcırıyor olan adamın, biz gittikten sonra koltuğundaki ve kıyafetlerindeki kedi tüylerinden kurtulmak için buna ihtiyacı olabileceğini düşündüm, çünkü Ghost'un tüyleri her yere, hatta iç çamaşırlarına bile bulaşıyor.

Eli'yi birkaç haftadır gözlemledikten sonra, işlerin belli bir şekilde yapılmasını tercih ettiğini biliyorum ve toz zerresi bile olmayan, pırıl pırıl bir eve kedi almasına şaşırdım. Çoğu şeye karşı tiksintisi var ama görünüşe göre kedilere karşı yok, ancak Ghost ilk tanıştıkları zamanki gibi Eli'nin bacaklarının arasına sürtünmeye karar verirse bu kararından pişman olabilir; boynundaki damarın sinirden belirgin bir şekilde attığını gördüm. İşte bu yüzden tüy temizleyici getirdim.

Acil durumlarda tüy toplama rulosu kullanın.

Eli ellerini beline koydu, başını bir o yana bir bu yana eğerek, televizyon ekranında oynayan parlak, yanıp sönen sahneleri izlerken, benim gülünç kedime kilitlenmişti.

Onun beni büyülediğinin tamamen farkında değil. Bugün Eli, kendi evinde rahat bir şekilde gündelik kıyafetler giymiş, bu da onu daha da çekici kılıyor. Bol gri eşofman altı ve dar beyaz tişörtü göğsünün üzerinden

hafifçe gerilerek geniş omuzlarının ve kaslı pazularının her kıvrımını vurguluyor, altındaki gergin karnını hafifçe örtüyor.

Güneş pamuklu kumaşa vurduğunda, yaptığı her hareketi belirginleştiriyor, kalp atışı neredeyse görünür hale geliyor. Kollarını havaya kaldırıp tembelce geriniyor, bana arsızca bir ten görüntüsü sunuyor, eşofman altı kalçalarının üzerinden düşük bir şekilde sarkıyor.

O tam bir baştan çıkarıcı. Her ayrıntısına, özellikle de tam karşımda duran ve dikkatimi sürekli çeken penisinin hatlarına, çaresizce kapılıyorum.

Eminim onları bilerek giydi.

Eli, tamamen şaşkın bir şekilde, "Kediniz çok tuhaf," diyor.

Koridordaki masanın üzerine tüy toplama rulosunu bırakırken gözlerimi kendimden alamayarak, "Sanırım o biraz kedi, biraz örümcek, biraz da insan," diye yanıtladım.

Kendine gel Sapphire.

Uzun süre uğraşarak şekillendirdiğim plaj dalgalı saçlarımın arasından parmaklarımı geçiriyorum. Kimsenin benim hakkımda ne düşündüğü umurumda değil, ama bugün onun için güzel görünmek istediğim için hazırlanmak için daha uzun zaman harcadım. Seksi. Umarım.

Dikkatimi Eli'nin dairesine, pardon, çatı katına çeviriyorum. Çok büyük ve hâlâ kalabalık olan plaja bakıyor. Sadece bu manzara için böbreklerimden birini bile verirdim.

Eli, kafasının yanını kaşıyarak, "Sence Ghost'un neden kısmen örümcek olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

Yukarıyı işaret ediyorum. "Oturma odamdaki kanepeden tavan vantilatörüne atlayıp bazen saatlerce orada oynayabiliyor. Bunu sadece ben dışarıdayken yapıyor."

"Bunu yaptığını nereden biliyorsun?"

"Çünkü onu evdeki güvenlik kameralarından görebiliyorum. Bazen onunla sohbet etmek için arıyorum."

“Bekle.” Eli parmağını havada tutuyor, kaşları çatılıyor, konuşmak için ağzını açıyor, sonra sanki ne dediğini anlamamış gibi tekrar kapatıyor ve soruyor: “Ne hakkında konuşacağız? Hava durumu hakkında mı? Gününün ne kadar yoğun geçtiği hakkında mı?” Eli'nin ses tonunda o kadar çok alaycılık var ki neredeyse gülünç, ama tek kelimelik cevaplar ve homurdanmalardan şimdiki haline geçmesini seviyorum.

“Aslında, buna cevap verme.” Sonra da ekliyor, “Peki, televizyon mu izliyor?” Eli'nin sesi şaşkınlık ve merak karışımıydı, tırnakları ensesindeki sakalı kaşıyordu.

“Sadece çizgi filmler. Bluey'i de seviyor ama bu onun en sevdiği.”

Vardığımda, Eli'den Ghost için KPop Demon Hunters'ı açmasını istediğimde bana dört başlıymışım gibi baktı, çünkü bunun onun yerleşmesine ve kendini evinde hissetmesine yardımcı olacağını düşünmüştüm. Gittiği tek yer, anne babamın çiftliği idi.

Bu bana şunu hatırlattı: Onları yakında ziyaret etmeliyim. Onları en son gördüğümünden beri aylar geçti.

“Çocuk gibi davranıyor.” Eli, bir kedinin televizyon izlediğine inanamıyor. Ben de ilk başta inanmadım.

"O benim bebeğim," diyorum dalgın dalgın, gözlerim Eli'nin heykellerinden birine takılıyor. "Yani, sanat koleksiyonu yapıyorsunuz?"

"Evet."

Wren Dubois'un bronz heykellerini her yerde tanırım ve asansör kapısının yanındaki altı metrelik soyut heykel nefes kesici.

Eli'nin çatı katı dairesi, ev dekorasyon dergilerinden fırlamış gibi görünüyor. Dairesi göz alıcı, pahalı görünen, mermer ve yeşim taşından oyulmuş güzel satranç takımlarıyla dolu, her duvarda eşsiz sanat eserleri ve tablolar var ve beklediğimden daha sıcak bir atmosfere sahip; ruhsuz, bekar hayatı yaşayan biri olacağını düşündüğüm yerden çok farklı. Ama evinde bolca ruh var.

Gün batımının zengin turuncu parıltısı, mekanı daha da sıcak ve samimi kılıyor; sanki sıcak bala bulanmış gibi, sonbaharın derin tonlarındaki yumuşak kumaşlar, tik ağacından panelli duvarlar ve zarafetini artıran damla şeklindeki avizeler mekanı daha da güzelleştiriyor.

Kendimi bir filmin içinde gibi hissediyorum.

“Eli, evin çok güzel.” Şekerci dükkanına girmiş bir çocuk gibiyim; nereye bakacağımı bilemiyorum.

Endee Desree'nin bir tablosunu görünce şaşkınlıktan nefesim kesildi, gözlerim neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Bu, onların daha önceki tablolarından biri ve sadece 90 cm'ye 30 cm boyutlarında, ancak çok etkileyici: renkler canlı, neredeyse hayat dolu; ağaçlar sanki tuvalden dışarı itiliyormuş gibi öne doğru fırlıyor, dalları ise kenarlardan kıvrılarak uzanıyor.

Eli bana, "İç mimara tasarlattım; bunun için hiçbir övgüyü hak etmiyorum," diyor ve ben onu ancak yarım yamalak dinliyorum.

“Hı hı.” Ayaklarımın kendi başına hareket ettiğini fark etmeden, kendimi resmin önünde, her fırça darbesini, kompozisyonu ve ışık-karanlık dengesini oluşturmak için kullanılan renklerin uyumunu incelerken buluyorum.

"Vay canına." İnanılmaz derecede etkileyici.

“Yemek hazır.” Eli'nin dudakları kulağıma fısıldadı ve beni birdenbire gerçekliğe geri döndürdü. “Özür dilerim, seni korkutmak istemedim.”

“Hayır, yapmadın.” Başımı çevirip onunla yüz yüze geldim, burnu benimkiyle aynı hizadaydı. “Duvarında Endee Desree'nin bir tablosu var,” dedim şaşkın bir ses tonuyla. Eli, beni sanatçıya aşık eden tabloyu almıştı.

"Hoşuna gitti mi?"

“En sevdiklerimden biri.” Çok sevdiğim diğer resim ise, rengarenk saçlı kızın resmi, şu anda San Francisco Modern Sanat Müzesi'nde sergileniyor. Eli, o resmin tıpkı bana benzediğini ve çok güzel olduğunu söyledi.

Baştan beri bana benden hoşlandığını söylemeye çalışıyordu ama ben dinlemiyordum. Bu gece onun yanında dururken, onunla birlikte bilinmeyene adım atmanın eşiğinde, içimde bir heyecan dalgası hissediyorum, kalbim kendi başına atmaya başlıyor. Çok heyecan verici, beklenti neredeyse dayanılmaz.

"Hadi akşam yemeği yiyelim," diyor sakın bir şekilde, hiçbir şey belli etmeden.

"Hadi."

Beklenmedik bir anda eğilip alnımdan öptü ve ben de çenemi eğip alnımı ona daha da yaklaştırdım, ona doğru eğildim. Dokunuşunda öyle bir şefkat vardı ki, beni derinden etkiledi ve dilim tutuldu.

Ben?

Diliniz mi tutuldu?

Asla.

Ama söz konusu Elijah Hart ve alın öpücükleri olunca, tıpkı geldiğimizde Ghost'a yaptığı gibi karnımı okşamasına seve seve izin verirdim. Hatta isterse onun için mırıldanırdım bile.

Sessizce parmaklarını benimkilerin arasına geçiriyor, dudaklarını tenimden çekiyor ve beni masaya doğru yönlendiriyor; orada benim için bir sandalye çekiyor ve ben oturduktan sonra yemeği bitirmek için kalkıp gidiyor.

Açık planlı mutfakta, bir orduyu doyuracak kadar büyük olan yemek masasına bakan bir yerde, sadece fırının hafif uğultusu ve K-Pop grubu Demon Hunters'ın müziği odayı dolduruyor. Bu kadar doğal gelen bir şey karşısında şaşkınlığımı gizleyemiyorum; ben burada Ghost'la birlikteyim ve Eli benim için yemek pişiriyor.

"Umarım makarnalı peyniri seversin." Fırını açtı, sonra fırın eldivenlerini giydi ve içeri uzanıp kırmızı taştan bir tencere çıkardı; üzerindeki erimiş peynir çtırdayıp patlıyor, havayı midemi guruldatıp ağzımı sulandıran kokularla dolduruyordu.

Açlıktan ölüyorum ve bu sadece yemek için değil. Onu istiyorum.

"Makarna ve peynir mükemmel, Eli," diye onu temin ediyorum, o da masaya doğru ilerleyip yanıma oturuyor.

Bana keyif alabileceğim bir şey yapmak için elinden gelenin en iyisini yaptı ve bu benim için çok şey ifade ediyor.

"Twinkletoes'un yemek yemesi gerekiyor mu?" Eli, güveç tenceresini aramızdaki üçayaklı standın üzerine koydu.

O eldivenlerini çıkarırken, düzgünce üst üste koyarken, sonra kenara itip bileklerini masanın kenarına hizalarken notlar alıyorum.

Hım. Bunu telefonuyla ve masasının üzerindeki gibi diğer eşyalarla da yapıyor, ama ben onu görmezden gelip şaşkınlıkla "Twinkletoes?" diye soruyorum.

"Hayalet." Başını çevirip, hâlâ koltuğun kenarında, sanki kalenin kralıymış gibi dimdik oturan Hayalete baktı. Hipnotize olmuş gibi bir santim bile kıpırdamamıştı.

Twinkletoes. Beğendim. "Onu daha önce besledim. İyi olacak. Ama yatmadan önce kedi sütü içsin." Son sözlerimi nefesimin altında mırıldanırken, parmak uçlarımla kahverengi tonlu cam masa tablasında daireler çiziyorum. Küstahlık yapmıyorum; benden bir gece çantası getirmemi istemişti.

"Yani, burada kalmaya karar verdin mi?" diye soruyor Eli, meraklı bir ses tonuyla.

"İstersen," diye fısıldıyorum, tam olarak söze girmeye neredeyse çok korkmuş bir halde.

Hiç tereddüt etmeden cevap veriyor: "Bunu istiyorum."

"O halde mesele çözüldü." Şarap kadehimi alıp bir yudum alıyorum, kırmızı şarap bekliyordum ama meyveli ve alkolsüz olduğunu görünce ona ters bir bakış atıyorum.

Yüzünde mahcup bir sırıtiş belirdi ve yakalanmış yaramaz bir çocuk gibi omuz silkti. "Dün şampanya kadehleri arasında içtiğin şey buydu."

Kızılıcık suyu en sevdiğim içecek. Birinin bana bu kadar ilgi göstermesine alışık değilim. Çok hoş.

"ok nazıksın." Ayrıca düşünceli ve ilgili, bir erkekte isteyebileceğim her şeye sahipsın.

"Asın galiba. Mutfaktan midenin guruldadığını duyabiliyordum."

"yle değildi," diye çıkıştım utancımı gizlemek için.

Eli dinlemek için elini kulağının etrafına kapattı ve beklendiği gibi, midem tekrar guruldadı, bu da dudaklarımdan bir kahkaha kaçmasına neden oldu.

"Haklı olduğun zaman nefret ediyorum." Aım. Bugün neredeyse hiçbir şey yemediğimi düşünürsek, bir sebze tarlasını bile yiyebilirim.

Eli, servis kaşığını kapıp, nefis bir şekilde erimiş peynire batırdı ve kremalı makarnadan bir yığın alıp üzerine koydu. Makarnayı havaya kaldırdı, erimiş peynir telleri uzayıp beni daha da cezbediyordu.

"Haklı olduğumda çok mutlu oluyorum," diyor, önce bana servis yaparken, inatçı makarnayı yerinden oynatmak için kaşığı tabağıma vuruyor.

"Ah, biliyorum," diye karşılık verip, o da kendine bir şeyler alırken ona takıldım.

"Ye bakalım, Sapphire. Gücüne ihtiyacın olacak." Kaşığı tabağın içine bırakıp çatalını eline aldı.

Dn gecedен beri Eli bana karşı farklı davranıyor, hem de olumlu yönde.

apkın.

"yle mi?" Kızılıcık suyundan bir yudum daha alıp bardağın kenarından ona kısa bir bakış attıktan sonra bardağı tekrar yere koydum.

"Evet, aynen yle, Sapphire." atalıyla yemeğimi işaret etti. "şimdi ye."

Yine eski haline, patronluk taslamaya başladı.

Bu adamın pek çok yönü var ve her birinin kendine özgü bir baskınlık, dürüstlük ve özgüven gücü bulunuyor.

Sıcak makarnaya dalıyorum, önce soğuması için üflüyorum ve ilk lokma damağıma değdiği anda, tattıklarım en iyi makarnalı peynir yemeğinin keyfini çıkararak adeta bir zevk çılgılığı atıyorlar.

"Bu harika, Eli," diyorum çiğnerken ağzımı kapatarak.

"Bu annemin tarifi. İçinde biraz hardal var."

Şimdiden ikinci porsiyonu istiyorum.

"Peki," diyor, kucağına bir peçete koyarak arkaya yaslanırken, "bu hafta sizin ve işletmeniz için neler var?"

Ezberlediğim programımı bir çırpıda sıralıyorum: "İş toplantıları, iki etkinlik: biri Salı, diğeri Perşembe. Birkaç hafta sonraki personel konferansınız için her şey hazır. Yapmamız gereken tek şey açılış konuşmamı yazmak. Onu da kendim yapıyorum."

"Bu uzun sürüyor mu?"

"Yaklaşık iki saat, bazen daha uzun sürüyor çünkü zamanımı ayırmayı ve mizah katmayı seviyorum; bunu değerleriniz ve iş misyonunuzla birleştirerek güne benzersiz bir başlangıç yapmak için kullanıyorum." Bu, ortamı belirliyor ve kalabalığı değerlendirmeme yardımcı oluyor, böylece en çok kimi etkilemem gerektiğini görebiliyorum. Genellikle işlerinde çok uzun süredir çalışan ve ayrılmaları gereken kişiler oluyor, tabii onları aksi yönde ikna etmediğim sürece.

"Bu, Boomwhackers'tan önce mi yoksa sonra mı?"

"Önce."

Gözlerini deviriyor. "Sabırsızlıkla bekliyorum," diyor ifadesiz bir şekilde, yüzü cetvel gibi dümdüz, ama ben onunla alay etmeyeceğim, gerçi ayıyı kışkırtmayı severim.

"Seni bir müzik şefi yapacağım."

"Böyle bir şey yapmayacaksınız," diyor sert bir şekilde, sanki bir şok dalgası onu vurmuş gibi.

"Bundan emin misin?" diye sorarak ondan daha fazla tepki almaya çalıştım.

Ellerini yüzüne doğru indiriyor, bir anlık şaşkınlık yaşıyor. "Bazen bir sonraki adımda ne söyleyeceğini ya da ne yapacağını hiç tahmin edemiyorum."

"Öyleyse, ikimiz de aynı fikirdeyiz." Kadehimi kaldırıp havada ona kadeh tokuşturdum.

Kahkaha krizine girdi, gür kahkahası duvarlarda yankılandı ve bu durum Ghost'un sonunda koltuktan inip Eli'nin dairesini keşfetmeye başlamasına neden oldu.

"Harikasın Sapphire. Ne kadar ferahlatıcı olduğunun farkında değilsin sanırım."

Sözleri kalbimi sevinçle dolduruyor. "Sanki can sıkıcıymışım gibi mi düşünüyordum?" Utangaç ve sevimli davranıyorum ve o da bunun farkında.

"Ben de kendimi huysuz bir herif sanıyordum?"

"Bunu asla söylemedim. Huysuzdum, evet; alçak değildim."

"Ama sen öyle düşündün." Bu bir soru değil.

Tutuklanmış gibi iki elimi de havaya kaldırıp, "Yakalandım!" diyorum. Bardağımdaki içki çalkalanıyor ve bardağı altlığa geri koyuyorum.

Yemeğimizin geri kalanında, lokmalar arasında neşeli sohbetler ettik, birbirimize takıldık ve aramızdaki doğal uyumun ve şakalaşmanın tadını çıkardık.

Eli yemeğini bitirdiğinde, bıçağını ve çatalını bir araya getirip uçlarını da hizalıyor. Yüzündeki derin ve düşünceli ifadeyle, istediği gibi ayarlayana kadar onlarla oynuyor.

Her şeye neden böyle davrandığını merak ediyorum. Sormak istiyorum ama fazla meraklılık etmek de istemiyorum.

"Kampı rezerve etmeden önce size bir şey sormak istiyordum. Bizi de götürebilir misiniz?"

"Hâlâ rezervasyon yaptırmadınız mı?"

"Hayır," diye mahcup bir şekilde yanıtladım. "Aslında iptal edeceğinizi umuyordum."

Alt dudağını ısırarak düşündükten sonra, "İptal edeceğinizi umuyordum aslında," dedi.

Boğazımdan kahkaha dökülüyor. "Haklısın." Aferin Eli.

Kendi kendine kıkırdayarak söze başlıyor: "Şaka bir yana, birbirimizi daha iyi tanımamız için yine de gitmemiz iyi olabilir."

Ve bu ona hayatına olan hakimiyetini gevşetmesi konusunda bir iki şey öğretebilir. Sürekli bu kadar gergin olmak onun için iyi olamaz.

"Muhtemelen hepsinden nefret edeceğim, bunu biliyorsun, değil mi?" diye soruyor.

"Buna güveniyorum."

"Kahrolası cadı," diye homurdanıyor, sonra içeceğinden bir yudum alıyor. "Geri çekilme yeri nerede?"

"Napa Vadisi'nin doğusunda. Yaklaşık iki saatlik bir araba yolculuğu." Trafiğin bize karşı nazik olmasını ve daha erken varmamızı umuyorum.

"Ben araba kullanacağım," diye teyit etti.

"Neyse ki arabam yok." Bunu önermeden önce bir düşünmeliydim.

Ağzı şaşkınlık ve hayretle açık kaldı. "Arabanız yok mu demek? Nasıl ulaşım sağlıyorsunuz?"

"Bisikletimle, trolleybüsle, BART ile ve taksilerle ya da yürüyerek gidiyorum." Ancak, klimalı, televizyonlu konforlu bir araçta beni her yere götürecek bir şoförüm olmasını gerçekten çok isterdim. Sanırım Ghost da bunu beğenirdi.

"Peki ya acil bir durum olursa?" Bu soru nedense onu çok korkutuyor.

"O zaman taksi çağırırım." Hiç acil bir durum yaşamadım ama ben olsam öyle yapardım. "O kadar karmaşık değil."

"Başka insanlara bağımlı olmayı sevmiyorum. Bu bana kendimi..."

"Kontrolden çıktı."

"Öyle bir şey." Savunma mekanizmasını devreye sokuyor ve göz temasından kaçınıyor.

Bence "zihni yerinde değil" derken kastettiği buydu: zihnini kontrol etmekte zorlanıyor ve masasını düzenli tutmak, eşyaları hizalamak gibi şeyler zihnini kontrol altında tutmasını sağlıyor.

Ya da belki de yanıliyorum. Her neyse, sonunda öğreneceğim çünkü onu bu şekilde davranmaya iten rahatsızlığı gidermek için yardım etmek istiyorum.

Ayrıca, onun dairesinde bulunmamın onu tedirgin edip etmediğini de merak ediyorum. Eğer birkaç yıldır kimseyle birlikte olmadıysa, bu onun için yeni bir durum olmalı ve sanırım Tia'dan ayrıldığından beri dairesine davet ettiği tek kadın ben olacağım.

Bu çok büyük bir şey. Onun için devasa bir adım.

Aman Tanrım, şimdi gerçekten umarım Ghost lüks koltuğuna tüy yumağı kusmaz.

Eli bir kez daha çatal bıçak takımıyla oynuyor, ben de onun rahatsızlığını fark edip konuyu değiştiriyorum. "Dün düğünde skandal bir şey oldu mu?"

Rahatlamayla vücudu gevşedi, omuzları birkaç santim düştü. "İlginçtir ki bunu sordun." Eli'nin sesi de şimdi daha hafıftı. "Annemin arkadaşlarından biri beni çok çekici buldu ve kalçamı tutmaya çalıştı; evet, tuttu." Rahatsızca yerinde kıpırdandı, sanki o garip karşılaşmayı hatırlıyormuş gibi gözlerini kapattı, sonra ürperdi. "Çok kötüydü."

Gülmeme engel olamıyorum, "Son derece çekici mi? Sen mi?" diye onunla dalga geçiyorum.

"Ne kadar çekici olabileceğimi tahmin bile edemezsin, Sapphire." Gözleri parıldayarak, sanki bir uyarıymış gibi adımı söylüyor. "Ama bu gece seninle çekici olmak istemiyorum."

O ruh halini değiştirdikçe, etrafımızdaki hava giderek yoğunlaşıyor, bıçakla delinecek kadar ağırlaşıyor.

“Hayır mı?” Tanrıya şükür. Eli'nin dengesiz halini istiyorum, başka kimsenin görmediği halini.

Beklemekten bıkmış gibi, sandalyesini sabırsızca geriye itti, ayakları parke zeminde gıcırdadı, sonra elini uzattı ve orada, şeytani derecede yakışıklı, güçlü bir şekilde durdu. "Hayır, Sapphire, bu gece senden önceki tüm erkekleri unutturmak istiyorum."

Peki, madem öyle diyor...

“Ya senden sonra?” Kendimi tutamayıp onun sinirlerini bozuyorum.

Ardından tehlikeli bir şekilde başını yana eğiyor, çenesi sıkıca kenetleniyor ve kısık gözlerinden yansıyan bakışlar zamanı durdurabilecekmiş gibi geliyor.

Hiçbir şey söylemeden, parmaklarıyla iki kez "bana ver" işareti yaparak ayağa kalkmamı istedi ve keskin bakışları gözlerime dikildi.

Yavaşça elimi avucuna koydum, parmakları benimkileri sahiplenici bir şekilde kavradı ben de tam boyuma kadar kalktım ve ne olduğunu anlamadan Eli beni göğsüne çekti ve ben de bir homurtuyla onu karşıladım, heyecan ışık hızında damarlarımda dolaşıyordu, elim tekrar görmeyi çok istediğim o sert göğsüne yaslanmıştı.

Bana dik dik bakıyor, yüzünde arzu dolu bir ifade var. Dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatarak, benden çok kısa olduğum için Eli eğiliyor. "Benden sonra kimse olmayacak." Bu iki kelimenin hecelerini vurguluyor.

Ona inanıyorum. Umarım o da inanıyordur.

İyi şeyler benim çevremde asla kalıcı olmaz, her zaman giderler.

Az önce yaptığı itiraf, zihnimde bir topaç gibi dönüp duruyor; şimdi ise onu haksız çıkarmaya olan kararlılığım ile daha da güçleniyor. Ses tonundaki özgüven, daha önce söylediklerimi gerçekten kabul ettiğini, bunu benim de onun kadar istediğimi anladığını düşündürüyor.

"Öyleyse, sonsuza dek birlikteliğimizin yıldızlarda yazılıymış gibi beni öp." Elimle boynunu kavradım ve damarı avucumda çılgınca atarken, içimden geçen ateş, sanki zaten onunmuşum gibi hissetmemi sağladı.

Yüzünde o kadar hızlı bir şüphe belirdi ki, gözümü kırpsaydım kaçırabilirdim, ama bu bile bana hâlâ şüphe duyduğunu göstermeye yetti. Ağzından kelimeler dökülmüş olabilir, ama zihni henüz onları kabul etmemişti.

Aradaki mesafeyi kapatıyorum ve bu, onun beni kendine çekip dudaklarını benimkine bastırması için yeterli oluyor.

O öne geçtiğinde, vücudumda kıvılcımlar uçuşuyor, farkında olmadığım her karanlık köşeyi aydınlatıyor. Dudaklarının benimkine değmesiyle inliyorum. Dillerimiz çarpışırken meyveli kızılıcık gibi bir tat alıyorum ve bir an için, bir daha asla başka birini öpmek istemeyeceğimi hayal edemiyorum.

Sakalının kılları çeneme değiyor, tenimin yumuşaklığına sertçe sürtünüyor, başını yana eğerek ağzımın her santiminin tadını çıkarıyor. Dudakları, nazik ve aceleci arasında gidip gelen bir ritimle bastırıp çekiyor. Parmakları çenemin kıvrımını takip ediyor, başparmağı yanağımda gezinirken, avucunun sıcaklığı tüm vücuduma yayılıyor. Serbest kolu belime dolanıyor, beni kendine iyice bastırıyor, göğsünün teması kalbimde bir nabız atışı yaratıyor. Verdiği her nefes bana çarpıyor ve onun girdabına kapılıyorum: yakın, daha yakın, imkansız derecede yakın.

Öpüşmemiz derinleştikçe, içimden bir coşkuyla derin bir nefes alıyorum. Ruhuma dokunuyor, duyularımı alt üst ediyor ve asla ayrılmak istemediğim o güçlü kollarında titrememe neden oluyor.

Bu akşam benim için pişirdiği yemekler ve sinir bozucu cazibesıyla, akşam yemeğinin tehlikeli derecede keyifli bir deneyime dönüştüğünü fark ettim.

Sertleşmiş cinsel organı karnıma bastırıyor. Keskin bir nefes kesiyorum ve ellerim gömleğini sıkıca kavırıyor, aramızda yayılan sıcaklık ikimizi de boğmakla tehdit ediyor.

"Beni yatağa götür," diye mırıldandım, ateşli öpüşmelerimizin arasında sesim titriyordu.

Eli biraz geri çekildi, gözleri yüzümde gezinerek herhangi bir tereddüt belirtisi aradı.

Ama o hiçbirini bulamayacak; ben ne istediğimi biliyorum.

O.

Başımı salladım, ona gülümsedim ve yüzüm söylememe gerek olmayan her şeyi iletirken çenesindeki gerginlik adeta yok oldu.

Eli tek bir hareketle beni kollarına aldı ve ben de şaşkınlıkla çığlık atarak içgüdüsel olarak bacaklarımı beline, kollarımı da boynuna doladım. Sonra da sanırım yatak odasına doğru koridordan hızla uzaklaştı.

“Seni istiyorum, Eli,” diye onaylıyorum. Dudakları tekrar dudaklarımda, bir kapıdan içeri dalıyoruz ve beni kendi yatağımdan çok daha fazla esneyen yumuşak bir yatağa yatırıyor. Tıpkı yumuşak, kabarık bir bulut gibi.

"Seni o kadar çok istiyorum ki," diye mırıldanıyor ateşli öpüşmelerin arasında.

Genellikle sakın biridir, ama şimdi Eli'nin kontrolü paramparça oluyor, haftalarca süren gerilim aramızda elektrik yüklü ve acil bir şekilde patlak verirken elleri zorlukla bastırılmış bir ihtiyaçla titriyor.

Saniyeler içinde birbirimizin kıyafetlerini yırtmaya, parmaklarımızı tırmalamaya, dudaklarımızı bastırmaya, dillerimizi birbirine dolamaya başlıyoruz; ta ki kumaşlar etrafımıza saçılıp sadece ikimiz kalana kadar. Ten tene, sıcaklık sıcaklığa, onun ağırlığı üzerime baskı yapıyor, kalplerimiz birlikte çarpıyor. Her nefes alışımız, her dokunuşumuz bizi savunmasız ve kırılgan bırakıyor, dillerimiz birbirine dolanıyor, saklayacak hiçbir şey kalmıyor.

Eli çenemden boynuma, boynumdaki kolyelerin üzerinden öpücükler kondururken, ben de bacaklarımı onun bedenine göre açıyorum; bu sırada kalçalarım yukarı doğru kalkıyor, vajinam arzuyla titriyor.

"Kahretsin," diye inledim, boynumu geriye doğru bükerek göğüslerimi onun göğsüne bastırdım. Meme uçlarım tenine sürtünerek onları pütür pütür yaptı.

"Henüz değil." Eli karanlık bir şekilde, tehditkar bir tonda kıkırdadı, vücudumda aşağı doğru ilerleyip göğüslerimde durdu ve göğüs aramı öptü. Beklentiyle meme uçlarım sertleşti. Diliyle büzülmüş meme ucumu hafifçe yaladıktan sonra diğerini de yalayarak tahrik etti ve sonra onu dişlerinin arasına alarak vajinama bir zevk dalgası gönderdi.

Hem hayal kırıklığı hem de arzu karışımı bir haldeyim; şu an onun içimde olmasını çok istiyorum ama aynı zamanda bedenime tapınmasının

her anından da zevk alıyorum.

"Göğüs uçlarınız çok güzel, pembe."

"Evet?"

"Haftalardır ne renk olduklarını hayal ediyordum. Çok güzelsin," diye mırıldandı tenime doğru. Dilinin ucuyla meme ucumun dış kenarını yaladı, sonra tamamen ağızına alıp dişleriyle hafifçe ısırıldı. Kafasının arkasına doğru iterek, onu sertçe emmesi için teşvik ettim, çünkü inanılmaz derecede iyi hissettiriyordu. Tam anlamıyla nefis.

"Seni becermeyi ne kadar çok istesem de..." diye başlıyor, sonra duraksıyor, beni çılgına çevirirken, beni adeta yiyip bitirirken dilini meme ucumun etrafında gezdirmekten neredeyse kendini alamıyor. Sonunda cümlesini tamamlıyor. "Sanırım seninle biraz zaman geçireceğim. Seni tahrik edeceğim. Ta ki beni becermem için yalvarana kadar."

Tanrım, bu adam çok sinir bozucu.

Burnunun ucuyla tenime dokunurken diğer göğsüme geçiyor. "Çünkü aylardır o küçük kovboy çizmelerin ve yazlık elbiselerinle beni kışkırtıyorsun." Eli meme ucumu öperken, parmak uçları tenimi gıdıklıyor, baldırlarıma dokunuyor ve vücudumu keşfediyor; tüylerim diken diken oluyor, tüm vücudum onun ilgisinin her zerresini arzuluyor.

Saçlarını kavrayıp telleri parmaklarımın arasına alırken, o da ustaca parmaklarıyla diğer meme ucumu sıkıştırıyor, göğsümü yalayarak ve emerek beni daha da işkenceye maruz bırakıyor, ta ki onun altında kontrolsüzce kıvranana kadar.

"Bu çok güzel, Eli," diye fısıldıyorum. Sadece göğüs uçlarımla oynuyor olabilir ama dokunuşunu her yerimde hissediyorum.

Çok ıslakım ve o henüz vajinama dokunmadı.

Beni biraz daha işkenceye maruz bırakarak, diğer meme ucuma döndü ve ona da aynı ilgiyi gösterdikten sonra, kararlı bir ifadeyle yatağın aşağısına, bacaklarımın arasına doğru yavaşça ilerledi.

Önce göbek deliğimin hemen üstünü, sonra da altını öpüyor, nihayetinde yakışıklı yüzüyle bana bakıyor ve nadir rastlanan, büyüleyici bir gülümseme sunuyor.

Ona dokunma özlemiyle dolup taşarak, iki yanıma uzattığı güçlü ön kollarına ellerimi kaydırdım ve parmak uçlarımla tenini keşfederek, ulaşabildiğim her yere doğru ilerledim. Çok fit ve muhteşem biri.

"Bana dokunuş şeklini çok seviyorum," diye itiraf ediyor ve vajinamın hemen üstüne bir öpücük konduruyor. Bu öpücük beni inlemeye ve tırnaklarımı omuzlarına geçirmeye itiyor, o da karşılık olarak inliyor ve ikimiz kendi ses senfonimizi yaratıyoruz.

Eli derin bir nefes aldı, burnunun ucunu vajina dudaklarımın arasına soktu ve "Seni ne kadar çok özlediğimi koklayabiliyorum bebeğim," dedi.

Bebek.

Ah, buna bayılıyorum.

"Benim için ıslanıyor musun?" Sesi, hafif bir yaramazlık tonuyla oyunbaz bir şekilde titriyordu.

Konuşacak kelime bulamıyorum, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor ve yapabildiğim tek şey başımı sallamak.

"Güzel amcığının ne kadar ıslak olduğunu kontrol edelim mi?" Kirli sözleri nefesimi kesmeme neden oldu, pis ağzının verdiği tahrikten dolayı içim yanıyordu.

Bacaklarımı iyice araladıktan sonra, tüy kadar hafif dokunuşlarla vajinama dokunuyor, tekrar bacaklarıma geçiyor, benimle oynuyor, beni bekletiyor, anı uzatıyor. Hem acı verici hem de mükemmel, aynı oranda.

Tenimde daireler çizerek, iç bacaklarıma nazik dokunuşlarla dokunuyor, ardından tekrar vajinama dönüyor.

O kontrolü ele geçirmişken, ben kıvranıyorum, kalçamı oynatıyorum, bana dokunması için onu kışkırtıyorum, tamamen kendimi kaybetmenin eşiğindeyim ve tıpkı onun dediği gibi, benimle sevişmesi için ona yalvarıyorum.

Eli, parmak uçlarını tekrar tekrar vajinamın üzerinde, ardından kalçalarımın ve uyluklarımın derisinde gezdirip, olmasını istediğim yere doğru yaklaştıkça içimde yanan arzuyu sürekli olarak körüklüyor.

Sanki sessiz yalvarışımı duymuş gibi, parmağını dudaklarımın arasına sokup klitorisime dokundu ve içimde saf bir adrenalin patlamasıyla irkildim. Parmağını ileri geri kaydırıp klitorisimi mükemmel bir basınçla ovarken çığlık attım. Sonunda, ve çok lezzetli bir şekilde, kalın bir parmağını içime soktuğunda nefesim kesildi ve sırtım yataktan kalktı.

"Eli," diye inledim yüksek sesle.

"Sırılsıklamsın bebeğim." Göz bebekleri büyüyor, içeri ve dışarı ittikçe kararıyor, vajinam parmaklarının etrafında sıklaşıyor.

Uzun zamandır kimseyle birlikte olmamış biri için, bir kadının vücudunda nasıl davranılacağını kesinlikle unutmamış.

"Parmaklarımın ve dilimin üzerine boşaldığında yüzündeki ifadeyi görmek istiyorum. Gözlerin bende olsun, bebeğim," diye emrediyor.

Sözsüz kaldım, gözlerimi onun gözlerine diktim, dediğini yaptım; oda, altın rengi gün batımının son ışıklarıyla aydınlanmış, gölgeler ahşap zemine ve zar zor gördüğüm ipek perdelere uzanıyordu.

"Aferin kızım." Onun zengin, koyu ve boğuk sesi, içimde bir heyecan dalgası yaratıyor. Hava ağır, boğucu ve elektrik yüklü gibi geliyor, kalbimin atışı mahalledeki herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle kulaklarımda yankılanıyor.

Sonra ağzı vajinamda, klitorisimi yalıyor, beni alt üst ediyor, aylardır yememiş gibi beni yiyor. Vajinama kalın bir parmak daha sokuyor; beni gererken hissettiğim yanma yavaş yavaş yoğun bir zevke dönüşüyor.

Kalçalarımı yukarı doğru iterek parmaklarını daha derine, iç duvarlarıma doğru bastırmaya zorluyorum. İlahi bir noktaya dokunduğunda, adını haykırmama neden olan nefis bir zevk dalgası beni sarıyor. Başparmağı klitorisime bastırıp baskıyı artırdığında, tekrar adını haykırıp durmamasını söylüyorum. Bu hissin asla bitmesini istemiyorum.

"Adımı tekrar söyle bebeğim, söylediğinde çok hoşuma gidiyor." Bana özlem ve ihtiyaçla dolu bakışları altını eritecek kadar ateşli. Ve bana göz kırpıp beni süzdüğü o seksi an içimi eritiyor.

"Eli." Ona istediğini veriyorum, çok hızlı boşalacağımı biliyorum.

"Benim için boşal, bebeğim." Parmakları şimdi ıslak vajinamın içinde çok daha hızlı hareket ediyor, iç duvarlarımı okşuyor, sanki beni boşalmaya ve 4 Temmuz havai fişekleri gibi alev alev yakmaya teşvik ediyormuş gibi.

Onun bedenim üzerindeki kontrolünü seviyorum.

Yoğun hisler beni o kadar bunalttı ki, patlayacak gibi oldum ve gerçekten de patladım. Utanç verici derecede hızlı bir şekilde boşaldım, o da klitorisimi ağzına alıp emerken boşalma sıvım parmaklarının ve dilinin üzerine yayıldı.

Zevk çılgınlıklarım geniş yatak odasını doldururken, yapabildiğim tek şey kalçalarımı ileri geri sallayarak parmaklarını becermek ve orgazmım dalga dalga beni sarıyor. Her şeyimi tüketiyor; her yerim canlı hissediyor.

Haz ile gerçekliğe dönüş arasında bir yerde sıkışıp kaldığım bu anda, dağılmanın ve benliğimin her parçasını bırakmanın nasıl bir şey olduğunu şimdi anlıyorum.

"Boşaldığında çok güzel oluyorsun," diye nefes nefese mırıldandı, sesi de nefes nefese gelmişti, vajinama doğru.

Onun övgüleri beni kalçalarımı sallamaya ve bacaklarımı daha da açmaya teşvik ediyor; o da klitorisimi ve ıslak merkezimi okşamaya devam ederek vücudumdan her bir zerresine kadar zevki çıkarıyor, her santimim adeta titriyormuş gibi hissettiriyor.

O beni aşırı coşkudan kurtarırken kendimi güzel, değerli ve önemsenmiş hissediyorum.

"Sırılsıklam olmuşsun." Aşırı hassas klitorisime tekrar başparmağıyla bastırıyor ve bu da inlememe neden oluyor.

Aşağıya baktığımda, sevişme arzusundan dolayı kalçalarını yorgana sürüp hareket ettirmesini izlemekten zevk alıyorum.

"İçimde olmanı istiyorum," diye fısıldıyorum. Ben de daha fazla bekleyemiyorum. Onun beni doldurmasını istiyorum.

"Sana kendini çok iyi hissettireceğim, bebeğim."

Sözleri beni hiç beklemediğim şekillerde aydınlatıyor ve dizlerimin üzerine çöküp onun her sert santimini tatmak istememe neden oluyor.

Benden uzaklaşıp çömeldi ve parmaklarının hâlâ içimde olduğu yere baktı. Acı verici bir yavaşlıkla parmaklarını çıkardı ve bu kayıp karşısında irkildim, şu anda bana dokunmuyor olmasından nefret ettim.

Bakışlarımı, görmeyi çok istediğim penisinin üzerine indirdim ve bu sabah iç çamaşırının altında hissettiğimde haklı olduğumu anladım. Şimdiye kadar gördüğüm en büyük penise sahip. Uzun ve kalın, başı öfkeli görünüyor ve zevk sıvısıyla damlıyor.

Aman Tanrım, çok büyük.

Ve çok güzel. Daha önce hiçbir penisin güzel göründüğünü düşünmemiştim ama Eli'ninki öyle. Dudaklarımı yalıyorum, elini penisinin etrafına nasıl doladığını ve uzun, yavaş hareketlerle, ileri geri nasıl hareket ettirdiğini, dikkatini vajinamdan yüzüme ve tekrar vajinama nasıl yönlendirdiğini, sanki bir trans halindeymiş gibi izliyorum.

Onun penisini ellemeyi, tatmayı, yalamayı çok istiyorum; heyecanım doruk noktasına ulaşıyor ve bacaklarımın arasında bir uyarılma dalgası yükseliyor.

Şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum, ama o içimde olan ve orgazm sıvımla kaplı parmaklarını şişmiş penisinin ucuna sürerek, kendisini benim zevkimle kapladığında bu şaşkınlık hızla hayranlığa dönüşüyor.

Vay canına, bu çok ateşli.

Ereksiyon halindeki penisini tabanından tutarak avuç içine alıyor ve testislerini sıkıyor; ben de bunu aklımdan geçiriyorum çünkü belli ki bundan hoşlanıyor.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" diye soruyor, ellerini kalın penisinin etrafından çekerek.

"Evet."

"Temizim," diye fısıldadı gözünü kırpmadan, yatakta bana doğru sürünerek yüzü benimkinin üzerine gelene kadar. "Prezervatif kullanmamakta bir sakınca görüyor musun?"

Onun bana güvendiğini ve bunu benimle birlikte yapmak istediğini bildiğim için rahatlıyorum ve ona gülümsüyorum.

"Daha önce hiç prezervatifsiz ilişkiye girmemiştim." Aramıza uzanıp elimi penisinin etrafına sardım, ona ilk kez dokundum; penisinin uzunluğu, birleşmiş sıvılarımızdan dolayı pürüzsüz ve ıslaktı.

Onu ileri geri okşarken çıkardığı sesler, bana dokunmasına gerek kalmadan tekrar orgazm olmam için yeterli, çünkü onu böyle görmek çok hoşuma gidiyor. Kontrolden çıkmış, onu sürekli diken üstünde tutan tüm endişeler çoktan yok olmuş.

Penisini girişime doğru yönlendiriyorum, nefes alışverişi düzensiz, sanki kendini tutmaya çalışıyormuş gibi, burun delikleri genişliyor. Eli bana bakıyor, penisini vajina dudaklarımın arasına itiyor ama asla içeri sokmuyor. Kontrolün kendisinde olduğunu bana bildirmek için elimi kenara çekiyor. Sanırım hiçbir zaman kontrolü ben ele geçirmediğim. Onunla tanıştığımdan beri uyanık olduğum her dakikamı o tüketti.

Penisinin başını kullanarak klitorisimi tekrar tekrar tahrik ediyor.

Zihnim odaklanmaya çalışırken, ciğerlerimden uzun bir hayal kırıklığı iniltisi çıkıyor; ellerim yorganı sıkı topaklar haline getirip kan dolaşımını kesecek kadar sertçe sıkıyor. Ve o hâlâ bir şeyler yapmaya devam ediyor ve ben onun durup sadece benimle sevişmesini istiyorum.

Sanki günahkar düşüncelerimi duymuş gibi, sonunda penisini içime soktu, ama sadece bir santim kadar, sonra tekrar çıkardı.

"Elijah." diye haykırıyorum, kalın kafasını tekrar içime sokarken, bu sefer biraz daha fazla, ve eğer biraz daha hızlanmazsa aklımı kaybedip onu sırt üstü yere sereceğim. Nefes nefese, ter içinde ve altında kıvranıyorum ve tamamen çıldırmak üzereyim.

Bir santim daha içeri iterek, bu sefer çok daha derine giriyor, sonra tekrar dışarı çıkıyor ve ben de ona tamamen içeri girmesi için yalvarıyorum. "Beni doldur, Elijah," diye inliyorum utanmadan.

Vücutlarımızın birleştiği yere bakıyor ve ben de kendimi ona açıyorum, ayaklarımı yatağa düz bir şekilde yerleştiriyorum ki o da zevkli bir yavaşlıkla santim santim vücuduma girip çıkarken onu izleyebilsin.

Etrafımı duvarlarla çevrelediğimde, kendimle ve düzenli olarak katıldığım yoga dersleriyle gurur duyarak, sıkıca sıkıyorum. Pelvik taban kaslarım muhtemelen onun daha önce hiç deneyimlemediği kadar güçlü.

Başını geriye atarak derin ve uzun bir kükreme çıkardı ve ben de hayatımda birlikte olduğum en yakışıklı adama hayranlıkla baktım; nefes kesen, biçimli kaslarının her birine ve ağzımı sulandıran karın kaslarına hayran kaldım.

"Kahretsin," diye inledi boğuk bir sesle. "Amcığın çok dar."

"Yoga." Sıkı kalçalarını kavrayıp onu tamamen kendime çekerken söylediğim tek şey bu.

İkimiz de aynı anda, ilişkinin sınırlarını aşarken zevkle haykırıyoruz, artık geri dönüş olmadığını biliyoruz.

Şimdi değil.

Asla.

Penisinin beni gerdiği şekil cennet gibi hissettiriyor. Sıkıca oturuyor ve mükemmel hissettiriyor: kusursuz uyum.

Eli kendini bedenimin derinliklerine yerleştiriyor ve ben de onu kendime doğru çekiyorum, dudaklarını dudaklarımda hissetmeye ihtiyacım var.

"Şimdi beni becer, Eli." Bacaklarımı beline doluyorum ve üzerimde hissettiğim duygunun tadını çıkarıyorum: ağırlığı, baskı, kaslı vücudu.

Elini kalçalarıma koyup parmak uçlarını derime daha da derine bastırıyor ve penisini dışarı çektiğinde şaşkınlıkla nefesimi tutuyorum,

sonra da sertçe içime giriyor, bakışları hiç değişmiyor ve ciğerlerimden havayı kesmeye yetiyor.

Dizlerini açarak istediğimi yapıyor ve benim muhtaç vajinam onun sunabileceği her şeyi, bana vereceği her şeyi kabul ediyor.

"İçimde olmak sana çok iyi geliyor," diyorum ona, gözleri arzuyla yanıp tutuşurken.

Eli, ustaca kalçalarıyla bana doğru giriyor, beni yatağa doğru bastırıyor, tüm ağırlığını üzerime veriyor ama yeterince yaklaşmadığı için yüzünü yakalıyorum, ağzını kendiminkine yaklaştırıyorum ve onu ateşli öpüşlerle yiyip bitiriyorum, topuklarımı kalçalarına saplayarak daha hızlı, daha derine gitmesi için onu teşvik ediyorum.

Dillerimiz birbirini yalayıp tadarken ritmimizi buluyoruz, pelvisi klitorisime bastırıyor, mükemmel bir senkronizasyon içinde birlikte hareket ediyoruz, tüm duyularım keskinleşiyor ve beni tekrar orgazma ulaştırması için yalvarıyorum.

Onunla birlikte, kendi küçük dünyamızda böyle yaşamak, bunu sonsuza dek yapabilmeyi dilememe neden oluyor. Belki de yapabiliriz. İstedğim şey bu.

Hiç kimse beni şu anki gibi becermedi; hipnotik bir ritimle kalçalarını dalgalandırırken bedenimi kontrol ediyor, zaten sevdiğim tempoda becerirken aynı işkence dolu hızda öpüşüyor ve orgazmımın ortaya çıkması için beni kışkırtıyor.

"Daha hızlı sik beni, Elijah." Boşalmam gerek.

Daha fazla güç elde etmek için dizlerini açtı ve bu sefer çok daha sert bir şekilde bana çarparak, kaba kalça hareketleriyle beni yatakta becerirken öpüşmemiz kesildi. Daha iyisini bilmeseydim, sanki ona hızlanmasını söylememi bekliyormuş gibi düşünürdüm.

Kulağıma fısıldadı, "Boşal sikimin üzerine, bebeğim."

Tırnaklarımı sırtından aşağı doğru sürüklüyorum, inlemesine neden oluyorum, bu yüzden tekrar yapıyorum, bu sefer daha sert, çizikler

bırakacak kadar, içimdeki şeytan gizlice bunu yapmamı umuyor.

Homurdanıyor, hareketleri çılgıncasına artıyor, sonra ellerimi başımın üstüne kaldırıp bileklerimi kavrayarak yatağa bastırıyor ve beni sertçe beceriyor, göğüslerim yukarı aşağı sallanıyor.

"Aman Tanrım, evet!" diye bağırdım, kendimi tamamen kaybetmişim.

Eli, penisini daha derine sokuyor, vücudundaki tüm kaslar geriliyor ve ben de iç duvarlarımı tekrar onun etrafında sıktığımda, "Kahretsin, aman Tanrım, kahretsin. Boşalman gerek." diye bağılıyor. Sanki acı çekiyormuş gibi kükrüyor, penisi içimde kalınlaşıyor. "Penisimin üzerine boşal bebeğim, penisimi sıkı aınla sık ve benim için boşal. Şimdi." diye talepte bulunuyor ve kirli sözleri beni sınırın ötesine itiyor.

"Geliyorum." Orgazmım tüm vücudumu sarıyor ve şiddetli dalgalar halinde üzerime çökerken çılgılık atıyorum.

Kalçalarını benimkine bastırıyor, günahkar hareketler yaparken ağır testisleri kalçalarımına çarpıyor. "Aferin kızım. Çok iyi bir kızsın."

Vücudum alev alev yanıyor, titrerken ve orgazmım tüm bedenimi ele geçirirken, vajinam onun penisini sıkıca kavırıyor.

Dilini ağızma soktuğunda, boğazından derin, hırıltılı bir inilti yükseldi; göğsü benimkine sürtünerek titredi ve içime boşaldı, beni tamamen doldurdu. Kalçaları sarsıldı, penisi zonkladı, vücudu kasıldı ve sıcak menisinin son damlasını da dışarı attı; boşalmanın ardından gelen şoklar ve sıcaklığın etkisiyle ikimiz de titreyerek ve nefes nefese kaldık.

Birbirimize sımsıkı sarılıyoruz, sanki aynı alevin iki yarısıymışız gibi, içimiz ısınıyor. Onun her hareketi içimde ürpertiler yaratıyor, aramızda yankılanan minik titreşimler. O kadar doğal bir şekilde birbirimize uyuyoruz ki, sanki bu yakınlık için yaratılmışız gibi ve her ufak değişim nefesimi kesen kıvılcımlar çıkıyor.

Eli, bileklerimdeki tutuşunu gevşetip bırakırken, "Kendimi çok iyi hissettiriyorsun bebeğim," diye fısıldadı dudaklarıma doğru.

Boynuma sokulup hassas tenimi öpüyor, sakalı tenime sürtünüyor ve eminim ki kızarıklık bırakacak, sonra da omzumun kıvrımına doğru ilerliyor.

Sırtındaki gergin kasların üzerinde tırnaklarımı gezdirirken boğazından zevk dolu bir inilti yükseliyor ve biraz daha derine bastırdığımda mırıldanıyor. Artık bundan hoşlandığını biliyorum, bunu her zaman yapmak istiyorum.

"Bu çok iyi hissettiriyor," diye nefes nefese kaldı, hâlâ nefesini toplamaya çalışıyordu.

Sıkı kucaklaşmamızdan yavaşça sıyrılıp gözlerimin içine derinlemesine bakarken göğüslerimiz birbirine değiyor, sanki bu anıyı zihnine kazıyormuş gibi. O anı çoktan benim zihnime kazıdım bile.

Birbirimize kenetlenmiş durumdayız ve onunla bir sebeple tanıştığım hissinden kurtulamıyorum. Sanki o benim hayat arkadaşım ve ikimizden de daha büyük bir şey bizi bir araya getirdi.

Sebebi şuydu: Bu olay beni ona götürdü.

Eli başparmağıyla şakağıma hafifçe dokundu ve dudaklarıma şefkatli bir öpücük kondurdu. Bu, beni az önce yatağa nasıl sertçe bastırdığıyla tam bir tezat oluştuyordu.

"Senin amın benim sikim için yaratıldı, bebeğim."

"Ne kadar romantiksin," diye içimden mutlulukla nefesimi verdim.

"Kelimelerle aram iyidir, ne diyebilirim ki?"

Gülümsedim ve dudaklarım onun dudaklarına değdi. "Umarım bu sözleri mahkemede kullanmazsın. Ama bana güzel olduğumu düşündüğünü söylediğinde çok hoşuma gidiyor. Bunlar her zaman işe yarıyor. Eğer bana bunu söylemeye devam edersen, iç çamaşırım düşecek."

Kahkahalarla güldü. "Öyle mi?"

"Evet."

"Bence çok güzelsin." Eli, saçımın bir tutamını nazikçe kulağımın arkasına sıkıştırıyor, bu da beni onun dokunuşuna doğru eğilmeye itiyor.

“Ve saçını çok seviyorum. Ona bayılıyorum. Gülüşün de öyle, güldüğünde çok hoşuma gidiyor.”

Eli'nin, sadece seçtiği birkaç kişi için sakladığı bir versiyonu var ve ben de onlardan biriyim; bu da kendimi özel hissetmemi sağlıyor.

Aramızda sessizlik uzar, ruh hali ciddileşir. "Seni sinir bozucu bulmuyorum. Söylediklerimle bunu kastetmedim."

Aman Tanrım, daha tatlı olabilir miydi?

"Hiç de değil," diye ekliyor ve bu da kalbimi sevinçle dolduruyor.

"Hâlâ huysuz olduğunu düşünüyorum." Kaburgalarına hafifçe vurdum.

İrkilerek, "Çünkü öyleyim," diye yanıtladı. Bana doğru sırtıttı ve birden içimde hâlâ ne kadar sert olduğunu fark ettim.

Ağzım O şeklini alıyor. "Hâlâ sertsin."

"Senin yanındayken biraz sorun yaşıyorum." Göz kapakları düşüyor, ardından boğuk, hırıltılı bir homurtu geliyor; itirafı vücudumda türlü türlü tuhaf şeylere yol açıyor.

Boynundaki kalın kaslar geriliyor, sanki vajinam onun penisi için cennetin kapısıymış gibi ve artık onsuz yaşayamayacağı tek şeymiş gibi.

"Sorun değil; bana çok iyi geliyor." Etrafındaki duvarlarımı sıkıyorum ve gözleri faltaşı gibi açılıyor. "Çok büyük." Çenemi aşağı doğru eğerek aramızdaki ve altımızdaki boşluğa işaret ediyorum. Yarı dik halde bile, muazzam.

Kalçalarını tekrar hareket ettirmeye başlıyor, penisi eskisinden daha sertleşiyor ve bu sefer kalçalarını benimkine çok daha sert bir şekilde bastırıldığında, aşırı hassas klitorisim ona kalçasını sürtmeyi bırakması için yalvarırken, ben de onun hareketine tıslıyorum, ama bunu çok istiyorum. Hem de çok.

Haz dalgaları yeniden tüm vücudumu sarıyor. Yaptığı her şey vücudumu adeta alev alacak, beni uzaya fırlatacakmış gibi hissettiriyor.

"Yine mi?" diye sordum, hem şaşırmıştım hem de ikinci raunt için tekrar hazır oluşuna hayran kalmıştım.

"Buna kesinlikle inanmalısın, bebeğim." Hızlı ve ani bir şekilde konuşuyor, kalçaları benimkine çarpıyor ve her kelimeyi aynı tempoda, aynı hızda söylüyor.

"Öyleyse Ghost'u yürütmemiz gerek." Boynumu geriye doğru büküyorum, o da boynuma hırlayarak, beni daha da güçlü bir şekilde beceriyor.

"Kedinizi yürüyüşe çıkarmayacağız," diye nefes nefese söyledi.

"Evet, öyleyiz. Bir ipucu buldum. Aman Tanrım, tam orada." Kalçalarımı yana doğru eğip poposundan yakaladım.

"Hayatımda duyduğum en aptalca fikir bu." Başını öne eğdi ve dişlerinin arasına meme ucumu ısırdı.

"Aman Tanrım, Elijah. Kahretsin," diye inleyerek seslendim. "Ama Boomwhackers'ın duyduğun en aptalca şey olduğunu sanıyordum—"

Sözümü kesiyor, ağzını benimkine kapatıyor ve sonra bütün gece benimle sevişiyor, sonunda Ghost'u tasmaıyla, Eli ile el ele tutuşarak sahilde yürüyüşe çıkarıyorum.

Yatak odamın balkonundan aşağıdaki okyanusa bakıyorum. Nefes alıp verir gibi hareketlerini izliyorum; her yavaş dalga tepeye ulaşıyor, sanki yüzeyin altındaki karanlığa doğru çekiliyormuş gibi kendi içine kıvrılıyor. Sörfçülere ve sabahın erken saatlerinde yüzenlere, onları beklediğini, günü yakalamaya hazır olduğunu haber verir gibi iç çekiyor, çarpıyor ve kükrüyor.

Yukarıdan bakıldığında, derin, simsiyah okyanusta ince yollar açan, bir o yana bir bu yana kıvrılan gümüş yılanlara benziyorlar.

Günün en sevdiğim kısmı her zaman bu olmuştur.

İki dünya arasında: Güneş, Ay'a çok ihtiyaç duyduğu bir molayı veriyor gibi görünüyor. Ay batarken Güneş dönmeye başlarken, yarı ışığın dalgalar üzerinde dans ederek onları parıldayan damarlar gibi göstermesiyle, biri diğerine karışan yumuşak bir geçiş yaşanıyor.

Yalnız kaldığımda, dalgaların kumsala çarpma sesleri ve tuzlu havanın kokusu beni sakinleştiriyor, topraklıyor. İşte bu zaman, sadece kendim olabileceğimi bildiğim zaman. Evrak işi yok, dosya yok, mahkeme davası yok, mahkeme duruşması yok, stres yok, kontrol yok, uyum sağlama yok. Sadece sakinlik.

Balkonda otururken, güneşin doğduğu anı neredeyse korkuyla bekliyorum.

Hazırlanmaya başladığımda stres seviyem de yükseliyor, çünkü beynim ofiste beni bekleyenleri algılıyor: Babamla ilgili güncellemeler, müşteri toplantıları ve beni sınamak için gönderilen acil durumlar. İşte o zaman her şeyi kontrol etme dürtüsü ortaya çıkıyor.

Keşke hâlâ hiçbir şeyden etkilenmeyen o adam olsaydım.

Daha iyiyim ama hâlâ istediğim yerde değilim.

Dışarı oturmadan önce buzdolabından aldığım su şişesinden bir yudum daha alırken, yatak odamın içinden gelen bir hareket dikkatimi çekti ve nabzım hızlandı.

Safir.

O burada, yatağında, huzur içinde uyuyor, bir daha asla yıkamayacağım çarşaflarıma sokulmuş, çünkü çarşaflar onun kokusunu taşıyor.

Duygusal bir adam değilim ama o beni dizlerimin üstüne çökmeye, ayaklarının dibine kapanmaya ve beni asla terk etmemesi için ona dünyayı vereceğimi söylemeye itiyor.

Bunu yapamayacağımı biliyorum ve bunun benim güvensizliğimden kaynaklandığını da biliyorum. Onu yatağa bağlayıp kalmaya zorlayamam. Ama şimdi düşününce, Sapphire'in ipek kravatımla yatağıma bağlanmış halinin görüntüsü, iç çamaşırlarımın içinde penisimin hoplamasına neden oluyor.

Şimdi değil, İlyas.

Bir daha asla sevebileceğime dair umudumun olmadığını, hatta sıfır olduğunu düşünüyordum.

Yanılmışım. Aşık olmanın nasıl bir şey olduğunu biliyorum; belirtileri tanıyorum. O heyecan, o özlem, her anın her dakikasını biriyle geçirme ihtiyacı. Ama bu sefer farklı, daha yoğun hissediyorum. Sanki o zaten benim, yeter ki ben işleri berbat etmeyeyim.

Tia hakkında tekrar konuştuktan sonra, onu eskiden düşündüğüm kadar çok sevmediğimi fark ettim. Eğer onu gerçekten sevseydim, hayallerinin peşinden benim gibi koşmasını istemezdim. İçten içe biliyorum ki, eğer onu

gerçekten sevseydim, onunla birlikte giderdim, ama bu farkındalığa ulaşmam bunca yıl sürdü. Tia benim için doğru kişi değildi ve ben de onun için doğru kişi değildim.

Yaşadığım gri pus ve bulanık görüş nihayet dağılmaya başlıyor. Dünyam tıpkı Sapphire gibi parlak ve umut dolu görünüyor.

Birkaç ay önce biri bana Sapphire Feelgood'un ofisime girdiği günün kendime ve hayata bakış açımı değiştireceğini ve ideal kadının nasıl olması gerektiğiyle ilgili her şeyi sorgulamama neden olacağını söyleseydi, asla inanmazdım.

Safir sadece benim için mükemmel değil; o, her yönüyle mükemmel ve içimde bir şeyler uyandırdı. Kendimi, Noel Baba'dan tek istediği hediye, rengarenk kurdelelerle sarılmış ve peri tozu serpilmiş gibi parıltıyan bir şekilde alan bir çocuk gibi hissediyorum.

Onun o tozunun etkisi o kadar güçlü ki, bana güven, huzur veriyor ve neredeyse gevşediğimi hissedebiliyorum.

Dün gece sevişirken gözlerimin içine derinlemesine bakışı, daha önce hiç kimseye hissetmediğim kadar ona bağlı hissetmeme neden oldu. Sanki gerçekten ona aitmişim gibiydi; o an tamamen sakindim. Kafamda hiçbir bulanıklık yoktu, plan yapmaya, bir şeyler yapmaya veya bir şeyleri düzeltmeye gerek yoktu. Sadece var olmak. O an onunla birlikte olmak. Saf bir berraklık anı. Çok heyecan vericiydi.

Balkondaki koltuğumdan onu uyurken izlerken, birlikte yaptığımız her şeyi hatırladıkça midemde bir sıcaklık yayılıyor.

Bütün gece birbirimizi tanıyarak, nelerden hoşlandığımızı, nelerden hoşlanmadığımızı öğrendik ve aman Tanrım, sanki hayatında tattığı en güzel şeymiş gibi sikimi emdi. Doymak bilmedi, beni tamamen boşaltırken kendi zevkini de tatmin etti.

Kendine olan güveni beni çok etkiliyor ve yatak odasında ne istediğini bilmesi, onu başka hiç kimseyi düşünemeyecek hale gelene kadar, aklından

sadece ben geçene kadar, tüm bunları tekrar tekrar yapmak istememe neden oluyor.

Onun benim tam kıvamındaki takıntılı kompulsif bozukluğumu öğrenip evimden son hızla kaçma ihtimali düşüncesi bile midemi alt üst ediyor, tıpkı kıvrılmış bir yılan çukuru gibi.

Umarım öyle olmaz. Onu kaybetmek çok yazık olur.

Dün sabah bana, kusurlarımızla birlikte mükemmel bir şekilde var olabileceğimizi ve her şeyi zamanla çözebileceğimizi söyledi.

Diğer sözleri de hafızamı dolduruyor. Beni uzaklaştırmadığın sürece hiçbir yere gitmiyorum, Eli. İyi ya da kötü... fark etmez. Birlikte bir çözüm buluruz.

Ona inanıyorum çünkü sözünde duruyor, ama beynimin tüm bunları kavraması gerekiyor.

Bunu mahvetmemeye veya onu kendimden uzaklaştırmamaya dikkat edeceğim çünkü dün gece ondan bir tat aldıktan sonra, ona olan bağımlılığım daha da arttı.

Elimle yüzümü siliyorum. Onu kaybetmemem gerektiğini biliyorum, ne şimdi ne de asla.

"Ne yapıyorsun?" Sapphire'in uykulu sesi, düşüncelerle dolu kırılgan dünyamı altüst etti.

"Düşünme."

"Ne hakkında?" Battaniyeye sarınmış halde yavaşça bana doğru yürüyor.

Seni kaybetsem kalbimin nasıl kırılacağı hakkında. "Şeyler."

Ona yer açmak için dizlerimi araladım, uyluğuma vurup kucağıma oturmasını söyledim; içimdeki sürekli ona dokunma ihtiyacı beni bunaltıyordu.

Güneş doğmaya başlarken Sapphire dizime yerleşti ve bana sokularak başını göğsüme yasladı.

"Bu çok güzel." İç çekerek, şu anda yarattığımız anıya dalmış bir şekilde mutlulukla söylüyor: Umarım daha birçok anı gelecek.

Hiçbir şey ve hiç kimse bunu bozamaz.

Onu kendime doğru çekerek, minicik bedenine kıyasla kocaman bir yorganla, adeta bir marshmallow adam gibi görünen vücudunun beline kolumu doladım.

Derin bir nefes alıyorum, burnumu onun meyve kokan şampuanıyla dolduruyorum, sonra çenemin altına yaslanmış başının tepesine bir öpücük konduruyorum. Işık huzmeleri parlak pastel pembe ve lavanta renkli, hafifçe kabarık ve dağınık dalgalı saçlarına vurduğunda parlıyor, ona yeni sevişmiş bir görünüm veriyor, çünkü gerçekten de öyle—yani, yeni sevişmiş.

"Eğer burada yaşasaydım, her sabah burada otururdum," diye mırıldanıyor yarı uykulu bir halde.

"Spor salonuna gitmeden önce her gün yaptığım şey bu," diye itiraf ediyorum.

"Spor salonuna nereye gidiyorsunuz?"

"Burada."

"Burada mı?" diye sordu, sesi şaşkın geliyordu.

"Evimde bir spor salonum var."

"Tüm gücünüzü ortaya koyun."

"Çok tatlı." diyor Pacific Heights'ta yaşayan kadın. Sapphire'in yaşadığı sokaktaki evlerin fiyatı birkaç milyon dolar. Kendi emeğiyle zengin olmuş ve emeğinin karşılığını fazlasıyla alıyor.

Sormak için can attığım bir soruyu cesurca sordum: "Anneni ve babanı kızdırmak için mi canını dişine takarak çalıştın, takım elbiseler giydin, kurumsal müşteriler seçtin ve şehrin en güzel semtinde ev aldın?" Sanırım öyle yaptı. Üçüncü kez birlikte olduktan sonra, bana ailesi hakkında her şeyi anlattı: ikametgahları, topraklarından nasıl geçindikleri ve dönüştürülmüş bir İngiliz çift katlı otobüsünde nasıl uyudukları. Ayrıca,

yakın zamanda edindikleri ve hipoalerjenik olduğu için yönlerini satmayı planladıkları dört alpaka da dahil olmak üzere sahip oldukları hayvan sayısından bahsetti. Oldukça ilginç karakterler gibi görünüyorlar.

“Bir yanım öyle yaptı, evet.” Hafifçe gülüyor, eli g  s mde duruyor ve göğüs kollarıyla oynuyor. Sadece bu hareket bile beni uykuya daldırabilirdi.

“Peki, senin diğer tarafın bunu neden yaptı...?” Bo lu u onun doldurmasına izin veriyorum.

“Hayatım boyunca, ebeveynlerim sistemi reddetmek için yaşadılar: Şebekeden bağımsız,  irket karşıtı, kendi kendine yeten bir yaşam. Ben tam tersini istedim. İstikrar.  ng r lebilirlik. Gerçek bir kariyer. Hayatta kalmak değil, başarı. Bu yüzden bulabildi im en büyük firmaları hedefledim, çünkü gerçekten fark yaratabilece im kişiler onlardı – be  yüz çalışanı olan ve    ayda bir ikramiye da ıtan firmalar. Yatırım yapacak paraları vardı. Ama evet... bu aynı zamanda ebeveynlerimi de kızdırdı. Belki de içimdeki küçük bir parça onları kızdırmak için yapmıştı.”

İstedि inin peşinden gittiği için ona hayranım. "Sen bir asisin." Ayrıca g   l  iradeli, kararlı ve inanılmaz derecede zekisin.

“Anne ve baba sorunları olan bir asi.” Sapphire’in sesi, sanki yeni uyanıyormu  gibi, daha az bo uk bir tonda ekliyor: “Onların geçim sıkıntısı çekmelerini, haftanın be  günü ramen yemelerini izlemekten nefret ediyordum. Bu tek ya amımda böyle bir hikayenin benim hikayem olmasını asla istemedim. On yaşındayken, geceleri yatakta uzanıp annemin karavanımızın tavanına astı ı karanlıkta parlayan ay ve yıldız  ıkartmalarına bakıp kendimi yüzlerce insana konuşma yaparken hayal ederdim. Bunu  imdi de yapıyorum, bazen haftada dört kez.”

Sapphire hayallerini gerçekleştirdi. "Eminim anne baban senin ne kadar başarılı olduğunu gizlice takdir ediyorlardır."

"Evet,  yle yapıyorlar ve arkadaşlarına benimle övünüyorlar, ama aynı zamanda dünyanın dengesini sa lıyormu um gibi, zenginlerin parasını

sonuna kadar sömürdüğümü de söylüyorlar, buna benzer saçma sapan şeyler."

"Kulağa eğlenceli geliyorlar." Aslında öyle demek istemiyorum; ses tonum düz ve sakin.

"Onlarla tartışmak asla eğlenceli olmuyor." Gecenin yarısını uykusuz geçirdiği için yorgun bir şekilde esniyor.

Babam üniversite bursu kazandı ve işini sadece birkaç bin dolarla kurdu. Kardeşlerime ve bana sıkı çalışmanın karşılığını verdiğini öğretti.

Bugün bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım, geç saatlere kadar mesai yaptım, küçük büyük demeden berbat davaları üstlendim ve yıllar sonra bunun meyvelerini topluyorum ve bunları daha az şanslı olanlara yardım etmek için kullanıyorum.

Kimsenin yaşam tercihlerini eleştirmiyorum veya onlara kırgınlık duymuyorum çünkü dünyanın dönmesi için her türden insana ihtiyaç olduğunu anlıyorum. Sapphire'in ailesinin benim gibi takım elbiseli erkekler hakkında bir fikri ve varsayımları olabilir, ancak Sapphire'in anne ve babasının inançlarına bağlı kalmalarını ve asla tereddüt etmemelerini takdir ediyorum.

"Sanırım çatı katı dairemi hiç beğenmezlerdi." diye tahminde bulunmaya çalışıyorum.

"Bunu öyle görürlerdi ve iğrenç bulurlardı." Yorgun gözlerini ovuşturdu, sonra uzun bir esneme sesi çıkardıktan sonra devam etti. "Babam şehir merkezindeki teras evimin gereksiz olduğunu düşünüyor." İçini çekti.

Dört yatak odalı çatı katı dairem de gereksiz ve benim için çok büyük, ama burada, otuz kat yukarıda, neredeyse bulutlara değecek kadar yüksekte, aşağıdaki koşuşturmadan uzakta olmayı seviyorum.

"Bence şehir merkezindeki terasınız hiç de rahatsız edici değil," diyorum ona.

“Ben de öyle düşünmüyorum. Ve senin çatı katı dairene bayılıyorum, Elijah. Muhteşem, Ghost da bütün gece senin banyodaki ısıtılmalı fayans zeminde uyudu.” Ghost'un kendini evinde bu kadar iyi hissetmesinden gerçekten mutlu görünüyor.

Tuvalete gitmek için kalktığımda neredeyse ona takılıp düşüyordum. "Öldüğünü sandım." Sırtüstü yatıyor, bacakları açık, kolları başının üstünde tıpkı bir deniz yıldızı gibi.

"Tuhaf biri, değil mi?" diye soruyor şaşkınlıkla.

"Evet." Bu da saçma ve Sapphire için mükemmel.

Battaniyeyi boynuna doladı, sonra doğrulup kucağıma oturdu ve okyanusun ufukla buluştuğu yere baktı. "Çok şanslısın, Elijah."

Annem ve babam bana hep Elijah derler; herkes bana Eli der ve ben daha önce tam ismimi hiç sevmezdim. Ama Sapphire'in ismimi ağzından üfler gibi söylemesi, son üç harfi, "jah"ı telaffuz edişi, ismime yumuşak ve seksi bir hava katıyor. Her zaman onun ağzından duymak istiyorum.

Sapphire dizimden kalktı, onu şimdiden özlüyordum. Balkonun kenarına doğru yürüdü ve cama yaslandı. "Ne manzara ama." diye iç çekti, benden çok kendi kendine konuşuyordu; yorgan omuzlarından aşağı sarktı, sırtının çıplak tenini omurgasının en altına kadar ortaya çıkardı.

"Harika bir manzara." Okyanustan veya gün doğuşundan bahsetmiyorum. Her şey onunla ilgili.

Sanki ne demek istediğimi anlamış gibi, omzunun üzerinden bana doğru baktı, dudaklarında yavaş, alaycı bir gülümseme belirdi. "Gördüklerinden hoşlanıyor musun, Elijah?"

Kahretsin. Adımı o tatlı ses tonuyla söylemesi bile penisimi yarı sertleştirdi ve tekrar hazır hale getirdi.

O, onsuz yaşayamayacağım bir bağımlılık.

Gözleri üzerimde oyalanıyor, gözlerinde bir muziplik seziliyor.

Davetkar bir fısıltıyla yorganı daha da aşağı indiriyor, takıntılı olduğum bir diğer yanı olan kusursuz kalçaları dışarı çıkıyor ve sonunda yorganı

tamamen üzerinden atıp ayaklarının etrafında toplanmasına izin veriyor.

Tamamen çıplak, kıvrımları güneş ışığında siluet oluşturarak, dün gece öptüğüm ve yaladığım, tekrar yapmak istediğim her günahkar kıvrımı ve ten santimini vurguluyordu.

"Kendine dokun bebeğim," diye talimat verdim, sandalyeme yaslanıp kalçamı kaldırarak boxer şortumu çıkardım.

Eli korkuluktan bacaklarının arasına doğru hareket ediyor, başını yana eğiyor ve parmakları klitorisine değdiğinde inliyor.

"Bacaklarını aç bana, göreyim." Her zamanki gibi itaatkâr bir şekilde, ki genellikle çok tartışmacı ve konuşkan olduğu için böyle olacağını düşünmemiştim, hiç sorgulamadan yaptı; bacaklarını açtı, sırtını kamburlaştırdı ve kalçasını bana doğru salladı, parmaklarıyla klitorisini sevdiği gibi ovuşturdu.

Onun o yumuşak iç çekişleri, tekrar onun içinde olma ihtiyacıyla penisimin zonklamasına neden oluyor.

Gözlerimi ondan ayıramadan, parmaklarını hareket ettirerek kendini tatmin etmesini izliyorum ve sertleşmiş penisimi elimle kavrayıp, başparmağımı penisin ucunda gezdirerek gövdesini ıslatıp, elimi becermeye hazırlanıyorum.

Gözleri omzunun üzerinden kayıp gitti, o sinsi sırıtışı beni oraya doğru koşmaya, onu dizlerinin üzerine çöktürmeye ve ağzını sikimle doldurmaya teşvik etti.

Ne yaptığını biliyor.

"Şu güzel amını parmaklarınla doldur benim için, Sapphire." Elimle penisimin üzerinde yukarı aşağı hareket ettiriyorum, penisim acıyor, yarığımdan zevk suyu sızıyor.

Bu kadın beni çok şaşırttı.

Sapphire bir parmağını vajinasına sokuyor, sonra diğerini; benim elim de onun içeri ve dışarı hareketine eş zamanlı olarak penisimin üzerinde yukarı aşağı hareket ediyor.

O kadar çok istiyor ki, parmakları kendi sıvısıyla parıldıyor, neredeyse boğumuna kadar.

"Elijah." Parmakları vücudunun içinde girip çıkarken, avuç içi klitorisini sıkı daireler çizerek ovarken, ismim güzel dudaklarından dökülüyor.

"Böyle çok güzel görünüyorsun bebeğim," diyorum ona, güneş ışınları yüzüne vurunca adeta ısıldıyor.

Tam bir melek.

Meleğim.

Bana ait.

Bir an duraksıyor, gözleri penisimden ayrılmıyor, kendimi çok daha hızlı bir şekilde boşaltırken beni izliyor ve sanki penisimin etrafında kendi ağzı varmış gibi dudaklarını yalıyor.

"Sana kim dur dedi?" diye sordum, gözlerimi uyarıcı bir şekilde kısarak, göğsüm inip kalkarken, boşalmanın eşiğinde.

"Özür dilerim," diye fısıldadı, yanakları kızarmış, vajina dudakları şişmişti. Parmakları daha hızlı hareket etti, orgazmı yaklaşırken sırtı gerildi.

İşte bu kadarı bile beni ona doğru hızla ilerlemeye, bir elimi korkulukta onun elinin üzerine koymaya, diğer elimi de klitorisindeki eline yerleştirmeye ve penisimi girişine hizalamaya yetiyor.

Her şey çok hızlı oluyor çünkü birbirimize çok ihtiyaç duyuyoruz, sabırsız ve telaşlıyız.

Belinden eğilerek içeri girmeme izin verdi, kendini penisimin üzerine itti ve birbirimizin hissini doyasıya yaşarken bir an kendimizi dengelememiz gerekti; sıcak penisim, sanki onun için mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş gibi, dar ve ıslak vajinasını doldurdu.

"Seni balkonumda böyle eğilmiş halde, tıpkı böyle, sikimi içine sokarken defalarca hayal ettim." Benim itişlerim ne nazik ne de vakarlı.

"Evet," diye onayladı ihtiyaç dolu bir nefesle, sesi titrek, ellerimiz birlikte klitorisinin üzerinde hareket ederek onun boşalmasını sağlamaya

alışıyordu.

“Ama sen o baştan çıkarıcı kovboy çizmelerini giymiştin.”

"Bir dahaki sefere," diye bağııyor.

Bir dahaki sefer.

Bu kız aklımı başımdan alıyor.

Bir dahaki sefer.

"Harika!" Arkadan girip çıkarken o da karşılık veriyor ve beni daha sert bir şekilde becermem için teşvik ediyor.

Hâlâ klitorisinin üzerinde olan elinden elimi çekip, daha fazla destek almak için korkuluğun etrafına elimi sardım.

Sonra birbirimizle aynı tempoda hareket etmeye başladık, çılgıncasına birbirimizi becerdik, bir elim kalçasında, diğer elim korkulukta, içine doğru sert ve hızlı bir şekilde girip çıkıyorduk, vücutlarımız yorgunluktan hafif bir ter tabakasıyla kaplıydı.

Onun ateşli kalçaları, sıkı vücudu ve muhteşem kıvrımları, testislerimin sertleşmesine ve omurgamda bir sıcaklık dalgasının yayılmasına neden oluyor.

"Beni dv, Eli," diye yalvarıyor nefes nefese.

Aman Tanrım, sanki ben söylemeden tam olarak neyin beni tahrik ettiğini ve yatak odasında nelerden hoşlandığımı biliyor. "şimdi olmaz."

"Neden?" Sesi, huysuz bir ocuk gibi çıkıyor, küçük inlemeleri umutsuzca, kesik kesik nefeslerle duyuluyor.

“nk önce oturup bunu konuşmamız, güven inşa etmemiz ve bu yönde ilerlememiz gerekiyor. Anlaşıldı mı?”

Bu durum onu yatıştırmış gibi görünüyor; penisimin içine girip çıkması onu her zamankinden daha uysal hale getiriyor. "Pekala. Ama bu benim yapmak istediğim bir şey."

“Kahretsin, Sapphire,” diye kkredim. Onun beni poposuna vurmamı istediğini bilmek, tüm kanın penisimin ucuna hücum etmesine neden oldu.

“Şimdi gel Sapphire, gel, şimdi gel. Penisimin üzerine boşal.” Patlamak üzereyken durmaksızın ona vurmaya devam ettim.

"Evet, Elijah." Talimatları çok iyi anlıyor ve vajinasının duvarlarını penisimin etrafında hevesle sıkılaştırıyor.

Sonra bir araya geliyoruz, kendimizi coşkuya kaptırıyoruz, birbirimizin adını inleyerek, sızlanarak söylüyoruz, aşağıdan kimsenin bizi duyup duymayacağını umursamıyoruz bile.

O kadar yüksekteyiz ki muhtemelen duymuyorlardır, ama benim, yani sahibi olduğum apartmanın en üst katından eminim birileri duymuştur. Sapphire'in çılgınlıkları o kadar yüksek ki, yarım milden daha az mesafedeki sahile kadar duymamalarına şaşıyorum.

Gözlerim kararıyor ve bulanıklaşıyor, çünkü sadece o dünyanın saatte yüz mil hızla döndüğünü hissettirebiliyor ve ben de hayal edebileceğimden çok daha şiddetli bir orgazm yaşıyorum. Bacaklarım ve ayaklarımın altındaki zemin güçsüzleşiyor, vücudum iliklerine kadar titriyor; nefes almakta bile zorlanıyorum.

Rüya benzeri bir halde, yavaşça, içine girip çıkıyorum, son boşalmamı ona aktarıyorum; Sapphire korkuluklara yığılmış, bedeni tamamen bitkin düşmüş durumda.

Kendine gelmesini bekliyorum, nefesi neredeyse normale dönüyor, ben de vücudundan tamamen çekilip dizlerimin üzerine çöküyorum, güzel kalçaları yüzümün dibinde. İhtiyaç duyan vajinasından boşalan menimi görünce nefesim kesiliyor. Onun benim bebeğimle dolu olduğu düşüncesi kalbimde tam olarak anlayamadığım şeyler yapıyor. Sanırım bunu isteyebilirim.

"Amcığın benim benimle doluyken çok harika görünüyor." İç bacağımda bir çizgi çiziyorum, sonra iki parmağımı sokup menimi tekrar içine itiyorum.

Nefesi kesiliyor, omurgası görünmez iplerle kontrol ediliyormuş gibi geriliyor. Geri çekiliyorum, aramızdaki boşluğun uğultusuna izin

veriyorum, aramızdaki sinerji elektrik gibi, neredeyse çatırdadığını duyabiliyorsunuz. Parmaklarımı çektiğimde kalçasının yanağına bir öpücük konduruyorum, sonra tüm boyumla ayağa kalkıp arkasından ona doğru yükseliyorum.

"Kendine gel," diye emrettim, çünkü o beni dengesiz hissettirdiği için direncim tamamen kırılmıştı.

Sonra elimi nazıkçe boynuna doladım, sırtını sıkıca önüme yasladım ve az önce içinde olan parmaklarımı kaldırıp dudaklarını birleşmiş sıvılarımızla boyadım.

"Tadına bak." Hissettiğimden daha sert konuşuyorum ama ona karşı kararlı olduğumda ne kadar hoşuna gittiğini biliyorum. Bunu dün gece öğrendim.

Dilini dışarı çıkarıp dudaklarını yalıyor, inliyor, gözlerini kapatıyor ve bizim tadımızın keyfini çıkarıyor.

"Aferin kızım." Alnından öpüyorum, sonra da çenesinin narin kıvrımını, onu sıkıca kucaklıyorum, asla bırakmak istemiyorum.

O, ihtiyacım olduğunu bile fark etmediğim şekillerde benim için mükemmel. Aramızdaki kıvılcım inkar edilemez, ama beni gerçekten etkileyen şey bunun altında yatan şey; aramızdaki bağ, başka hiç kimsenin beni güldüremediği zamanlarda beni ne kadar kolay güldürebilmesi. Tüm günlerimi onunla dolu dolu geçirmek istiyorum.

"Bütün gün burada seninle kalmayı çok isterdim ama işe hazırlanmam, Ghost'u eve götürmem ve sonra işe koyulmam gerekiyor. Önümde çok yoğun bir hafta var, Elijah."

"Ben de."

Pop.

Ve işte mutluluk balonumuz da yıkıldı.

Bu haftanın seks dolu bir hızla geçtiğini söylemek, durumu hafife almak olurdu.

Pazar gününden beri her gece Eli'nin evinde kalıyorum ve her gece bana taze vejetaryen yemekler pişiriyor ve ben de bunları afiyetle yiyorum. Hatta Ghost için bir yatak bile almış, böylece benim evimle onun dairesi arasında yatak taşımak zorunda kalmıyorum. Gerçi Ghost henüz o yatakta uyumadı, çünkü Eli'nin banyosundaki yerden ısıtmanın sıcaklığını çok daha fazla tercih ediyor. Ghost'un, ben de dahil, ne kadar yerleşmiş olduğuna şaşırdım. Bugün diş fırçamı bile orada bıraktım. Eli bir şey söylemedi ama onu ilaç dolabının içine, onunkinin yanına, onunki gibi yerleştirdiğimde memnun olduğunu anladım, çünkü o her şeyi böyle seviyor. Her şeyi böyle sevdiğini fark ediyorum.

Bugün, Cuma, Eli'nin elektrikli olmayan şık arabasının yolcu koltuğunda oturuyorum, inzivaya gidiyoruz. Ona içten yanmalı motorların çevre üzerindeki etkileri hakkında ders verdiğimde beni dinleyerek geçiştirdiğini düşünüyorum. Elbette anladı; zeki bir adam. Ama endişelerime, vitesleri hızla yükseltip motoru kükreterek, egzozdan patlama sesleri çıkararak ve hızlanmanın beni koltuğa geri itmesiyle karşılık verdiğinde, bunun ne kadar heyecan verici olduğunu ve spor arabasının

direksiyonunda ne kadar iyi göründüğünü, argümanımı nasıl yerle bir ettiğini inkar edemem.

Elektrikli limuzinin sesi sıkıcı; aslında hiçbir şeye benzemiyor ve Porsche GT3 RS'ine kıyasla çok sönük kalıyor.

Rooted in Trust inziva merkezine neredeyse varmışken, yollarda huzurlu bir sessizlik içinde ilerliyor, değişen manzaraların ve yemyeşil doğanın tadını çıkarıyoruz. Rüzgar, neredeyse doğal sarı rengine dönmüş, pembe ve lavanta tonları neredeyse tamamen solmuş saçlarımın arasından esiyor.

Saçlarıma hayran kalan Eli, bir sonraki sefer hangi renge boyamayı planladığımı sordu. Doğrusu, bilmiyorum. Sanırım önümüzdeki birkaç hafta doğal bırakacağım, ama yarın uyandığımda bu fikirden nefret edebilirim.

"Bu hafta sonunu dört gözle bekliyor musun?" diye soruyorum.

"Ne bekleyeceğimi hiç bilmiyorum." Cevabı belirsiz.

"Bu hem sizin için hem de bizim için iyi olacak." Her yıl en az birkaç kişisel gelişim eğitim kursuna ve inziva programına katılmaya çalışıyorum ve her farklı deneyim yeni atölye çalışmaları için bir fikir doğuruyor.

Eli'nin artık bu inzivaya katılmasına gerek yok. Kesinlikle başlangıçta rezervasyon yaptırdığım nedenlerden dolayı değil. Sadece neden bu işi yaptığımı anlamasına yardımcı olmak için planlamıştım. Ama her gün ayarladığımız kahve buluşmaları, sonsuza dek sürecekmış gibi gelen telefon görüşmeleri ve yatakta geçirdiği geceler boyunca, bana işim hakkında düzinelerce, hatta yüzlerce soru sordu.

Beni anlıyor.

Sadece sormak için sormuyor; gerçekten benim, ailem ve çocukluğum hakkında her şeyi öğrenmek istiyor. Yargılamadan dinliyor ve bugüne kadar çıktığım erkekler arasında bana gerçekten değer veren ilk erkek o. Bu çok ferahlatıcı.

Yetiştirme tarzım onu çok etkiliyor; şehrin dışına taşınmadan önce hayatın nasıl olduğunu öğrenmeye can atıyor, Slab City'de yaşamış birinden ilk elden bilgi almak istiyor, insanların market alışverişlerini nasıl ödediklerini, herkesin her gün ne yaptığını, işleri olup olmadığını ve sağlık hizmetlerinin nasıl olduğunu bilmek istiyor.

O olaylarla ilgili pek çok şeyi hatırlamayabilirim, ama birlikte oynadığım arkadaşlarımı hatırlıyorum.

Şimdi daha yaşlıyım ve anlıyorum ki orası çocuk yetiştirmek için uygun bir yer değildi ve anne babamın benim eğitim almamı ve güvende kalmamı sağlamak için şehre taşınmaları doğru bir karardı.

Geçmişime dönmek güzeldi ve onunla konuşmanın ne kadar kolay olduğuna şaşırdım. Sohbet sorunsuz akıyor ve ofis dışında daha az gergin olduğunu fark ettiğim, aksi ve huysuz avukatım, bana açılmaya, çocukluğunu, üniversiteye nerede gittiğini, gününün bazı bölümlerini, savunduğu insanları ve milyarlarca dolarlık şirketlerin birleşmesine yardımcı olmak için yaptığı önemli işi paylaşmaya başladıktan sonra daha da çekici hale geldi.

Şirketlerin isimlerini sıraladığında güldüm. Buna kıyasla Safire & Spark önemsiz, haritada minicik bir nokta, yine de Mistee ve benim ortaklığımıza yardımcı olmak istiyor.

Safire & Spark da aynı derecede önemli. Eli bana böyle söyledi çünkü Safire & Spark'ta yaptığımız işin harika olduğunu düşünüyor.

Bunu söylediğinde neredeyse bayılacaktım.

Tamam, itiraf ediyorum, yaptım.

Eli bana daha çok açıldı ve daha sık gülüyor olsa da, bazen ulaşamadığım bir yere, içe kapanıyor. Oranın karanlık mı yoksa derin bir yer mi olduğunu bilmiyorum; tek bildiğim, onu rahatsız eden şeyin, eşyaları düzenlemesi ve düzeltmesiyle, çoğu zaman bunu birden fazla kez yapmasıyla bağlantılı olması.

Her sabah uyandığımda kıyafetlerim düzgünce katlanmış, banyo malzemelerim banyoda sıralanmış ve botlarım ve ayakkabılarım her zaman birlikte asansörün yanında dizilmiş halde buluyorum.

Bence bunu düzenli olma ihtiyacından yapmıyor; başka bir şey: bir alışkanlık, takıntı veya saplantı, çünkü çoğu zaman havluları memnun kalana kadar birkaç kez katlayıp tekrar açıyor.

Fark ettiğim şey şu ki, bu tür işleri bitirdikten sonra daha sakin, neredeyse Zen benzeri bir hale geliyor.

Sanırım ne olduğunu biliyorum ama sormak istemiyorum. Bana anlatmasını, içini dökmesini bekliyorum, umarım bana yeterince güvenir.

Teorimi test etmek için, çarşamba günü, son derece uzun ve gereksiz kahve siparişini verirken ofisine uğradım ve masasının üzerindeki birkaç eşyayı yerinden oynattım. Hiçbir şey söylemedi, ama tavrındaki değişiklikten -omuzlarının gerilmesi, çenesindeki gerginlik ve sabırsız tonundan- memnun olmadığını anladım. Sessizce, her şeyi eski yerine, mükemmel düz çizgiler halinde geri koydu.

Ben doktor değilim ama bence onda obsesif-kompulsif bozukluk var, hatta bundan eminim.

Babasına hastalık teşhisi konulduğundan beri beyninin eskisi gibi çalışmadığını söylediğinde, Eli'nin terapistten yardım almasının sebebinin bu olduğunu düşündüm.

Zorlanıyor ve bununla başa çıkmak için her şeyi tekrar tekrar kontrol ediyor.

Onu desteklemek ve kırılgan olmanın sorun olmadığını göstermek istiyorum. Ama aynı zamanda ona doğrudan neyin yanlış olduğunu sormaktan da korkuyorum çünkü onu kırmak veya uzaklaştırmak istemiyorum. Özellikle de ilişkimiz daha yeni başladığı için, en son istediğim şey bu.

Onu kaybetmek çok yazık olur, ondan vazgeçmek de çok yazık olur çünkü o benim için çok doğru biri.

Bütün vücudumdaki kemiklerimle hissediyorum bunu.

Umarım bu hafta sonu onu engelleyen her neyse onun kapısını açar. Hatta bunun için dua ediyorum. Kendim hakkında çok şey paylaştım. Şimdiye kadar Eli'nin engelleri aşılmazdı ve ben hala gerçek Eli'yi tanımıyorum. Bu hafta sonu ya duvarlarını daha da yükseltecek ya da hepsini yıkıp sonunda beni içeri almasını sağlayacak. Daha fazla zamanla, sonunda onları yıkacağına inanıyorum. Sadece kendime onun benden çok farklı olduğunu ve bunun sorun olmadığını hatırlatmalıyım. Bekleyebilirim. Sonuçta, sadece bir haftadır birlikteyiz. Aylardır birbirimizi tanıyor olmamızın bir önemi yok çünkü sanki daha yeni başlıyoruz gibi geliyor. Eli her kararını uzun uzun düşünürken, ben anlık kararlar veren, planlarını değiştiren biriyim. Ona alan vermekten ve zamanı geldiğinde yaşadığı sorunları bana anlatmasından mutluluk duyarım, ama ne kadar süre uzun?

Bugün mü, yarın mı, yoksa altı ay sonra mı?

Sabır, Sapphire. İhtiyacı olan şey bu. Sabır. Ve hazır olduğunda sana tam olarak neyin yanlış olduğunu anlatacak.

Onun bu inziva teklifini kabul etmesi onun için büyük bir adım ve denediği için ona minnettarım.

“Max ve Paige'in arası düzeldi mi?” diye soruyorum, Eli'nin diğer gece uyuduğundan daha uzun süre balkonundan geceye bakmasına neden olan düğünden sonra neler olduğunu pek bilmediğim için.

“Max bir aylığına görevden uzaklaştırıldı.”

“Neden?” Kardeşlerinin onu görevden uzaklaştırması için ciddi bir şey yapmış olmalı.

Eli, tozlu bir yolun keskin virajlarında ilerlerken, inziva yerine sadece birkaç dakika kala, önündeki yola odaklanmıştı. "Kimseye hiçbir şey söylemeyeceğine söz vermelisin. Çok gizli bir bilgi." Parmaklarını direksiyonun üstüne vuruyor, sözleri kısa ve sertti; ruh hali düştükçe etrafımızdaki hava da değişiyordu.

“Söz veriyorum.” Asla bilgi vermem; işimi her ne pahasına olursa olsun korurum. Gizlilik sözleşmeleri imzalamamın bir sebebi var.

Bunu benimle paylaşması çok önemli; belki de bu, başka konularda da bana açılmasının başlangıcıdır.

Eli daha sonra geçen hafta kendisini rahatsız eden şeyi paylaşıyor ve Max ile Paige'in boşanma sürecinde olan bir çifti temsil ederken gizlice görüşüklerini açıklıyor. Max'in karısını, Paige'in ise karşıt bir firmadan kocayı desteklemesi, çok karmaşık evrak işlerine ve soruşturmalara yol açmış ve Nathan'ın Arianna ile balayı tatilinde olduğu bu hafta boyunca kendisini ve Cole'u yapmaları gereken günlük işlerinden alıkoymuş.

Birkaç gün sürdü ama Eli ve Cole her şeyi kontrol altına aldılar. Umarım her şey herkes için yolunda gider, çünkü Max ve Paige düğünde birbirlerine çok aşık görünüyordu ve birbirlerinden ellerini çekemiyorlardı; ancak Eli'ye göre Pazartesi'den beri konuşmadılar ve Paige de Max ile konuşmayı reddediyor.

Annem bana her zaman, ne olursa olsun, asla kızgın bir şekilde yatağa girmememi ve her zaman iyi geceler öpücüğü vermemi söylerdi, çünkü gecenin hangi saatinde ne olacağını asla bilemezsin. Bu, her zaman benimsediğim bir prensip. Zaten tartışmaktan nefret ederim; yani, sadece haklı olduğumu bildiğim zamanlarda tartışırım.

“İşte burası.” Etrafını saran ağaçların arasından görünen, büyük altın ve yeşil harflerle “Güvene Dayalı” yazan tabelayı işaret ediyorum.

Eli, toprak yola sola dönüyor ve Eli'nin arabasının süspansiyonu engebeli yolda acımasız ve affetmez olduğu için biz de bir o yana bir bu yana savruluyoruz.

"Arabanız çok sarsıntılı."

Elini kulağının etrafına kapatıyor. "Pardon, neydi o? Benim penisim kemiklerinizi titretiyor mu?"

Onun bu neşeli hali çok beklenmedik ve ona hiç yakışmayan bir şey olduğu için kahkahalara boğuluyorum, ama yavaş yavaş, gün geçtikçe,

kendinden küçük parçalar ortaya çıkarıyor ve gerçek benliğinin parlamasına izin veriyor.

"Evet, İlyas. Aynen bunu söyledim."

"Öyle tahmin etmiştim." Direksiyonu kavrayan güçlü bir eliyle, diğer eli vites kolunda, kasları belirgin bir şekilde şişkin bir halde bana cilveli bir göz kırptı.

Kahretsin, çok seksi.

Eli, önünde "hoş geldin" tabelası olan bir kütük evin önünde duruyor; ev, cam bir heykelden daha durgun bir göle bakıyor ve Eli'nin arabasının iki yanında onlarca şık görünümlü araba sıralanmış durumda.

Eli, tam olarak benim düşüncelerimi okuyarak, "Güzel konum," dedi.

"Muhteşem." Vadinin çukurunda yer alıyoruz, yamaç boyunca sıralanmış ağaçlar, sanki yeni boyanmış orman yeşili gibi görünen dağ yamacına doğru uzanıyor.

"Umarım odamızın göl manzarası vardır," diye içten içe söylüyorum. Şehri seviyorum ama şehirden çıkınca manzaranın ne kadar güzel olduğunu inkar edemem ve annemle babamın neden bu kadar çok sevdiğini anlayabiliyorum.

"Odalar nerede, yoksa bunlar kulübeler mi?" Eli, pencerelerden daha iyi görebilmek için başını eğerek sağa sola bakındı.

"Şurada, sanırım." Eli'nin yan camından toprak yola doğru işaret ediyorum.

"Öyleyse giriş yapalım mı?"

"Evet." Çok heyecanlıyım. Programı dün okudum ve başlamak için sabırsızlanıyorum. "İlk etkinliğimiz bir saat sonra."

Eli neredeyse şok olmuş bir şekilde, "Bugün başlıyor muyuz?" diye soruyor.

"Evet, yarın bütün gün buradayız, sonra da Pazar sabahı ayrılıyoruz." Hızlı bir geçiş, ama planladıkları aktiviteler bu izlenimi yaratmayacak. "Ayrıldığımızda kendini bambaşka biri gibi hissedeceksin, söz veriyorum."

Bundan nefret edeceğinden biraz endişeliyim. Umarım etmez. Programdaki birkaç aktivite bir krize yol açabilir. Umarım öyle olmaz. Geçtiğimiz hafta onunla birlikte yaşamak bana onun psikolojisi ve rutinleri hakkında biraz fikir verdi. Umarım bu hafta sonu felaketle sonuçlanmaz. Onu çok fazla zorlamış olabilirim.

Otele giriş ve kayıt işlemlerini tamamladıktan sonra, resepsiyonda Claire adında nazik bir kadın bize kalacağımız yerin tarifini verdi ve şu anda tam önündeyiz. Ben iyi olabilirim ama Eli, tahmin ettiğim gibi bir kriz geçirmek üzere olabilir.

Şık kahverengi deri seyahat çantasını yere bırakıyor.

İşte başlıyoruz...

"Bu... Bu da neyin nesi?" diye soruyor, eli belinde, diğer eli de önünde sallanıyor.

"Bir yurt."

"Ne?"

"Bu, Moğol tarzı bir yurt."

"Çok küçük." Elini havayı savurarak sivrisinekleri uzaklaştırdı. "Kulübe olduğunu söylemiştiniz sanırım. Bunlar web sitesinde yoktu."

Ah, lanet olsun, bunu buraya gelirken söylemeliydim. Detaylara çok önem verir ve her şeyi önceden bilmeyi sever.

Bu planın dışında ve şimdiden onun zorlandığını görebiliyorum.

"Bunlar yeni," diyorum aşırı bir coşkuyla, "ama son dakika rezervasyonu yaptığım için ellerinde kalanlar bunlardı." Bu hafta sonu için birbirimizle dalga geçmekten, gerçekten de birbirimizi kandırmaya geçtik ve ben bunu daha Pazartesi günü rezervasyonu yapmıştım. Güvencelerimi sürdürüyorum. "Sadece iki günlüğüne buradayız ve sadece burada uyuyacağız; geri kalan zamanı dışarıda geçireceğiz."

Daha fazla sivrisinek onu av olarak seçtikçe içinden küfürler savurarak homurdanıyor: "Sivrisinekler, yüzlerce kahrolası. Ah, biri beni ısırıldı." Genellikle derin ve buyurgan olan sesi, çırpınmaya ve tokatlamaya devam

ettikçe birkaç oktav yükseliyor, bu da durumu daha da kötüleştiriyor gibi görünüyor.

Kendime bakıyorum, hiçbir şey olmamış ve o, her bir küçük sivrisinek ısırtısıyla sakinliğini kaybederken gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

“Her ihtimale karşı böcek kovucu sprey getirdim.” Katılım talimatlarını okudum ve Eli'nin aksine, ayrılmadan önce kendime sıktım. O bu notu açıkça görmemişti.

“Bütün kutuya ihtiyacım olacak,” diye homurdandı, çılgınca ellerini savurarak ve ayakları üzerinde dönerek, karnına ve kollarına vuruyordu. “Kahretsın.” Bana doğru döndü ve istemeden de olsa yüzüne daha sert bir tokat attı.

Gözlerinin beyazları kızardığında, Eli'nin o sinir bozucu halinin, kendi kendine yarattığı rutinlerin ve sivrisinek bulutunun altında ne kadar çocuksu bir insan olduğunu anlıyorum.

“Bence içeri girmeliyiz,” diye öneriyorum, sonra da kendimi tamamen kaybetmemek için yanaklarımı içeri çekiyorum. Eğer gülersem, arabasına geri binip beni burada bırakabilir. Riski göze alamam.

Çantasına doğru yürürken, kollarını bir hayaletle savaşıyormuş gibi çırpıp böceklerle hafif tehditler savururken, çantayı yerden kaldırıyorum. Her zamanki sakin tavrı bir anda silinmiş bir halde, arkamdan hızla ayak sesleri geliyor.

"Defolun!" diye bağırıyor, sanki sadece kendi otoritesi böcekleri uzaklaştırmalıymış gibi.

Kendimi tutamayıp, küçük ahşap kapıyı açmak için uzanırken kahkahalara boğuldum.

"Gülmeyi bırakın. Komik değil," diye uyarıyor.

Hayatımda gördüğüm en komik şey. "Özür dilerim." Özür dilemiyorum.

Eli, çok uzun boylu olduğu ve kapı alçak olduğu için içeri girmek için kapı pervazının altından eğilmek zorunda kalarak arkamdan hızla içeri girdi. Beni içeri ittikten sonra, kapıyı arkasından sertçe kapatıp, dışarıda

kendisine saldırmak için bekleyen bir ayı varmış ve kendini savunmaya hazır gibi kapıdaki yuvarlak pencereden içeri baktı.

Çantalarımızı yere koydum, sonra da bir şey söylemesini bekledim çünkü hâlâ çırpınıyor, içeri girdiğimiz her bir böceği kovduğundan emin olmaya çalışıyordu.

"Neden hepsi benim üzerimde?" diye homurdanıyor, hem hayal kırıklığına uğramış hem de sinirli bir halde; ben ise son derece eğleniyorum ve o neredeyse nefes nefese kalmış durumda.

"Şimdi işin bitti mi?" Kim bilebilirdi ki bir sürü minik sivrisinek, hayatımda gördüğüm en yüksek IQ'ya sahip, altı ayak boyunda, iri yarı bir adamı alt edebilirdi?

İnanmazlıkla karışık, sabırsız ve alçak bir ses tonuyla cevap vermek için ağzını açtı, ancak bakışları uyku düzenimize takılınca durdu ve hırçın bir şekilde, "İki tek kişilik yatak mı? Bu ne saçmalık?" diye bağırdı.

"Ah, evet, işte o konu. Rezervasyonumuz son dakika olduğu için ellerinde sadece bunlar kalmıştı." Artık lafı uzatıyorum. "Ama sorun değil, yatakları bir araya getirebiliriz. Sorun çözüldü." Yanaklarıma hava üflüyorum. O sırada yanağında, kolunda, boynunda ve alnında kızgınca görünen kırmızı şişlikler oluştuğunu fark ediyorum. Vay canına, ne kadar da büyük bir reaksiyon. "Sivrisinek alerjiniz mi var?" diye yüzünü işaret ediyorum.

"HAYIR."

Bu doğru olamaz. "Antihistaminik olup olmadığını soracağım." Ona ihtiyacı olacak. Gözünün altındaki ısırık diğerlerinden daha büyük. Eğer biraz daha şişerse, görmesini engelleyecektir.

Ahşap komodinin üzerindeki küçük aynaya doğru ilerleyip cildini inceledi. "Kahrolasılar." Çenesini yukarı kaldırıp yüzünü buruşturdu. "Canlı canlı yenmişim."

Hem de saniyeler içinde. Pazar gününe kadar insan iğne yastığına benzeyecek.

“Belki de bu o kadar iyi bir fikir değildi,” diyorum, kendimi çok kötü hissederek. Onu zaten rahatlık alanının çok dışına itmişim ve hafta sonu daha başlamadı bile.

Bu hafta sonu, onu travmatize etmek değil, sınırlarını güvenli bir şekilde zorlamak için tasarlanmıştı.

Eli, tepede yumuşak bir kubbe oluşturan geniş kavisli çatıya bakıyor. "İyiym. Sadece biraz kendime gelmem gerek. Banyo nerede?" Küçük alanı tarıyor ama hiçbir şey bulamıyor, şaşkına dönüyor.

Aman Tanrım, ona söyleyeceğim bir sonraki şey de hiç iyi karşılanmayacak. "Dışarıda."

"Dışarıda mı?" Dudakları sinirle büzüştü.

"Yürüyerek kısa bir mesafede." Web sitesinde böyle yazıyordu. "Duş blokunun hemen yanında."

"Duş bloğu mu?" Sanki ona vurmuşum gibi kaskatı kesildi.

Ne kadar sinirlenirse, o kadar komik oluyor.

Kendimi tutmak için elimden gelen her şeyi yapmama rağmen, o da bana katılana kadar kontrolsüzce, yüksek sesle gülüyorum; onun kahkahası derin, zengin ve sıcak, çok sevdiğim ve daha sık yapmasını dilediğim bir ses.

Sonunda, kaburgalarına tutunarak arkasındaki sandalyeye yığılıyor, içten gelen kahkahası yavaş yavaş dinliyor.

Gölmekten gözlerime dolan yaşları silerken, rimelimi bozmamaya özen gösteriyorum.

Eli sandalyeye yaslandı, inanmazlıkla başını salladı. "Burası bir inziva yeri değil, yeryüzündeki cehennem," dedi nefesini verirken.

Ona doğru ilerliyorum, yaklaşırken gözleri üzerimde, önünde diz çökerken beni açıkça inceliyor, tüm dikkati üzerimde.

"Söylemem gereken bir itiraf daha var," diyorum yavaşça, dikkatini dağıtmak için kalçalarımı sallayarak.

Gerginliği azaltmaya çalışır gibi boynunu sağa sola ıtlatıyor. "Buraya geldiğime pişman olacak mıyım?"

"Hayır. şey, belki." Nasıl tepki vereceğinden emin değilim. "Bu bir çiftler inzivası, çünkü yine söylüyorum, müsaitlik durumu sadece buna göre ydi. Bireysel, tek başına bir tefekkür inzivası değil; her şeyi çiftler halinde yapmamız gereken bir çiftler inzivası. Kişisel olmaktan ziyade ilişki odaklı. Engellerle yüzleşeceğiz, güven inşa edeceğiz, ilişkimizi güçlendireceğiz ve yakınlığı keşfedeceğiz. Birlikte."

Kaşları şaşkınlıkla kalktı, alnı kırıştı. "Lütfen bana daha yoğun orgazmlar yaşama üzerine bir atölye çalışması ya da buna benzer aşağılayıcı bir şey olmadığını söyleyin."

"Öyle bir şey yok."

"şükürler olsun. Cesurmuşsun Sapphire."

"Fazla mı cesur?"

"Aslında oldukça hoşuma gitti."

Onu hazırlıksız yakaladığımı anlayabiliyorum.

"Sert bir içkiye ihtiyacım var. Bak, şimdi bana bunu yapıyorsun, beni içki içmeye itiyorsun," diyor kuru bir şekilde, gerçekten sinirlenmiş gibi görünmeden.

"Seni daha iyi hissettirmek için ne yapabileceğimi biliyorum." Ellerimi kot pantolonlu kalın ve güçlü uyluklarında gezdiriyorum.

"Evet?"

Önce düğmelerini, sonra fermuarını açıyorum ve pantolonunu ve iç çamaşırını aynı anda ıkarabilmem için kalçalarını kaldırmasını söylüyorum.

Sinir uçlarımla her biri harekete geçiyor. Bu güzel ve güçlü adamın zevkini kontrol ettiğimi ve onu alt üst etmek üzere olduğumu bilmenin heyecanı. Ellerimi sıkı uyluklarında gezdirirken ve ardından güzel penisini elime alırken vücut sıcaklığım yükseliyor.

Hayatımda beni bu kadar büyüleyen ve sadece dokunuşumla bile ürperten bir erkekle hiç birlikte olmadım.

"Eli, penisinin ne kadar büyük olduğunu anlamıyorum." Göğüs uçlarım sütyenimin ipek kumaşına sürtünerek sertleşiyor.

"Beni em," diye emrediyor. "Kendimi daha iyi hissetmemi sağla, bebeğim."

Önce diğer elimi tişörtünün kumaşının içine sokup, şekilli karın kaslarının üzerinde gezdiriyorum, bu da onun inlemesine neden oluyor. Tırnaklarımla tenini gıdıklayarak karnına dokunuyorum, aşağı doğru ilerleyip uyluklarını tekrar gıdıklıyorum, ardından dokunuşumu testislerine doğru kaydırıyorum.

Önce yavaşça, sonra başparmağımı parıldayan başının etrafında gezdirerek, testislerini hafifçe sıkarak, onu yukarıdan aşağıya doğru okşamaya devam ediyorum. Bir sonraki aşağı doğru okşamada, onu tatmak için can atarak eğiliyorum ve ağzıma alıyorum.

Kalçasını yukarı aşağı hareket ettirerek tısladı, sonra başımın arkasından kavrayıp kendini daha da ağzımın içine itti.

Penisinin ucu boğazımın arkasına değiyor ve öğürüyorum, ama yine de bunu memnuniyetle karşılıyorum, kontrolünü kaybetmesini ve ağzıma boşalmasını istiyorum.

Biz aynı ritimde hareket ediyoruz; ben okşuyorum, o da elleriyle saçlarını kavrayıp beni vücudunun üzerinde yukarı aşağı hareket ettiriyor.

Dilimi penisinin etrafında döndürerek, penisinin içeri ve dışarı kayabileceği bir kanal oluşturuyorum; tüm işi elim ve ağzım yapıyor.

Ben onun penisini yalarken, aşağı doğru her hareketimde daha da sertleşiyor, gergin vücudu her yalamada gevşiyor.

Bilinçli bir şekilde daha hızlı emiyorum ve ağzımda kalınlaşıyor, boşalmanın eşiğinde, tuzlu meni ağzımı dolduruyor.

Onun testislerini sıkıca sıkarken, onu ağzımın içine kadar derinlemesine emiyorum, bu da onun kükremesine, kalçalarını yukarı doğru itmesine,

ağzımı becermesine ve geri dönüşü olmayan bir yola girmesine neden oluyor.

"Yanılmışım," diye inledi herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle, başını koltuğun arkasına doğru atarak. "Burası cehennem değil. Ben öldüm ve cennete gittim."

Onun cinsel organının etrafında muzipçe gülümsüyorum.

Eğer tüm hafta sonu onu sakın tutmak için bunu yapmam gerekiyorsa, o zaman bir kız ne yapması gerekiyorsa onu yapmalı.

“Tamam, bana güvenmelisin Eli. Sakın gizlice bakma.” Sapphire homurdanarak gözlerime göz bağıını sıkıca geçirdi.

Kollarımı kavuşturup, sanki canlanmış bir fırtına bulutuymuşum gibi kaşlarımı çatıyorum.

"Söz veriyor musun?" diye soruyor.

Hayal kırıklığıyla başımı sallıyorum. Bunu yapmak istemiyorum.

"Kıpırdanmayı bırak, zaten parmak uçlarımdayım ve kıpırdanmaya devam edersen bağlayamam... İşte... hallettim," diyor, zafer kazanmış ama aynı zamanda bıkkın bir ses tonuyla, başımın arkasına sıkıca -belki de benim hoşuma gitmeyecek kadar sıkı- bağlarken.

İstediği şeylere ulaşamadığında çok sinirleniyor, mesela mutfağımdaki en üst raftaki donutlara. Onu donut olmaktan kurtarmak için oraya koymuş olabilirim. Eğer bir tane daha yerse, bunun olma ihtimali çok yüksek.

Şimdi düşününce, eğer bugün işler kötü giderse, ona aldığım tabureyi evime saklayacağım çünkü hiçbir şeyin en üst rafına ulaşamıyor... dolap, mutfak dolapları, kiler, kitaplıklar... Gerçekten bir marangoz çağırıp her şeyi birkaç santim aşağıya indirmeliyim.

Ancak, televizyon kumandasını yukarıya sakladığımı itiraf ettim çünkü onu asla bulamayacağını biliyordum ve izlemek istediğim son şey onun en sevdiği ateşli aşk romanı Jacob'ın dramatizasyonuydu. Yani, kendimiz

gerçek anlamda seks yapabilecekken, ekranda başka çiftlerin seks yapmasını kim izlemek ister ki?

Onu sakladığımı söylediğimde çok sinirlendi, minik ayağı kızgın bir tavşan gibi yere vuruyordu. Ama çok tatlıydı ve o bakışı bir kez daha görmek için aynısını tekrar yapardım.

“Gizlice bakmayacağına söz veriyor musun?” diye tekrar sordu, bu sefer daha kararlı bir şekilde; görme yeteneğimin olmaması Sapphire’in varlığını son derece hissetmeme neden oluyordu.

“Yapmamaya çalışacağım.” Ama hiçbir şeyin sözünü veremem.

Sesi arkamdan önüme doğru değişiyor.

"Beni görebiliyor musun?" Sanki kollarımı çırpıyormuş gibi, kollarımın üzerinden bir hava akımı geçti.

“Hayır. Göz bağlarından nefret ediyorum.” Oyunlardan ve kontrolün bende olmamasından nefret ediyorum. Dişlerimi gıcırdatarak sinirden gıcırdatıyorum.

“Kaç parmak gösteriyorum?”

“Hiçbir fikrim yok, hiçbir şey göremiyorum.” Bu çok saçma. Şimdiden nefret ediyorum.

"Yalan söylüyor olabilirsin," diye karşılık veriyor Sapphire, öyle bir küstahlıkla ki, onun şımarık kışına bir tokat atmak istiyorum.

“Yalan söylemiyorum... ya da belki de söylüyorum.” Sabrını bir kez daha sınadım.

"Sana orta parmağımı gösteriyorum, görebiliyor musun?"

Kendi kendime homurdanıyorum, "Bunu neden yapmak zorundayız?" Bu faaliyet anlamsız görünüyor.

Sapphire, bugün yaklaşık onuncu kez içini çekti. “Tek yaptığın şikayet etmek. Yeni lakabın Şikayetçi McŞikayetçi. Ve satrançta çok iyisin, bu da bulmacalarda da çok iyi olduğun anlamına geliyor, bu yüzden bunu da halledeceksin.” Yumuşak elini benimkine koydu, dokunuşu garip bir şekilde sakinleştiriciydi. “Üç adım at, sonra kapıdan geçeceğiz.”

"Kapının ardında ne var?" Görememekten nefret ediyorum, yönümü bulmak için diğer elimi önüme uzatıyorum.

İlk gecemizin başlangıç şeklinden nefret ediyorum.

"Ben de senin kadar biliyorum... Bir adım daha... Tamam, şimdi kapıyı açıyorum." Ardından bir kapı kolunun çevrilmesi ve kilidin açılması sesini duydum ve içerideki her neyse ona saldırmaya hazır hale gelmemi sağlayan tiz bir çığlık attığında yerimden sıçradım.

"Bu da neyin nesi?" diye bağırdım, kalbim göğsümden fırlayacak gibiydi, nabzım neredeyse kalp krizi geçirecek seviyedeydi. "Sapphire, ne oldu?" Göz bandımı çıkarmak için uzandım, tam o sırada o kahkahalarla gülmeye başladı.

"Yakalandın!" Neşeli ve içten kahkahası odayı doldurdu. "Ha ha, suratın."

"Sen bir çocuksun." Onun oyunbazlığı yaramaz ve... bir bakıma harika.

Kahkaha krizini kontrol altına almaya çalışarak homurdanıyor.

Elimi göğsüme koydum. Kalp krizi geçirdiğim konusunda yalan söylemiyordum. "İşin bittiğinde, şuna geçebilir miyiz?" Ne kadar çabuk biterse o kadar iyi.

Sonunda, histerisi yatışınca elimi tekrar tuttu ve beni kapıdan geçireceğini açıkladı. "Benimle güvendesin."

"Beni kandırabilirdin," diye çıkıştım.

Beni görmezden geliyor. "Tamam Eli, loş ışıklı bir odadayız, tıpkı bir kaçış odası gibi, her yerde ipuçları var gibi görünüyor." Elimden tutmaya devam ederken kapıyı arkamdan kapatıyor. "Ah, duvarda yazılar var... 'Kör Güvene Hoş Geldiniz, partnerinize olan güveninizi test etmek ve tamamen teslim olmanızı sağlamak için tasarlandı.'" Yazıları yüksek sesle okuyor.

"Bunu beceremeyeceğim," diye sert bir şekilde belirtiyorum.

"Henüz ne yapacağımızı bile bilmiyoruz, ama sizin göreviniz beni dinlemek, talimatlarımı takip etmek ve duruma göre hareket etmek."

Tamam, madem öyle diyor, o kadar da kötü olmayabilir. Ama o eski, küf kokusuna hiç katılmıyorum; beni gergin hissettiriyor, omuzlarım kaskatı kesiliyor.

Sapphire başka bir şey okuyor. "Göreviniz, partnerinize üç oyun oynatarak duvardaki anahtarın kilidini açacak şifreyi ortaya çıkarmak ve böylece kilitli odadan kurtulmak."

Tam o sırada, arkamızdaki kapı yüksek bir metalik sesle kilitlendi ve ben tekrar irkildim.

"Kahretsin." Bundan gerçekten nefret ediyorum ve kendimi zorlanmış hissediyorum, hem de iyi anlamda değil. Başkalarına bağımlı olmayı da sevmiyorum. Bir adım geri çekiliyorum ama Sapphire elimi sıkıyor.

"Yanlış yöndesiniz, benim için bir adım öne çıkın." Ya ne kadar beceriksiz olduğumu anlamıyor ya da olabildiğince uzağa kaçma ihtiyacımı görmezden geliyor. "Önümüzde küçük bir kutu var," diye ekliyor ve ben kendi ayaklarım üzerinde tökezleyerek onun istediği yere doğru yaklaşıırken ne yapmam gerektiğini söylüyor. "Sırrımı bul, ilk numarayı bul."

Önce biraz beceriksizce, önümde ellerimi yoklayarak bir kare, yani kutuyu bulana kadar yokladım ve parmaklarımı üzerinde gezdirdim. Tahta, diye düşündüm. "Düz." Her tarafı pürüzsüz, kilit veya şifre izi yok.

"Sanırım ahşabın içine gizli kanallar oyulmuş. Daha yakından bakayım." Sapphire'in nefesi ellerime geliyor, kendimi güvende hissetmemi sağlıyor. O burada, benimle. Bunu başarabilirim ama şüphelerim var.

Kendi kendime mırıldanarak göz bağını çıkarsam daha hızlı olacağını söylüyorum ama Sapphire her zamanki gibi kahkaha ve sıcaklıkla beni her zamanki katılığımdan çıkarıyor ve sessizleşip sesini takip etmemi teşvik ediyor.

Onlarca talimatın ardından Sapphire'in sesi heyecanla yükseldi. "İşte orada, görebiliyorum Eli. Sağ üst köşeye, biraz daha yukarıya dokun, evet, işte orası. Tahtada bir çizgi var, ona bastırıp sağa doğru kaydırmayı dene."

Bu işe yaramayınca bana, "Daha sert bastır ve kendinden uzaklaştır," diyor.

Tahta kırılmasına benzeyen küçük bir çatırtı sesi beni bir anlığına dondurdu, şaşkınlık ve gurur arasında kaldım ve dikkatimi onun olduğunu düşündüğüm yere çevirdim ve ona güvenebileceğime ya da bunu yapabileceğime kendime inanmasam da gülümsedim.

Parmaklarım küçük bir tahta parçasını kaydırarak küpün geri kalanından ayırıyor.

"Evet," diye bağılıyor Sapphire ve bana kutunun bıraktığı delikte bir şey olup olmadığını görmek için parmağımı içine sokmamı söylüyor.

"Parmaklarımı oraya sokmayacağım." Deliğin girişini yokluyorum. "Ya içinde örümcek varsa?"

"Ya da bir ayı," diye mırıldandı. "Hadi ama. Yap şunu, Eli." Elini benimkinin üzerine koydu. "Güvenli olduğunu düşünmediğim bir şeyi sana asla söylemezdim. Bunun senin için ne kadar zor olduğunu biliyorum. Ve bunun seni ne kadar rahatsız ettiğini de biliyorum. Ama bu işin içindeyiz birlikte. Eğer bir parmağını kaybedersen, ben de benimkilerden birini kesip sana veririm."

O gülüyor ve ben de istemsizce ona katılıyorum, kendimi daha hafif hissediyorum. Beni etkisiz hale getirme yeteneği başlı başına bir beceri.

Kalçasını ve omzunu benimkine çarparak beni hafifçe dürttü. "Sanırım bir sonraki numarayı bulmamıza yardımcı olacak bir ipucu içeride saklı. Kutuyu ben tutamıyorum, o yüzden sen dokunmalısın Eli. Derin bir nefes al ve parmağını içeri sok."

"Dün gece de aynı kelimeleri kullandın, Sapphire."

"Kapa çeneni."

Onu göremiyor olsam da, yanaklarının pembe lekelerle dolu olacağını biliyorum.

Aman Tanrım, işte başlıyor. Tereddütle parmağımı aralığın kenarı boyunca gezdirip yavaşça deliğe sokuyorum, parmak ucum bir şeyin

kenarını hissediyor. Parmağımı tamamen bastırduğımda yüksek sesle kükreyip "Beni yakaladı!" diye bağıyorum. Sonra sanki bir şey beni ısırmış gibi vücudumu sallıyorum, bu da Sapphire'in çığlık atmasına neden oluyor.

"Ne oldu Eli?" diye bağıyor, nefes nefese ve endişeyle çığlık atıyor; yanımda da büyük bir gürültü kopuyor.

Heykel gibi donakaldım ve fısıldadım, "Yakalandın." Tepkisine bir göz atmak ne kadar cazip gelse de, meydan okumayı başaramamaktan korktuğum için göz bağıını çıkarmadım.

Bunun üzerine omzumu itti. "Sen şeytansın ve tam bir aptalsın."

"Bir aptal mı?" Kahkahalarla başımı geriye attım, sonra kağıt gibi hissettiren küçük parçayı havada tuttum. "Bir sonraki ipucunu bulan bir aptal."

"Bak, kötü bir şey olmadı," diye mırıldandı. "Bazen dayanılmaz oluyorsun."

"Sadece bazen mi?"

"Öyleyse, her zaman, memnun musun?" Kadın suskun kalıyor.

"Ne yazıyor?" Sanırım bir sonraki ipucunu okuyor.

"Beş, ilk sayınız. İkiyi bulmak için lütfen hata yapmayın. Onu yukarıda, çok yukarıda bulacaksınız. Ulaşabilir misiniz?"

"Yukarı bak, Safır, ne görüyorsun?" Başımı yana eğiyorum, oysa karanlıktan başka bir şey göremiyorum.

"Sıcak hava balonu." Heyecandan sesi iki oktav yükseldi. "Hiç umudum yok, ama senin de ona ulaşman mümkün değil."

"Benim omuzlarıma çıkman gerekecek," diye öneriyorum.

Sonra omuzlarıma tırmanıyor ve ben de hafta sonunun çılgınlığına kapılıp, Sapphire'in önderlik etmesine izin veriyorum, ta ki son ipucunu bulana kadar.

Sapphire ve ben yerde uzanmış, bacaklarımız hızla çalışarak, dibinde son rakamın saklı olduğu minik bir top bulunan bir şişeye su pompalamak

için baş aşağı bisiklet sürüyorduk. Başardığımızı sevinçle haykırarak beni yerden kaldırdı ve beklememi söyledi.

Odanın karşısına koşarak, her adımda yaptığı gibi ne yaptığını bana anlatıyor; rehberliği ve güvencesi tam kıvamında. "Şu duvardaki panele numaraları girmem gerekiyor."

Hem yorgunluktan nefes nefese kalmış, hem de göz bağını çıkarıp odadan çıkma ihtiyacından yüzü kızarmış bir halde, zafer çılgılığı atarak yanıma koştu ve göz bağımı hızla çıkardı.

Gözlerimi kırıştırıp duruyorum, bulanık görüşüm geri geliyor ve loş, çılgın bir profesörün kütüphanesini andıran mekânı etrafa göz gezdiriyorum; duvarlardan birinde eski kameralar, dergiler ve bilimsel ekipmanlar sıralanmış.

"Ölmedik, Eli."

Bunu başarabileceğimizi düşünmemiştim, hatta ilk dakikayı bile atlatabileceğimi sanmıyordum, ama başarmamız bir mucize.

"Eli ve Sapphire, ilk siz çıkın." Neşeli bir ses kapıdan odaya yayıldı ve dışarıdan gelen parlak ışıklar kapıdan içeri dolduğu için gözlerimi kısmak zorunda kaldım.

"Takım çalışması." Sapphire, yanakları kızarmış ve çok memnun bir şekilde içini çekti.

"Bir şeyi zorla yapıyorsanız, buna ekip çalışması denir mi?" diye takılıyorum onunla, çünkü ne kadar hoşuna gittiğini biliyorum. Onu tanıyorum, kendimden daha iyi tanıyorum.

"Sanırım beni, yapabileceğini düşündüğünün ötesine itmemden gizlice zevk alıyorsun." Beni öpmek için kendine çekiyor.

Bundan nefret ediyorum, ama daha da kötüsü, onun bana bunu tekrar yapmasına izin verecek olmam.

Günün son seansının başlamasını beklerken, Sapphire köpük yoga matının üzerine yanıma geliyor, oturuyor ve başını omzuma yaslıyor. Başının tepesini öpüyorum, taze lavanta tarlaları gibi kokan çiçeksi kokusunu içime çekiyorum. Odunsu ve pudralı alt tonu asla bıkmadığım bir şey, bu yüzden onu daha da yakınımaya çekiyorum ve şakağımı onun şakağının üzerine koyuyorum.

Bu hafta sonu bana, kırılgan olmanın beni zayıf yapmadığını, aksine daha güçlü kıldığını öğretti.

İlk deneyimlerle dolu bir hafta sonu oldu.

Dün, vardığımızda, önce beni sınırsız yemek büfesi sanan bir sivrisinek sürüsü tarafından canlı canlı yendim. Sonra dışarıdaki bir pisuvaya işemek zorunda kaldım ve hayatımda ilk kez, inanılmaz derecede kaşıntılı ve Şeytan'ın anüsünden daha sıcak hissettiren bir sivrisinek ısırığıyla karşı karşıyayım.

Pisliklerden bahsetmişken, Patrick adında biriyle ortak bir duştaydım ve o da önümde eğilip kıllı göt deliğini sanki tamamen doğal bir şeymiş gibi yıkarken bana nasıl formda kaldığımla ilgili onlarca soru sordu, oysa hiç de doğal değil. Kesinlikle değil. En azından artık bir daha asla yaşamak istemediğim şeylerin listesine başka bir erkeğin götünü görmeyi de ekleyebilirim.

O beklenmedik karşılaşmadan beri, yarın aynı saatte buluşmamızı ayarlayacağından korkarak bütün gün Patrick'le göz teması kurmaktan kaçındım.

Bu akşam hâlâ zamanımız olduğu için, belki sorar diye, sadece bir mil uzaklıktaki otele geceyi geçirmek üzere şimdiden giriş yapmayı düşünüyorum.

Her şey kötü değildi; aslında harika geçti ve Sapphire ile vakit geçirmek, özellikle benim kişiliğimi daha derinlemesine keşfetmek, onunla kendimi daha da güvende hissetmemi sağladı.

Bu hafta sonu burada bulunan tüm çiftler aynı sebeple buradalar: yeni ve farklı bir şey denemek, rahatlamanın yollarını öğrenmek ve öz bakımın önemini anlamak. Neyse ki biz sevgiliyiz, yoksa eş masajı çok garip olurdu.

Sapphire, elbette Sapphire olduğu için herkesle arkadaş oldu. Doğal olarak manyetik bir çekiciliğe sahip olan Sapphire, her katılımcının adını, çocuklarının adlarını, hangi okula gittiklerini ve ne iş yaptıklarını biliyor. Hatta gelecek yılki Evolve konferansı için bir konuşmacı bile ayarlamış; ki bu konferansın her yıl İtalya'da düzenlenen en büyük yönetici konferansı olduğunu yeni öğrendim. Planladığım her şeyi iptal etmeye karar verdim çünkü onunla gideceğim.

Belki de bu kadar ileriye planlamak hadsizliktir, ama biliyorum ki onunla birlikte olmak istiyorum, şimdi, her zaman, sonsuza dek. Sadece ona nasıl hissettiğimi söylemeye cesaret edemiyorum, çünkü çok fazla, yetersiz veya kafamın çok karışık olmasından korkuyorum.

Bütün hafta boyunca, kontrol ve hizalama işlemlerimi yaparken beni izlediğini fark ettim. Düşündüğünü görebiliyorum, iç düşünceleri sanki beni çözmüş gibi yüksek sesle yankılanıyor.

Eğer öyleyse, ya çok nazik olduğu için hiçbir şey söylemiyor ya da ne diyeceğini bilmiyor. Umarım üçüncü bir olasılık vardır ve ben hazır olana kadar bundan hiç bahsetmez.

Mesajlara cevap vermemin ne kadar uzun sürdüğünden bahsetmişti. Başkaları için tek satırlık veya tek kelimelik mesajlar göndermek sorun değil biliyorum, ama benim beynim öyle çalışmıyor. Ona göndermeden önce mükemmel olması gerektiğini söyleyemem, yoksa garip olduğumu düşünecek.

Dün, Kişisel Engellerle Yüzleşme atölyesinde, Sapphire'in ne kadar çok işe kendini adadığını ve hiçbir şeye hayır diyemediğini anlatana kadar kendi sorunlarımdan bahsetmemeyi tercih ettim. Artık tükenmişliğe doğru gittiğini hissettiğini söyledi. Bu beni şaşırttı çünkü her zaman derli toplu görünüyordu, ama şimdi neden bu kadar derin uyuduğunu anlıyorum. Bir bomba patlasa bile gece uyanmazdı. İşinde başarısız olmaktan korktuğu için bu kadar çok çalıştığını açıkladığında, her şey anlam kazanmaya başladı. Tüm o parıltının altında gerçekten azimli biri, ama bu sağlığına mal oluyor. Onun kırılganlığı beni onu kucaklayıp, sıkıca sarıp, birlikte tatile götürmek istememe neden oldu. İkimizin de iş yükümlülükleri var, ama bence yapmamız gereken şey bu: birlikte tatile gitmek. Buna ihtiyacımız var.

Sapphire'in sınırlayıcı inancını paylaşmasının ardından sıra bana geldi. Atlamak yerine—çünkü o yapabiliyorsa ben de yapabilirdim ve bu, cesareti modellemek ve Sapphire'e duygusal derinliğe sahip olduğumu göstermek için bir fırsattı—her şeyi mükemmel yapmam gerektiğini, aksi takdirde kendimi başarısız ve babamı hayal kırıklığına uğratmış hissedeceğimi paylaştım.

Sapphire uzanıp elimi tuttuğunda ve güven verici bir şekilde sıkıldığında, bir kere başladım mı duramadım; bu da bana hayatımdaki kontrol arzusunun ve kalıpları fark etme isteğimin aslında insanlarla istediğim gibi, Sapphire ile kurmak istediğim gibi bağlantı kurmamı engellediğini itiraf etmemi sağladı.

Bunun değişmesini istiyorum ve daha birkaç gün içinde bile içimde değişimi hissedebiliyorum. Değişimi geri çevirmiyorum; Sapphire ile

birlikte bir çift olarak gelişip yükselebilmemiz için bunun gerçekleşmesine izin vermem gerekiyor.

Dün gece geç saatlerdeki sesle şifa seansımızdan sonra, yıllardır hissetmediğim kadar rahatlamış ve daha az endişeli hissettim. Spor salonunda egzersiz yaparken yüksek sesle müzik dinlemenin beni daha iyi hissettirdiğini düşünmekte yanılmışım, çünkü dün gece ses kaseleriyle yaptığımız seans içimde anlamadığım bir şeyi gevşetti.

Daha sonra Sapphire, titreşimlerin kortizol seviyelerini düşürebileceğini ve savaş ya da kaç tepkisini huzur ve uyum duygularına doğru kaydırmaya yardımcı olabileceğini açıkladı. Bu ironiye neredeyse güldüm çünkü nesneleri hizalarken kendimi tam olarak hizalamamıştım. Terapistim duygularım hakkında konuşmama yardımcı oluyor olabilir, ancak zihnimin karanlık kısımlarının kilidini açmanın anahtarının meditasyon ve ses banyolarında yattığını düşünüyorum. Bana ne yaptıysa yapsın, dün gece sabah saat sekize kadar derin bir uyku uyudum; normalde saat beşte uyanır ve yataktan kalkarım.

Sapphire bu sabah benden önce kalkıp yurdumuzun hemen dışındaki gölde yüzdü, ama çıplak değildi. Burada çıplak yüzmek yasak, bu da üzücü; kızımın tıpkı bir deniz kızı gibi, çıplak, güzel ve doğanın istediği gibi yüzmesini görmeyi çok isterdim.

Her geçen gün ona olan sevgim daha da derinleşiyor.

Bu sabah yaptığımız sessiz yürüyüş sırasında gözlerimi ondan alamadım. Sapphire'in tek kelime etmeden yürüyüşü tamamlayamayacağını biliyordum çünkü kendini tutamıyor ve kelebekler, güneş ışığı, arılar ve onu neşelendiren her şey karşısında heyecanlanıyor ve dinlemek isteyen herkese anlatmak zorunda kalıyor. Coşkusu bulaşıcı ve bu hafta sonu gruptaki herkesle birlikte, arıların çevremiz için önemini ve onları kurtarmak için neler yapabileceğimizi anlattığında dikkatle dinledim. Artık arıların birbirleriyle iletişim kurmak için yaptıkları sallanma dansı hakkında tam anlamıyla bilgi sahibiyim. Ayrıca annesi ve babasının bir düzine arı kovanı

olduğunu ve küçük çiftliklerinin bir parçası olarak bal sattıklarını da öğrendim.

Her gün beni şaşırtmanın yeni yollarını buluyor ve hiçbir şey söylemeden ne düşündüğümü anlama yeteneği beni her zaman etkiliyor.

"Herkes iyi akşamlar," diye sakın bir şekilde söze başlıyor moderatörümüz Simone, oturuma başlamamız için bizi hazırlarken. Ardından hepimize geldiğimiz için teşekkür ediyor, hafta sonunun önemli noktalarını kısaca özetliyor, son oturumda neler yapacağımızı açıklıyor ve eşlerimizle yüz yüze gelmemizi rica ediyor.

Yerdeki köpük minderlerin üzerinde otururken, Sapphire ile birlikte birbirimize doğru dönüp bacaklarımızı çaprazladık. Sapphire bana daha da yaklaştı ve bacakları benimkinden çok daha kısa olduğu için dizleri kaval kemiklerime çarptı.

"Aslında, boş ver gitsin." Kucağıma tırmandı ve bacaklarını sırtıma dolayarak, kalçasının mükemmel bir şekilde sığıdığı, çapraz bacaklarımın oluşturduğu kase şeklindeki boşluğa yerleşti.

Kollarımı beline doladım ve onu daha da yakına çektim, burunlarımız neredeyse birbirine değiyordu.

"Sanırım flörtleşmeyi bambaşka bir seviyeye taşımak üzereyiz." Sesimi alçak tutuyorum, biraz endişeliyim çünkü yapacaklarımızdan ne bekleyeceğimi bilmiyorum. Sapphire'in bana gösterdiği programda sadece "Güven Çemberi" yazıyordu.

"Ne zamandan beri çıkıyoruz?" diye fısıldayarak takıldı Sapphire. "Sadece eğleniyoruz sanıyordum."

"Sus be, Asi!" Kaburgalarını gıdıklıyorum, bu da onun ciyaklamasına neden oluyor ve kollarımın arasından, bacaklarımın arasından kurtulmaya çalışıyor.

"Şşş. Sınıfı rahatsız ediyorsun." Şakacı bir uyarı gibi gözlerimi kocaman açtım.

Elimi kaldırıp Simone'dan yaptığım hatadan dolayı özür diliyorum, sonra Sapphire'i kendime çekmek için kollarımı beline doluyorum. O asla yeterince yakın değil ve bana sanki hiçbir şeyi umursamayan bir gençmişim gibi hissettiriyor. Evde, masamda, mahkemede, ailemde, annemde ve tüm kalbimle sevdiğim, bir bakım evinde mahsur kalmış babamda çok fazla umursadığım şey var. Ama şimdilik, bunlar bekleyebilir.

Çünkü şu anda onunla birlikteyim ve önemli olan tek şey bu.

Burnunun ucundan öpüp ne kadar güzel görüldüğünü söylüyorum; bunu bana söylememden hoşlandığını söylediği için değil, gerçekten içtenlikle söylediğim için yapıyorum. Her zaman.

Herkes yerini aldıktan sonra Simone söze başlıyor: “Dünden beri, Güven Çemberi adını verdiğimiz bu kutsal alan için çalışıyoruz. Bu dört duvarın içinde, sizi sıkışıp kalmış halde tutan şeylerden kurtuluyorsunuz. Tek göreviniz, karşınızda gördüğünüz kişiye güvenmek. Birlikte tepelere tırmandınız, e-postalarınızdan, telefonunuzdan ve sosyal medyadan dijital olarak arındınız, anda kalmayı seçtiniz. Bağlantı kurdunuz. Kendinizi sıfırladınız ve birlikte meditasyon yaptınız, derin nefes egzersizlerinin faydalarını öğrendiniz ve hissettiniz. Ve son olarak, ateş üzerinde yürürken düşerseniz sizi yakalaması ve sonunda ayaklarınızı ıslatması için aynı kişiye güvendiniz.”

Ateş üzerinde yürümek hafta sonunun en güzel kısmıydı ve adrenalini beni ele geçirdiğinden, sonrasında yaklaşık bir saat boyunca kalbim hızla çarpıyordu.

“Ve şimdi”—Simone’un sakin sesi, grubun arasından bize doğru ilerlerken daha da yükseliyor—“hafta sonu boyunca aranızda kurduğunuz bağı daha da güçlendireceksiniz.”

Garip bir şekilde, Sapphire'e daha önce kimseye olmadığı kadar yakın hissediyorum.

"Artık en değerli sırrınızı paylaşmaya ve onu koruyacaklarına güvenmeye hazır olmalısınız."

Bu çok derin geliyor. Ham ve neredeyse kırılgan, ve içimde bir şey beni kemiriyor, bana bunun Sapphire'e OKB'mi itiraf etme ve onu tamamen hayatıma alma yolunda bir sonraki adım olduğunu söylüyor.

“Başlamak için, birbirinizin gözlerine bakmanızı ve sadece birbirinize bakmanızı istiyorum. Başka hiçbir şey yok. Sadece nefes alın. Ne hissediyorsunuz? Ne görüyorsunuz? Not alın.” Simone duraklıyor, odaklanmamız için bize zaman veriyor.

Dünya etrafımızda kayboluyor, geriye sadece ben, sadece Sapphire ve aramızdaki sessizlik kalıyor. Kelimeler olmadan, paylaştığımız mekânda bir şey hareket ediyor. Hiçbir yapmacıklık, hiçbir gösteriş, hiçbir çatışma yok; sadece bana yansıyan bir bağlantı var.

Simone'un sesi, şimdi çok daha kısık bir tonda, "Benden sonra tekrar edin. Burası benim güvenli alanım." diyor.

“Burası benim güvenli alanım.” Etrafta başka insanlar olduğuna dair tek ipucu alçak sesle çıkan mırıltı, çünkü gördüğüm ve duyduğum tek şey Sapphire.

Simone, "Size güveniyorum," diyerek bizden bu sözünü tekrarlamamızı istiyor.

“Sana güveniyorum,” diye aynı anda söylüyoruz Sapphire ile. “Ben de,” diye ekliyorum sonuna, yanakları kızarıyor.

"Teşekkür ederim," diye utangaçça fısıldadı.

Simone, "Tekrarla," diye tekrarladı, "Sana güveniyorum."

"Sana güveniyorum, Sapphire." Adını da ekleyerek, bunu tüm kalbimle ve içtenlikle söylüyorum.

“Ben de sana güveniyorum, Elijah.” Sapphire'in sesi kısık, ama bunu gerçekten içtenlikle söylediğinden hiç şüphem yok.

“Bu çember yargılamadan uzaktır.” Simone sanki havada süzülüyormuş gibi yanımızdan usulca geçiyor. “Şimdi, burnunuzdan nefes alın.”

Sapphire ile birlikte derin bir nefes alıyoruz, birbirimizin hareketlerini taklit ediyoruz.

“Ve ağzınızdan dışarı.” Simone’un sıcak sesi fısıltıya dönüşüyor. “Burada güvendesiniz. Burası sizin güvenli alanınız.”

Derin bir nefes veriyorum ve yutkunuyorum, bedenim bir gurunun rehberliğinde gevşiyor.

“Aklınızda ne varsa, neyi paylaşmak istiyorsanız, karşınızdaki kişiye söyleyin. Kendi zamanınızda, sizi en çok korkutan şeyi paylaşın.”

Sonra bir an için sessizliğe gömülüyoruz, ta ki odanın diğer ucundan birkaç mırıltı duyulana kadar. İnsanlar en derin endişelerini paylaşmaya başlıyorlar, sesleri o kadar alçak ki önlerindeki kişiden başka kimse duyamıyor.

Sapphire ilk önce içini döküyor, sesi hüzünlü bir tonda: "İnsanların bana bazen çok fazla olduğumu söylemesi beni üzüyor."

Kaşlarım şaşkınlıkla yukarı kalktı ama "Umursamıyormuş gibi davranıyorum ama umursuyorum. Neşeli bir kişiliğe sahip olduğumu, olaylardan heyecanlandığımı ve abartılı olabildiğimi biliyorum, ama ben buyum." diye eklediğinde sözünü kesmedim.

Onun böyle hissetmesinden nefret ediyorum. "Enerjine bayılıyorum. Kendimi daha iyi hissetmemi sağlıyorsun." Ruhuma şifa gibi geliyor.

“Asla kimse için değişmem.” Onu tanıdığım en ciddi hali bu.

"Bunu senden beklemezdim."

“Ama insanlar benimle dalga geçtiğinde ya da beni eğlenceli bulduklarını söylediklerinde canım acıyor. Eğlenceli olmaya çalışmıyorum; sadece kendim oluyorum.” Değerli sırlarını paylaşmaktan çok korkuyormuş gibi duraksıyor. “Pozitif bakış açım her zaman yarı dolu.”

Onunla tanıştığımdan beri bardağım dolup taşıyor.

Sanki parmak uçlarında yürüyormuş gibi ekliyor: "Ben olgunlaşmamış ya da çocuksu değilim, sadece hayatı seviyorum ve başkalarının da mutluluğu bulmasına yardımcı olmak istiyorum."

“Hayatı çok ciddiye almamanızı beğeniyorum; bu da işinize avantaj sağladı.”

"Yine de insanlar bana hakaret edince canım acıyor. Üstesinden gelmeye çalışıyorum ama bazen bu etkiden kurtulmak biraz zor oluyor."

Birinin ona böyle hissettirmesine içten içe çok kızıyorum. Hatta ona sinir bozucu olduğunu ve çok fazla olduğunu bile söyledim ve bu yüzden kendimden daha da nefret ediyorum. "Evet, neşelisin ama gürültücü değilsin, heyecan vericisin ama asla kimsenin sözünü kesmiyorsun. Mutlu ve hayat dolu olduğun için asla özür dileme. İnsanları dinliyorsun Sapphire ve dikkat ediyorsun. Seni aşağı çekmeye çalışan insanları dinleme. Bu onların sorunu, senin sorunun değil. Sen bir enerji kaynağısın." derken sesimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum.

"Teşekkür ederim." Sesi nazık, neredeyse utangaç ve Sapphire'e hiç benzemiyor. "Ben bir enerji kaynağı mıyım?"

"Evet. Ama sabahları değil." Tamamen uyanması biraz zaman alıyor ve günün ilk matcha lattesini içmeden önce biraz huysuz olabiliyor.

Dudaklarını yukarı doğru kıvrırken dişleri bana doğru parlıyor. "Benimle ilgili her şeyi fark ediyorsun."

"Evet."

Gözlerimiz birbirimizden ayrılmayı reddederken, etrafımızdaki kısık sesli konuşmalar devam ediyor.

"Paylaşacak başka bir şeyim daha var." Sesi neredeyse müzikal bir tınıya sahip.

Bunu beklemiyordum ama neyse.

Sanki üzerindeki gergin enerjiyi silkeliyormuş gibi omuzlarını silkeleyerek, "Annemle babam evli değiller ve açık bir ilişki yaşıyorlar," diye ekledi.

Onun böyle bir şey söylemesini beklemiyordum.

"Bu kararı ben doğduktan çok sonra verdiler. Babam benim biyolojik babamdır." Sapphire, sanki onların yaşam tercihlerine göre onu yargılayacağımdan endişeleniyormuş gibi burnunu buruşturuyor, ki bunu asla yapmam.

Herkesin zevki farklıdır işte. "Söylediğiniz için teşekkür ederim."

Sesi titreyerek, yüzünü buruşturarak, "Şey, biliyorsunuz, sonunda onlarla tanıştığınızda, size önceden haber vermenin en iyisi olacağını düşündüm. Bu konuda çok açık sözlüler." dedi.

Her konuda açık sözlü görünüyorlar.

"Anne babanla tanışmamı mı istiyorsun?" Aslında, olağanüstü bir kadını dünyaya getiren, adeta birer karakter gibi görünen bu iki insanla tanışmak için sabırsızlanıyorum.

"Evet, öyle. Daha önce hiç erkek arkadaşımı onlarla tanıştırmadım çünkü farklılar."

"Bunların hiçbiri benim için önemli değil. Eğer siz öyle istiyorsanız, onlarla görüşmek isterim."

"Evet, öyleyim. Merak ediyorsan diye söylüyorum, eş değiştirme ve açık ilişkilere ilgim yok," diye ekliyor, sanki ben bunu zaten düşünmüşüm gibi.

"Hayır, değildim." O olsa bile onu kimseyle paylaşmazdım. Ben onunum ve o da benim. Nokta.

Kalp atışlarım hızlanıyor çünkü onun benden sonraki sıranın bana geleceğini beklediğini biliyorum.

İlk başta kendimi garip hissediyorum, çenemde hafif bir gerginlik var ve Sapphire'in gözlerinde sanki benim böyle açılmamı beklemiyormuş gibi bir şüphe parıltısı görüyorum, ama bana alan tanıyor ve zamanımı kullanmama izin veriyor.

"Nefes al, Elijah." Başparmağı yanağımı buluyor ve yatıştırıcı bir şekilde ileri geri okşuyor, bu hareket yumuşak bir dayanak noktası gibi.

Normalde sarsılmaz olan zırhım her geçen saniye daha da eriyor.

Sessizlik derinleşiyor, sonra cesaretimi topluyorum, dudaklarım aralanıyor. "Benim takıntılı kompulsif bozukluğumun 'tam kıvamında takıntılı kompulsif bozukluk' diye bir alt türü var."

“Biliyorum.” Başını salladı, sanki en derin duygularımı paylaşmam onu çok etkilemiş gibi gözleri yaşardı.

"Gerçekten mi?" İnanamıyorum.

“Anladım.” Yanağından küçük bir gözyaşı süzüldü. “Banyodaki havluları katlama şeklinden satranç taşlarını hareket ettirme şekline kadar her şeyi biliyorum Eli ve bana söylediğin için çok mutluyum. Bu, bana güvendiğin anlamına geliyor.”

Hayatımın her alanını etkiliyor. İşleri tekrar yapmak zaman alıcı; basit bir yemek pişirmek bile bana sonsuza kadar sürüyor gibi geliyor, iş yerinde görevleri devretmenin ne kadar zor olduğundan bahsetmeye bile gerek yok. Eğer Tessa'ya daha fazla iş vermezsem, sanırım çıldırmak üzere.

Artık onun da bildiğini bildiğime göre, omuzlarımdaki tüm gerginlik yavaş yavaş kayboluyor ve kırılmanın titremesi sessiz bir rahatlamaya dönüşüyor.

Gözlerinin kenarları yumuşadı, eli yüzümden koluma doğru kayd ve orada nazikçe, güven verici bir şekilde sıktı; bu sessiz hareket, beni gördüğümü ve olduğum gibi kabul ettiğimi gösteriyordu.

Nefes nefese, orada kalıyor, oda hafifliyor, etrafıma ördüğüm duvarlar yavaş yavaş yıkılıyor.

“Her şey babama teşhis konulduktan sonra başladı.”

"Bunu da anladım, Elijah."

“Çünkü zekisin.” Benden daha zekisin. “Ve naziksin.” Elimle saçlarını okşadım.

"Bunu yaptığında çok hoşuma gidiyor." Dokunuşuma karşılık veriyor.

"Bunu yapmayı çok seviyorum." Ona dokunmayı asla bırakmak istemiyorum.

Ardından, paylaşılması gerektiğini düşündüğüm başka bir şeyi itiraf ediyorum: "Her zaman kontrolün bende olması gerektiğini hissediyorum ve bu uyum meselesi de bana bu hissi veriyor." Bir an duraksıyorum.

"Babamın teşhisi beni kontrol dışı hissettiriyor. Ona yardım etmek için yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Evet, var, İlyas."

"Hayır, ben tıp uzmanı ya da profesör değilim, onu iyileştiremem." Ve ilaçların tedavi edici etkiye sahip olması on yıllar alacak ve o zaman da çok geç olacak.

"Hayır, sen bir tıp araştırmacısı değilsin, ama bu senin işin değil. Senin işin onun oğlu olmak ve onun yanında olmak. Ona destek olmak. Onu ziyaret etmek. Konuşmak istediğinde onu dinlemek. En sevdiği müzikleri çalmak. Ona gününü anlatmak. İşte böyle yardım edersin. Sadece yanında olarak. Hepsi bu."

Sözleri bana adeta bir kurşun treni gibi çarptı ve üzerinde çok düşündüğüm her şeyi paramparça etti.

Haklı.

Yardım edebilirim. Bunu böyle açıklayınca kendimi aptal gibi hissediyorum. Neredeyse her şeyi kendimle ilgili hale getirecektim, oysa konu babam ve onun benden tek ihtiyacı olan şey yanında olmak. Sanki sis dağılmış gibi, her şey yerli yerine oturdu ve bunun hakkında konuşmanın o kadar da korkutucu olmadığını fark ettim.

Göğsümdeki sıkıntı hafifliyor, ellerim rahatlamayla gevşiyor ve Sapphire sıcak bir şekilde gülümsediğinde, durumumu ondan saklamanın, onunla paylaşmaktan daha kötü olduğunu anlıyorum.

"Personel toplantımız için mekan seçimi konusunda daha fazla karar vermemin sebebi, sizinle daha fazla zaman geçirmek istemem olabilir."

Şakayla karışık alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırarak ısırıktan sonra itiraf ediyor: "Ayrıca, ailenizin değerlerini daha iyi anlamak için Nathan ve Arianna'nın düğününe katıldığım konusunda yalan söylemiş olabilirim, çünkü sizinle de daha fazla zaman geçirmek istiyordum."

Sanki daha fazlasını paylaşmam için beni yönlendiriyormuş gibi, kendimi tamamen veriyorum. "Sana aşık oluyorum." Tanıştığımız günden

beri öyleyim.

"Ben de sana aşık oluyorum."

İşte o zaman çok daha büyük bir değişim gerçekleşiyor, kelimelerimiz bizi birbirimize daha da yaklaştırıyor. Büyülü, dönüştürücü bir şey bu.

Ve sonrasında, el ele tutuşup sessizce seansı bitirdiğimizde, onu tekrar yurda götürüyorum, dokunuşlarımla ona sevgimi aktarıyorum, ilk kez ofisime girdiği ve hayatımı daha iyiye doğru değiştirdiği günden beri bir şekilde ona ait olan kalbimi ona veriyorum.

Otelde mi, yurttan mı olduğumuzun önemi yok; benim için teneke bir kulübe bile olabilir. Onunla birlikte olduğum sürece, başka hiçbir şeyin önemi yok.

Bu inzivanın tam da ihtiyacım olan şey olduğu açık ve Sapphire de bunu biliyordu. Ben farkında olmasam bile neye ihtiyacım olduğunu biliyor ve kontrolü bırakıp ona, herkese güvenmek benim için oyunun kurallarını değiştirdi.

Her şeyin yolunda gideceğini zaten biliyorum. Çünkü konu o olunca, güvenmek bir seçim değil; bana bunun kolay olduğunu gösteriyor.

“Uzun bir gündü.” Sapphire geniş bir esneme eşliğinde ağzını kapatıp yatağın kenarına oturdu, üzerinde sadece benim tişörtüm vardı. Çıplak uyumayı tercih ederdi ama dün gece üşümüştü ve sanırım tişörtümü kaybetmiş olabilirim çünkü benim kokumu çok seviyor. Buraya gelirken sürdüğüm tıraş losyonunun kokusunu almak için sürekli yakasını kaldırıyor.

Benden farklı olarak, aklından geçen veya hissettiği her küçük şeyi paylaşıyor. Ondan çok şey öğreniyorum ve onun hakkında da çok şey öğreniyorum.

Güven çemberimdeki kişiye itirafımın etkisinden hala kurtulamadım, sonunda Sapphire'e beni neyin engellediğini anlattığım için kendimle gurur duyuyorum.

"Harika bir hafta sonu geçirdim, sen de keyif aldın mı?" diye soruyor bana bakarak.

“Daha da keyifli hale getirebilir miyim?” diye imalı bir şekilde ona karşı konulmaz bir gülümseme fırlattım. Saat neredeyse gece yarısıydı ama uyumak istemiyordum. Henüz değil.

Benimle aynı frekansta olan kız, uzanıp üzerimdeki tişörtün kumaşını yumruğuna sıkıştırdı ve beni öpmek için aşağı çekti, sanki karşılık vermezsem ölecekmiş gibi dudaklarımı ısırdı. "Ah, evet, bunu nasıl yapacaksın? Beni döverek mi, bağlayarak mı, Elijah?"

Bana tam adımla seslendiğinde, penisim canlanıyor.

Yatak odasında birçok şey denedik, özellikle pozisyonlar ve seks oyuncakları. Hatta onu poposuna vurmaya bile konuştuk, ama doğru zamanı bekliyordum.

"Seni bağlayıp popona vurmamı ister misin, Sapphire?" Biliyorum, hem o hem de ben bunu denemek istiyoruz.

"Evet," diye nefes nefese kaldı, o iri mavi gözleriyle bana bakarak. "Kontrolü elinde tutmayı seviyorsun. Sana güveniyorum, Elijah. Bu, birlikte bunu keşfetmemiz için güvenli bir yol."

Sadece onun sözleri bile penisimin ucundan meni sızmasına neden oldu.

"Bunu çıkar," dedim ona, ağzım anında kurudu, pantolonumun içinde penisim sertleşirken parmaklarımı giydiği tişörtün etek ucunun altına kaydırdım, üzerinde sadece o vardı, sonra dudaklarımı boynuna indirdim, kulağının arkasındaki onu çılgına çeviren ve orgazmlarını yoğunlaştıran noktayı yaladım ve ısırdım, ardından tişörtümü başının üzerinden çıkarmasına izin verdim.

"Yatakta yukarı doğru kay," diye sertçe talimat verdim.

Gözlerinde altın eritebilecek kadar yoğun bir arzuyla bana bakıyor.

Onun sekse olan düşkünlüğü beni çok etkiliyor. Benimle seks yapmayı çok seviyor.

O yatakta yukarı doğru kayarken, ben de tişörtümü çıkarıyorum, kemerimi çözüyorum, pantolonumun fermuarını açıyorum ve penisimi kot pantolonumdan kurtarıp, testislerimdeki acı verici zonklamayı hafifletmek için çekiştiriyorum.

Dudaklarını yaladıktan sonra bakışlarını penisime çevirdi, onu görünce adeta ağzının suyu akıyordu.

"Yatakta biraz daha kay," diye tekrar söylüyorum ona, çünkü büyülenmiş bir şekilde, tamamen çıplak ve savunmasız bir şekilde orada yatarken, başparmağımı başının üzerinde gezdirerek kendimi okşamamı

izliyor. Benim için. Parlak göbek piercingi bana göz kırpmıyor, onu dişlerimin arasına alıp çekiştirmem için beni cezbediyor, ama yapmıyorum.

Bu bekleyebilir.

Kot pantolonumu kalçalarımın altına, bacaklarımdan ve ayaklarımdan çıkarıp yere yığıyorum, perdeler doğru yürüyüp bir kravatı kancadan çıkarıyorum.

"Bundan emin misin?" diye sordum, yatağa geri dönerken. O da ayaklarını çoktan yorganın üzerine düz bir şekilde uzatmış, bana vajinasının ne kadar ıslak olduğunu gösteriyordu; heyecanından iç bacakları ıslanmıştı.

O her zaman çok ilgili.

Başını salladı, alt dudağını dişlerinin arasına alarak ısırıldı.

"Bana kelimeler lazım, bebeğim." Ona rıza kurallarına uyması için ısrar ediyorum.

"Evet, Elijah, eminim."

"Bunu yaparsak, bir güvenlik kelimesine ihtiyacımız var." Bir dizimi, sonra diğerini yatağa koyup ona doğru sürünerek yaklaştım. "Birini seç." Başımı eğip memesini öptüm, ağzıma alıp yaladım ve emdim, o da ellerini saçlarımdan geçirdi.

"Şey, şey, şey. Dokunmak yok." Elimle bileğini kavrayıp yavaşça başının üstüne doğru hareket ettirdim, sonra diğerini, başparmaklarımla bileklerine hafifçe dokunarak ona fikrini değiştirmesi için son bir şans verdim.

"Gökkuşağı." Penisimin vajinasına sürtünmesiyle sırtını kamburlaştırıyor. Sözlerinde öyle bir kesinlik var ki, başını sallayıp devam etmemi söylediğinde bir daha sormama gerek kalmayacağını biliyorum. Güvenlik kelimesinin bu kadar tahmin edilebilir olmasına gözlerimi devirirdim ama bu kelime bizim için, onun için çok doğru.

Krem rengi yumuşak kordonu bileklerinin etrafına yavaşça, bilinçli ve dikkatlice sarıyorum; her ilmek, benimle güvende olduğuna dair sessiz bir

söz, düğüm sağlam ama çok sıkı değil, sadece niyetimi hissetmesi için yeterince sıkı.

Perde bağlama iplerinin uçlarını bir araya getirip, başlığın metal kıvrımlarına doğru çekiyorum ve oraya sabitliyorum; saniyeler geçtikçe göğsü inip kalkıyor.

Gözlerimle kenetlenmiş bir şekilde, denemek için hafifçe çekiştirirdi ve sonra bana gülümsedi. "Böyle hissettirmesi hoşuma gidiyor," diye fısıldadı sesi tatlı ve baştan çıkarıcıydı.

İşimi bitirdiğimde durup onun muhteşem vücuduna, kusursuz kıvrımlarına, kaslı bacaklarına bakıyorum; haftanın büyük bir bölümünü aralarında geçirdim ve bir türlü doyamıyorum. Onunla ilgili değiştirmek istediğim tek bir şey bile yok.

Aramızdaki o anın, tutku, güven ve gelecek olanlara dair beklentiyle dolu bir şekilde yerleşmesine izin verdim.

"Sapphire, seni popona vurmamı ister misin?" Solgun teninin elimden kızaracağını düşününce içimden bir inilti yükseldi.

"Evet."

"İzin veriyor musunuz?"

"Evet, evet, İlyas. Beni döv."

Ona daha çok az dokundum, o ise şimdiden yalvarıyor.

Dudaklarım seğiriyor, onun ne kadar çaresiz olduğunu biliyorum.

"Arkana dön," diye hırıldadım alçak sesle, çünkü çıldırmak üzereydim.

Onu yatağa yatırmak için kalçalarından tutup çevirebilmek adına biraz geriye çekiliyorum çünkü bağlı durumda. Bana itaat ederek yatağa doğru pozisyona geçmeme yardımcı oluyor.

"Dizlerinin üzerine çök." Sesim titriyor ve dizlerinin üzerine çökerken kalçalarını havada sallayışını görünce penisim zonkluyor.

Parmak uçlarımı bacaklarının dış kısımlarında yukarı doğru gezdiriyorum, bu da vücudundaki tüm ince tüylerin diken diken olmasına neden oluyor.

"Bunu daha önce yapmadığından emin misin, Sapphire?" Eğer yapmışsa, nükleer bir erime geçirebilirim.

Bu, her zaman yapmak istediğim bir şeydi. Yıllar önce hatta araştırma bile yapmıştım, ama Tia hiç ilgilenmemişti.

Şükürler olsun. Bunu sadece Sapphire ile yapmak istiyorum, başka kimseyle değil. Çok özel hissettiriyor, sanki bana hayatımın en güzel hediyesini veriyor gibi.

Başını salladı, omzunun üzerinden geriye baktı, yanakları heyecandan kızarmıştı bile.

Elimle iç uyluğunu okşadım, her titremesinde tepkisini hissettim, sonra elimi kalçalarının üzerinden kaydırdım ve avucumun içiyle kalçasını dairesel hareketlerle ovdum—bir, iki—sonra hafifçe vurdum, bu da onun acıyla bağırmasına ve sırtını kamburlaştırmasına neden oldu.

Şişmiş bölgeye elimi hafifçe dokundurarak, acıyı dindirmek için ovuyorum. "Sözlere ihtiyacım var," diye mırıldanıyorum, onun benimle olduğunu söylemesine ihtiyacım var.

"Ne?" diye nefes nefese sordu.

"Bu bir soru, cevap değil." Onu tekrar, bu sefer biraz daha sertçe poposuna vurdum; iniltisi penisimden zevk sıvısının sızmasına neden oldu.

Yüzümü bacaklarının arasına bastırıp burnumu vajinasında yukarı aşağı gezdirerek, tahrik edici misk kokusunu içime çekiyorum, sonra da onu yalıyorum. Onu tamamen yutmak istiyorum.

"Eli!" diye bağırdı.

Parmaklarımı kalçasının yumuşak derisine batırarak ona, "Senin için bana Elijah diyeceksin," dedim.

"İlyas." Bacaklarını açarak, saygı dolu bir dua gibi adımı inleyerek söylüyor.

"Aferin kızım," diye övdüm onu, dilimi dar girişine bastırarak, yan yana hareketlerle onu çılgına çevirdim, sonra da ıslak merkezine doğru ittim.

Sırıttım ve onu baştan sona yaladım, kalçalarını ayırıp içini yalamaya başladım. Dilimi kaplayan suları, bundan gerçekten zevk aldığını gösteriyor.

Bileklerini bırakmam için bana yalvarırken kimseyi kandıramıyor, ama güvenlik kelimesini kullanmaması bana farklı bir şey söylüyor. Bunu istiyor.

Cinsel ilişkiye girme arzusuyla kalçalarını kıvrarak, derin ve boğuk bir hayal kırıklığı iniltisi çıkardı.

Kalçasını sıkıp okşuyorum, pembe, ıslak vajinası beni tekrar yalamaya ve klitorisini ağzıma alıp aşırı hassas hale getirip şişmesine teşvik ediyor. "Bağlanıp benim için savunmasız kalmaktan hoşlanıyor musun?"

"Ne düşünüyorsun?" diye sert bir sesle karşılık verdi, sesindeki o kadar sertlik ki, daha fazla dayak yemek için yalvardığını anladım.

"Şımarık." Elimle kalçasından çekip bu sefer daha da sert bir şekilde kalçasına vuruyorum, bunun vücudundaki her duyuyu harekete geçireceğini biliyorum. Onu teslim olmanın eşiğine getiriyorum.

O kadar sert bir şekilde boşalacak ki, kısa sürede adımı haykırmaya başlayacak.

"Tekrar soruyorum. Benim için bağlanmaktan ve savunmasız kalmaktan hoşlanıyor musun?" diye dişlerimi sıkarak soruyorum.

"Hayır." Vajinasından sular sızıyor ama ben açgözlü bir orospu olduğum için çarşafların her yerine damlamasını istiyorum.

"Bundan emin misin?" Bir tokat daha, tenini tam da sevdiğim gibi kızartıyor.

Hıçkırarak ve uzun bir inilti çıkararak dizlerinin üzerinde kıvrıyor, eliyle kelepçeleri çekiştiriyor, sanki artan gerilimi hafifletmeye çalışıyormuş gibi bacaklarını birbirine bastırıyor. "Evet."

"Sanırım yalan söylüyorsun, amın benim için ıslanıyor." Bacaklarını aralayıp güzel amına önce bir, sonra iki kez vurdum, bu da onun

çırpınmasına ve kelepçelerini daha da sertçe çekmesine, ellerinin sıkıca kenetlenmesine, tırnaklarının avuç içlerine saplanmasına neden oldu.

"Gelmem gerekiyor, beni gelmeye zorlayın," diye yalvarıyor.

Ama ben tekrar vajinasına vuruyorum, bu da onun çığlık atmasına ve sırtını bükmesine, neredeyse hıçkıra hıçkıra ağlamasına neden oluyor.

Kahretsin, nasıl bu kadar şanslı oldum ben? Sanki ölüp cennete gitmişim gibi hissediyorum, penisim çelik gibi sert ve karnıma vuruyor, onu doldurma ihtiyacıyla zonkluyor.

Bunun benim istediğim ve ihtiyacım olan şey olduğunu biliyor: kontrolün bende olduğunu ve onun zevkinden sorumlu olduğumu vurgulamak. Onu heyecanlandırmak ve tahrik etmek benim için inanılmaz bir cinsel çekim kaynağı. Her zaman neye ihtiyacım olduğunu biliyor.

Kalçasının etli kısmına tekrar vurdum. "Ben sana söylediğimde geleceksin."

"Elijah," diye inledi, bu da penisimin ucunda daha fazla meni damlası oluşmasına neden oldu.

"Seni becermemi ister misin?"

"Evet."

"Evet, ne?" diye dişlerimi sıkarak sordum. Elimle kalçasından çekip yanağına sert bir tokat attım. Darbenin şiddeti odada tatmin edici bir sesle yankılandı, ardından Sapphire'in yüksek sesli, muhtaç inlemeleri geldi. Bunlar her zaman benim sonumu getirir ve patlamak üzere olduğumu hissedebiliyordum.

"Evet, efendim?"

Onun talimatları ne kadar iyi uyguladığını görünce dudaklarımda hafif bir gülümseme belirdi, bu da beni memnun etti.

"Aferin kızım." Dudaklarımı kızarmış kalçalarına bastırıp nazikçe okşadım.

Onu tam anlamıyla ödüllendirmek için, acıyan penisimin başını ıslak girişine doğrultuyorum ve o da direnmeden kendini penisimin üzerine

itiyor, beni becermemi umutsuzca istiyor.

"Hadi ama, Sapphire," diye emrettim ve penisimi içine sonuna kadar sokup, onun benim adımı haykırmasına neden oldum.

Dakikalar içinde, tüm vücudum penisime boşalıyor ve ben de onun iç duvarlarını etrafımda titretirken, onu benimle dolduruyorum.

Elleriyle kelepçeleri tırmalayarak, yumruklarını sıkıca kavrayarak, durmadan orgazm oluyor, orgazmı hiç bitmiyor.

Kendi orgazmım beni ele geçirirken görüşüm bulanıklaşıyor ve nefesim zorlaşıyor. "Kahretsin, kahretsin, kahretsin," diye inliyorum, parmaklarım hala kalçalarını sıkıca kavramış durumda. "Kahretsin, bebeğim, bu çok güzeldi." Gözlerimi gevşetip kıvrımlarına ve ince beline bakıyorum, bu da onu kum saati gibi gösteriyor. "Çok güzelsin." Tenindeki tutuşumu bırakıyorum ve içimdeki vahşi bir şey, yarın ve sonraki birkaç gün boyunca tenine o kırmızı noktaları koyanın ben olduğumu bilecek olmasından hoşlanıyor.

Öne eğilip vücudumu sırtının üzerine doğru kıvrarak, bağları çözdüm ve hissettiği sürtünmeyi hafifletmek için bileklerini nazikçe ovdum, başparmağımla benimki gibi hızlı atan nabzını okşadım. Bağlar sıkı olmasa da, onları sıkıymış gibi hissettirecek kadar sert çekiyordu.

"Hadi, parmaklarını biraz kıpırdat bebeğim."

Kan dolaşımını yeniden sağlamak için söylenenleri yapıyor.

Yavaşça ve nazikçe, pişmiş spagetti gibi gevşemiş bedenini yukarı doğru çekip sırtını önüme yaslıyorum. "İyi misin?" Yorgun bedenini dinlendirmesi için bana destek olmasına izin veriyorum.

Konuşamıyormuş gibi mırıldanarak "evet" diye karşılık veriyor.

"Sözlere ihtiyacım var, bebeğim." Boynunun tamamını öpüyorum.

"Evet," diye fısıldadı sessizce.

"Beni çok iyi karşıladınız," diye övüyorum.

"Mmm." Elimle belinin kıvrımından aşağı doğru dokunup omzunu öperken tekrar mırıldanıyor, nefes alışverişi düzene girmeye başlıyor.

“Temizlenmemiz, duş almamız ve cildine yatıştırıcı losyon sürmem gerekiyor bebeğim. Yanma hissini hafifletmek için.” Duş alırken duş kabinini kilitleyeceğim.

“Pekala,” diye yanıtlıyor ama kıpırdamıyor. “Eli?”

"Evet bebek."

“Bunu çok sevdim.”

Çok beğendi.

Kahretsin. Sanırım ona aşık olabilirim.

“Ah, gösteri zamanı. Gitmem lazım.” Sapphire balo salonunun ön tarafındaki sahneye doğru koşarak uzaklaştı.

Bugün personel toplantısı günü ve Sapphire'in her şeyi kontrol altında tuttuğunu biliyorum, ancak bugün işler berbat giderse, sorumluluk bana ait olacak ve kardeşlerim bunu bana asla unutturmayacaklar.

"İyi eğlen!" diye bağırdım arkasından, gül altın rengi saçları arkasında parıldayan, ipeksi kurdeleler gibi dalgalanıyordu.

Son birkaç haftadır sadece yakınlaşmakla kalmadık; onun ve benim programlarım arasında kalan her anı birlikte geçirdik. Onunla ne kadar çok zaman geçirirsem, o da bana küçük şeylere takılmayı bırakmayı, olayları oldukları gibi kabul etmeyi, bırakmayı ve kelebekler, arılar gibi hayatın basit şeylerinin tadını çıkarmayı ve çatı katındaki 7-Eleven'da en sevdiği organik saç boyasının satıldığını keşfetmeyi o kadar çok öğretiyor.

Ama bu Sapphire işte. O, hayata sonsuz bir aşkla bağlı.

Kardeşlerimin sesleri, onunla ilgili hayallerimi böldü.

Cole önce bir kız sesi taklit ederek, "Bütün gün sadece kız arkadaşımı düşünüyorum," dedi.

"Sus!" diye karşılık verdim.

Sonra Max, çünkü işine geri döndü. "Çok güzel." Sesi tiz ve cırtlak bir hal aldı.

Nathan, Max'in ses tonunu taklit ederek, "Onun benim çocuklarımın annesi olmasını istiyorum," diye ekliyor.

"Susun lan, salaklar," diye mırıldanıyorum kendi kendime, alay etmelerinden gizlice hoşlanıyorum ve söylediklerinin hepsinin benim de düşündüklerim olduğunu itiraf etmiyorum.

O adeta bir adrenalın iğnesi gibi. Bana daha önce görmediğim şeyleri gösterdi ve hatta beni o kadar canlandırdı ki, sonunda çok daha uzun süredir üzerinde çalıştığım birleşme davasını ve belgesini bitirdim. Kendimi iyi hissediyorum. Her şey hakkında. Odayı inceliyorum, pazarlama ekibinin herkesi önümüzdeki güne hazırlamak için inanılmaz bir iş çıkardığı için heyecan dolu bir hava var. Grup çalışmalarından öğle yemeği menüsüne kadar her şey mükemmel ve Sapphire'den şüphe duymam yanlış. Biliyorum ki o günü çoktan mükemmel bir şekilde planladı ve daha başlamadık bile. Kayıt sırasında çalınan neşeli müzikten bile keyif aldım.

"Kim o?" diye sordum odanın arka tarafında duran simsiyah saçlı kadına doğru çenemi uzatarak.

Cole, "O Yasmine Montgomery. Umarım yeni uygulamamızı geliştirecek olan kadın." diye yanıtlıyor.

"Burada ne işi var?" diye merakla soruyorum.

Cole, gözlerini ondan ayıramadan, "Uygulamanın temelini oluşturmak için daha rahat bir ortamda biraz araştırma yapmak ve personele süreçleriyle ilgili sorular sormak istiyor," diye yanıtlıyor.

Bence ondan hoşlanıyor. Ama kim bilir? Eğer Sapphire beni derin biri olarak görüyorsa, Cole bazen daha da derin olabilir ve düşüncelerini neredeyse hiç kimseyle paylaşmaz.

Rooted in Trust inzivasından beri kardeşlerim bende büyük bir değişiklik fark ettiler. Neredeyse eski halime geri döndüğümü hissediyorum. Neredeyse diyorum çünkü hâlâ yapılması gereken bazı işler var. Hâlâ uyum sağlıyorum, sadece eskisi kadar sık değil; bazen günlerce bunu yapmıyorum.

Cole, Max ve Nathan'dan hiçbirini bir şey söylemedi ama benim ve Sapphire için mutlu olduklarını biliyorum; hatta Sapphire'e ne zaman benimle birlikte yaşamaya başlamasını teklif edeceğimi bile sordular.

Yakında.

Çok, çok yakında.

Hoparlörlerden müzik çalmaya başlayınca herkes yerlerine yerleşti ve dikleşti; ben ve kardeşlerim de arkamızdaki, duvara yaslanmış koltuklara oturduk.

Sanki sihirli bir şekilde, Sapphire alkışlar eşliğinde sahneye çıktı; bugün pudra pembesi ve limon sarısı bir elbiseyle ve yeni aldığım pembe kovboy çizimleri göz kamaştırıyordu.

Sapphire, taktığı mikrofonlu kulaklıktan "Daha yüksek sesle!" diye bağırarak, ellerini avuç içleri yukarı bakacak şekilde önünde sallayıp tavana doğru kaldırdığında herkesi daha coşkulu bir şekilde alkışlamaya teşvik etti ve herkes onun talimatını yerine getirirken, bazıları da ıslık çalmaya başladı.

Bugün, önceki personel etkinliklerimizden çok farklı bir gün olacak. Çalışanlarımız hazır ve istekli görünüyor.

"Bu çok daha iyi." Sapphire sahnenin ortasına doğru ilerliyor, spot ışığı onun üzerine yansıyor ve onu gerçeküstü bir görünüme kavuşturuyor.

Kahretsin, ona o kadar aşığım ki, bu beni aptallaştırıyor.

Beynim neredeyse pelteye döndü, bundan eminim. Dün bütün gün konsantre olamadım ve sabahın çoğunu, şu an giydiği o seksi botlarla balkonumda onunla nasıl seviştiğimi tekrar tekrar düşünerek geçirdim. Onun benim takıntım haline gelmesi konusunda haklıydım, iyi anlamda, kötü anlamda değil.

"Herkes güneydin." Müzik yavaş yavaş sona erip alkışlar dindiğinde Sapphire herkesi neşeli bir şekilde selamlıyor. "Ben Sapphire Feelgood ve bugün sizin sunucunuz olacağım. Öncelikle sizinle paylaşmak istediğim bir

sırrım var. Aslında adım Sapphire Feelgood değil; hayır, adım Sapphire Smith. Sıkıcı, değil mi?” diye soruyor gülümseyerek.

"Bunu biliyor muydun?" diye sordu Max, ağzının kenarından.

"Evet." dedi bana dün gece. Bana her şeyi anlatıyor, hatta adet yoğunluğuna göre hangi boyutta tampon kullanması gerektiğini bile. O, sayfaları katlanmış, sırtı çatlamış, tamamen açık bir kitap gibi.

"Şimdi, kendime neden Feelgood dediğimi merak ediyordunuz olabilirsiniz. Bunun tek bir ana nedeni var. Safire & Spark'ı ilk kurduğumda, misyonum insanların tutkularını ateşlemek ve etkinlikleri yükseltmekti ve bunu her hafta aksatmadan yapıyoruz." Elini havada kesiyor. "İşe başladıktan iki ay sonra, yeni bir müşterim bana kendime Sapphire Feelgood demem gerektiğini söyledi çünkü çalışanlarının kendilerini iyi hissetmelerini sağlıyordum. İşte bugün, herkese, size verdiğim hediye bu. Buradan ayrıldıktan sonra, işinizden ve kendinizden memnun olarak ailelerinize, arkadaşlarınıza, ev arkadaşlarınıza veya sevdiklerinize döneceksiniz."

Sahneye zarıfçe geçmeden önce odayı taramak için duraklıyor, her çalışanın tanındığını ve takdir edildiğini hissetmesi için onlarla göz teması kuruyor. "Şimdi, bazılarınızın 'Gökkuşağı saçlı bu beş ayak boyundaki kadın bana ne öğretebilir ki?' diye düşündüğünü biliyorum. Dürüst olmak gerekirse, anlıyorum. Hart Hukuk Bürosu'nda her gün ciddi, ölüm kalım meselesi olan işler yapıyorsunuz. Ama size şunu sorayım. En son ne zaman kendi hayatınızı veya zihniyetinizi değiştirip bir sonraki terfiyi hedeflemeyi veya çok uzun zamandır hazır olduğunuz role adım atmayı düşündünüz?" Sıcak bir gülümsemeyle bir an duraklıyor. "Ve hayır, muhasebedeki Geraldine'i kastetmiyorum – onu bu konunun dışında bırakalım – ama ne demek istediğimi anladınız." Odada bir kahkaha dalgası yayılıyor.

"Bugün, tutkunuzu yeniden canlandırmak, motivasyonunuzu keskinleştirmek ve hem kişisel hem de profesyonel olarak tam potansiyelinize ulaşmanıza yardımcı olmak için tasarlanmış ilgi çekici ve

etkileşimli atölye çalışmaları aracılığıyla kim olduğunuzu keşfedeceğiz.” Belindeki yumruğunu sıkıp kararlılıkla havaya kaldırdı.

Sapphire sahnenin ortasına doğru ilerler, dik durur ve bakışlarını izleyicilerin üzerinde gezdirir. Ardından, sessiz bir yoğunlukla konuşur: “Her sabah yaptığım işi severek uyanıyorum. Bu tür konuşmaları yazmak için geç saatlere kadar çalışıyorum çünkü sevdiğim bir iş yapıyorum, hatta muhasebe bile. Ama asıl soru şu: Siz hala yaptığınız işi seviyor musunuz? Sabahları sizi yataktan fırlatan o kıvılcımı hala hissediyor musunuz? Eğer hissetmiyorsanız, sorun değil. Benim rehberliğim ve inanılmaz ekibimle, onu tekrar bulmanıza yardımcı olacağız.”

“Nathan, Max, Cole ve Eli gibi liderlerinizle vakit geçirdim ve gördüklerim şunlar: Sizi sadece çalışan olarak görmüyorlar. Sizi tanıyorlar. Ailelerinizi, hayatlarınızı, hayallerinizi önemsiyorlar. Bir gün Nathan'ın ofiste dolaşırken çocuklarınız, eşleriniz ve hatta çocuklarınızın gittiği okullar hakkında sorular sorduğunu gördüm. Ve yanlış anlamayın, gösterdiğiniz sıkı çalışmayı görüyorlar ve takdir ediyorlar.”

“Birçoğunuzun tanıdığı babaları Daniel Hart, bu hukuk firmasını sadece birkaç bin dolarla, iki şeyle beslenerek kurdu: tutku ve amaç. Bu firmayı eyaletin en iyi hukuk firması haline getirmek için yorulmadan çalıştı, çoğu zaman ailesiyle geçireceği zamandan fedakarlık etti. Ve her biriniz bu başarıya katkıda bulundunuz. Hart Law'ı haritaya yerleştirmenize yardımcı oldunuz ve bu gurur duyulacak bir şey.”

“Ve bu sadece başlangıç. Hart Hukuk Bürosu, tek bir zihnin gücüyle değil, Daniel Hart'ın vizyonunun oğulları aracılığıyla yaşamaya devam etmesiyle daha da güçlenecek. Nathan, Max, Cole ve Eli, tıpkı onun gibi, her gün amaç, tutku ve yaptıkları işe duydukları sevgiyle uyanıyorlar. Ve birlikte, yeteneğiniz, özveriniz ve cesaretinizle, Hart Hukuk Bürosu daha da büyük başarılarla imza atacak.”

"Kahretsin, sanırım ağlayacağım," diye mırıldandı Max, sesi titreyerek. Ben de.

Cole burnunun altını silerken Nathan duygularına yenik düşerek tavana bakıyor.

Sapphire sürekli yeni kelimeler ekliyor ve ben de onu dinlemeyi bırakamıyorum.

“Daniel’ın, onun mirasını yaşatmak için yaptığınız çalışmalardan haberdar olup olmadığını merak ediyor olabilirsiniz?” diye soruyor. “Cevabım şu ki, evet, haberdar.” Yan tarafta oturan bana ve üç kardeşime parmaklarını sallıyor. “Oğulları her gün onu ziyaret ediyor. Kazandığınız davalardan, başarılarınızdan, kafedeki yeni öğle yemeği menülerinden ve Bob’un oğlunun Ivy League okuluna futbol bursu kazandığından bahsediyorlar. Her küçük haber parçası ona aktarılıyor.” Başparmağı ve işaret parmağı arasında bir santimlik hava boşluğunu sıkıştırıyor. “Çünkü siz onlar için aile gibisiniz. Daniel’la birkaç kez tanışma fırsatım oldu ve sizin hakkınızda, hepiniz hakkında duyduklarından ne kadar çok hoşlandığını ve onun işine nasıl baktığınızı ne kadar takdir ettiğini tahmin bile edemezsiniz. Bu onu çok mutlu ediyor.”

Sapphire, sanki kendisi de duygusal bir haldeymiş gibi burnunun altını siliyor. Sonra, şimdi daha yumuşak bir sesle ama sesindeki o eşsiz ısıltıyla ekliyor: "Bugün, her zamanki personel toplantılarınızdan biraz farklı olabilir. Safire & Spark'ta sıkıcı PowerPoint sunumları yapmıyoruz ve size e-posta ile gönderilebilecek istatistikleri ve politika değişikliklerini okumuyoruz. Bunun yerine, bugün tamamen sizinle ilgili." İşaret parmağını bir spot ışığı gibi odanın üzerinde gezdiriyor. "Bugün sizin ödülünüz. Çok çalıştığınız, saatler harcadığınız için. Bugün, sınırlarınızı zorlamak, engellerinizi kabul etmek ve onları aşmak için kişisel inançlarınızı kıracağız. Ve eğer yol boyunca bir yerlerde kaybettiyseniz, o kıvılcımı tekrar bulmanıza yardımcı olacağız."

Sonra birini işaret ediyor. "Ama sen değil, Roger," diyor ve tüm gözler ona dönüyor. "Bu yeri ateşe verecek kadar enerjin var. Ve evet, daha sonra dans terapisi için sana katılacağım. O hareketleri görmek istiyorum."

Roger ayağa kalkıp kalçalarını dramatik bir şekilde sallıyor, sonra sırtarak sandalyesine geri çöküyor ve oda kahkaha tufanına tutuluyor.

Sapphire'in yaptığı şakayı duyamıyorum çünkü Cole fısıldayarak, "Roger'ın kim olduğunu nereden biliyor?" diye soruyor.

"Bilmiyorum," diye dürüstçe cevap veriyorum. Roger'ı hep ciddi yüzü ve sayılarla uğraşan biri olarak tanımıştım. Sanki Sapphire yine bir büyü yapmış gibi, bugün Roger'ın yeni bir yönünü görüyorum. Adamın sadece sayılarla uğraşmanın ötesinde hareketleri ve kişiliği var.

İşte Sapphire'in o büyüü yine kendini gösteriyor. Ayrıca haftalardır baş ağrım da yok; o, herkesin alması gereken bir tür ilaç gibi.

Sapphire coşkuyla sesini yükseltiyor: "Öyleyse, kendinizi muhteşem, eğlence dolu, tıklım tıklım dolu bir güne hazırlayın çünkü partiyi başlatmak üzereyiz ve günün ilk seansında aranızdan tek bir kişiyi bile yerinde görürsem, şahsen sizi sahneye çıkarıp hepimiz için dans ettireceğim."

Ardından Boomwhackers grubunu tanıttı; salon adeta elektriklenmiş, vızıldayan bir sesle doldu, herkes yerinden fırlayıp odanın diğer ucundaki rengarenk tüpleri kapmaya koştu.

Max, Cole ve Nathan aynı anda kocaman sırtışırlarla bana döndüler.

"O ateşli kızı nasıl ikna ettin de seninle çıkmaya başladın? Aptal herif!" diye soruyor Nathan, hem şaşkın hem de eğlenmiş bir şekilde.

Omuzlarımı kulaklarıma kadar kaldırıp omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok." Gerçekten de yok.

"Büyük cinsel organı yüzünden, başka bir sebep yok," diye mırıldanıyor Max.

Nathan, Max'in yanından uzanıp pazıma yumruk attı. "Harika iş çıkardın, Elijah."

Göğsümde bir duygu yoğunluğu birikiyor. "Henüz başlamadık." Çalışanlarımızın yüzlerinde gülümsemeyle masalarına geri döndüklerini, tüplerini çoktan açıp güldüklerini izliyorum.

“Belki de değil, ama bu şimdiye kadar yaptığımız en iyi personel konferansı açılışı oldu bile. Bunu gelecek yıl tekrar yapacaksınız.” Max, Sapphire’i işaret ediyor. “Ve o bizden on yıllık bir sözleşme alacak.”

Tam da bunu hak ediyor.

"Aslında projeyi yarıda bıraktı çünkü ben beceriksiz bir herifmişim," diye itiraf ediyorum içten içe utanarak. "Kalması için ona yalvarmak zorunda kaldım."

Kardeşlerim kahkaha atmaya başladılar, sonra ayağa fırlayıp kendi Boomwhacker'larını kaptılar ve kaosa daldılar, aynı şeyi yaparken personelimizin kafasına hafifçe vurdular, oda kahkaha ve ritimle doldu.

Yavaş ve derin bir nefes veriyorum.

Sapphire sahneden gözüme çarptı ve el salladı, ışıkların arasından bile gülümsemesi parlaktı.

Kalbim emin bir şekilde çarparken, karşılık olarak elimi kaldırıyorum.

O kadınla evleneceğim.

Sapphire'in son sesle, hem de oldukça kötü bir şekilde şarkı söylemesine hayran kalmıştım. Ofisinde ona doğru ilerlerken, tutkulu çalışanları da sanki bir pop yıldızıymış gibi etrafına toplanıp, ellerini havaya kaldırarak onunla birlikte şarkı söylüyorlardı.

Sapphire bir pop yıldızı gibi görünebilir, ama bir pop yıldızı gibi şarkı söyleyemez; yapamadığı tek şey bu neredeyse, yine de pes etmiyor, elinden gelenin en iyisini yapıyor.

Pek iyi değil; ciyaklayan bir kedi korosu gibi geliyor kulağa, ama aynı zamanda da son derece zekice, ona doğru attığım her adımda gülümsemem daha da büyüyor.

Dönüp dururken elbisesi bir flamenko dansçısı gibi yanlara doğru savruluyor, pembe ve sarı tonlarındaki elbisesinin yumuşak renkleri ışığı yakalayarak onu mistik ve inanılmaz derecede güzel gösteriyor. Neredeyse onun benim olduğuna inanamıyorum.

Sapphire, Pharrell Williams'ın "Happy" şarkısının ikinci dizesini söylerken, boynunu geriye doğru bükerek, elinde mikrofonla, gözleri kapalı, tamamen müziğe dalmış bir pop yıldızının muhteşem bir taklidini yapıyor.

Şimdiye kadarki en başarılı personel konferansımızdan sonra beni ofisine davet ettiğinde, planının bu olduğundan hiç haberim yoktu:

personelle karaoke yapmak. Onu ve işini şimdi tanıdığım kadarıyla, büyük bir başarı elde ettiklerinde, bir ödül kazandıklarında veya sadece karaokeyi sevdikleri için böyle şeyler yapıyorlar.

Şarkı söyleme seansları, masa tenisi masaları ve smoothie istasyonu deyince, ilk başta bana mantıklı gelmemiştir. Ama bugün ekibini çalışırken izledikten ve tüm gün yarattıkları heyecanı gördükten sonra -çalışanları motive edip sıkıcı iş teorilerini inanılmaz bir şekilde sunmaları- şimdi anlıyorum. Her şeyi kavradım.

Onu anlıyorum.

Benim Safirim.

Uzun bir gün boyunca atölye çalışmaları verdikten sonra şarkı söyleyecek enerjiyi nereden buluyor, hiçbir fikrim yok. Sesinin hâlâ yerinde olmasına şaşırdım.

Etrafında toplanan kalabalığa doğru işaret ederken, son derece ciddi bir ifadeyle, haftalarca aklımdan çıkmayacak olan o neşeli şarkının ritmine ve yüksek enerjisine kendini tamamen kaptırmış durumda. Zihnimde bir fotoğraf çekiyorum, bu anıyı zihnime kazıyorum.

Gözlerini aniden açan kadın, çalışanlarının kalabalığı arasında beni fark etti, bana özel hazırlanmış bir gülümseme gönderdi ve yanına çağırdı.

Göğsümü ve ağzımı işaret ederek, "Ben mi?" diye sordum. O da coşkuyla başını salladı, ben de karşılık olarak başımı salladım ve avucumu hayır anlamında ona doğru uzattım.

"Evet, Eli. Bana katıl!" diye şarkı söyler gibi söyledi ve diğerleri de ona katılarak ismimi haykırmaya başladılar.

Aman Tanrım. Akşam yemeğine çıkacağımızı sanıyordum, Sapphire ile birlikte şarkı söyleme seansına değil...

Göz kırparak şarkı söylemeye devam ediyor, bir aşağı bir yukarı zıplıyor, bulaşıcı şarkıya eşlik ederek dans ediyor. Ne olduğunu anlamadan, dans ederek bana doğru geliyor, kravatımı yakalıyor ve sonra beni boynumdan sürüklüyor. Arkasını dönüyor, kravatımı omzuna sanki tasma

takmışım gibi asıyor ve beni arkasından sürüklüyor. Beni tam istediği yerde tutuyor. Her zaman böyle yapar.

Beni küçük sahneye sürüklerken etrafta alkışlar ve tezahüratlar yükseliyor.

O beni döndürüp kravatımdan kendine doğru çekerken, mikrofonu yüzüme doğru uzatıp şarkıdan bir satır söylemeye zorluyor, ama sözlerini bilmiyorum.

"Sen delirmişsin!" diye bağırdım, bu da çalışanlarının daha da yüksek sesle tezahürat yapmasına neden oldu.

"Dans et, Eli!" diye bağırdı Sapphire tüm gücüyle ve etrafında dönerek kravatımı bıraktı ve savurdu. Ellerini havaya kaldırıp, dünyanın derdinden uzak bir şekilde kalçalarını salladı, tam bir mutluluk örneğiydi. Ben de kendimi tutamadım ve ona katıldım, ayaklarım çoktan hareket etmeye başlamıştı ve dans ediyordum, onun enerjisi bulaşıcıydı.

Kollarımı beline doladım ve onu kendime doğru çektim, bildiğim tek sözler olan nakaratı söyledim, bu sırada etrafımızda alkışlar, kahkahalar ve şarkılar yankılanmaya devam etti.

"Ne halt ediyoruz biz?" diye bağırdım yüzümde kocaman bir gülümsemeyle.

Neşeyle, "Eğleniyorum, Eli!" diye haykırıyor.

Eğlence.

Bunun benim için olduğunu hiç düşünmemiştim. Şimdi ne kadar yanıldığımı anlıyorum.

Bu, yıllardır yaşadığım en eğlenceli an... Yok, vazgeçtim. Hayatımda hiç bu kadar eğlenmemiştim.

Asansörden çıkıp Eli'nin çatı katındaki dairesine girerken ve bisikletimi duvara yaslarken "Merhaba?" diye seslendim. "Eli?" Etrafa baktım ama kimseyi göremedim. "Hayalet? Kimse var mı?"

Hâlâ bir şey yok.

Belimden eğilip, topuklu sandaletlerimin ayak bileklerimdeki kayışlarını çözüp çıkarıyorum, sonra parmaklarımı iyice oynatıyorum, aralarından serin hava geçiyor ve neredeyse rahatlamadan mırıldandıklarını duyabiliyorum.

"Evde kimse var mı?" diye tekrar deniyorum, sonra bisikletimi Eli'nin benim için boşalttığı dolaba koyuyorum.

Artık neredeyse Ghost gibi ben de burada yaşıyorum. Resmi olarak taşınmadık ama gardırobumun yarısı burada ve Eli'nin Ghost için aldığı, onun çok sevdiği ve saatlerce vakit geçirdiği oyun alanı da burada olduğu için, sanki taşınmış gibi hissediyoruz.

Bir ay önce gerçekleşen ve büyük bir başarıyla sonuçlanan, Safire & Spark'a iki ayda bir motivasyon eğitimi düzenleme sözleşmesi kazandıran personel konferansından bu yana Eli ile daha da yakınlaştık. Bunun mümkün olacağını düşünmemiştim, ama neredeyse her şeyi birlikte yapıyoruz: yemek pişiriyoruz, spor yapıyoruz, yürüyoruz, yüzüyoruz, arkadaşlarımızla içki içmeye gidiyoruz, çoğu akşam birlikte yemek yiyoruz,

babasını birlikte ziyaret ediyoruz ve her cumartesi annesini çiftlikte ziyaret edip genellikle öğle veya akşam yemeği için kalıyoruz. Ancak bu hafta sonu, anne babamı Eli ile tanıştıracam çünkü onları görmek için arabayla bir yolculuk yapacağız ve sadece iki mil uzaklıktaki bir handa kalacağız. Kalmak istediğim son yer, annem ve babamın sadece birkaç metre uzakta olduğu bir otobüste kalmak ve Eli'nin de bundan hoşlanacağını sanmıyorum. Yakınlarında bir göl olduğunu ve mevsimlik sivrisineklerin hala etrafta dolaşabileceğini söylemedim. O konuya gelince hallederim ve önlem olarak üç kutu böcek ilacı aldım bile.

Geçtiğimiz birkaç hafta içinde, tüm yasal terimlerin ne anlama geldiğini ve bunların Mistee ile ortaklık sözleşmesinin hazırlanmasını nasıl etkilediğini de öğrendim.

Evrak işleri ve gerekli incelemeler Mistee'nin veya benim tahmin ettiğimizden çok daha fazlaydı, ancak resmi belgeler neredeyse hazır olduğundan, Eli bize IRS ve tüm evraklardaki değişiklikler kamuoyuna açıklandıktan sonra ortaklığın nihayet yasal olarak tanınacağını garanti etti. Bundan daha fazlası da var; ne olursa olsun, yaklaştık, yani Mistee ve ben yeni konferans tesislerimizi inşa etmek için arazi aramaya başlayabiliriz. Önümüzdeki birkaç ay, belki de yıllar, yoğun geçecek.

Bisiklet dolabının kapısını kapatıp, koridordaki konsol masasının üzerinde parmağımı gezdiriyorum ve Eli'nin dün aldığım çiçek vazosuyla araba anahtarlarını koyduğu kabı nasıl düzelttiğine bakıp kendi kendime gülümsüyorum.

Dün gece bana, nesneleri hizalamanın artık yapması gereken bir şeyden ziyade bir alışkanlık haline geldiğini, bunu bilinçsizce yaptığını, bu dürtünün artık eylemlerini ve düşüncelerini ele geçirmediğini itiraf etti.

Biliyorum ki her şey onu tekrar ters yöne itebilir, ama şimdilik durumu kontrol altında tutuyor. Ailesi bile ne kadar daha çok güldüğünü ve artık geç saatlere kadar çalışmadığını fark etti. Eskiden, bu takıntısı neredeyse

hayatını ele geçirmişti; zihni işini yapmak yerine her şeyi kontrol etmeye odaklanmıştı.

Terapistinin yardımıyla, ses banyolarıyla ve konuşarak zamanla yavaş yavaş iyileşiyor. Eminim ki bu onun için geçmişte kalacak bir şey olacak. Olmasa bile, ne olursa olsun onun yanında olacağım.

Eli'nin evindeki spor salonuna doğru yürürken (muhtemelen oradadır), koridorun sonundaki duvarda asılı yeni bir tabloya gözüm iliştiğinde durdum. Yukarıdan gelen spot ışığı tabloya hak ettiği ihtişamı kazandırıyordu. Bu sabah işe giderken orada yoktu.

Yürümeye devam ediyorum, sanki benim için özel bir alan ayırmış, bana özel bir gösterim için bekliyormuş gibi görünen tabloya yaklaşıyorum, ta ki sadece bir adım ötede durana kadar.

Resimdeki tanıdık kız bana bakıyor, ancak bu sefer Mona Lisa'nın gülümsemesi gibi, bir daha karşılaşacağımızı bildiğine dair arsız bir ipucu veren bir sırıtiş takındığını fark ediyorum.

Canlı renklerden, narin fırça darbelerinden ve çok renkli saçlarından, onu San Francisco Modern Sanat Müzesi'nde ilk gördüğüm zamankinden bile daha güzel, daha canlı, daha büyüleyici görünüyor.

“Şimdi Beni Görüyorsun.” Zihnimde yer etmiş olan tablonun adını fısıldıyorum.

Arkamdan gelen kısık bir mırıltı, o günkü sözleri tekrarladı: "Sana benziyor."

“Sadece saçları çok renkli olduğu için,” diye yanıtlıyorum, o gün de aynı şeyi söylemiş olmayı umarak. O zamandan beri sanki bir ömür geçmiş gibi geliyor. Eli ve ben çok yol kat ettik.

Hayranlıkla arkamı dönüp Eli'ye baktım. "Bunu satın aldın." Bu bir soru değil.

“Evet,” diye yanıtladı, elleri pantolonunun ceplerinde, kravatı çoktan çıkmış ve gömleğinin yakasının düğmeleri açık halde, her zamankinden daha seksi görünerek bana bakıyordu.

“Yine bir Endee Desree tablosu almışsın.” İnanamıyorum.

"Bunu senin için aldım."

Şaşkınlıktan kalbim sevinçle dolup taşarken, nefesim kesildi. "Benim için mi?"

"Taşınma hediyesi olarak." Yüzündeki kibir, sanki sormadan bile evet diyeceğimi zaten biliyormuş gibi, bir zafer havası taşıyor; sanki sormasına gerek yokmuş gibi.

Başımı yana eğerek soruyorum, "Ya taşınmazsam?" Kesinlikle taşınmıyorum, sadece şaka yapıyorum.

Derin bir nefes alıp gözlerini devirdi çünkü işini kolaylaştırmayacağımı biliyordu. Hiçbir zaman kolaylaştırmam.

"Sonra onu indirir, paketler, evinize götürür ve sizin seçtiğiniz bir duvara yeniden asardım."

"Öylece mi?" Parmaklarımı tişörtünün yumuşak pamuklu kumaşında gezdirip, kumaşı yumruklarımın arasında sıkıştırarak dudaklarını kendime doğru çekiyorum.

"İşte böyle, bebeğim."

Bebek.

Bana böyle seslenmesine bayılıyorum.

"Yalan söylüyorsun."

“Elbette, Rebel.” Kollarını belime doluyor, aramızdaki mesafeyi dolduruyor, sıkı vücudunun sıcaklığı benimkine değişiyor, sonra karanlık ve çok seksi bir şekilde, “Seni yatağa kelepçelerdim ve dilimle o sevdiğin şeyi, artık dayanamayacak hale gelene ve bana yalvarana kadar yapardım.” diyor.

Hım. Bu bana bir fikir verdi. "Ben buraya taşınmıyorum."

“Hayır mı?” Gözleri kısılıp hesap yaparcasına baktı, dudaklarında alaycı bir gülümseme belirdi.

Ne yapmaya çalıştığımı biliyor. "Hayır. Buraya taşınmak istemiyorum. Çok kötü olurdu." Bütün o seks beni öldürebilir.

Göğsünden gelen kısık bir hırıltı, tam isabet ettiğimi gösteriyor ve ne olduğunu anlamadan, sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi beni itfaiyeci kaldırma hareketiyle omzuna alıp, resmin yanından hızla uzaklaşarak yatak odasına doğru koşmaya başlıyor.

Belki de fazla heyecanlanıyorum ama bunu kastetmiyorum. Hiçbirini. Aslında, istediğim tepki buydu.

"Seni birlikte yaşamaya ikna etmek için kaç orgazm gerekecek, Sapphire?"

"Beş."

"Altı tane yapalım," diyor kararlı bir şekilde, kalçama vurarak.

"Tamam aşkım."

Ben kimim ki itiraz edeyim?

Sapphire'in sırtı bana dönük, yan yana uzanmış halde, penisimi yavaşça, her dokunuşun ve öpücüğün tadını çıkararak, hareketlerimiz arasında ıslak sıcaklığının içine sokup çıkarıyorum; birlikte uyum içinde hareket ediyoruz.

Acele etmeden, kıvrımlarını keşfediyorum ve omzunun üzerinden tenini öpüyorum çünkü artık acele yok, onu bulduğuma ve benimle birlikte yaşamaya başladığına göre. Bunu yapmak için dünyadaki tüm zamanımız var.

Sadece ikimiz olduğumuzda, böyle, yalnızca ikimizin zevkinin sesiyle, savaş ilan edilse bile umurumda olmazdı çünkü onun küçük inlemeleri ve hıçkırıkları benim sonum ve onu ve o büyük, güzel kalbini korumak için her şeyi yapardım.

Onunla böyle olmak, henüz anlayamadığım şeyler yaşıyor bana. Bazen kalbim patlayacak gibi oluyor, bazen de göğsümde eriyor.

"Seni seviyorum," diye ağızımdan kaçırdım ilk defa, kendimi durduramadım, çünkü gerçekten seviyorum. Onu tüm kalbimle seviyorum ve bu gece birçok orgazmdan sonra, ki zaten kararını vermişti, ikna etmeye gerek duymadı, benimle birlikte yaşamaya razı oldu.

"Eli." Adımı fısıldadı, sonra da kalçasını benimkine uyumlu bir şekilde sallarken "Seni çok seviyorum" diye fısıldadı; an mükemmeldi, başka bir şey söylemeye gerek yoktu.

Penisimi vajinasına soktum, vücudu benimkine doğru kıvrıldı, elimi kalçasının kıvrımında, sonra uyluğunda gezdirdim, ardından bacağını dikkatlice kaldırıp uyluğumun üzerine yerleştirdim ki klitorisine daha iyi ulaşabileyim.

Onun hoşuna gittiğini ve daha hızlı orgazm olmasını sağladığını bildiğim küçük, düzenli daireler çizerek klitorisine hafifçe dokunurken, o da elini benimkinin üzerine koyuyor ve birlikte hareket ederek, orgazmın eşiğinde sallanıp inliyoruz.

Sapphire parmaklarını benimkilerin içine geçirerek, orgazma doğru ilerlerken diğer eliyle meme ucunu parmaklarının arasında yuvarlayarak klitorisini daha hızlı ovmanı istiyor.

Çıplak omzunu öpüyorum, yumuşak tenine öpücükler konduruyorum. Sonra nefes nefese kalıyor, göğsü çok daha hızlı inip kalkıyor, kalçalarını benimkine bastırıp inliyor, bu da penisimi arzuyla sertleştiriyor. Birkaç hareket daha yaptıktan sonra adımı haykırıyor, bu ses kulaklarıma müzik gibi geliyor ve penisimin üzerine boşalıyor, beni tahrikiyle ıslatıyor.

Saniyeler içinde, bir zevk dalgası beni sararken tam arkasımdayım ve kulağının dibine fısıldayarak onu ne kadar çok sevdiğimi söylüyorum.

Elini klitorisinden çekip boynumun arkasına doğru kaydırır, parmaklarını başımın arkasındaki saçlarıma arasına geçirdi, tırnaklarını kafa derime batırır, tüylerim diken diken olurken inlememe neden oldu ve boşalmamın son damlasını onun içine bıraktı.

Dokunuşu beni suskun bırakıyor ve beynimi alt üst ediyor; o dokunuşu yaptığında tüm mantıklı düşüncelerim uçup gidiyor.

Sapphire nefes nefese, boynunu çevirerek dudaklarını benimkilerle birleştirdi; orgazmın verdiği hoş pembe parıltıyla yanakları kızarmıştı, adeta ışıltıyordu.

Dilimi ağzının kenarına sokup dudaklarını öperken tam o sırada telefonum çalmaya başladı ve ikimiz de irkildik.

"Geç oldu," diyor Sapphire, öpüşmemizi keserken yüzünde hafif bir panik belirliyor.

Saat gece yarısı ve bu da tek bir anlama geliyor.

"Babam," dedim yüksek sesle, endişem zaten doruk noktasına ulaşmıştı.

Centilmenliğe yakışmayan ve benim hoşuma gitmeyecek kadar hızlı bir şekilde, penisimi Sapphire'den çıkardım ve yataktan fırlayarak, yerde duran pantolonumun cebindeki telefonumu kapmak için acele ettim, çünkü telefonum durmadan çalışıyordu.

Cole'un aramasını yanıtlıyorum. "Cole? Ne oldu?"

"Babam. Bu akşam banyoda düştü."

Kahretsin. Seramik fayanslar ve kemik asla iyi anlaşılamaz. Duyduklarımdan zaten hiç hoşlanmıyorum.

Odamın diğer ucuna, banyoya koştum ve penisimi temizlemek için bir bez kaptım. Duş almaya vaktim yok.

Telefonumu kulağımla omzum arasına sıkıştırıp, kendimi temizlemeyi bitirirken, aceleyle yatak odasına geri dönüp boxer şortumu, eşofmanımı ve tişörtümü giyerken Cole'a telefonda sorular sormaya devam ediyorum. "Nasıl?"

"Burnunun kırılmış olabileceğini düşünüyorlar ve lavaboya çarpmasından dolayı kafasının üstünde büyük bir yara var."

Allah kahretsin.

"Başka ne?"

"Çok acı çekiyor; kalçası kırılmış olabilir. Kontrol için tomografi çekmeleri gerekiyor. Düşmeden dolayı beyin sarsıntısı da geçirmiş olabileceğini düşünüyorlar. Ben de şimdi hastaneye gidiyorum. Annem, Max ve Nathan da geliyor ama annem şehir dışında olduğu için biraz daha geç gelecek."

"Bu saatte araba kullanmamalı." Keşke daha yakınlarda yaşasaydı.

"Vance onu arabayla içeri getiriyor," diyor bana.

Çok şükür. Vance, çiftlikte çalışan ve orada yaşayan bakım görevlisi.

“Tamam, hastanede buluşalım. Bana konum bilgisini gönder.”

Telefonu kapatıyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. İş yerinde genellikle baskı altında kontrolü elimde tutarım, zihnim son derece keskindir, ama birdenbire, babam, öz evladım söz konusu olunca, doğru düzgün düşünemiyorum.

“İlyas.” Sapphire’in nazik sesi beni aniden gerçekliğe döndürüyor.

Yatağın ortasından yanıma doğru geliyor, yorganı da yanında getiriyor, omuzlarına sarıyor ve sonra tam karşımda duruyor. "Sadece nefes al."

İçeri dışarı, içeri dışarı yapıyorum ama hareketlerim titrek ve düzensiz.

"Her şey yoluna girecek, Elijah."

“Bunu bilemezsin.” Başımı şiddetle sallıyorum, dehşet derimin altına işliyor, o tanıdık, inkar edilemez korku hissi kaburgalarım ve ciğerlerime doğru giderek daha da saplanıyor. Çaresizim. Kontrolüm yok ve panikim artıyor.

“Hayır, haklısın,” diye yanıtlıyor Sapphire sakın bir şekilde. “Ama bilmediğin şeylerin bunun önüne geçmesine izin veremezsin. Önce hastaneye gidip doktorun ne diyeceğini görelim.”

"Sen burada kal; ben gidiyorum," diyorum, niyetimden çok daha sert bir tonda.

“Gelmek istiyorum.” Elini uzatıp yüzümü avuçlarının içine alıyor ve aldığım her nefeste zorlanıyorum.

Gitmek gerek.

Yalnız.

Konuşmak istemiyorum.

“Sen burada kal,” diye talimat veriyorum. “Yarın çok önemli bir günün var ve uykuya ihtiyacın var.” Yarın TEDx konuşması yapacak. Binlerce kişi katılacak ve milyonlarca kişi de internetten izleyecek. Eğer babam iyi durumda değilse, hayatının en önemli olayını kaçıracağım. Haftalardır bunun için endişeleniyor, her gece ve her gün prova yapıyor. Bu çok kötü. Hem de çok.

"Emin misin?" diye soruyor, sesi endişe dolu.

Ellerim kaşınıyor, kontrolü ele alıp yerde duran kıyafetlerimizi düzeltmek için can atıyorum.

"Eminim. Lütfen her şeyi toparlayabilir misin?" Önemsiz gibi görünse de Sapphire nedenlerimi anlıyor ve kabul ediyor, ben arkamı dönüp hızla yatak odasından çıkarken o da benden uzaklaşıyor.

"İletişimi sürdürelim," diye sesleniyor arkamdan ve ben de karşılık olarak sadece elimi havada sallayabiliyorum.

"Yarın gelemezseniz de endişelenmeyin." Sesi salonda yankılandı, hayal kırıklığı açıkça belliydi.

Haftalar önce Sapphire'e söylediğim gibi, her ne zaman iyi bir şey elde etsem, elimden kayıp gidiyor, haklıymışım.

Mutluluktan uçmak geçici bir hayaldi. Gerçek olamayacak kadar güzel olduğunu biliyordum.

Sonra arabamdayım, otoyolda hızla ilerliyorum ve beni içine çekmekle tehdit eden bir korku girdabı var, beni asla geri dönmek istemediğim bir yöne doğru sürüklüyor.

Eli, masasının arkasından bana bakarak, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Onun sert üslubundan alınmamaya çalışıyorum, kabalığına duyduğum rahatsızlığı dizginlemek için duygularımı kontrol altında tutuyorum, ama sabrım tükenmeye başlıyor.

Tam bir pislik olduğunu biliyor ve buna rağmen pislik olmaktan vazgeçmiyor.

"Eğer bir şeyler sana gelmiyorsa, kendi yolunu kendin çizerek onlara ulaş." Bütün gün telefonlarıma cevap vermekten kaçınıyor. Sadece bugün değil, son üç gündür.

Onun bu acıyı çekmesini görmek beni kahrediyor, ama babası hakkında benimle konuşmayı reddediyor. Onu zorlamamaya karar verdim, çünkü onu öyle derin bir çukura sürükleyebilirim ki bir daha asla çıkamayabilir.

Homurdanıyor.

Harika, Elijah Hart'ın eski yöntemlerine geri döndük.

"Babanız bugün nasıl?" Gelirken aldığım bardak altlığına paket kahvesini koydum ve hemen yanına masasına iki kutu donut bıraktım.

"Aynı şey." Sesi soğuk.

Masasının ne kadar düzenli olduğuna dikkat ediyorum.

Babasının kötüleşen sağlığı onu oldukça olumsuz etkiliyor.

Max ve Cole'un Şu anda Daniel'in yanında olduğunu, Nathan ve Arianna'nın da evde olduğunu bildiğim için Eli'nin burada olacağını biliyordum.

Daniel'in sadece kalçası ve burnu kırık değil, dűŐme sonucu baŐına aldığı darbe nedeniyle beyni endiŐe verici seviyelere ŐiŐtiĐi için basıncı azaltmak amacıyla acil ameliyat geçirmesi gerekti ve hâla bu durumdan uyanamadı.

Daniel'in yanında oturmak için sırayla oğlanlar ve Michelle yer alıyorlar, Nathan hariç, çünkü Daniel'in kazasından sonraki gece Arianna doğum yaptı ve ölen kız kardeşinin adını verdikleri küçük bir kız çocuğu dünyaya getirdi.

Bu, karanlık bir dönemde çok ihtiyaç duyulan bir umut ıŐıĐıydı.

Riley'den küçük bir kucaklama özlüyorum çünkü onu sadece bu sabah Daniel'i ziyaret ettiğimde Nathan'ın bana gösterdiği bir fotoğrafta gördüm, Eli'yi de orada görmeyi umuyordum ama yoktu.

Alarmım almadan önce o çoktan evden ayrılmıŐtı.

Ne bir not bırakmıŐtı, ne de işe gittiğini bildiren bir mesaj.

Sadece sessizlik, tıpkı Şimdi olduğu gibi.

Benden uzaklaşıyor, beline ağır bir çapa bağlanmış gibi, çoktan çekip gidiyor.

"Benimle konuşabilirsin, biliyorsun. Ben buradayım senin için," diyorum nazikçe.

Parmakları sandalyesinin koluna kenetlenmiş, eklemleri bembeyaz kesilmiş halde, "Her Şeyi sözlerle düzeltemezsin, Sapphire," diye karşılık veriyor.

"Biliyorum, ama belki yardımcı olur." Karşısına oturuyorum. Odadaki hava, ilk akşam yemeğine çıktığımız geceyi hatırlatıyor. Yine yabancılar gibi davranıyoruz.

"Hiçbir faydası olmayacak. Ne meditasyon, ne Şarkı terapisi, ne de lanet olası karaoke yapmak, çünkü kutlayacak hiçbir Şeyim yok." Sesini

yükseltiyor ve sesi çelik gibi, neredeyse yaptığım işe ve yaptığım aktivitelere karşı küçümseme dolu.

"Böyle bir şey yapacağımı asla söylemedim," dedim soğukkanlılıkla, onun itibarımı zedeleyen ve yaptığım işi küçümseyen tavrı beni incitmişti.

"Ama sen bunu düşünüyorsun. Beyninin aşırı çalıştığını, beni nasıl düzelteceğini, bana nasıl yardım edeceğini, kendimi nasıl daha iyi hissettireceğini, nasıl gülümsetip sevinçten zıplatacağını umutsuzca düşünmeye çalıştığını duyabiliyorum. Oysa istediğim son şey bu, Sapphire." Sözlerini dişlerinin arasından hırıldayarak söylerkenki öfkesi o kadar yoğundu ki, keskin sözleri beni paramparça etti.

"Öyle düşünmüyordum." Asla. Bunun yerine, geri çekiliyor, ona alan açıyor ve ihtiyaç duyduğunda yanında oluyordum.

Ağzından acı bir tını dökülerek alaycı bir şekilde, "Bundan şüpheliyim. Ve şunu da belirtiyim, ne parıltılar, ne gökkuşakları, ne de senin parlaklığın benim bulunduğum yere ulaşmayacak." dedi.

Onun tatsızlığı karşısında irkiliyorum, sanki içindeki bir şey daha paramparça oluyor, sanki benim sıcaklığım, ışığım ve kahkahalarım içine düştüğü o boşluğa ait değilmiş gibi, yanaklarımdan tüm renk soluyor.

Yüzüm bembeyaz kesildiğini görünce, söylediği sözleri geri alamayacağını anladığı için şok olmuş bir ifade yüzüne yayıldı; sanki en parlak şeylerin bile fazla zorlandığında nasıl solabileceğini fark etmişti.

Ayağa kalktığımda aramızdaki hava soğuyor, duvardaki saatin her tıkırtısıyla mutluluğum azalıyor.

"Gitmem gerek." İki saat önce yola çıkmış olmalıydım. "Bu gece ailemin yanına gidiyorum." Eli'nin kullanması gerekiyordu ama babasının rahatsızlığı nedeniyle Mistee hafta sonu için arabasını bana ödünç verdi.

"Pekala." Sesi bomboş bir mezara benziyor.

İyi.

Bunların hiçbirinde iyi bir şey yok.

Oğlumun ilk kez ailemle tanışacağı için çok heyecanlıydım ve onları neredeyse altı aydır görmediğim için, randevuyu iptal etmemeye ve yalnız gitmeye karar verdim.

Eli masasına oturdu, işine koyuldu ve gözlerini bana değil, ekrana dikti.

"Öyleyse, döndüğümde görüşürüz." İçimde hiç de iyi bir his olmasa da, iyiymiş gibi görünmeye çalışıyorum.

İçten içe, Eli'nin tökezleyeceğinden hep korkuyordum. Daniel'e bundan daha ciddi, daha kötü bir şey olursa onu kaybedeceğimi biliyordum. Ayrıca bir gün, sonunda, neşeli kişiliğimin ve bana bunu sevdiğini söylemesinin onun için fazla gelebileceğini de anlıyordum.

Belki birkaç gün, davranışlarının ne kadar incitici olduğunu düşünmesini sağlayabilir ya da beni hiç düşünmeyebilir.

Önemli değil, onu düşüneceğimi biliyorum.

"Annemden ve babamdan sana biraz bal getireceğim," dedim, onu bu kadar kolay bırakmayı reddederek.

Başını salladı, sanki benim hiçbir önemi yokmuş gibi beni geçiştirdi.

"Elijah," diye başlıyorum, kendimi tutmaya çalışarak, "Biliyorum acı çekiyorsun, ama bu, içten içe gerçekten kastetmediğini bildiğim halde sert şeyler söyleyerek acını yayman gerektiği anlamına gelmiyor. Seni seviyorum Elijah, tüm kusurlarınla ve bana gizlice anlattığın en büyük korkularını asla sana karşı kullanmazdım. Ama az önce söylediklerin acımasızcaydı. Sadece güvensizliklerimi eleştirmekle kalmadın; onları daha da kötüleştirdin, korkularımı çok daha büyük hissettirdin ve hepsini gerçeğe dönüştürdün. Umarım bu hafta sonu ne istediğini düşünmek için sana zaman verir." Çünkü artık bunun ben olduğumdan emin değilim.

"Güle güle, Elijah. Pazartesi döneceğim." Boğazımda bir yumruk oluşmuş, duygularım kabarmış bir halde kapıdan fırladım ve ağlamamak için kendimi zorlayarak hızlı adımlarla yürüdüm. Yutkunarak, gözyaşlarımı tutmak için umutsuzca derin bir nefes aldım.

Ağlamak istemiyorum. Ağlamayacağım.

Daha önce hakkımda daha kötü şeyler de duydum, özellikle neşeli kişiliğim ve bazı insanların bunu taklit ettiğimi veya depresyonumu gizlediğimi düşündükleri konusunda, ama bunların hiçbiri doğru değil.

Ama o sözleri, beni sevdiğini iddia eden ve o zamandan beri bir daha söylemeyen o adamdan duymak, daha derinden, iliklerime kadar işledi.

Sesim onun için çok yüksek, oysa tek istediği sessizlik.

Onun istediği sadece gri iken ben onun için fazla renkliyim.

Doğrusu, ben onun için fazlayım, ama nasıl daha az olacağımı bilmiyorum.

Sarsıntı, gıcırdama, sürtme... Silecekler gürültülü bir Şekilde n cama sürtünüyor, görevlerini en iyi Şekilde yapmaya çalıŐıyorlar ama baŐaramıyorlar, sağanak yağmur altında gürültülü bir Şekilde ileri geri sallanıyorlar.

En yüksek ayarda bile nm neredeyse hiÇ göremiyorum.

"Tamam Sapphire, sakin ol, bunu baŐarabilirsin."

Bir yılı aşkın süredir yağmurda araba kullanmadım ve direksiyonu çok sıkı tutmaktan parmak boğumlarım bembeyaz oldu.

Bu sabahki hava raporunda yağmurdan hiÇ bahsedilmedi. Gerçi, düşündüm de, Sierra eteklerinin hava durumuna bakmamıŐtım.

"Neden kontrol etmedin, Sapphire?" diye kendi kendime soruyorum boş arabanın içinde.

Silecekler, daha da Őiddetlenen ve adeta bir cam perdesi gibi görünen yağmuru süpürmeye çalışırken, vadide yankılanan alçak bir uğultu daha duyuluyor.

İlk başta gürültüyü gök gürlemesi sandım, ama yerin hafif, mide bulandırıcı bir Şekilde sarsılması, bunun çok daha kötü bir Şey olduğunu düŐündürdü. Belki de bir deprem.

Gaz pedalına biraz daha bastım, silecekler Şimdi cama takılıyor, nefesim gibi tekliyor.

İleride, asfaltın görünen kısımları koyu, kaygan bir petrol denizini andırıyor.

Bir uğultu daha duyuldu, alçak bir uğultu, öncekinden daha yakın.

“Bu gök gürültüsü değil.” Başımı eğip ne olduğunu anlamaya çalışıyorum ama nafile. Yağmur o kadar şiddetli ki, hiçbir şey göremiyorum.

Lastik gıcırıyor, takılıyor, takılıyor, ağaçlardan düşen yapraklar ve çamur parçaları ön cama yapışıp görüşümü daha da bulanıklaştırırken lastik cama sürtünüyor.

Zaten zor bir gün geçirdim; yalnız uyanmakla başladı, sonra Eli'yi bulmak için şehrin yarısını bisikletle geçtim, onu masasında buldum ve bana kısaca beni etrafında istemediğini söyledi, şimdi de bu.

İncil'deki tufana hiç gerek yok. Sırada ne var? Çekirgeler mi?

Arka aynadan geriye baktığımda, az önce geçtiğim yamaçtan bir şeyin düştüğünü gördüm.

"Bu da neydi böyle?"

İçimden bir ses durmamı söylüyor ama ben devam ediyorum. Belki de birazdan yağmur duracak.

Arkadan bir şey tekrar parıldadı ve bana doğru geliyormuş gibi gelen kükreyen bir gök gürültüsü her yerden yankılandı.

Sonra arkamda bir şey belirdi.

Hızlı ve korkutucu.

Bir kaya.

Sadece bir kaya parçası değil, neredeyse evim büyüklüğünde bir kaya parçası, yoldan aşağı yuvarlanarak bana doğru geliyordu.

Sanki ağır çekimdeymiş gibi, yukarıdaki yamaç hareket etmeye, yavaşça kaymaya ve yer değiştirmeye başlıyor; arkamda ve önümde bir toprak ve ağaç duvarı çöküyor. Bir başka kaya parçası yola düşüyor ve kaputa çarpıyor.

Şu anda bir toprak kaymasının ortasındayım.

Sonra araba savrulmaya başladı, lastikler ıslak çakılda gıcırdadı ve kaydı, tekerlekler kontrolden çıktı.

Silecekler, artık tamamen işlevsiz bir şekilde çırpınmaya devam ediyor, çamur dalgasının ön camı kaplamasıyla düzensizleşen vahşi ritimleri devam ediyor.

Aniden araba durdu ve beni kapıya doğru savurdu, hırpalanmış ve biraz da morarmış hissediyordum. Sonraki hamlemi düşünmedim bile; tek bildiğim, burada oturup bir toprak kaymasıyla vadiye sürüklenmeyi bekleyemeyeceğimdi. Arabanın dışında ne olacağını bilmeden, emniyet kemerimi çözdüm, kapıyı açtım ve arabadan fırlayıp fırtınanın içine atladım.

Yüzümü yağmurdan koruyarak kısa bir an için arkama döndüm ve arabanın arkasının, lav gibi akan, vadiden aşağı doğru hızla kayan, her yere çamur saçan ve şelaleyi andıran bir çamur selinin altında yarı yarıya gömüldüğünü gördüm.

Aman Tanrım, öleceğim.

Koşmaya başladım, ayaklarımın altındaki çamur kalınlaştı ve ıslandı, zemin kayganlaştı ve çamur haline geldi.

Omzumu çevirip bir kez daha baktığımda, arabanın çamur içinde tamamen kaybolmadan önceki son görüntüsü, vadinin derinliklerinde gözden kaybolan farları oluyor.

Koşmaya devam ediyorum ama kaygan tabanlı botlarım amansız çamurda hiçbir tutunma sağlamıyor. Umarım birileri bu yoldan geçer diye dua ediyorum ama sonra bileğimi burkuyorum ve dengemi kaybediyorum.

Sırılsıklam olmuş bir halde tepeden aşağı yuvarlandım, vadinin derinliklerine doğru kayarak, bir o yana bir bu yana savrulup durdum, sonunda tamamen durdum.

Sonra sessizlik.

Bir bez bebek gibi oradan oraya savrulmaktan vücudum garip açılara yayılmış halde inliyorum. Yağmur aralıksız yağmaya devam ederken

karnımı tutuyorum, midem bulanıyor ve yönümü şaşırmış hissediyorum, titriyorum ve kemiklerime kadar donmuş haldeyim, çamur, dallar ve yapraklarla kaplıyım. Ayak bileğim ağrıyor ve yuvarlanırken bir taşla çarpmaktan yanağım yanıyor. Öğürerek ağızımdaki çamuru tükürüyorum, yağmur gözlerimi bulanıklaştırıyor.

Ama hayattayım.

Tanrılara şükürler olsun.

İşte o zaman duydum: çatlama sesi ve yukarıdan gelen bir başka gürleme.

Daha çok çamur, daha çok yağmur.

Kaos.

"Hayır!" diye bağıriyorum, yerçekiminin tüm anlamını yitirdiği anda.

Sonra... hiçbir şey.

“Eli.” Biri beni sarsarak uyandırıyor. “Uyan.”

Gözlerimi hızla kırıştırarak, bulanık ve parçalı görüşümle odaklanmaya ve etrafıma bakmaya çalışarak açıyorum. Yarı kapalı perdeler duvarlara çizgili gölgeler düşürüyor.

Hastanedeyim, babamın yatağının başındayım. Monitörlerin ve ekipmanların bip sesleri, solunum cihazının babamın ciğerlerine hava üfleyip vermesi...

O hayatta.

"Özür dilerim, uyuyakalmış olmalıyım," dedim Cole'a, sesim uykulu bir şekilde.

"Birkaç saat boyunca," diyor, eğlenmiş bir ses tonuyla ve spor salonuna gitmeye hazır bir şekilde, spor kıyafetleriyle.

Kafam karışmış bir şekilde duvardaki saate baktım: saat sekizdi.

"Sabah mı oldu?"

"Evet."

Bütün gece bu sandalyede uyudum, boynumun tutulması da bunun kanıtı. Sandalyeyi bir o yana bir bu yana yuvarlayarak, parmaklarımı boynumdaki kaslara bastırıyorum, sonra da ağrıyan vücudumu germek için kollarımı başımın üzerine kaldırıyorum; sanki ağır siklet bir boksörle birkaç raunt dövüşmüş gibiyim. Kahretsin, çok acıyor.

Sadece bedenim değil, kalbim de.

"Berbat görünüyorsun." Cole kapüşonlu kazağını çıkarıp kapının arkasına astı.

"Kendimi daha kötü hissediyorum." Perişan hissetmeyi hak ediyorum. Sapphire'e söylediklerimden sonra, daha azını hak etmiyorum.

D n büyük bir hata yaptım. Hem de çok büyük.

Ne dediğimi ben bile bilmiyorum. Bu asla ben değilim.

Sonra bana tekrar beni sevdiğini söyledi ve ben ona karşılık vermeden ofisimden öfkeyle  ıktı. Eve gidip Ghost'u beslemem lazım, en azından bunu ona bor lıyım. Ve bir özür; en büyük  zr  o hak ediyor.

Dün gece özür dilemek için onu birkaç kez aradım ama her seferinde telesekretere düştü. Belli ki benimle konuşmak istemiyor ve onu suçlamıyorum.

Ben acımasızdım.

Kınayıcı.

O, hayatımda başıma gelen en güzel şeydi ve ben onu kendimden uzaklaştırdım.

Sonsuza dek mi? Umarım hayır. Onu seviyorum ve bunu ona söylemeliyim. Bilmesi gerekiyor.

"Güvende olduğunu Sapphire'e bildirmek için mesaj atmalısın. Senin için endişelenecektir."

"Sanmıyorum." Derin ve ağır bir nefes veriyorum. Cole'a bakamadan yerde ilginç bir nokta buluyorum, suçluluk duygum onun hissedebileceği kadar somut. "D n ona s ylememem gereken bazı şeyler söyledim."

Cole yanıma oturdu. "Ne oldu?"

"Hata yaptım, olan bu kardeşim."  ne eğildim, dirseklerimi dizlerime koydum ve ellerimi sa larımin arasından geçirdim. "Ben... ben..." Acımasız sözlerimi tekrarlamaya bile kendimi zorlayamadım.

Cole elimi omzuma koydu. "Bana anlatabilirsin Eli. Bana güven."

Nereden başlayacağımı bile bilmiyorum.

Aramızda uzun bir sessizlik oluyor ve ona söylemek üzere olduğum şeyin, şimdiye kadar onunla paylaştığım en samimi ve gerçek şey olduğunu biliyorum.

“Önce size söylemem gereken bir şey var,” derken sesim alçalıyor, derinleşiyor ve titrek bir hal alıyor.

"Nedir?"

Gözlerimi yere dikmiş, avuçlarımı dizlerime sıkıca kenetlemiş bir şekilde yutkunmaya devam ediyorum. “Obsesif kompulsif bozukluğum var. Bir türü. Babamın hastalığı tarafından tetiklenen, 'tam doğru' obsesif kompulsif bozukluğu deniyor. Bazen çok kötü oluyor. Şeyleri hizalamak, nesneleri düzeltmek. Temizlik yapmıyorum, saymıyorum, kafamda tam doğru olana kadar şeyleri sıralıyorum. Bazen bunu tekrar tekrar yapıyorum. Sanki bir döngüye sıkışmış gibiyim. Bazen çok karanlık oluyor.”

Gözlerimi ona çevirdim ama Cole'un ifadesi yumuşak ve sıcaktı. Yargılayıcı değildi. Hiçbir şey söylemedi, devam etmem için omzumu hafifçe sıktı.

“Sana ya da kimseye söylemek istemedim,” diye ekledim. “İnsanların bana farklı bakmasını istemedim. Herkes her şeyin üstesinden gelen güçlü bir adam olduğumu düşünüyor. Ama gerçek şu ki, babama teşhis konulduğundan beri kafamda garip bir şey oldu ve babamın hastalığı hakkında hiçbir şey yapamayacağım için etrafımdaki her şeyi kontrol etme ihtiyacımı tetikledi. Bu yüzden düzeltiyorum, hareket ettiriyorum, yeniden düzenliyorum, hizalıyorum, sonra rahatsızlık hissi geçene kadar her şeyi tekrar ediyorum. Neden yaptığımı açıklayamıyorum. Terapistim bunun stres seviyeleri ve belirsizlik duygularıyla ilgili olduğunu söyledi.” Söylemek istediklerimi zar zor tamamlayabiliyorum ama kelimeleri zorla ağızımdan çıkarıyorum. “Babam olmadan hayatın nasıl olacağı konusundaki belirsizlik.”

Başımı sallayıp alnımı ellerimin arasına gömdüm, parmaklarımı saç derime bastırdım. "Babam hakkında gerçeği öğrendiğimizden beri kendi

beynimle savaşıyorum ve bundan nefret ediyorum. O gün içimde bir şey koptu."

İtirafımın ağırlığı aramızda ağır bir yük gibi duruyor.

Cole öne eğildi. "Sen hâlâ sensin, hâlâ Eli, hâlâ benim kardeşimsin. Hiçbir şey bunu değiştiremez."

Yavaş ve titrek bir nefes verdim, omuzlarım bir santim düştü. "Aylardır iyileşme gösteriyor."

"Sapphire ile tanıştığından beri mi böyle?" Onun benim için ne kadar iyi olduğunu biliyor.

Onun benim için ne kadar iyi olduğunu biliyorum.

"Evet," diye yanıtlıyorum.

"Babamın düşmesi bunu tekrar tetikledi mi?"

Başımı sallıyorum, çenem sıkı, dişlerimi sıkıyorum. "Kontrol etme, düşünceler, rutin, hepsi birden geri geldi ve durduramadım." Şakaklarımı ovuyorum. "Ve Sapphire'i tanıyorum, dün bana bakış şeklini gördüm, sanki beni düzeltmek istiyormuş gibiydi çünkü iyi olmadığımı görebiliyordu. Ondan kaçınıyorum ve her ne zaman bana ulaşmaya çalışsa, geri çekiliyorum. Sanki onu kendimden, hastalığımın koruyormuşum gibi. Bilmiyorum. Artık hiçbir şeyin anlamı yok. Onu içeri alamadım." Şakağımla oynuyorum. "Bu yüzden ona ışıltısı ve parlaklığıyla beni düzeltemeyeceğini ve denemesini istemediğimi söyledim. Sanki her şey onunla ilgiliymiş gibi görünen şeyler söyledim, oysa aslında her şey benimle ilgiliydi, çünkü çok korkuyorum ki çok fazla şey görecektim, en kötü yanıma görecektim ve sonunda pes edecektim. İyi olan her şey ya gider ya da kalıcı olmaz."

Cole beni düzeltiyor: "Onu uzaklaştırmaya çalışırsan uzun sürmez."

Yukarı bakıp hastane yatağında yatan babama bakıyorum, kalbim onun için acıyor ve hayatının son birkaç yılda ne kadar dramatik bir şekilde değiştiğini görüyorum.

Kardeşim zor zamanlar geçirdiğimi biliyor ve şöyle diyor: "Babam vefat ettiğinde, bunu hiçbirimiz engelleyemeyiz. Önemli olan tek şey, onunla geçireceğimiz zamanı nasıl değerlendirdiğimiz. Bu, bugün gibi günlerde bile onun yanında oturmayı içeriyor."

"Safir de aynısını söyledi." Burnumun altını siliyorum, sesim titriyor, duygularıma yenik düşerek gözlerim yanıyor.

Cole, "Babam Sapphire'i çok seviyor," diyor. "Her ziyaretimde ondan bahsediyor. Uyandığında onun burada olmasını bekliyor olacak."

Tanrım, gerçekten de yapacak. Boynumu geriye doğru büküp tavana bakıyorum, ciğerlerime hava çekiyorum. "Dün kendimi kaybettim ve ona inanılmaz derecede kaba şeyler söyledim. Sanki kendime alan açmak, tekrar kontrolü ele geçirmek için yapıyormuşum gibi? Bilmiyorum. Bana tavsiye bile vermedi ya da yardımcı olmak için ne yapmam gerektiğini söylemedi. Ben de hemen yanlış sonuçlara vardım."

"Ve başardığın tek şey, hayatının aşkını kendinden uzaklaştırmak oldu; oysa onun tek istediği, hazır olduğuunda yanında olmaktı. Korkmuş gibiydin. Kafanın içindeki fırtına bir kere başladıktan sonra, onu durduramadın."

Cole haklı. "Ne zamandan beri bu kadar zeki oldun, kardeşim?"

Omuz silkti.

"Ama acımasız davrandım."

"Peki, bunu düzeltmek için ne yapacaksınız?"

Anında kendimi daha iyi hissettim ve kafamda bir ışıık yandı. "Git onun yanına."

"şimdi mi?" diye soruyor Cole, saate bakarak.

"Evet. şimdi."

Cole'un kaşları çatıldı. "Bir dakika, Sapphire'in ailesinin Sierra dağlarının eteklerinde yaşadığını söylememiş miydin?"

"Evet, neden?"

Cole bir anlığına donakaldı, hiçbir şey söylemedi, ağzını kapatarak dilinin ucundaki her neyse onu ağzından kaçırmamaya çalıştı.

"Cole!" diye bağırdım.

Cebinden telefonunu çıkarıp, daha önce hiç görmediğim kadar hızlı bir şekilde yazmaya başladı, sonra ekranını bana gösterdi ve ben de haberin başlığını okudum.

Şiddetli Fırtına Sierra Dağ Etekleri Bölgesini Vurdu, Toprak Kaymasına Neden Oldu

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, nabzım damarlarımda adeta yangın gibi hızla atmaya başladı.

"Dün gece onu aramaya çalıştım. Açmadı." Bir keresinde bana, bana kızgın olsa bile telefonu açacağını, çünkü yetişkin olduğunu ve duygusal oyunlar oynamadığını söylemişti. "Ona bir şey oldu." Biliyorum. İçimde tarif edemediğim bir his var.

Cole duruma el koyarak, "Bir daha dene," diye talimat verdi.

Hemen ayağa fırladım, babamın yatağının yanındaki komodinin üzerinden telefonumu aldım ve Cole'un duyabilmesi için hoparlöre aldım, ama çağrı doğrudan sesli mesaja yönlendirildi.

Cole, güçlü ve buyurgan bir sesle, "Annesinin ve babasının iletişim numarası sende var mı?" diye sordu.

"Hayır, ama en yakın arkadaşı Mistee yapacak."

"Onu ara. Hemen şimdi." Telefonumu işaret ediyor.

Mistee'yi aradım, o da Sapphire'e ulaşamadığını doğruladı ve Sapphire'e bir adım daha yaklaştım. Sonra bana verdiği numarayı çevirdim, bir o yana bir bu yana yürüdüm, Sapphire'in bana kızgın olduğunu ve bu yüzden dün gece telefonuna cevap vermediğini, tüm kalbimi verdiği kadına hiçbir şey olmadığını umarak dua ettim.

"Merhaba?" diye bir kadın sesi cevap veriyor.

Birden donup kaldım ve boğazımı temizledim. "Hey, hanımefendi, beni tanımıyor olabilirsiniz ama bu Sapphire'in erkek arkadaşı Eli Hart."

"Merhaba, Eli." Sesi tıpkı Sapphire'e benziyor, neşeli ve canlı.

Duygularımı kontrol altına almaya ve sesimdeki telaşı gizlemeye çalışarak elimi saçlarıma götürdüm. "Sapphire ile konuşabilir miyim acaba? Telefonunu birkaç kez aradım ama açmıyor."

"O burada değil, canım."

"Orada değil derken ne demek istiyorsun?" Birden donakaldım ve saçlarımin uçlarını çılgınca çekiştirdim.

"Yani, dün gece gelmedi mi?"

"Ne? Hiç mi değil?"

"Hayır, hava durumu uyarısı yüzünden fikrini değiştirdiğini düşündüm ama genellikle gelmeyecekse bana haber verir."

İçimde derin bir korku girdabı var, midemi kemiriyor ve kusacak gibi hissediyorum. "Az önce Mistee'yi aradım; arabasını ödünç almış ve dün gitmiş."

Bütün bunlar benim hatam. Onunla gitmeliydim ya da kalmasını sağlamalıydim. Ofisimden çıktığında peşinden koşmalıydim. Kalması için yalvarmalıydim, ne kadar üzgün olduğumu, söylediklerimin yanlış olduğunu ve onu sevdiğimi söylemeliydim.

"Sabah boyunca havadan itfaiyeciler ve helikopterler uçtu."

Sapphire'in anne ve babasının sağlığı konusunda endişelenerek, "İkiniz de güvende misiniz?" diye sordum.

"Evet. Heyelan birkaç mil uzaktaydı. Bizi tamamen teğet geçti."

Kalbimle ellerimi birleştiriyorum, onların zarar görmemiş olmaları beni rahatlatıyor.

"Eli, Sapphire nerede?" Sapphire'in annesi sustu. "Benim Sapphy'm nerede?"

Dürüstçe cevap veriyorum: "Bilmiyorum. Ama onu bulacağım."

"Bebeğimi bulmalıyız, Eli." Sesi titriyor.

"Yapacağız. Söz veriyorum. Arabanız var mı?"

"Evet."

“Olay yerine arabayla gidebilir misiniz? Orada bir Olay Yönetim Merkezi olmalı. Yaralılar için bir triyaj ve tedavi alanı bulunacaktır.”

Eğer o incinirse, kendimi asla affetmeyeceğim. Şu an bunu düşünemem.

Sapphire'in annesi, "Şimdi gidiyoruz," diye ekliyor.

"Ve itfaiyeyi arayın," diye talimat veriyorum. "Kayıp olduğunu bildirin."

Kızım kayıp.

Hayatımda hiç bu kadar çok uçak uçurmayı istememiştim. Eğer uçurabilseydim, çoktan hastaneden çıkmış ve yola koyulmuş olurdum.

"Olay komuta merkezini bulur bulmaz seni arayacağım, Eli."

"Lütfen, lütfen," diye yalvarıyorum, "en kısa sürede beni arayın hanımefendi."

“Bu Lydia. Craig ve Lydia.”

“Tanıştığımıza memnun oldum, Lydia.” Keşke daha iyi şartlar altında olsaydı. “Sapphire iyi olacak.”

Lydia sesini alçaltarak, “Slab City’deki kum fırtınalarından sağ çıktı; bir yağmur fırtınasından da sağ çıkabilir,” dedi.

Peki, toprak kaymasından sağ çıkabilir mi? Bu bambaşka bir konu. Düşüncelerimi kendime saklıyorum.

“Beni ara,” dedim Lydia hızla Craig'e olanları anlatmaya başlamadan önce; hızlı konuşmasındaki hafif panik beni de daha çok paniğe sürükledi. Lydia ile olan görüşmeyi sonlandırdım.

Cole çoktan telefon görüşmesi yapıyor, harekete geçiyor, konuşmamı engellemek için parmağını havada tutuyor. "Hey, Keller, nasılsın dostum?" Keller'ın cevap vermesine izin veriyor. "İyiyim, iyiyim, hey, acilen yardımına ihtiyacım var. Hala arama kurtarma pilotu musun?" Cole zaferle havaya bir yumruk atıyor. "Kesinlikle, kendi helikopterin var mı? Ya da ben senin için bir tane bulabilirsem uçurabilir misin?"

Max, Paige ile birlikte her gün yaptıkları gibi babalarını ziyaret etmek için kapıdan içeri giriyor. Onunla her şeyi yoluna koymasına çok sevindim;

birbirleri için daha mükemmel olamazlardı.

Max "Ne oluyor?" diye sorarken, onları susturmak için parmağımı ağzıma götürdüm.

Hemen ona yetiştim, sonra Cole ile birlikte babamın yanağından hızlıca öpüp veda ettik, onu sevdiğimizi söyledik. Etrafında olup biten kaostan habersizdi. Cole ile birlikte havaalanına doğru kapıdan fırladık ve hastane koridorunda koşarken Max'e seslenerek ondan ve Paige'den Ghost'u kontrol edip daireme gelip onu beslemelerini rica ettim.

Farkına bile varmadan kendimi Cole'un arabasında buldum ve bizi havaalanına götürüyordu. Orada, kızımı bulmamıza yardımcı olabilecek bir helikopteri olan arkadaşı Keller ve son derece yetenekli bir acil durum müdahale görevlisi olan Dexter ile buluşmayı ayarlamıştı.

Sıkı tutun Sapphire, seni kurtarmaya geliyorum bebeğim.

Keller'ın KA-SAR1 arama kurtarma helikopterinin pervanelerinin vızıltısı ve uğultusu sürekli olarak helikopterin gövdesini sallıyor. Keller, ben ve Keller'ın vinç paramediği Dexter'ın gözcülük yaptığı, etkilenen bölgenin etrafında yaklaşık bir saattir daireler çizerek Sapphire'i bulmaya çalışıyor ve hâlâ onu bulamadık.

Helikoptere binerken Lydia beni aradığında, bir umut ışığı olduğunu düşündüm; oysa aslında arayıp bana sadece Sapphire'i kayıp olarak bildirdiğini söylemişti.

Kayıp. Durumu bilinmiyor.

Kahretsin.

Bilinmezlik beni yavaş yavaş öldürüyor.

“Neredesin bebeğim?” diye mırıldanıyorum kendi kendime, aşağıda uzanan, çamur, toprak ve ağaçlardan oluşan, vadinin içinden bir yol açmış ve yamaçta derin bir yara izi bırakmış enkaz yığınınına bakarken.

Keller'ın cızırtılı sesi kulaklıktan geliyor, neredeyse motor gürültüsünün içinde kayboluyor. "Gözlerinizi dört açın. Enkazın arasından pek bir şey göremiyorum. O yamaç tam bir kaos. Ağaçlar, evler, her şey gitti. Durun. Bir hareket algılıyorum."

“Nerede?” Dikkat kesilip tetikte bir şekilde, sırtım çelikten yapılmış gibi dikleşirken, gözlerim kokpit camından sağa sola fırlayarak etrafa

bakındı.

“Dere yatağının aşağısında.” Keller, birini gördüğünü düşündüğü yeri işaret ediyor.

Keller helikopteri hafif bir dönüşe sokarken yana yatıyor, hareket ettikçe alçalıyor, rüzgar onu hırpalıyor; her güçlü rüzgar esintisi metal panelleri dövüyor ve pervanelerin gürültüsü her şeyi bastırıyor.

Keşke kendi düşüncelerimi bastırabilseydi. Sahip olmak istemediğim düşünceleri. Safir taşının olmadığı karanlık bir yere götüren düşünceleri.

Keller kulaklık aracılığıyla, "Onu görebiliyor musunuz? Bakın! Orada! Sağınızdaki açıklıkta." diye soruyor.

Kalbim ağzıma geldi, onu keşfetmenin şoku, adeta ateşlenen bir top mermisinin tüm gücüyle üzerime çöktü.

“Onu görüyorum!” diye haykırdım, sesim heyecan ve endişe karışımıyla yükseliyordu. Çamur içinde, bir ağaç kütüğüne zar zor tutunuyordu ama bilinci yerindeydi. Üzerindeki çamur tabakalarının arasından parlayan pembe saçları ve pembe elbisesi artık pembe değil, bulanık ve kahverengiydi. İşte o zaman bizi fark etti, yukarı baktı ve titreyerek, dişleri birbirine çarparak, o büyük, güzel gözleriyle yukarı bakarak, bir elini havada sallayarak bize işaret etti. Beni görüyor mu acaba?

"Üs, burası KA-SAR1. Şahsı görüntülüyoruz. Bilinci yerinde, dere yatağının yakınındaki bir ağaç kütüğüne tutunmuş durumda."

"Anlaşıldı, KA-SAR1," diye yanıtladı üs hemen.

Arkamdan Dexter harekete geçti, emniyet kemerini çözdü, güvenlik kemerini kontrol etti ve kendisini ve sedyeyi kurtarma operasyonuna hazırladı.

Motorun mekanik gürültüsü aralıksız devam ediyor; bu uğultu tüm vücudumu titretiyormuş gibi hissettiriyor.

O hayatta.

Ama henüz güvenli değil.

Sıkı tutun bebeğim.

Keller kendi hareketini açıklayarak şöyle diyor: "Hava hızı sabit, irtifa korunuyor. Havayı havada asılı kalacak şekilde alçaltıyorum."

Ardından helikopteri yavaşça aşağı indirerek bizi Sapphire'e yaklaştırıyor.

Keller, ustaca bir kolaylıkla Sapphire'in tam yüz fit yukarısında havada asılı kalıyor ve onu benim görüş alanımdan engelliyor.

Kahretsin. Keşke onu görebilseydim.

Keller kulaklık aracılığıyla, "Dexter, yan kapıyı açıp sedyeyle vinçle aşağı inebilirsin," diye talimat verdi.

Dexter kendini ve sedyeyi vinç kablosuna bağladıktan sonra ağır kapıyı açtı ve rüzgar ile motor gürültüsü dayanılmaz seviyelere çıktı; kulakları sağır edici bir gürültüydü.

Kabloların açılma sesi duyulmaya başladı. Aynı anda Dexter, sedyeyle birlikte helikopterin açık kapısından dışarı süzülerek gözden kayboldu ve midem alt üst oldu. Haftalar önce kendimi bir türlü yapamadığım bir şeyi, bu kadar zarafetle ve kolaylıkla yapmasına neredeyse imreniyordum.

Keller, Base'e "Kurtarma operasyonunu başlatıyorum" diye bilgi veriyor.

"Anlaşıldı, KA-SAR1," diye yanıtlıyorlar.

"Ne yapabilirim?" diye soruyorum.

Keller sakin bir tonda, "Sakin ol," diye yanıtladı. "Bunu Dexter ve bana bırak."

Sakin ol mu? İçim alt üst olmuşken bunu nasıl söyleyebilir? Midem bulanıyor.

Bu adamların futbol takımından daha fazla cesareti var. Bu işi yapmak için doğmuşlar.

"Dexter şimdi kendini aşağıya indiriyor, birkaç dakika içinde güvende olacak Eli," diye beni rahatlatı Keller.

"Aşağı inip onu da kurtaramaz mıyım?" Bu beni dehşete düşürüyor; yerden çok yüksekteyiz ama yine de yapmak istiyorum. Kendimi çok

Çaresiz hissediyorum.

“Yapamazsın Eli. Güvenli değil ve sen eğitimli değilsin. Dexter en iyisi. Bana güven.”

“Umurumda değil.” Başıımı sallıyorum, yerimde kıpırdanıyorum, sinirlerim beni helikopterden atlayıp onu kendim kurtarmak istememe itiyor. Yükseklik korkum umurumda değil. Aşıağıdaki benim kızım.

Keller bu kez çok daha kararlı bir şekilde cevap verir: “İkinizi de kaybedemem. Sakin olun. Şimdi dediğimi yapın ve kıpırdamadan oturun.”

Yenilgiyi kabul edip Keller'ın talimatlarını yerine getiriyorum, başımı sallıyorum, sinirlerim diken üstünde.

Ona çok yakın olmamıza rağmen hl çok uzakta olduğumu hissettiğim için kalbim göğsümde çok hızlı çarpıyor.

“Beni dikkatlice dinle, Eli.” Dexter'ın çatlak sesi kulaklarımda beliriyor. “Neredeyse vardım, yirmi metre kaldı. şmş ve ıslak ama kızın gülümsüyor. Şimdi on metre.” Sonra. “İniş tamamlandı. Kendimi ve sedyeyi zmem gerekiyor. Sabırlı ol Eli, onu sedyeye koyup güvenli bir şekilde götüreceğim kısa sürede.”

“Lütfen ona burada onun için bulunduğumu söyle, Dexter.”

Dexter onun adını seslenir. “Sapphire, seni kurtardım. Artık güvendesin. Eli helikopterde; bunu bilmeni istedi.”

Ve Dexter, Sapphire'i sedyeye bağlarken, ona nazikçe ve sakın bir şekilde işlemleri anlatırken, aşıağıda neler olup bittiğini göremiyoruz.

Sabırsızlık dizimi titreyen bir ekirge gibi zıplatıyordu, ta ki sonunda Dexter duymayı çok istediğim sözleri söyleyene kadar: “İkimiz de güvendeyiz. Güvenlik ekipmanları kontrol edildi, bizi güvenli bir yüksekliğe çekmeye başlayın ve üsse dönüşe başlayın.”

“Harika iş çıkardın, Dexter,” diye övüyor Keller, Sapphire ve Dexter aşıağıda havada asılı dururken; keşke o da benimle helikopterde olsaydı da onu görebilseydim, ona dokunabilseydim ve onu ne kadar çok sevdiğimi syleyebilseydim.

Ardından Keller, "Taban, hat sağlam, gerilim iyi, yavaşça kaldırıyoruz, enkazdan temizliyoruz, yukarı çekiyoruz, geri getiriyoruz." diye duyuruyor.

"Anlaşıldı, KA-SAR1. Tıbbi ekip olay komuta merkezinde hazır bekliyor," diye yanıtlıyor üs.

Keller güvenle doğruluyor: "Şimdi güvenli yüksekliğe kaldırıldı. Tahmini varış süresi on dakika. Bitti."

Başımı geriye doğru bıraktım ve yüksek sesle nefes verdim.

Kızım güvende.

"Teşekkür ederim, Keller. Teşekkür ederim, Dexter." İçimi bir rahatlama dalgası kapladı, damarlarımdan geçen fiber optik ışık gibi göz kamaştırıcı bir şekilde yayıldı.

"Rica ederim dostum." Keller bana alaycı bir selam verdi. "Şimdi seni kız arkadaşınla yeniden bir araya getirelim."

Bugün duyduğum en güzel sekiz kelime bunlar.

Sedye yere değdiği anda yıkılıyorum, hıçkıra hıçkıra ağlıyorum, gözyaşlarım kendi toprak kaymama neden olacak kadar çok.

Kurtarma ekibi beni helikopter sedyesinden indirip sağlık görevlileri beni sedyeye kaldırdığında ve beni ısıtmak için başka bir termal battaniyeyle örttüğünde bile duramıyorum. Titremeyi durduramıyorum. Bu, kontrol edemediğim bir şey.

Nihayet sağlam zemine vardığında içimi bir rahatlama dalgası kapladı, çünkü neredeyse bir gündür üzerinde yürüdüğüm zemin kaygan, hatta tehlikeliydi.

Yamaçtan aşağı yuvarlandıktan sonra kendime acıyarak, ayak bileğimi burkmanın yeterince kötü olduğunu ama en kötüsünün henüz gelmediğini düşündüm. İkinci toprak kayması vurduğunda, botlarım ve çoraplarım çamurun altında kaldı ve şimdi ayaklarım, üzerlerinde minik kağıt kesikleri varmış gibi yanan ve acıyan kesik ve çiziklerle kaplı.

Çamur sadece ayaklarımda değil; baştan aşağı çamur içindeyim.

Aşağıya doğru hızlıca bir bakış attım ve bir zamanlar yumuşak ve vıcık vıcık olan çamurun parmaklarımla arasına yapışıp şimdi kuru toprak gibi sert ve çatladığını fark ettim. Kendim için ve baldırım kadar kalın şişmiş ayak bileğim için ağlamaya devam ettim, dün Eli'nin ofisinden öfkeyle

çıkıldığından beri olan her şeyi düşündüm. Şimdi çok uzun zaman önce olmuş gibi geliyor.

Eğer yıllar önce okuduğum bir makaleyi hatırlamasaydım, o ikinci heyelan hayatımı alırdı: Heyelandan asla kaçamazsınız, yana doğru koşmalısınız. Tam olarak bunu yaptım: Vadinin arkamda yumuşak bir kurabiye gibi ufalanmasını izlerken, geriye bakmadan yana doğru koştum. Sanki beni aşağı çekmek için peşimden gelen bir şeytan gibi hissediyordum ve çok korkmuştum.

Ciğerlerim yanıyormuş gibi hissedene kadar ağaçların arasından koşmaya devam ettim, ancak ayak bileğimdeki ağrı dayanılmaz hale gelince durdum ve saatler gibi gelen ama aslında sadece birkaç dakika süren bir süre boyunca topalladım.

Heyelan nihayet durup yağmur dindiğinde, yamaca geri tırmanmaya çalıştım, ama ne kadar çabalarsam o kadar çok kaydım ve tutunmamı sağlayacak ayakkabılarım olmadığı, üstelik de dayanılmaz derecede acıyan bir ayak bileğim olduğu için kaçınılmaz olana teslim oldum. Sonunda, her adımım dengesiz bir şekilde, kendime acıyarak, şok içinde ve ciddi bir mücadele modunda, ağaçların arasından aşağı doğru ilerledim, ta ki küçük bir tahta gözetleme kulübesi bulana kadar.

O zamana kadar soğuktan kaçmak için çok geçti. Karanlık çoktan çökmeye başlamıştı. Kulübenin içinde, iliklerime kadar ıslanmış, tahta çıtaların aralarından geçen rüzgarın şiddetiyle titreyerek bacaklarımı sıkıca kucakladım, yine de ormanın ürkütücü sesleri beni bütün gece uykusuz bıraktı. Baykuşların ötüşü, dalların kırılma sesleri... Hangi yönden geldiklerini asla bilemedim ve beni sürekli tedirgin ettiler.

Bitkin düşmüş, vücudumdaki tüm güç tükenmişti, umursamadım ve yardım aramak için günün ilk ışıklarıyla birlikte kaçtım, ancak kimsenin olmadığını anladım.

Bu yüzden olabildiğince hızlı hareket ettim, daha doğrusu burkulmuş ayak bileğimin izin verdiği kadar hızlı, dengesiz bir şekilde tepeden aşağı

sekerek ilerledim, vadinin derinliklerine ve aşağıdaki dereye doğru yıkıcı bir yol açan heyelan bölgesinin kenarlarından olabildiğince uzak durmaya özen gösterdim.

O vadide tek başıma, sırlıslık ve hazırlıksız yakalanmak beni derinden sarstı. Tek istediğim eve gitmek, Ghost'la yatağına girmek ve... "Eli," diye bağırdım, boğazım hırıltılı ve kupkuru. Öksürdüm, öksürdüm ta ki biri dudaklarıma bir şişe su koyup sakince içmemi söyleyene kadar.

Soğuk su dudaklarıma değdiği anda, ağızım ve duyularım adeta mutluluk dalgasıyla coşuyor, dilimdeki reseptörler hızla çalışmaya başlıyor ve su ağızımı ıslatırken daha önce hiç yaşamadığım bir rahatlama hissediyorum.

Şişedeki suyu, sanki hayat kaynağıymış gibi sıkıca tutuyorum ve çeneme doğru akmasına aldırmadan hızla içiyorum.

Şu an bataklık kadınına benzediğim, elbisemin tamamen yırtılıp vücuduma yapışmış ıslak bir bez gibi durduğu halde neden böyle bir şey yapayım ki?

Şişeyi dudaklarımdan çekiyorum, kenarı şimdi toprakla kaplı ama umurumda değil, hiçbir şey umurumda değil. Buradayım.

Beni buldular.

Beni buldu.

Eli.

Helikopter pervanelerinin sesi yavaş yavaş kaybolurken, "Eli nerede?" diye nefes nefese sordum, gözlerimi sağa sola çevirdim ve işte o zaman bana doğru koştuğunu gördüm.

"Safir," diye sesleniyor bana, beni görebiliyor olmasına rağmen, yüzünde acı ifadesi, gözlerinin kenarları kızarmış.

O bana doğru koşarken ağlıyorum. Gözyaşlarım kendim için, onun için, bizim için, onu bir daha göremeyeceğimi düşünmem gerçeğı için dökölüyor.

Eğer o çamur beni yakalasaydı, başaramazdım.

“Safir.” Saniyeler içinde yanımda beliriyor ve bana dokunmaktan korkmuş gibi bir an duraksıyor.

“İyiyim.” Yaralanmadım. Yani, yaralıyım; morluklar ve ezikler var, ayak bileğim de burkulmuş ama kırık bir şey yok.

Heyelan beni yıkmaya çalıştı ama başaramadı.

Kollarımı havaya kaldırıyorum ve bu, onun bana olabildiğince sarılması için yeterli oluyor çünkü ben yerde yatıyorum. Beni sıkıca kucaklıyor, sıkıca sarılıyor, yüzünü boynuma gömüyor, çamur ve toz içinde kalmasına aldırmıyor.

Gözyaşlarım tükenene kadar böyle kalıyoruz. Göğsümdeki titreme dindiğinde, kucaklaşmamızdan sıyrılıyor, tozlu saçlarımı yüzümden çekiyor ve yanağımı avuçluyor.

"Seni kaybettiğimi sandım bebeğim," diye fısıldadı boynuma, ve aklıma gelen tek şey onun ne kadar güzel koktuğu: tıpkı benim Elijah'ım gibi.

“Ama beni kaybetmedin.”

“Dün söylediklerim...”

Sözünü kestim. "Dün olanlar umurumda değil."

“Yaptıklarımı küçümseme Sapphire. Söylediklerim kabul edilemezdi ve beni asla affetmezsen anlarım. Gittiğinde peşinden koşmalıydım ve seni asla anne babanın yanına yalnız göndermemeliydim.”

“Keşke hava durumuna da baksaydım.” Kendimi çok aptal hissediyorum, ama olan oldu ve değiştiremem.

Onu içime çekiyorum, kendimi yere basmak, burada olduğumu ve onun da burada olduğunu kanıtlamak için tişörtünün kumaşını sıkıca tutuyorum.

“Çok üzgünüm, Sapphire. Seni incitmek hiç niyetim değildi. Özür dilemek ve seni sevdiğimi söylemek için defalarca aradım.” Sesi boğuk, yer yer titriyor.

“Telefonum Mistee’nin arabasında. Heyelan arabasını vadiden aşağı sürükledi.”

“Aman Tanrım, nasıl kaçtın?” Geri çekiliyor, gözlerimin içine derinlemesine bakıyor ve gözlerindeki acı beni derinden yaralıyor. O kadar perişan ki, sanki yaşadıklarımı hayal ediyor ve yardım etmek için orada olmayı diliyor.

"Arabaya tam olarak çarpmadan önce arabadan atladım."

Tekrar bana sarıldı, bu sefer daha sıkı sarıldı. "Seni neredeyse kaybetmiştim."

“Ama sen yapmadın.”

"Çok üzgünüm. Ben bir beceriksizim. Her şeyi berbat ediyorum ve seni asla incitmek istemedim," diye tekrarlayıp duruyor, sanki bir mantra gibi.

Duygularıyla başa çıkmakta zorlanan bir adam için, şu anda duygularını asfaltın üzerine döküyor.

“Eli, beni incittin çünkü sen de acı çekiyorsun. Babanın kazası ve hastalığı senin için çok zor oldu. İçten içe söylediklerini kastetmediğini biliyorum.” Ama yine de çok acıtıyor.

Ölümle burun buruna geldiğim o andan sonra, bunların hepsi şimdi çok önemsiz görünüyor.

“Hayır.” Başını kararlılıkla sallarken sesi güçlü ve keskin çıktı. “Bu bir bahane değil. Sınırı aştım ve tam bir aptalım.”

Zoraki bir gülümsemeyle karşılık veriyorum. Çok yorgunum ve tek istediğim gözlerimi kapatıp uyumak, tüm gece sürekli savaş modunda olmaktan vücudum tamamen bitkin düşmüş durumda. "Sanırım biraz aptallık ettin," diye itiraf ediyorum omuzlarımı silkerek.

Bilinçsizce, sanki durmak istemiyormuş gibi, burada olduğumdan emin olmak için, birbirine dolanmış saçlarımı nazikçe okşuyor. "Ne istediğimi biliyorum, Sapphire. Karar vermek için zamana ihtiyacım olmadı, düşünmek için alana ihtiyacım olmadı, çünkü seni ilk tanıdığım günden beri tek istediğim sensin. Ve söylediklerimi geri alamam da, sana telafi etmek için bir ömür harcayacağım; tabii izin verirsen. Beni bırakma, lütfen bana bir şans daha ver."

Doğal olarak birbirimizden ayrılıyoruz ve ben ona bakıyorum, ezberlediğim yüzünü inceliyorum: çocukluğundan kalma her yara izini, çillerini, kırışıklıklarını ve gözlerinin tam rengini: çelik mavisi.

"Seni bırakmıyorum." Acaba o böyle mi düşünüyor?

"Sen değilsin?"

"HAYIR."

Sözlerim onu hazırlıksız yakalamış gibiydi. Gözlerinin hafifçe açıldığını, çenesindeki gerginliğin şaşkınlığını ele verdiğini gördüm. Yavaşça nefes aldım, kendimi toparladım. "Asla ayrılmadık, Elijah," dedim, sesim yumuşak ama kararlıydı. "Sadece... zor bir dönemden geçtik. Babanın kazası." Bir an durakladım, bakışlarımı başka yöne çevirdim, boğazımdaki yumruyu yuttum. "Sende bir OKB atağını tetikledi. Nasıl başa çıkacağını bilmediğin için... öfkeyle tepki vermene neden oldu." Parmaklarım istemsizce yanlarımda kenetlendi. Etrafıma baktım, diğerlerinin uzaklaştığını, bize bir mahremiyet alanı bıraktığını fark ettim. Cesaretleterek devam ettim. "Bunu yönetmene yardımcı olacak araçlara ihtiyacın var. Ve yardım alman gerekecek, çünkü bana konuştuğun şekil... bir daha olmamalı."

Zorlukla yutkunuyor, bakışları bir anlığına yere iniyor, sonra hızla gözlerime dönüyor. "Olmayacak. Söz veriyorum," diyor biraz daha yaklaşarak. Sesi hafifçe titriyor, ama içindeki samimiyet göğsümü acıtıyor. "Yardım alacağım. Daha fazla yardım... daha iyi yardım."

Bir an onu inceliyorum, gözlerindeki kırılğanlığı ve sözlerindeki saf dürüstlüğü görüyorum ve bu sefer işlerin gerçekten farklı olabileceğine dair umutlanıyorum. "Biliyorum, başaracaksın."

Sonra geri döndü, yüzüme, kollarıma, sanki gerçek olup olmadığımı ve burada olduğumu kontrol ediyormuş gibi ellerini gezdirebileceği her yere dokundu, sonra tekrar bana sarıldı, beni kendine doğru bastırdı. "Seni seviyorum, Sapphire. Sana çok aşığım."

"Ben de seni seviyorum." Bunu ona tekrar söyleyebileceğimi hiç düşünmemiştim.

"En çok sevdiğim özelliğin, neşeli ve canlı kişiliğin. Gülüşün, gülümsemen... Sevmediğim tek bir şey bile yok."

"Ghost bile mi?" Çünkü geçen hafta Eli'nin tenis ayakkabısına işemişti ve Eli bunu, kardeşleriyle maça gitmesi gereken saatten yarım saat önce fark edince hiç de iyi karşılamamıştı.

"Ghost sayesinde seni daha çok sevebilirim. O bizi küçük bir aile yapıyor."

Onun bu saçmalığına başımı salladım, sonra uzun ve derin bir esneme sesi çıkardım. O kadar yorgunum ki, bir ay daha uyuyabilirim.

"Seni eve götürelim."

Ev.

O küçücük kelime kulağa çok hoş geliyor.

Aklıma bir düşünce geldi. "Baban nasıl? İyi mi?"

Eli'nin gözleri yaşlarla doldu ve bir an endişelendim, ta ki "Öğle yemeğinde uyandı. İyi olacak. Durumu iyi." diyene kadar.

Oh, Tanrıya şükürler olsun.

Eli'nin telefonu çalmaya başlıyor ve ekranda beliren ismi görünce gülümsüyor, arayanın kim olduğunu bana gösteriyor.

"Lydia mı?" Onun numarasını nereden bulmuş?

Telefonu açıp "kabul et" tuşuna bastığında, annemin ve ardından babamın sesleri hoparlörden gelince duygularımı kontrol edemedim ve tekrar ağlamaya başladım. Bana beni sevdiklerini, sadece otuz saniye uzakta olduklarını, kurtarma ekibi tarafından yanıma getirildiklerini ve Eli'nin arkadaşlarının yardımıyla bir arama kurtarma helikopteri kiraladığını söylediler.

Öğrenilmesi gereken çok fazla bilgi var.

Dün gece, yapayalnız ve üşürken, kimsenin beni aramadığını sandım. Ama yanılmışım. Etrafım beni seven insanlarla çevrili ve artık güvendedeyim.

Sevdiğim adam yanımda ve ailemin sevgisi beni çevrelerken, sonunda her şeye sahip olduğumu biliyorum.

"Bu gece yatağa gelmeyi planlıyorsunuz, Bay Hart?" Sapphire, ev ofisime hiçbir şey giymeden girdi... dört karatlık bir safir nişan yüzüğü dışında... ah, bir de beni kızdırmak için taktığı o lanet göbek piercingi.

Tamamen çıplak ve çok güzel, ve onun tamamen benim olduğunu bilmek, penisimi anında sertleştiriyor.

O bana doğru, kara bir kedinin enerjisiyle yürürken, kalçalarının salınımını abartarak asla doyamadığım o nefis kıvrımlarını vurgularken, ağzım kuruyor, kalbim göğsümde gümbür gümbür atıyor.

Karşımda, ellerini masama koydu ve öne eğilerek göğüslerini birbirine bastırdı, kirpiklerini baştan çıkarıcı bir şekilde kırıştırdı, sanki beni masanın üzerinden atlatıp istediğimi almamı sağlamaya çalışıyormuş gibi tüm hünerlerini sergiledi. Ama ben almadım.

Bekliyorum.

Bundan sonra ne yapacağını görmek için.

Onun neşeli ve şen kişiliği beni büyülüyor ve o da bunun farkında. İş dünyasında bir güç merkezi, ödüller kazanıyor, bakış açılarını değiştiriyor ve ne kadar zeki olduğunu tekrar tekrar kanıtlıyor. Ancak beni en çok etkileyen şey, yönetim kurulu odasının dışında da taşıdığı o ısıltı. Gerçekten içten bir neşeyle gülüyor, sizi hiç çaba harcamadan neşelendiren türden bir neşe bu ve en küçük anları bile büyük, parlak ve unutulmaz bir şeye

dönüştürüyor. Hayatı asla çok ciddiye almıyor ve bu da onu daha çok sevmemi sağlıyor. Ve beni her zaman sınamasını, en iyi şekilde sınırlarımı zorlamasını, gevşememi, enerjisine ayak uydurmamı ve dünyayı onun gibi, olasılıklarla, mizahla ve biraz da yaramazlıkla dolu görmemi teşvik etmesini seviyorum; ki bu gece de tam olarak bu yaramazlıkla dolu.

Beni daha da cezbetmek için, yeni boyattığı saçlarını parmaklarıyla taradı: dipleri buz sarısı, bu hafta uçlarına doğru lavanta rengine dönüyor.

"Bu gece işiniz neredeyse bitti mi?" diye soruyor, başını yana eğip bir tutam saçını parmağının etrafına dolarken bir elini de masaya yaslamış.

"Hayır." Ama onun beni alt üst edeceğini şimdiden biliyorum; ellerim ona dokunmak için kaşınıyor.

Dudak büzme numarası yapıyor. "Ama yalnızım, Elijah."

"Kendini eğlendirecek bir şey bulamaz mısın, bebeğim?"

"Belki." Parmağını saçından çekip bakışlarını masama çevirdi. Cesurca bir kalemi, sonra bir diğerini masadan fırlattı. "Aman Tanrım." Alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırdı.

Ha, ne yaptığını anladım.

Ancak artık bu beni rahatsız etmiyor çünkü hızlı göz hareketi terapisi, ERP bilişsel davranışçı terapi ve özellikle "tam doğru" OKB için tasarlanmış EMDR adı verilen göz hareketi terapisi sayesinde, artık kontrol hissiyatını korumak için nesneleri hizalama ihtiyacı duymuyorum.

Babamın ve ardından Sapphire'in geçirdiği kazalardan sonra, bugün bulunduğum noktaya ulaşmak için yoğun terapi seanslarına katıldım. Zaman zaman zor oldu, ama geriye baktığımda eski halimi artık tanıyamıyorum. O eski halime bir daha dönmek istemiyorum ve Sapphire için daha iyi biri olmak adına elimden gelen her şeyi yaptım. Bunu hak ediyor.

Sapphire'in oyununa ayak uyduruyorum. "Onları yerden alacak mısın?" Sırtımı sandalyeye yaslayıp yere doğru işaret ediyorum.

“Hayır.” Omuz silkerek geçiştirdi ve masamdan önce bir kutu kağıt mendili, sonra da gökkuşaağı renklerinde yapışkan not kağıtlarını itti; çünkü Sapphire bunları tercih ediyordu tabii ki.

Sessizce ona kaşlarını çatıttım, sinirlenmiş gibi yaptım, oysa dürüst olmak gerekirse umurumda bile değildi.

Kaşlarından birini, "Bununla ilgili ne yapacaksın?" dercesine, kusursuzca yolunmuş bir şekilde kaldırıyor.

Ben tepki vermeyince, beni sinirlendirmek için misilleme yapıyor. Tam bir şımarıklık anında, kolunu öne uzatıp masamın üstüne savuruyor ve her şeyi yere düşürüyor: kalemler, dosyalar, fotoğraf çerçevesi, artık ihtiyacım olmayan kullanılmayan akupresür baş ağrısı klipsi ve Sapphire'in geçen ay bana "bizim için mükemmel" dediğı için aldığı donut şeklindeki stres oyuncaağı.

Her şey yere düşüyor. Eşyaların yere düşerken çıkardığı şıkırtı ve çarpma sesleri Ghost'un ofisimden kaçmasına neden oluyor. Muhtemelen iyi de oldu çünkü o etraftayken seks yapamıyorum; istediğı zaman tam bir engelleyici olabiliyor ve yemin ederim ki her yakınımnda olduğunda sahne korkusu yaşıyorum.

“Safir.” Adını bir uyarı gibi söylüyorum.

“Elijah.” Adımı söyleme şekli, sanki ismime hayat üflüyormuş gibi, iç çamaşıırımın içinde penisimi sertleştiriyor.

Önce bir dizini, sonra diğerini kaldırarak masamın üzerine tırmandı, dört ayak üzerinde dururken bakışları gözlerime kilitlenmiş bir şekilde masanın kısa genişliğı boyunca süründü.

“Masanızı dağıttığım için bana kızgın mısınız, Bay Hart?” diye mırıldanıyor, tam da saçını boyadığı renk olan lavanta rengi kravatımı almak için uzanırken. Çünkü ona aşığım ve bugün mahkemeden döndüğümünden beri değıştirme fırsatım olmadı. Uzun bir gündü ve yarınki mahkeme duruşması için hâlâ tamamlamam gereken evraklar var, geç saatlere kadar çalışmamın tek sebebi bu. Mahkemeden sonraki gün

Singapur'a tatile gidiyoruz, ardından üç hafta için Tokyo'ya uçacağız ve her şeyi tamamlamak için zamanım azalıyor.

Ama bu.

Safir ile.

Vaktim var.

İşaret parmağımı alt dudağımın üzerinde ileri geri gezdiriyorum. "Kızgın olmamı ister misin, Sapphire?"

"Kızgın değilim ama bana sert davrandığında hoşuma gidiyor." Elini kravatımın etrafına sarıyor. "Belki de bu gece kötü kız olduğum için beni cezalandırabilirsin." Dili dışarı fırladıktan sonra alt dudağını dişlerinin arasına sıkıştırıyor, sanki tadına bakmam için yalvarıyormuş gibi.

"Sence cezan ne olmalı, Sapphire?" Ona henüz dokunmadım ve dokunmazsam aklımı kaybedeceğim.

"Bana tekrar satranç oynamayı öğretmeyi deneyebilir misin?" diye soruyor utangaç bir şekilde. "Bu da başlı başına bir işkence."

Dersin her dakikasından nefret etmesini, dersin sonunda onunla sevişmemizi, etrafımıza saçılmış satranç taşlarını, hatta çılgın seks seansımız sırasında antika mermer taşlardan birinin yere düşüp paramparça olmasını hatırladıkça kıkırdıyorum. Umurumda değil; kesinlikle buna değdi.

"Ya da bir iki orgazm?" diye tatlı bir sesle karşılık verdi ve beni kravatımdan kendine doğru çekti, sanki bir köpekmişim gibi; zaten bir köpek gibi nefes nefese kalmıştım.

"Bu bir ceza gibi gelmiyor." Aramızda milimetreler var, dudakları neredeyse benimkine değiyor ve sonunda pes ediyorum. Onu masamın üzerinde böyle çıplak görmek benim için dayanılmaz bir şey.

Çenesini kavrayıp dudaklarını benimkine bastırdım, onu derin bir öpüşe çektim, dillerimiz birbirine karıştı ve ikimiz de inledik. "Sana karşı sert olmamı ister misin?" diye sordum öpüşmelerin arasında, sadece ayağa kalkmak için öpüşmeyi kestim.

Beklenmedik bir hareket yaptığımda ciyaklıyor. Hızlı bir hareketle onu masadan kaldırıyorum ve içgüdüsel olarak bacaklarını belime doluyor, böylece onu tekrar masaya bırakabiliyorum.

"Benim penisimi ister misin, bebeğim?"

Sapphire aradığım cevabı verdi; arkasına yaslandı, ayaklarını masanın kenarına koydu ve bacaklarını iyice açtı.

"Beni doldur, Elijah." Kendine dokunurken sırtını kamburlaştırıyor, ofisimin loş ışığında safir yüzüğü parlıyor, saçları masamın üzerine yayılmış durumda.

O kadar güzel ki, her gün kendimi çimdikleyip onun gerçek ve benim olduğunu hatırlatmak zorunda kalıyorum. Tamamen benim.

O kendi kendine oynamaya devam ederken ben de parmağımı vücudunun derinliklerine doğru kaydırıyorum.

Buradan bakınca manzara çok güzel; gözleri kapalı, hafifçe gülümsüyor, dokunuşumun tadını çıkarıyor.

Vücudu her zaman çok duyarlı. "Sırılsıklamsın bebeğim."

Parmaklarımı ekleyip onu gerdiğimde, penisime hazırlanırken inliyor.

Şişmiş klitorisinin üzerinde parmağını daha hızlı hareket ettirerek kendini bir çılgınlığa sürüklüyor, benim parmaklarım da aynı ritimde içeri ve dışarı hareket ediyor.

Dizlerimin üzerine çökerek elini kenara çekip kontrolü ele aldım ve güzel klitorisini dilimle yaladım, ardından tüm vajinasını ağızımla kapladım.

Bu kadın beni o kadar mahvetti ki, onu yiyip bitirmem gerekiyor.

Neyi sevdiğini bildiğim için, aynı anda parmaklarımla onu okşayarak zevkini artırıyorum... ta ki kıvrana, beni yerinde tutmak için parmaklarını saçlarıma geçirip, kendini tatmin etmek için vajinasını yüzüme sürtene kadar.

Parmaklarımı daha derine sokarak onu orgazma ulaştırdım.

Bana geldiğini, beni sevdiğini ve durmamamı söyleyerek haykırıyor.

Hayatımın geri kalanını onu mutlu ederek geçirmekten başka bir şey istemezken nasıl durabilirim ki?

Yüzümü vajinasına bastırmış, nefes alamıyordum; o orgazmını yaşarken, tüm boşalması dilime bulaştı ve beni sıvısıyla boğdu.

Vajina tarafından boğularak ölmek, gerçekten korkunç bir ölüm şekli gibi geliyor.

Onun orgazmının her damlasını yalayarak, kalın parmaklarımı içine sokuyorum, ta ki kıvranıp, çok hassas olduğu için durmam için yalvarana kadar.

Gülümseyerek vajinasına doğru eğilip klitorisini öpüyorum, sonra iç uyluğuna geçip orayı öpüyorum, ardından karnına, çok sevdiğim pembe kristal göbek piercingine, meme uçlarını yalayarak, önce birini sonra diğerini, vücudunda yukarı doğru ilerliyorum. Beni izliyor, aşağıya bakıyor, ben yukarıya bakıyorum, gözleriyle beni süzüyor, ona gösterdiğim özeni ve ilgiyi fark ediyor, sonra boğazının dibini öpüyorum, aç ağzımı onun ağzına kapatıyorum, sakalım onun tahrik olmuş sıvısıyla kaplı. Dudaklarımda kendi tadını alacağından hiç şüphem yok.

“Geldiğinde çok güzelsin bebeğim. Seni seviyorum.” O kadar çok şey oluyor ki bazen konsantre olmak zorlaşıyor.

Ona ne kadar içtenlikle yaklaştığımı anlamasını umarak, ona duyduğum hayranlığı dokunuşumla ifade ederek, acı dolu bir öpücük gönderiyorum.

Tamamen onun insafına kalmış durumdayım ve o da bunu biliyor. Ona her gün ne kadar çok sevdiğimi gösteriyorum. Her sabah yatağının yanına matcha çayı hazırlamaktan, hayvan barınaklarına sürpriz gezilere ve tutkuyla bağlı olduğu onlarca hayır kurumuna bağış yapmaya kadar. Tek istediğim onu mutlu etmek.

Karşılığında o da beni öpücüklerle ve donutlarla boğuyor, bazen de benden önce uyanırsa, ağzı penisimin etrafına sarılmış halde uyanıyorum. Birbirimiz için mükemmeliz.

"Aşkın delileri" terimi bizi mükemmel bir şekilde özetliyor.

Kemer tokamı hızlı ve düşüncesizce açarken masanın kenarına çarptı, dudaklarım onunkileri ısıırıyordu, nefesim ağırlaşıyordu, sevişme ihtiyacıyla yanıp tutuşuyordum. Onu becermek ve ona iyi hissettirmek istiyordum.

Penisimi boxer'ımdan çıkarıp vajinasının girişine dayıyorum, onu birazcık tahrik ediyorum, penisimin başını dudaklarının arasında yukarı aşağı hareket ettirdikten sonra ıslak vajinasının içine itiyorum. İcini tamamen doldururken, sonuna kadar girerken zevkle çığlık atıyor.

Sonra birlikte hareket ediyoruz, hızla ve sert bir şekilde ilerliyoruz, ben onun kalçasını kavrayıp onu sabit tutuyorum ve mükemmel bir ritimle birlikte sallanıyoruz.

Eli kravatımı kavramış, dudaklarımız kenetlenmiş, dillerimiz aynı hızda birbirimizin ağzını yalayıp duruyordu.

"Amcığın çok dar," diye mırıldandım ağzına doğru, sertçe iterek, sikimi ıslak sıcaklığının içine ve dışına sokup çıkararak.

Yumruklarımla nefesini kesip, tüm gücümle içine girince, kadın nefessiz kaldı.

Eğer benden ona karşı sert davranmamı istiyorsa, o zaman tam olarak istediğini yapıyorum.

Onun vajinası, masanın üzerinde onu ne kadar derin ve sert bir şekilde becerdiğime uyum sağlamak için genişliyor, kalçalarından tutuyorum ve göğüsleri de ben ona gerçekten sert bir şekilde girerken sallanıyor.

Kalçalarımıla yaptığım her derin itişte nefesim zorlaşıırken, testislerim tekrar tekrar vajinasına çarpıyor.

Onunla yavaş ve şehvetli seks yapmak harika ve bunu yaptığımızda çok hoşuma gidiyor. Ama böyle hızlı ve kirli olduğunda, tam da ihtiyacım olduğunu fark etmediğim şey oluyor. Acımasız, hatta vahşi, her zaman çok sert orgazm oluyorum.

"Kendine dokun, benim için boşal," diye bağıryorum, kelimeler arasında nefes nefese, tamamen kontrolümü kaybetmek üzereyim.

Kravatımı bıraktı, dudaklarını benimkilerden ayırdı ve masaya yaslandı.

Elini aramızdaki dar boşluğa doğru iterek, istediğimi yapıyor, klitorisini tekrar tekrar ovuyor ve o tanıdık his testislerimde ve omurgamda yükseliyor ve dayanamayacağımı anlıyorum.

“İlyas.” Adımı nefes nefese söyledi.

"Daha hızlı ov, bebeğim," diye kükrüyorum. "Klitorisini sıkıştır." "

Kemerimin şıkırtısı, testislerimin vajinasına çarpma sesiyle karışıyor ve sessiz ofisimde masanın üzerinde onu becerirken duyulan tek şey ilkel seslerimiz oluyor.

Şu an dünya sanki sadece ikimizden ibaretmiş gibi geliyor.

Kalçasını eğerek beni daha derine alıyor, penisimin başı G noktasını vuruyor, sonra boşalıyor, penisimin üzerine boşalıyor, ben de ona sertçe girip çıkarken adımı inliyor, bir kez, sonra iki kez, orgazmımın gücü vücudumu ele geçiriyor.

Gözlerimi sıkıca kapatıyorum, kendimi onun içine iyice sokup, onu benimle dolduruyorum ve kalçalarını o kadar sıkı kavriyorum ki parmak izi bırakacağımdan eminim.

Birlikte olduğumuzda, karşılıklı zevkle inleyip nefes nefese kaldığımızda, inişe başlarken iç duvarlarının penisimin her damlasına kadar menimi sıkıştırmasından daha güzel bir his yok.

Kalbim hâlâ hızla çarpıyor ve nefesimi toplamaya çalışıyorum. Bunun için çok yaşlandığımı biliyorum ama o bana hâlâ yirmili yaşlarımdaymışım gibi hissettiriyor. Gerçekten de öyle sevişiyoruz.

Yavaşça penisimi içinden çıkarıyorum, o da doğrulup beni öyle bir şefkatle öpüyor ki, az önce birbirimizi deli gibi becerdiğimiz halimize kıyasla tam bir zıtlık bu.

"Duş almam gerek." Dudaklarıma doğru gülümsedi.

"Kirli kız."

"Ve çok kötü."

“Keşke seni dövseydim.” Bunu birkaç kez yaptık çünkü o bundan hoşlanıyor ve orgazmlarını daha da yoğunlaştırıyor. Bunu bana güvendiği

için yaptığını biliyorum. Tamamen. Bütünöyle.

"Beni bağlamandan ne kadar hoşlandığımı biliyorsun."

Evet, çünkü biz de bunu çok yapıyoruz. "Lanet olsun, beni yine azdıracaksın."

Sapphire yüzümü avuçlarının arasına alıp tekrar öptü ve fısıldadı: "Ama yarın mahkeme için yapman gereken işler var."

Alnımı onun alnına yasladım ve derin bir iç çekerek, penisimi tekrar boxer'ımın içine sokup pantolonumun fermuarını kapatıp kemerimi yeniden bağladım.

Elimi bacaklarının arasına götürüyorum ve iki parmağımı içeri soktuğumda inliyor. "Bu vajina benim." Boynunu yana doğru kıvrıdığında, kulağının arkasındaki tatlı noktayı yalamak için daha iyi erişim sağlamak amacıyla boynunu öpüyorum.

Parmaklarımı onun kaygan sıcaklığından çıkarıp, parmak uçlarımla memesinin üzerine hafifçe dokunarak, ikimizin de sıvısıyla ıslattım.

"Tadına bakayım," diye soruyor, neredeyse nefes nefese.

Sapphire ağzını bana açıyor ve parmaklarımı açık ağzına soktuğumda, dudaklarını parmaklarımın etrafına kenetliyor ve dilini döndürerek son damlasına kadar yalıyor.

Onu izlerken, o da bana dik dik bakıyor ve o kadar sert emiyor ki yanakları çukurlaşıyor, sonra da dilini kullanarak parmaklarımı ağzından çıkarıyor.

Dışarıdan bu kadar tatlı ve melek gibi görünen birinin benimle birlikteyken nasıl bu kadar vahşi ve yaramaz bir yanı olabildiğine hayret ediyorum. Özünde iyi bir insan. Nazik, neşeli, özgür ruhlu. Ama sadece ikimiz olduğumuzda, en şaşırtıcı ve karşı konulmaz şekillerde gardını indiriyor. Beynimi, sınırlarımı alt üst edebilecek, her şeyi suya düşürebilecek, kıvılcımlı, asi bir melek.

Bayıldım.

Onu seviyorum.

Gülümsemesi ve kahkahasıyla sınırlarımı aştı, karşı koyamadığım durdurulamaz enerjisiyle beni büyüttü. Biliyorum ki beni zorlamaya devam edecek, kendi özüne sadık kalarak büyümemi sağlayacak: korkusuz ve amansız, her zaman sınırlarımın ötesine meydan okuyacak. Umarım asla durmaz çünkü meydan okumayı ondan daha çok istediğim kimse yok... gelecekteki eşim. Birlikte hayatımızın geri kalanını birbirimizi en güzel şekillerde zorlayarak geçireceğiz.

* * *

VH NICOLSON'DAN DAHA FAZLASI

VH Nicolson'ın bir diğer kitabı olan "Breaking His Code"u buradan sipariş edebilirsiniz:

<https://mybook.to/BreakCodeBackAd>

TEŞEKKÜR EDERİM!

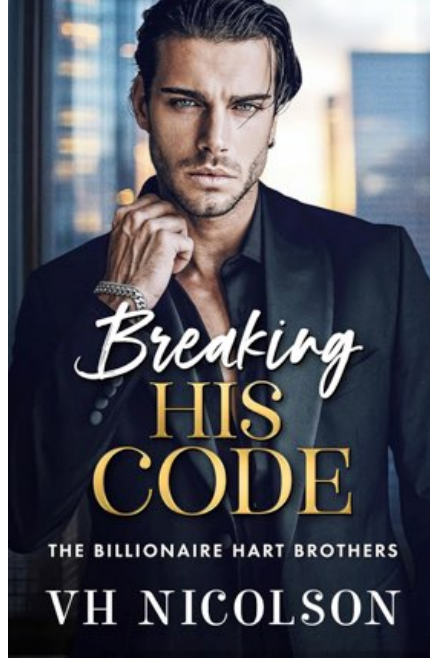
Okuduğunuz için teşekkürler! Yorum bırakmayı ve sosyal medyada paylaşmayı unutmayın, böylece daha çok kişiye ulaşabiliriz. Desteğiniz bizim ve yazarlarımız için çok şey ifade ediyor!

VH NICOLSON'DAN DAHA FAZLASI

Umarız "Sınırlarını Aşmak" adlı kitabı okumaktan keyif almışsınızdır. Eğer beğendiyseniz, lütfen bir yorum bırakın. Eğer bir kopyasını hediye etmek isterseniz, bu kitap ciltless, ciltli, büyük puntolu ve sesli formatlarda satın alınabilir.

Milyarder Hart Kardeşler serisinin yeni kitabı olan "Breaking His Code", aşağıdaki resme veya bağlantıya tıklayarak sipariş edilebilir.

<https://mybook.to/BreakCodeBackAd>

TEŞEKKÜRLER

Ne muhteşem bir yolculuktu, değil mi? Umarım Elijah ve Sapphire'in hikayesini yazarken benim aldığım kadar keyif almışsınızdır. Umarım Sapphire'in şakalarına ve aralarındaki atışmaya güldünüz, ağladınız ve tekrar güldünüz. Bu zıt kutuplu ikiliyi ne kadar özleyeceğimi tahmin bile edemezsiniz.

Öncelikle, Boldwood Books'taki herkese, özellikle de sürekli destek kaynağı olan muhteşem editörüm Megan'a teşekkür etmek istiyorum.

Düzeltilmeleriniz için Jennifer Davies'e teşekkür ederim. Ve inanılmaz düzeltme becerileriniz için Susan Sugden'e de teşekkür ederim. Her zaman benim göremediğim şeyleri fark ediyorsunuz. Harika olduğunuz için teşekkürler.

Muhteşem bir kapak tasarımı için Lori Jackson'a çok teşekkürler; umduğumdan da öte.

Sevgili beta okuyucularım Nicki, Lizzy, Rita, her zamanki gibi, değerli geri bildirimleriniz paha biçilmezdi. Çalışmalarına zamanınızı, enerjinizi ve coşkunuzu ayırdığınız için teşekkür ederim; yaratıcı ateşimi canlı tutuyorsunuz.

Sokak ekibime, kitaplarımı paylaşma ve destekleme konusundaki aralıksız çabalarınız için derin minnettarım. Her paylaşım, bahsetme ve nazik mesaj moralimi yükseltiyor ve beni daha da motive ediyor.

Tüm kitap blogcularına, Bookstagram kullanıcılarına ve BookToker kullanıcılarına, sonsuz yaratıcılığınız, çarpıcı grafikleriniz ve eğlenceli videolarınız için teşekkür ederim. Kitaplara olan tutkunuz açıkça görülüyor ve desteğiniz için gerçekten minnettarım.

Son olarak, sevgili romantik roman okurlarıma, kalbimin derinliklerinden teşekkür ediyorum. Her gün uyanıp en çok sevdiğim şeyi yapmamın sebebi sizsiniz. Teşvikleriniz, kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar değerli.

YAZAR HAKKINDA

VH Nicolson, İskoçyalı bir yazar olup, romantik ve tutkulu kurgu romanları kaleme almaktadır. Kuzeydoğu Fife'ın nefes kesen kıyı şeridinde doğup büyüdü. Yirmi yılı aşkın süredir Birleşik Krallık ve yurt dışında yaratıcı pazarlama ve tasarım sektöründe çalışmaktadır. Ruh eşiyle evli olup, bir oğlu vardır.

VH Nicolson'a özel bonus içeriklerinizi buradan indirin:

VH Nicolson'ın web sitesini ziyaret edin: www.vhnicolsonauthor.com

VH Nicolson'ı sosyal medyada buradan takip edebilirsiniz:

Facebook

Instagram

TikTok

BookBub

Pinterest

VH NICOLSON'DAN AYRICA

Milyarder Çocuklar

Lincoln

Yakup

Owen

Milyarder Hart Kardeşler

Kanununu çiğnemek

Kurallarını Çiğnemek

Sınırlarını Aşmak

Onun Kurallarını Çiğnemek

Boldwood EVER AFTER

X♡X♡

JOIN BOLDWOOD'S
**ROMANCE
COMMUNITY**
FOR SWEET AND
SPICY BOOK RECS
WITH ALL YOUR
FAVOURITE
TROPES!

SIGN UP TO OUR
NEWSLETTER

[HTTPS://BIT.LY/BOLDWOODEVERAFTER](https://bit.ly/boldwoodeverafter)

Boldwood

Boldwood Books is an award-winning fiction publishing company seeking out the best stories from around the world.

Find out more at www.boldwoodbooks.com

Join our reader community for brilliant books, competitions and offers!

Follow us

@BoldwoodBooks

@TheBoldBookClub

Sign up to our weekly
deals newsletter

<https://bit.ly/BoldwoodBNewsletter>

İlk olarak 2026 yılında Boldwood Books Ltd. tarafından Büyük Britanya'da yayınlandı.

Telif hakkı © VH Nicolson, 2026

Kapak tasarımı Lori Jackson'a aittir.

Kapak Görselleri: Ren Saliba Fotoğrafçı ve Adobe Stock

VH Nicolson'ın bu eserin yazarı olarak tanınma hakkı, 1988 tarihli Telif Hakları, Tasarımlar ve Patentler Yasası uyarınca güvence altına alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik araçla çoğaltılamaz; ancak kitap incelemelerinde kısa alıntılar kullanılmasına izin verilir. Bu kitap kurgusal bir eserdir ve tarihi gerçekler dışında, yaşayan veya ölü gerçek kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Hem görsel hem de alıntı olarak kullanılan telif hakkı korumalı materyallerle ilgili gerekli izinleri almak için her türlü çaba gösterilmiştir. Bu konudaki eksiklikler için özür dileriz ve gelecekteki baskılarda gerekli açıklamaları yapmaktan memnuniyet duyarız.

Bu kitaba ait CIP katalog kaydı British Library'den edinilebilir.

Ciltsiz ISBN 978-1-83678-686-3

Büyük Boy Baskı ISBN 978-1-83678-687-0

Ciltli kitap ISBN 978-1-83678-685-6

Ciltsiz Kitap ISBN 978-1-80656-241-1

E-kitap ISBN 978-1-83678-688-7

Kindle ISBN 978-1-83678-689-4

Ses CD'si ISBN 978-1-83678-680-1

MP3 CD ISBN 978-1-83678-681-8

Dijital sesli kitap indirme ISBN 978-1-83678-684-9

Bu kitap sertifikalı sürdürülebilir kağıda basılmıştır. Boldwood Books, sürdürülebilirliği işimizin merkezine koymaya kendini adanmıştır. Daha fazla bilgi için lütfen <https://www.boldwoodbooks.com/about-us/sustainability/> adresini ziyaret edin.

Boldwood Books Ltd, 23 Bowerdean Street, Londra, SW6 3TN

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM